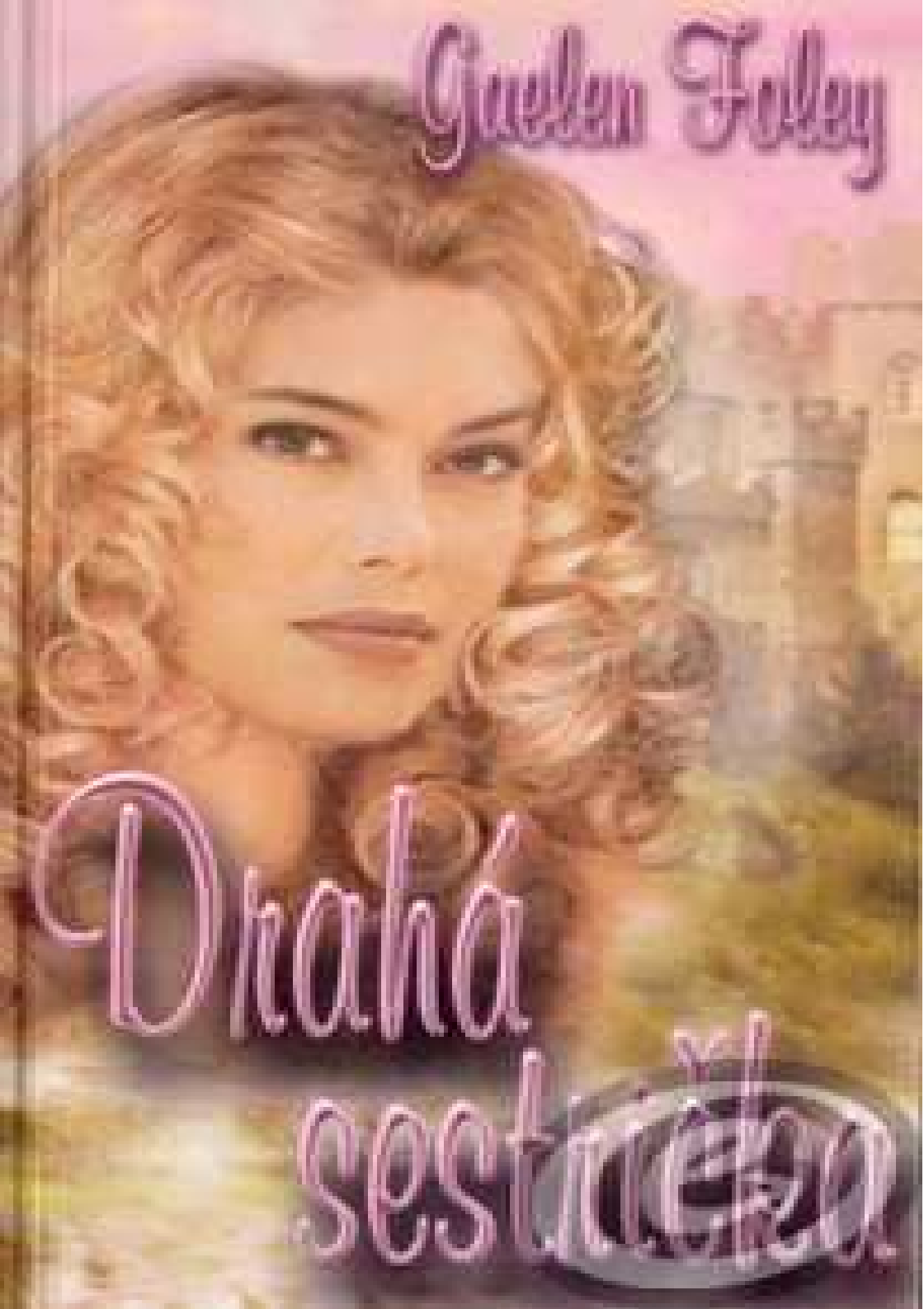

Guéhen Folley

Drahá
sestřičko

Najmladší potomok vojvodkyne Georgiany Hawkscliffovej lady Jacinda má síce len osemnásť rokov, ale veľmi jasnú predstavu o svojej budúcnosti. V žiadnom prípade sa nemieni dať ujarmiť manželovi a prežiť svoj ďalší život v zlatej klietke. Londýnska smotánka sleduje každý jej krok v zlomyseľnom očakávaní, že zdedila matkino voľnomyšlienkárstvo a sklon k neviazanému spôsobu života. V úmysle ochrániť ju pred škandálmi sa najstarší brat Róbert po dohode s dvojčatami Lucienom a Damienom rozhodne vydať ju za rodinného priateľa, gróga Griffitha. Jacinda sa však proti jeho rozhodnutiu vzbúri a pokúsi sa ujsť k známym jej matky do Francúzska. Za dramatických okolností sa stretne s Billym Bladom, ktorého spoznala, keď pomáhal jej bratom pri ochrane Damienovej manželky Mirandy. Mladý dobrodruh a vodca najväčšieho zlodejského gangu na severnom brehu rieky Temže je Jacindou očarený ale len do chvíle, kým nezistí jej pravé meno. Prinúti mladú rebelku vrátiť sa domov, netušiac, že toto stretnutie osudovo zasiahne do jeho ďalšieho života.

GAELEN FOLEY

*Drahá
sestřička*

WIST 2004

Originál title LAiDY OF DESIRE by Gaelen Foley
Copyright © 2003 by Gaelen Foley
Published by arrangement with The Ballantine
Publishing Group, a division of Random House, Inc.
All rights reserved

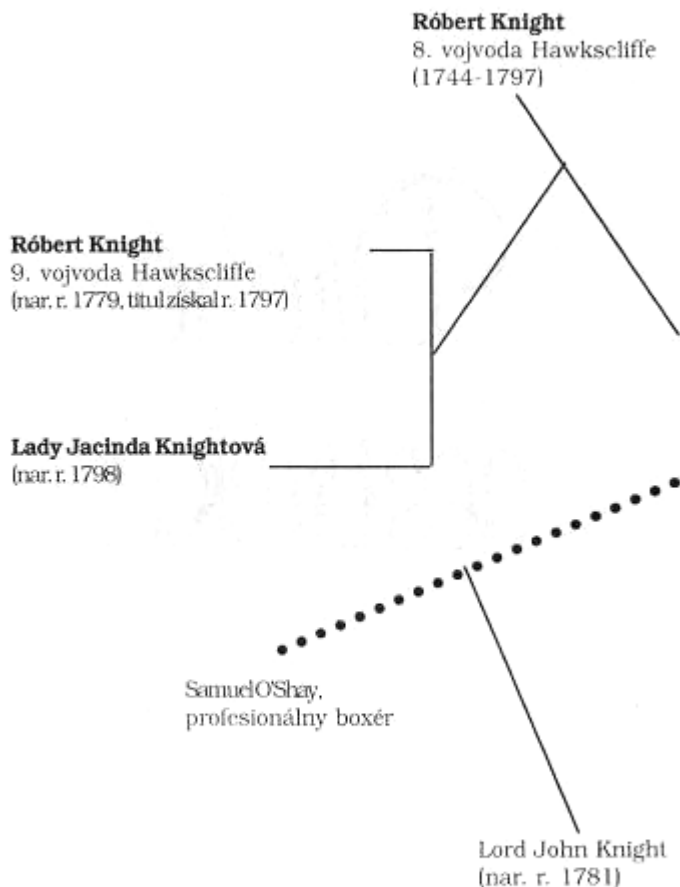
Translation Copyright © 2005, by Gondová, D.
Cover art © 2005, by Schwandner, T.

Vydalo vydavateľstvo WISIT, spol. s r.o., Martin
ako 48. zväzok edície CAMEA

TlačalfaPRINT, Robotnícka 1D/10065, Martin

ISBN 80-8049-436-3

Potomstvo lady Georgiany Knightovej

Lord Alexander Knight
(nar. r. 1786)

Sir Philip Preston Lawrence
Shakespearovský herec

Georgiana Knightová
Vojvodkyňa z Hawkscliffu
prezývaná Pobeľhica
(1759-1799)

Lord Damien Knight

(dvojčičky, nar. r. 1783)

Lord Lucien Knight

Lord Edward Merion
Markíz Carnarthen

Prerušované čiary označujú milencov lady Georgiany.

Prvá kapitola

Londýn, 1816

Drožka, hrkotajúca po kamennej pasáži s oblúkovitou klenbou, zastala pred hostincom, ktorého dvor bol vysvietený početnými lampášmi. Skôr než stihol zoskočiť, aby pomohol osamelej cestujúcej pri vystupovaní, dvere sa rozleteli a z kabíny vyskočila energiou sršiaci osemnásťročná mladá dáma s rozviatymi vlasmi. V očiach jej horeli vzdorovité plamienky.

Lady Jacinda Knightová, bez akéhokoľvek sprievodu, s viditeľným zadosťučinením zabuchla za sebou dvere. Zvrtila sa na podpätku, prevesila si koženú príručnú tašku na predlaktie a odhodlaním žiariace oči uprela na cestovný hostinec, ktorý sa majestátne týčil do výšky s drevenými galériami na poschodiach a balustrádou na prízemí, namaľovanými nabielo. Z hostinca jej v ústrety vybehli dvaja sluhovia.

„Vezmite moju batožinu, prosím!“ prikázala im autoritatívne. V tom chvate si vôbec nevšimla, ako vyvažujú

oči na jej štíhlu postavu zahalenú do krvavočerveného zamatového plášťa s čiernou kožušinou, ktorá zdobila aj golier a manžety. Zaplatila kočišovi a rázne vykročila po dláždenom dvore ku dverám. Pri každom energickom kroku jej poletovali okolo tváre zlatisté prstence, vypnuté nahor do pôsobivého účesu.

Na prahu preplneného vestibulu hostinca sa trochu zháčila a s obavami sa zahľadela na pestrofarebný dav ľudí, ktorých šaty nepôsobili veľmi upraveným dojmom. Vyčkávajúc na odchod dostavníkov, podriemkavali na

stoličkách a lavičkách. Akési dieťa mrnčalo na matkinom lone. V jednom kúte obťažoval cestujúcich nejaký opilec a pri praskajúcom ohni kozuba sa zahrieval malý žobrák, ktorý sa vkradol dnu, aby aspoň na chvíľu unikol do kostí prenikajúcemu nočnému chladu.

Sebavedome zdvihla hlavu a vykročila pomedzi ľudí, ktorých by jej urodzení ctitelia určite označili za páchnucu zberbu. Na chrbte cítila pohľady, niektoré chlipne, iné len zvedavé. Keď prechádzala okolo muža, ktorý jej uprene hľadel na nohy, uvedomila si, že spod dlhého lemu kabáta jej vykúkajú zlaté saténové črievice.

Zamračila sa, aby mu dala najavo, že sa má starať sám o seba a šklbnutím plášťa si prikryla črievičky kožušinovým lemom. Obozretne sledujúc, aby jej nevytrčali spod plášťa, kráčala k drevenému pultu, kde sedel pokladník. Akoby vôbec nevnímal chaos v hale, pokojne čítal dosť pokrkvané londýnske noviny Times. Nad ním visela tabuľa, na ktorej bol načmáraný rozpis príchodov a odchodov dostavníkov, s výškou cestovného a cieľovými stanicami. Rázne si siahla rukavice v nádeji, že pôsobí dojmom sebavedomej mladej dámy, ktorá má právo cestovať sama.

„Drožku do Dôveru, prosím.“

„Dostavník odchádza o druhej popoludní,“ zavrčal bez toho, aby odložil noviny.

Nad toľkou nezdvorilosťou a neochotou jej vzkypela žľč. „Vy ste ma nepochopili. Chcem si prenajať drožku.“

Konečne upútala jeho pozornosť, pretože prenajať si nažlto natretý kočiar si mohol dovoliť len boháč. Pozrel na ňu ponad noviny, potom sa zdvihol zo stoličky a naklonil sa k nej, aby si overil, či dobre počul. Práve v tej chvíli vošiel dnu nosič, ktorý sa prehýbal pod jej narýchlo zbalenými kuframi. Pokladník namočil husacie brko do kalamára a prstami zamazanými od atramentu si pošúchal nos. „Kam?“

„Do Dôveru. Kedy bude kočiari pripravený?"

Ponad plece sa obzrel na zaprášené nástenné hodiny a ľahostajne pokrčil plecami. „O dvadsať minút."

„Želám si štyri kone a dvoch kočišov."

„To sú výdavky navyše, madam."

„Na tom nezáleží." Na dôkaz, že si to môže dovoliť, vytiahla z príručnej tašky malý kožený miešok a bez jediného slova odmenila nosiča prepitným.

Pokladník, ktorého správanie sa okamžite zmenilo o stoosemdesiat stupňov, nezakryto vypliešľal oči na dámsky meštek plný zlatých guineí a trblietavých strieborných mincí. Husacie brko v jeho rukách sa priam mihalo pri vyplňaní formulára. „Smiem sa spýtať, ako sa ráčite volať, madam?"

„Smithová," klamala bez mihnutia oka. „Slečna Jane Smithová."

Muž sa poobzeral po miestnosti, či neuvidí jej gardedámu, sluhu či slúžku. Spýtavo nadvihol riedke obočie.

„Slečna ráči cestovať sama?"

Hrdo zdvihla hlavu. „Presne tak."

Jeho pochybovačný pohľad ju znepokojil. Uprela naňho pohľad falošného hráča a rozšafné postrčila pred neho na stôl pár mincí. Keď si ich chlap vopchal bez ďalších otázok do vrečka a ohrnul spodnú peru, s úľavou si vydýchla. Potom zapísal jej falošné meno do cestovného denníka a ešte raz na potvrdenku. Len čo dopísal, ukázal husacím brkom na dva cestovné kufre, stojace vedľa nej. „To je vaša batožina, slečna Smithová?"

Mlčky prikývla a nenúteným pohybom prikryla kábatom zlatý erb umiestnený pri rúčke kufra. Schovávalúc rodinný erb pred zvedavými očami, vyčkávala, kým skloní hlavu a znova sa pustí do vyplňania formulára.

Uvedomovala si, že keby erb spoznal, žiadny úplatok by mu

nezabránil v tom, aby neposlal po jej starších bratov, ktorí by sa sem okamžite prirútili, aby ju odviekli domov. Pomoc pri úteku ich sestry znamenalo koledovať si o pomstu piatich bratov Knightovcov. Takej osudnej chyby by sa neopovážil dopustiť žiadny muž v celom britskom kráľovstve. Ona však bola odhodlaná nedovoliť nikomu, aby jej zabránil dostať sa do Dôveru a odtiaľ do Calais vo Francúzsku.

Keď jej pokladník oznámil výšku poplatku a zinkasoval platbu, poslal sluhov, aby šli pripraviť drožku. Kým odnášali jej kufre, aby ich naložili, nepokojne sa prechádzala po miestnosti. A zakaždým, keď sa ozvalo trúbenie oznamujúce príchod či odchod nejakého dostavníka, sa od úľaku strhla.

Zdalo sa, že to ešte chvíľu potrvá, a tak sa posadila na lavicu pri stene. Jediným trhnutím si uvoľnila stužky na klobúku a siahla do tašky, odkiaľ vybrala milovanú, už poriadne ošúchanú knihu od lorda Byrona Korzár. Keďže mala nad hlavou svietnik, minúty čakania sa rozhodla skrátiť si čítaním. Pokúšala sa sústrediť na dobrodružne ladený ľúbostný príbeh šarmantného vydedenca, ale márne, pretože hlavu mala plnú vlastného dobrodružstva, do ktorého sa práve pustila.

V záchvate nervozity si opätovne prekontrolovala cestovné doklady, bezpečne zastrčené medzi stránkami knihy. Hlavou jej vírili spomienky na cestu po Európe. Pred dvomi rokmi menovali jej najstaršieho brata Róberta, vojvodu z Hawkscliffu a zároveň jej poručníka, za člena britskej delegácie, ktorá sa zúčastnila na mierových rokovaníach na Viedenskom kongrese. Sprevádzala ho manželka Bel, ona a jej spoločníčka Lizzie, aby si vychutnali bujaré oslavy konca vojny.

Napoleon Bonaparte bol internovaný na ostrove Elba, a tak bolo cestovanie po Európe po dlhom čase znova

bezpečné. Róbert zvolil cestu okľukou a navštívili mnohé významné mestá Európy. V každom z nich stretla celé zástupy elegantných mladých mužov, ktorí jej dvorili.

Flirtovať s nimi bola skvelá zábava! spomenula si bez štipky hanby. Našťastie, roztopašný bôžik lásky Cupido neustále triafal svojimi zlatými šípmi vedľa a ani jediným z nich nezasiahol jej srdce.

Zo všetkých miest, ktoré videla, sa jej však najviac páčil Paríž. Mesto, ktoré zbožňovala jej matka, sa stalo vysneným cieľom aj pre ňu.

Čoskoro budem v Paríži, pomyslela si zasnene, medzi matkinými priateľmi, medzi zvyškami francúzskej aristokracie, ktorí prežili to revolučné besnenie.

Ani za svet tu nezostane a nevydá sa za lorda Griffitha. Kašle na jeho dokonalosť i na to, že ich sobáš by bol výhodný, pretože pozemky ich rodov na severe, v Cumberlande, susedia. Bolo jej úplne ukradnuté, že to bol jediný muž, ktorému všetci jej bratia dôverovali natoľko, že súhlasili s tým, aby sa uchádzal o jej ruku. Priatelili sa od detstva a spolu študovali aj v Etone a neskôr v Oxforde.

Ian Prescott, markíz Griffith - ktorý sa blížil už k štyridsiatke! - mal pokojnú, vyrovnanú povahu, a práve to sa jej bratom na ňom páčilo najviac. Domnievali sa, že je ako stvorený, aby udržal na uzde jej dievčenskú nerozvážnosť a nemožné spôsoby, ako sa vyjadrovali. Pokiaľ išlo o markíza, bol pripravený oženiť sa s ňou, kedykoľvek bude ochotná, ibaže ona odmietala uzavrieť celoživotný manželský zväzok s človekom, ktorého neľúbila. Pokladala ho za príliš starého. Určite by sa z neho vyklúľ ďalší poručník, ktorý by ju donekonečna sekíroval, ako sa má správať, robil by za ňu všetky rozhodnutia, kupoval by si jej lásku drahými zbytočnosťami a zaobchádzal by s ňou ako s nesvojprávnou idiotkou.

Predpokladajúc, že Almack je jedno z mála miest, kde

sa neodváža urobiť scénu, jej Róbert dnes večer oznámil, že po jej nedávnom výstrelku na dostihoch sa dlho očakávaný zväzok medzi dvomi vplyvnými rodmi už nemôže viac odkladať. Vyjednávania, týkajúce sa predmanželskej zmluvy, sa podľa jeho slov skončili a zostávalo už len určiť dátum sobáša. Bratove slová ju doslova šokovali.

Jej problém so staršími bratmi spočíval najmä v tom, že sa voči nej správali protektorsky a nemali zmysel pre humor. Veď tá stávka na konských dostihoch bola celkom nevinná zábava, pomyslela si ukrivdené.

Len čo sa dozvedela, že jej osud je spečatený, okamžite sa rozhodla konať. Keď mal Róbert v očiach ten svoj odhodlaný výraz, nedalo sa s ním vyjednávať. Ako jeden z najvplyvnejších mužov Anglicka, panovačná, ale vznešená osobnosť, budil rešpekt dokonca aj v princovi regentovi.

A tak jej nezostalo nič iné, než zdupkať. Celou cestou domov bežala, náhlivo si zbalila najnutnejšie veci a zamávala na prvú drožku, ktorá s hrkotom prechádzala po ulici St. James Street okolo impozantného paláca Knightovcov vedľa Green parku.

„Nedali by ste mi penny, madam?“ vytrhol ju z neveselých úvah poníženým tónom detský hlások. Zdvihla hlavu od knihy a okamžite ju zaplavila vlna súcitu.

Ako výkričník pred ňou stál ošklbaný, špinavý šibenec, ktorý sa pred chvíľou zohrieval pri kozube. Vyziabnutý chlapec k nej prosebné vzhliadal a v nádeji k nej otrčal chudú ruku. Vyzeral asi na deväť rokov. Zo zafúľanej tváre na ňu civeli veľké, nevinné okálie. Zablatené šaty, ktoré pripomínali skôr handry, viseli na jeho kostnatom telíčku ako na strašiakovi v maku.

Pri pohľade na zablatené bosé nohy jej zovrelo, srdce.

Úbohé, nešťastné dieťa! zaúpela v duchu.

„Veľmi vás prosím, madam!“ Chlapec sa ponad plece

ukradomky obzrel na pokladníka v obave, že si ho všimne a vyhodí ho von.

„Samozrejme, anjelik," zašepkala dojato. Vzápätí otvorila tašku, s pocitom hanby z nej vytiahla meštek, vybrala z neho tri svietivé zlaté guiney a po krátkom zaváhaní ešte štvrtú. Bolo to maximum, čoho sa mohla zriecť, pretože mala pred sebou dlhú cestu.

Chlapec vypleštil doširoka oči na trblietajúce sa mince, ale nepohol sa k nej, akoby na to nemal odvahy.

Pohľad na nedôverčivý výraz jeho tváre jej trhal srdce. Ten chlapec očividne nepoznal žiadnu lásku. Meštek držala v ľavej ruke a pravú s mincami vystrela k nemu. „Neboj sa, zober si ich," prehovárala ho láskyplne, „je to v poriadku -"

Znenazdania prudko vystrel špinavú ruku, vyšklbol jej meštek z ruky a galopom sa rozbehol cez halu s korisťou pritlačenou na hrud'. V momente prekvapenia nebola schopná urobiť vôbec nič, len za ním civela s otvorenými ústami. Okrem štyroch zlatých mincí, ktoré mu mienila darovať, jej nezostalo vôbec nič. Zmocnila sa jej panika.

„Stoj! Zlodej!"

Skutočnosť, že jej nikto nevenoval pozornosť, ju šokovala ešte väčšmi než samotná krádež. V prívale zlosti prižmúrila oči, „Tak dobre!" zašomrala si popod nos. Schmatla tašku, aby jej neukradli ešte aj tú, a sama sa rozbehla za malým zlodejom. Keď vybehla do vlhkej, neprijemnej aprílovej noci, zbadala, že chlapec ozlomkrky beží krížom po priestrannom dvore.

„Ty naničhodník! Už aj stoj!"

V nasledujúcej sekunde jej malý zlodej zmizol z očí za plotom, ktorý obkolesoval dvor hostinca. Zachytila už len jeho triumfálny smiech. Trielil rýchlo preč ako zajac, zjavne zvyknutý často utekať, aby si zachránil život. Nadvihla si kabát i sukňu a náhlila sa za ním po mokrej

dlažbe. Tanečné črievičky sa jej po chvíli úplne premočili a poškodili, takže zostala takmer bosá. Klobúčik s uvoľnenými stuhami sa jej zošmykol z hlavy a visel jej na chrbte. Nemala však čas zdržiavať sa s ním, a tak sa klobúk-neklobúk, rozbehla okolo vysokého plota z tehál. V tom mešci bol celý jej majetok, bez peňazí by z jej plánu zostali len trosky.

Zrazu sa chlapčisko vynorilo v jej zornom poli na ulici Drury Lane. „Stoj, ty zlodej!“ Nespúšťajúc chlapca z očí, musela sa vyhnúť prichádzajúcemu dostavníku. Prenasledovala ho, čo jej sily stačili.

Malý vreckový zlodej sa obzrel ponad plece a na prvý pohľad zhodnotil, že jeho náskok sa zmenšuje. V úmysle striasť sa svojej nedobrovoľnej mecenášky vbhol do zapáchajúcej bočnej ulice. Jacindu to však nevyviedlo z miery a bez otáľania ho prenasledovala do neprehľadnej spleti tmavých uličiek a úzkych alejí. Teraz to už bola pre ňu otázka cti. Predsa sa nemôže nechať okradnúť malým deckom! A tobôž, keď od tých peňazí závisel celý jej ďalší život!

Prenasledovala ho s nevídanou vytrvalosťou, vďaka ktorej si vyslúžila povesť mimoriadne rýchlej jazdkyne. Obdivovali ju a závideli jej aj muži na poľovačkách. Nevšímala si bolesť, ani škrabance na bosých chodidlách a hulákala za ním ako najarogantnejší odroň, ale pomaly jej začínal dochádzať dych. „Veď počkaj, jedného dňa určite odvisneš, ty neznaľ!“

Ignorujúc jej pokrikovanie, bežal po úzkych, klukatiacich sa uličkách, križujúcich sa s tmavými alejami pri tržnici Covent Garden. Tehlové múry lemovali kôpky odpadkov, na ktorých sa hostili potkany, ale jej to vôbec nevadilo. Všetku svoju pozornosť sústreďovala na toho prešibanca.

Chlapcovi, zrejme následkom podvýživy, začali po-

stupne ubúdať sily. Len čo si to Jacinda poháňaná túžbou po slobode uvedomila, polapila druhý dych. Už-už ho mala na dosah...

Chlapec sa vydesenými očami obzrel ponad plece, spomalil a ona ho pohotovo schmatla za golier špinavého kabáta. Zúfalo sa metal, zatiaľ čo sa usilovala otočiť ho k sebe. Zvádzal s ňou urputný boj ako ryba na udiaci, ale jej zovretie bolo neľútostné.

„Vráť mi ho!“ prikázala mu, sťažka dychčiac. Hoci sa potácal na trasúcich sa nohách, nečakane sa otočil a kopol ju do nohy.

Chytiac ho za ucho, zjokla. „Au! Si veľmi skazené chlapčisko. Vari som ti neponúkala viac peňazí, ako by si si vyžobral za celé mesiace?“

„Pustite ma!“ Špinavými rukami zvieral meštek, ktorý sa mu Jacinda pokúšala voľnou rukou vytrhnúť.

Počas zápasenia sa jej z náročného účesu, ktorý jej komorná po niekoľkohodinovom úsilí vytvorila pred plesom, uvoľnili ďalšie pramienky vlasov. „Vráť mi ho, ty darebák! Idem do Francúzska a potrebujem -“

Skôr než dohovorila, meštek sa roztvoril a mince sa z neho začali sypať ako trblietavý dážď. Chlapčisko zlostne vykričlo.

Mince padali na zem ako zlato-strieborný vodopád a trblietajúc sa v mesačnom svetle, dopadali do odpudzujúcej vrstvy špiny a prachu, ktorá pokrývala kameňmi dláždenú ulicu. Malý zlodej sa vrhol na zem a chamtivo začal zbierať ligotavé mince.

„Ty drzá ploštica! To je všetko, čo mám!“

„Budú toho, kto si ich pozbiera,“ odsekol chlapec, ale keď zdvihol hlavu, v zlomku sekundy skamenel.

Zmätená jeho náhlou zmenou, vyhrkla. „Čo je?“

„Psst!“ Pootočil hlavu, akoby načúval nejakým vzdialeným zvukom. V snahe odhadnúť jeho zámer vpíjala sa

do jeho doširoka otvorených očí, zízajúcich kamsi za jej chrbát. Pohľadom premeriaval nepreniknuteľnú čiernotu za ňou, zvierajúc v pästi mince, ktoré sa mu podarilo pozbierať. Pripomínal malé zviera, ktoré jeho inštinkty varujú pred útokom dravca.

Hoci im žiaril nad hlavami mesiac v splne, osvetľujúci stred uličky, v tieni popri stenách bola priam hmataiteľná tma.

„Prikazujem ti -“

„Nieкто sem prichádza!“

Jacinda ho podozrievala z ďalšieho úskoku. Chvíľu aj natrčala uši, ale potom jej došla trpezlivosť. „Nič nepočujem -“ Ale ešte ani nedopovedala a z labyrintu tmavých uličiek k nim doľahlo divoké neľudské zavýjanie, ktoré vzdialene pripomínalo bojový pokrik. Zatajila dych. „Dobrotivý Bože! Čo to bolo?“

„To sú Šakalí,“ vydýchol, vzápätí vyskočil na rovné nohy a zmizol v nepreniknuteľnej tme.

„Ty lotor! Okamžite sa vráť!“

Zlodej, samozrejme, neposlúchol.

„To je ale drzosť!“ V rozčúlení si založila ruky vbok a niekoľko sekúnd zlostne hľadela smerom, ktorým zmizol. Potom sa horúčkovo pustila do zbierania mincí, aby bola z tej páchnucej neosvetlenej uličky čo najskôr preč. Nepokojne sa obzerajúc po okolí, trasúcimi sa rukami vyťahovala zlaté a strieborné mince z mazľavého blata a hádzala ich do koženého mešca. Krčila nosom nad tou nepríjemnou činnosťou a v duchu samu seba preklínala za to, že s naivitou školáčky pripustila, aby pocestní v hale hostinca videli jej bohatstvo. Odrazu z ničoho nič zaduneli uličkou rýchle, ťažké kroky a blížili sa rovno k nej.

V úľaku zdvihla hlavu a uprela oči do tmy, pričom jej v zlomku sekundy zmizla z tváre všetka krv. Zobďaleč začula dupot ťažkých číziem na kamennej dlažbe sprevádzaný vulgárnymi nadávkami, ktoré sa rozliehali v

tehlovom labyrinte všade okolo nej.

„Bože na nebesiach!“ zašepkala zhrozene. Až teraz si uvedomila, že po týchto zastrčených uličkách sa nepochybne potulujú aj oveľa nebezpečnejšie kreatúry než prefíkaní vreckoví zlodejčkovia.

Ozvena približujúcich sa hlasov, ktoré sa odrážali od múrov v úzkych uličkách, ju miatla. Prudko sa otočila, ale nemala ani poňatia, ktorým smerom by mala utekať.

Mocne zovrela tašku a po špičkách cúvala k tehlovej stene v nádeji, že tma ju ochráni. Keď však zbadala, že smerom k nej kráča niekoľko mužov, zabudla na dôstojnosť a vrhla sa na navfšenu kopu harabúrd pri stene. Po krátkej úvahe sa ukryla za vyšedivenú drevenú tabuľu s reklamou na zubnú pastu Trotter's Oriental, ktorá stála opretá o nejaký sud. Spustiť sa na všetky štyri končatiny, opatrne otočila hlavu do aleje. Srdce mala až kdesi v krku. Neďaleko od nej ležala na práchnivejúcich starých čizmách a zhrdzavenej reťazi veľká cievka z hrubého kartónu, na ktorej bola kedysi navinutá látka. Opatrne ju zdvihla a oprela o okraj tabule, aby jej poskytla čo najbezpečnejší úkryt. V tesnom priestore sa jej vlastné dychčanie zdalo príliš hlasné. Škára medzi tabuľou a cievkou jej umožňovala sledovať dianie v uličke.

Ako by sa moja konkurentka Daphne Taylorová nasmiala, keby ma videla v takejto ponížujúcej situácii! pomyslela si a mimovoľne zatajila dych, pretože z tmy sa vynorilo najmenej pol tucta chlapov. Na čepeliach nožov, ktoré každý z nich držal v ruke, sa odrážalo mesačné svetlo. Uličkou zadunel výstrel a ponad jej hlavu zasvišťala guľka. Prikrčila sa a len s vypätím vôle potlačila výkrik hrôzy. Vzápätí sa rozľahlí ďalšie výstrely, po ktorých sa smerom k nej rozbehli dunivé kroky.

Cez úzku štrbinu medzi tabuľou a kartónom videla, že z hmly sa vynorili ďalší štyria chlapi, blokujú ú c celú šírku uličky. Keď prišli bližšie, oči sa jej rozšírili od hrôzy,

pretože sa jej naskytol pohľad na ďalšie brutálne zbrane. Okrem nožov mali v rukách kovové tyče a drevené palice s vytrčajúcimi kľincami na koncoch. Od strachu, že ju zbadajú, sa neopovážila ani dýchať.

Už sa nečudovala, že sa chlapec tak rýchlo vyparil. Gang! uvedomila si jasne a po celom tele jej od hrôzy naskočila husia koža. V pamäti sa jej vynorili historky o tom, ako londýnski kriminálnici zaobchádzajú so svojimi obeťami. Bože, ochraňuj ma, ak ma tu objavia! pomodlila sa vylakane. V prílive zúfalstva ľutovala, že nemá poruke svoju obľúbenú pušku, samozrejme, nabitú.

„Zaujmite pozície, vy bastardi!“ zreval vysoký, šľachovitý muž s rovnými hnedými vlasmi. V jeho hlase rezonovalo rozčúlenie a nervozita.

„Zabil si ho, O'Dell? Videl som, že si ho bodol!“

„Neviem. Ale ak áno, dostal to, čo si zaslúžil. Doriti!“ zahrešil, keď sa na konci uličky objavili ich prenasledovatelia.

Pred jej očami sa prenasledovanie zmenilo na neľútostný boj. Muži sa vrhali do útoku s nepríčetnou zúrivosťou a pri boji na seba posmešne pokrikovali. Nerozumela im, ako keby ani nerozprávali po anglicky. Z ich cockneyského dialektu a zlodejského argotu nerozumela ani jediné slovo. Len vďaka tme zostali jej oči ušetrené od najkrutejších detailov bitky.

Rozoznávala len rýchly, strašidelný dupot, svišťanie vzduchu pri rozháňaní sa a sekaní, ale zvuky boli príšerné aj samy osebe.

Jej strach sa ešte znásobil, keď do uličky vbehli z opačného konca ďalší traja muži a ponáhľali sa na pomoc svojim šiestim kumpánom. Štyria prenasledovatelia, ktorých nádvky a chrčivý dych doliehali k jej ušiam, boli ešte vo väčšej početnej nevýhode. Protivníci ich obkolesili zo všetkých strán.

A potom sa bez akéhokoľvek varovania ozval rovno

nad ich hlavami príšerný rev, ktorý burácal ako hrom.

Preľaknuto zdvihla hlavu práve vo chvíli, keď nejaký muž ako čierny gepard zoskočil na hrbu rozpadávajúcich sa tehál v bezprostrednej blízkosti jej úkrytu. Napriek tme zazrela v jeho očiach divý záblesk.

„O'Dell!" Ulicou sa rozľahol jeho výkrik.

Jacinda nedokázala z neho spustiť oči. Boj v uličke na chvíľku ustal. Striebristé lúče mesačného svetla dopadali na jeho plec a odrážali sa od dýky, ktorú zvieral v ruke. Muž s tmavohnedými vlasmi, ktorému to oslovenie očividne patrilo, zakľal a utrel si z čela pot. „Tak ty nie si mŕtvy, ty zkurvysyn?"

Jacinda od úžasu otvorila oči, keď z tieňa vykročil do svetla hrozivý muž. Zdalo sa jej, že pred ňou stojí stelesnenie Byronovho Korzára. Lúče mesačného svetla, osvetľujúce stred uličky, vytvárali na jeho čiernom odeve pásy a kľžali sa aj po jeho tvári, ktorá vyzerala ako bojovo pomalovaná. Na voľnej košeli, ktorú mal až do pol hrude rozopnutú, mal oblečený krátky čierny kabát. Čierne nohavice tesne obopínali stehná jeho dlhých nôh. Keď zovrel ruku v päšť, v tme sa na jeho prstoch zaligotalo niekoľko zlatých prsteňov.

Nespúšťajúc z neho oči, pozorovala ho so zatajeným dychom. Inštinktívne vytušila, že tento muž je v tejto džungli kráľom.

V nasledujúcej sekunde muž zaútočil. Svižne vyskočil na drevenú dosku, pod ktorou sa skrývala. Tá pod jeho váhou zaprašfala. Z čistá jasná jej zasvišťal nad hlavou opäť jeho čižmy. Z tabule preskočil na hrbu harabúrd a odtiaľ pristál rovno uprostred bojujúcich banditov. Zovretou päšťou, z ktorej vytrčali masívne drahé prstene, uštedril O'Dellovi taký úder do brady, že potácajúc sa, preletel až na druhú stranu uličky, akoby ho zasiahla delová guľa.

A potom sa rozpútalo hotové peklo na zemi.

Jacinda pociťovala vzrušenie, keď čupiac medzi tabuľou a kartónovou cievkou pozorovala, ako likviduje svojich rivalov. Len čo uštedril prvý úder pästou, aj jeho muži sa s novou vervou pustili do nepriateľa. Protivník mal síce ešte stále početnú prevahu, ale príchod ich vodcu rozhodne vyrovnal sily. Bojovalo sa v celej uličke.

„Koľkokrát som vám už povedal,“ zvolal O'Dellov protivník, keď šmaril jedného z mužov o zem, „že nemáte strkať nos do môjho rajónu, lebo zdochnete?“ Len čo to dopovedal, kopol ležiaceho muža do žalúdka, potom sa zohol a podľa všetkého naplnil svoju hrozbu.

Jacinda zamrela od hrôzy.

Uličkou sa niesli dunivé ozveny úderov, nadávky a hrdelné mužské stony, z ktorých usúdila, koľko námahy museli muži vynaložiť v ľútom boji. Potom sa v mesačnom svetle opäť vynorila postava čierneho vodcu. S eleganciou pantera odskočil z dosahu O'Dellovej palice, z ktorej trčali kince, pripomínajúcej palcát. V prívale novej vlny hrôzy sa Jacinda prerývane nadýchla. Bola to hrôzostrašná zbraň, aj keď primitívna. Kince mali za úlohu trhať svaly, ale zakaždým, keď palica zasvišťala vzduchom, muž v čiernom kabáte pred ňou uskočil. O'Dell ňou neprestával hrozivo mávať a postupovať vpred.

Keď sa epicentrum boja presunulo bližšie k nej, prikrčila sa za sud. Drkotajúc zubami, schúlila sa vo svojom úkryte do kľbôčka. O'Dell znova so strašidelným výkrikom zaútočil na protivníka, smrtonosná palica zasvišťala vzduchom a rozvíriac prach, dopadla na vrch suda v tesnej blízkosti jej hlavy.

Sama nevedela, ako sa jej uprostred tej hrôzy podarilo nevykriknúť, ani sa v zvírenom mraku prachu nerozkašľať. Tabuľa zostala, chvalabohu, na mieste a aj naďalej ju ukrývala, ale dunivé údery už zaznievali v jej najtesnejšej blízkosti. Potom škárou zazrela, že udatný Korzár dopadol chrbtom na hrbu harabúrd,

dýka mu vyletela z ruky a pristála v smetiach. Zúfalo zvierajúc tabuľu, potlačila zdesený výkrik. Čepel' dýky sa ligotala v mesačnom svetle na dosah jej ruky.

O'Dell medzitým s ručaním uvoľňoval klince zo suda, ktorý zasiahol namiesto svojej obete. Korzár sa ležiac na chrbte, naťahoval za dýkou. Bol natoľko pohrúžený do boja, že si ju nevšimol, hoci ich delili sotva tri stopy. Srdce jej išlo vyskočiť z hrude. Najradšej by mu posunula zbraň bližšie k ruke, ale to by ju určite zbadal.

Aj napriek tme videla v O'Dellových očiach zlovestné plamienky. Znovu zdvihol palicu nad hlavu a chystal sa zasadiť nepriateľovi smrteľný úder. Jacinda sa už nedokázala ovládnuť. Vystrčiac z úkrytu nohu v zlatej črievičke, postrčila dýku k ohrozenému mužovi. Ibaže ten namiesto nej nahmatal zhrdzavenú reťaz. S výkrikom švihol reťazou ako bičom a zasiahol O'Della priamo do tváre. Chlap vykrikoval, pustil zbraň a ruky si pritisol na poranené oko. Keďže nebol schopný bojovať, dal sa na ústup.

Korzár to okamžite využil, schmatol dýku a vyskočil na rovné nohy. Jeho zúrivy postoj veľmi rýchlo presvedčil nepriateľov, že už nemá zmysel vzdorovať a v strachu o svoje holé životy sa dali na útek.

„Za nimi!“ zaburácal hromovým hlasom na svojich druhov Korzár.

Jacinda cez štrbinu sledovala, ako O'Dellovi hrdlorezi zbabelo utekajú, len čo zbadali, že ich vodca sa stiahol. Okamžite stratili guráž. V neuveriteľne rýchlom čase na uličke zostali len prenasledovatelia Šakalov. Ich vodca, ako keby ešte stále neuhasil svoj smäd po krvi, sa rozbehol za nimi.

„Billy, stoj! Riley je ranený!“

Znepokojený výkrik jeho beh spomalil, ale nezastavil. Nahnevane sa obzrel ponad plece na muža, ktorý naňho volal. „Postarajte sa o neho! Odneste ho na Bainbridge

Street! Ja sa musím porátať s O'Dellom."

Až teraz si Jacinda všimla, že obďaleč v tieni leží na zemi akýsi muž, nad ktorým sa skláňajú dvaja spolubojovníci.

„Jeho zranenie je vážne, Billy!" zvolal jeden z nich. „Billy!" stonal ranený muž.

Korzár vyzeral na smrť unavený. Alebo je, nebodaj, tiež zranený? preblesklo Jacinde myslou. S námahou sa dotackal späť k priateľom, nahnevane sa obzerajúc ponad plece a hromžiac na nepriateľov, ktorí tak potupne vzali nohy na plecيا. „Skurvení zbabelci..."

Jacinda zažmúrila oči, keď počula jeho nadávky.

„Billy," sotva čujne zamumlal znova zranený muž.

„Ach, Riley, ty si tomu ale dal!" vzdychol a kľakol si vedľa neho.

„Som hotový, Billy!"

„Len nedramatizuj, nemám chuť počúvať pohrebné reči! Radšej sa napi!" povbudzujúco hundrúc, priložil mužovi k perám fľašu. „To by musel byť iný chlap, ako je nejaký Šakal aby dokázal poraziť Ira! Nie sú to náhodou tvoje slová?"

„Ježišu Kriste, to je bolesť!" stonal muž.

„Len pokoj, chlapče!" tíšil zraneného muža už súcitnejšie a bratsky zovrel zakrvavenú Irovu ruku.

„No tak, Riley, vzchop sa!" V Korzárovom hlase zarezonovalo zúfalstvo.

Jacinda z bezpečia svojho úkrytu pozorovala srdcervúcu scénu pred sebou. Hádam ten úbožiak nezomrie rovno pred jej očami?!

„Musíš dostať O'Della, Billy! Sľúb mi to!" chrčiac a trasúc sa na celom tele, úpenlivo žiadal vodcu zranený muž.

„Ako je Boh nado mnou, Riley, dostanem ho, aj keby som mal pri tom prísť o život! Máš moje slovo!" sľuboval zomierajúcemu.

Ostatní dvaja sa k jeho sľubu pripojili. Ani jeden z nich však nedokázal zabrániť neodvratnému koncu.

O pár minút tu skonali.

Jeho druhovia, ktorí bitku prežili, stáli nad ním v pohnutom tichu.

Jacinda nespúšťala oči z ich vodcu, ktorý v piete stál nad mŕtvym kamarátom so sklonenou hlavou, postriebrenou svetlom mesiaca.

V celej uličke zrazu zavládlo priam nadpozemské ticho. Ešte aj vietor ustal, ako keby s nimi zdieľal smútok za zosnulým.

„Krátky, nechutný... a nezmyselný koniec," zadeklamoval Korzár s toľkou trpkosťou v hlase, že by ňou dokázal preťať aj tú najhustejšiu tmu. „Pochovajte ho!" stroho prikázal svojim mužom a vykročil smerom k jej úkrytu.

Jacinda ohromene hľadela, ako prechádza popri nej. Neveriac vlastným ušiam, pomaly jej dochádzalo, že vodca podsvetia práve citoval výrok anglického filozofa Hobbsa.

To nie je možné! pomyslela si zmätene. Je absurdné, aby muž hovoriaci cockneyským nárečím a s násilníckou povahou čítal filozofické traktáty. Určite len náhodou začul niekde tento slávny citát a jednoducho ho ako papagáj opakuje.

„Pohnite kostrou!" prikázal kamarátom. Nielen z napätých svalov, ale vôbec z celého jeho tela vyžarovala túžba po vyrovnaní si účtov. Navidomoči blčal netrpezlivosťou. Svojou nedočkavosťou pripomínal Jacinde neskrotného žrebca.

Chod'te už! pobádala ich v duchu rozorvané. Nevedela sa dočkať, kedy opustia uličku, aby mohla vyliezť z tej páchnucej hrby harabúrd a vrátiť sa do hostinca. Po celý čas však nespúšťala oči z toho divocha, ktorý ju napriek jej odsúdeniu tak nepochopiteľne priťahoval. Kto je tento impozantný muž?

Pripadal jej akýsi povedomý, pohľad naňho v nej evokoval dávno zabudnutú spomienku. Dokonca mala pocit, že by ho mala poznať, ale odkiaľ? Každý z nich predsa žije v úplne odlišnom svete. Možno je to tým, že som najmenej stokrát čítala Korzárov príbeh, premýšľala zasnene, a teraz vystúpil zo stránok románu ako živý. Iba Boh vie, že je mimoriadne nebezpečný, zlý, divoký, spupný, navyše zločinec. Z tohto šlachovitého a vysokého chlapa priam kričí, že sa cíti ukrivdený a nenávidí celý svet. Ale aj napriek všetkým výhradám v ňom bolo niečo, čo v nej vzbudzovalo súcit.

Slová, ktoré si pred chvíľou vypožičal od slávneho filozofa, ju neustále prenasledovať. Pre tohto úbožiaka by bolo určite lepšie, keby bol nevzdelaný a neuvedomoval si, v akej zúfalej situácii sa nachádza, premýšľala. Nič nemôže byť horšie, než takto živoríť. A ak je človek dostatočne citlivý na to, aby naplno vnímal zúfalstvo svojej situácie, musí to byť preňho neznesiteľné peklo. Muž, ako keby vycítil jej skúmový pohľad, pootočil k nej tvár. Jeho dychtivá, úzka tvár mala zamyslený výraz. S rukami založenými vbok vyčkával na svojich spolubojovníkov.

Zatiaľ čo ich pozornosť bola zaujatá mŕtvym, objekt Jacindinho obdivu si opatrne odtiahol kabát a obzeral si ľavý bok. Všimla si, že je zranený. A pravdepodobne vážne, pretože tmavá mapa na bielej košeli bola pomerne veľká. Napochytro si zahalil ranu kabátom, aby ju ukryl pred zrakmi druhov, a z čela si zotrel studený pot. Obzrel sa po priateľoch, ktorí zdvihli mŕtvolu spolubojovníka a brali sa preč.

Hlavou im kývol na znamenie, aby išli popredku. „Budem vám kryť chrbát," zamrmľal bezvýrazne.

Poslúchnuc ho na slovo, vykročili do tmy. Korzár vytiahol dýku, ktorá pri vyberaní z pošvy kovovo zasvišťala, a obzrel sa ponad plece, aby sa presvedčil, či niekde

nablízku nečíha niektorý zo Šakalov. Pre Jacindu to bola povážlivá situácia. Stiesnena si uvedomila, že sa bude musieť poponáhľať, aby zmizla z uličky, skôr než sa O'Dellovi chlapi vrátia, aby odpratali svojich mŕtvych.

Zbohom, Korzár! lúčila sa s ním v duchu a smutne sledovala, ako kráča nadol uličkou. Znova si spomenula na malého vreckového zlodeja, ktorý ju zaviedol do tohto temného bludiska, a položila si otázku, či aj on začínal rovnako. Pripadalo jej neuveriteľné, že ľudia môžu viesť takýto spôsob života len pár ulíc od domov aristokratickej smotánky. Tieto dva diametrálne odlišné svety jestvovali nezávisle jeden od druhého.

V pesimistických úvahách neprítomnými očami pozorovala, ako odnášajú Rileyho bezduché telo a pozvoľna

jej padal kameň zo srdca v nádeji, že nebezpečenstvo už čoskoro pominie. Medzičasom jej určite pripravili dostavník, aby ju odviezol k prieplavu La Manche.

A v tej chvíli ju ako blesk z jasného neba postihla katastrofa.

Po nohách jej začalo liezť niečo malé s dlhým chvostom. Plná odporu a hnusu vykrikla a plnou silou do toho kopla. Pri tejto impulzívnej, celkom mimovoľnej reakcii pootočila drevenú tabuľu a prevrátila cievku z kartónového papiera, ktorá sa začala kotúľať, než ju stihla zachytiť. Potkan zmizol, ale zdesený výkrik už nemohla vziať späť.

Paralyzovaná na celom tele vydesene hľadela, ako sa cievka kotúľa rovno pred zodraté čierne čižmy Korzára.

Uličku okamžite naplnili hrozivé výkriky. Muži položili mŕtvolu na zem a obklúčili hromadu haraburdia. Jacinda sa vyplašené obzerala vôkol seba a ako divé zvieratko ustupovala pred nimi hlbšie do úkrytu. Srdce jej išlo vyskočiť z hrude.

„Pod' von! Vylez, ty zbabelec!"

„Asi je zranený."
„Tak ho dorazíme."
„Nechajte ho mne!"
„Dávaj si pozor, Billy..."

Ach, nie! zaúpela zdesene. A keď napoly rozbitú drevenú tabuľu zdvihla veľká, mozoľnatá ruka ozdobená masívnymi zlatými prsteňmi, od hrôzy už ani nedýchala. Jediným šklbnutím odtiahol tabuľu a s hrozivým výkrikom ju odhodil nabok. V druhej ruke držal dýku. Až keď sa zahnal s chladnokrvným úmyslom vraždiť, zmobilizovala posledné zvyšky odvahy a odskočila dozadu.

„Niéé!"

Zúfalý ženský výkrik ho tak prekvapil, že sa nezmohol na nič iné, len na ňu zmätene civel.

Jacinda sa neodvážila ani len nadýchnuť. Dýka sa zastavila vo vzduchu len kúsok od jej tváre. Spoly vystrašene, spoly vzdor ovi to zdvihla udivené oči od smrtonosnej čepele a uprela ich do neľútostných zelených očí.

Druhá kapitola

Bladovou hlavou ako prvá prebleskla myšlienka, že zrejme inkasoval príliš veľa úderov do hlavy. V obave, že sa s ním zahráva vlastné vedomie, zatvoril oči, ale keď ich otvoril, bola stále tam - nádherná blondínka učupená v provizórnej skrýši medzi hrbou starých tehál a dolámaným sudom. V smrteľnom strachu si rukami objímala kolená.

Prekvapene na ňu vytreštil oči. „Ale, ale... koho to tu máme?" Okamžite sa spamätal z ohromenia a pomaly si k nej čupol. Jeho kamaráti sa postavili po jeho bokoch.

„Co sa to tu, dočerta, deje?"

„Je tu nejaké dievča!"

„A k tomu ešte naozajstná krásavica, je tak, miláčik?" zašomral Blade, neodtrhajúc od nej oči. Rýchlo zasunul dýku do pošvy a vystrel k nej ruku, aby jej pomohol vstať.

Strachom paralyzovaná Jacinda sa ani nepohla, aby prijala ponúkanú ruku.

„Tak vylezte už odtiaľ, nikto vám neublíži! Radi by sme si na vás trochu popásli zrak," vyzval ju.

Jacinda si ho premerala seabedomým pohľadom, v ktorom sa zrkadlilo povýšenecké pohrdanie.

To sa ho viditeľne dotklo, a tak odtiahol ruku. „Čo je? Nie sme vám dosť nóbl na to, aby ste sa s nami dali do reči?"

„Daj si na ňu bacha, kamarát," varovne zahundral Flaherty. „Možno patrí k O'Dellovej bande."

Blade sa pohrdavo zasmial. „Ten darebák by sa nikdy nedostal k takej fajnovej kráske." Premeriaval si ju hodnotiacim pohľadom piráta, ktorý práve objavil drahocenný poklad.

Mala krásne zlatisté kadere, vypnuté na temeno a siahajúce po plecيا. Do čela jej padalo niekoľko neposlušných kučier, ktoré sa vyšmykli spomedzi sponiek v tvare hviezdičiek. Pod pekne tvarovaným obočím vzdorovito blčali jej tmavé oči. Symetricky zaoblená tvárička

s aristokratickými črtami - výraznými lícnyimi kosťami a mierne drzou bradoj víly.

Rubínovú červeň jej perí podčiarkoval červený kabát, obopínajúci krivky jej mladučkej postavy. Prezerajúc si ju so zvrasteným obočím, vodca Ohnivých jastrabov, gangu, ktorý vznikol zlúčením jeho Tomahawkov s ďalšími menšími bandami, v duchu skonštatoval, že v okolí si taký drahý kabát nemôže dovoliť žiadna žena.

„S dovolením..."

S predstieraným prekvapením sa jej zahľadel do rozhorčených očí. „Takže predsa len viete rozprávať!" „A prečo by som nemala vedieť?"

„To je škoda," zatiahol posmešne. „Už som začínal dúfať, že som našiel dokonalú ženu."

Jacinda nad jeho zádrapčivým žartom zlostne prižmúrila oči.

Svoju posmešnú poznámku vyslovil s ironickým úškrnom. Keď mu vzápätí mimovoľne spočinul zrak na ruke,

ktorú pred chvíľkou odmietla uchopiť, znova ním začala zmietiť zlosť i sklamanie. Špinu i krv si dôkladne poutieral do nohavíc a potom jej ju ponúkol znova. „Tak vstávajte, princezná!" prikázal jej autoritatívne.

„Ďakujem, radšej zostanem, kde som."

„Sedieť na tejto hŕbe harabúrd?"

„Uhádli ste. Prajem vám príjemný večer!" dodala s okázalým povýšenectvom v snahe zbaviť sa ho, ako keby bol bezvýznamným tulákom.

Jeho spoločníci si vymenili užasnutý pohľad. Nechápali, ako si dovoľí správať sa voči ich vodcovi tak neuctivo.

Blade si v rozpakoch počúchal bradu a napokon sa veľkoryso rozhodol odpustiť jej. Jasne si uvedomoval, že od strachu musí byť vyvedená z miery a svoju odvahu len predstiera. „Nezdá sa mi, že by ste to tam mali ktovieako pohodlné."

„Nesťažujem sa. A okrem toho to nie je vaša starosť!"

„Ale je, srdiečko," namietol s prehnanou milotou.

„A to už ako?"

„Nachádzate sa na mojom teritóriu." Po jeho vystatovačnom oznámení sa rozhostilo mrazivé ticho.

„Chápem," zamumlala napokon s potláčanou zlosťou. Uvedomovala si, že sa ocitla v pasci, ale rozhodla sa hrať o čas. „Takže táto ulička je vaša? Aj táto hŕba

haraburdia?"

„Presne tak," odpovedal jej rovnako ironickým tónom.

„Zrejme ste na ňu patrične hrdý."

Jeho spoločníci sa rozrehotali, ale Blade len nahnevane prižmúril oči. Tak to by už naozaj stačilo! povedal si v duchu. V zlomku sekundy k nej vystrel obidve ruky, chytil ju za pás a začal ju vyťahovať z úkrytu, a to aj napriek jej protestným výkrikom a kopaniu.

„Dočerta, prestaňte, ženská jedna bláznivá!" zreval na ňu, keď mu zaborila nechty do tváre.

Jeho kamaráti sa na ich naťahovaní ďalej zabávali. Len čo ju Blade postavil na nohy, udrela ho taškou po hlave, vytrhla sa mu a rozbehla sa preč. Ale nestačila urobiť ani tri kroky, keď ju vždy ochotný a pohotový Flaherty schmatol za rameno. Jacinda sa bez najmenšieho zaváhania otočila a vylepila mu poriadne zaucho.

Zatiaľ čo Blade sa nad jej odvahou nahlas rozosmial, prekvapený Flaherty zaklial a reflexívne uvoľnil zovretie. Skôr než stihla ujsť, zahatal jej cestu Sarge.

Bladovi stačil jediný skok, aby ju dočiahol a s posmešným smiechom ju chytil zozadu okolo pása.

„Dajte tie špinavé ruky preč, vy prasa!"

„Až naprší a uschne, holubička. Pôjdete pekne s nami. Dnes večer ste videli veci, ktoré neboli určené pre vaše oči. Nemôžem pripustiť, aby ste sa vybrali na Bow Street a všetko im vyklopili."

„Mám úplne iné plány!"

„To hovoríte teraz. Prečo by som vám mal veriť? Nepoznám vás. Poriadne by si na mne zgustli, viete o tom? Keby niekto podstrčil Billyho Blada katovi, mal by zaručený postup v kariére -"

„Vy ste Billy Blade?" vyrazila zo seba jedným dychom a zmeravela mu v rukách. V nasledujúcom okamihu, keď sa k nemu otočila, bol by odprisahal, že sa v jej očiach objavil rešpekt.

Flaherty sa s veľavýznamne nadvihnutým obočím na Blada uškrnul a poznamenal: „Vyzerá to tak, že tvoja sláva sa už rozšírila za hranice našej štvrte, kamarát.”

Dievča využilo ich chvíľkovú nepozornosť a znova sa pokúsilo o útek, vrazil mu lakťom do žalúdka a súčasne mu opäťkom dupnúc na nohu. Skôr než sa stihol spamätať, švihlo taškou ponad plece v úmysle ovaliť ho po hlave, ale v poslednej chvíli sa uhol, takže zasiahlo len jeho ucho.

Blade sa nemohol ubrániť smiechu. Jeho samolúbe mužské ego potešilo, že o ňom počula. Pravdepodobne o ňom čítala v novinách. Jej útok ho vážnejšie neohrozil, chtiac-nechtiac ju však musel na chvíľku pustiť, lebo stratil rovnováhu. Len čo jeho zovretie poľavilo, vytrhla sa mu a rozbehla sa preč.

Flaherty, ktorý si ešte stále šúchal líce na mieste, kde utržil facku, jej zlomyseľné nastavil nohu. Blondínka sa zapotácala a po krátkom balansovaní tvrdo dopadla na zem. Zdvihla hlavu a spod rozstrapatených zlatých kučier naňho hľadeli tmavé oči, pozvoľna nadobúdajúce čoraz bezmocnejší výraz.

Blade vyčítavo zazrel na Flahertyho za to, že ju potkol, ale zároveň ho začal zožierať vlastný pocit viny za nemiestne žartovanie s tou mladou dobrodružkôu.

V prílive súcitu sa pohol smerom k dievčaťu s úmyslom pomôcť jej. Nanešťastie mu nenapadlo, že so skracujúcou sa vzdialenosťou medzi nimi v nej rastie pocit ohrozenia. Keď jej vystrašený pohľad spočinul na dýke, ktorú mal zasunutú v puzdre na boku, jej veľké čokoládové okále sa naplnili slzami. Pohľad na ňu pôsobil naňho odzbrojujúco.

„Len do toho! Poslúžte si!” zvolala z plných pľúc. Jej hrdosť už utrpela trhliny, ktoré svedčili o dievčenskej neskúsenosti.

Chvíľu na ňu mlčky zísal, zaskočený zúfalstvom v jej

výkriku, kým si uvedomil, že tá malá si myslí, že ju chce zabiť. Bože, čo asi o mne písali v novinách? Ja som predsa nikdy nezabíjal bezmocné ženy!

Keď precitol z neveselých úvah, jeho kumpáni sa ešte stále smiali. „Prestaňte!“ osopil sa na nich. Jeho tvár nadobudla urazený výraz, ale v kútiku duše sa hanbil za ich krutosť. Ale aj za svoju.

„Je mi jedno, čo so mnou urobíte!“ pokračovala. „Len nech je to rýchla smrť - o to jediné vás prosím.“

„Prestaňte s tou melodramou, vy hlupaňa! A vstaňte!“ Vzápätí ju schmatol za kožušinový golier a nie práve najjemnejšie ju postavil na nohy.

Urazila sa, že s ňou zaobchádza tak nešetrne, ale rýchlo znova nadobudla svoju dôstojnosť. Zlostne naňho ponad plece zagánila, pretože ju začal postrkávať pred sebou. Priečila sa mu predstava, že by ho mohla opäť udrieť taškou do tváre, preto jej ju vzal a hodil Sargeovi.

„Vráťte mi ju!“

Ignorujúc jej protest, otočil sa k zjazvenému priateľovi, ktorý býval seržantom vo Wellingtonovej armáde. „Odnes jej to, ale ak z nej potiahneš čo i len jedinú mincu, vybavím si to s tebou.“

Sarge čosi protestne zašomral a potom sa spolu s Flahertym vrátili k Rileymu a znova zdvihli jeho ťažké telo zo studenej zeme.

Blade ju majetnícky uchopil za štíhle rameno nad lakťom a keď sa pokúšala protestovať, stroho zavrčal: „Podme!“

Blade ju viedol uličkou so zamračenou tvárou a neprestával ostražito sledovať okolie. Z času na čas sa obzrel aj ponad plece.

Keďže si uvedomovala, že je zajatkyňou zločineckého gangu, rozhodla sa radšej poslúchať a mlčať, ale hlavou jej vírili desiatky desivých myšlienok. Len pozvoľna sa jej

v pamäti vynárali podrobnosti toho mrazivého, zasneženého odpoľudnia, keď Billy Blade prišiel za jej dvomi

bratmi Lucienom a Damienom až do paláca Knightovcov.

Na podrobnosti si spomínala len nejasne, pretože udalosť sa odohrala pred poldruha rokom, keď Damien, preslávený vojnový hrdina, priviedol domov svoju vtedajšiu chovankyňu a terajšiu manželku Mirandu, aby strávila Vianoce s ich rodinou. Niekoľko sa vtedy pokúsil Mirande ublížiť a jej bratia-dvojčatá spojili svoje sily v snahe chrániť ju. Len na letmý okamih sa vtedy stretla s Bladom vo vstupnej hale paláca. Ako som mohla na to stretnutie zabudnúť? Práve sa zababušená do zimného plášťa chystala na prechádzku do parku, keď prekvapiac nielen ju, ale aj majordóma, prešiel okolo nej ležérnym krokom. Jeho meno sa dozvedela od Damiena, ktorý naňho varovne zavrčal, keď si všimol jeho fičúrsky pohľad a vyzývavý úsmev.

Nikdy predtým nevidela muža, ktorý by sa mu aspoň trochu podobal. Mal na sebe čierne kožené nohavice a dlhé plavé vlasy. Ešte stále si pamätala jeho drzú, arogantnú chôdzu, jasnočervenú vestu, vytrčajúcu spod čierneho zamatového kabáta, a červený karafiát zastrčený v gombíkov jej dierke. Bola ním napoly pohoršená a napoly fascinovaná. Spomenula si, že sa rozbehla k oknu, len aby si ho prezrela, hoci si uvedomovala, že je skrz-naskrz skazený. Bol presne taký, ako vyzeral, pretože dvojčatá sa veľmi rozčúlili, že sa opovážil prísť za nimi až do paláca.

Pretože bratia jej nepovedali o tajomnom mladíkovi vôbec nič, spolu s Lizzie dospeli k záveru, že Billy Blade je jedným z Lucienových informátorov z londýnskeho podsvetia a že do paláca prišiel kvôli tomu, aby ho informoval o darebákovi, ktorý pásol po Mirande. Po skončení vojen s Napoleonom jej brat lord Lucien Knight,

ktorý bol vtedy vyzvedačom, aj v mierových časoch spolupracoval s tajnými službami a z času na čas pomáhal vyšetrovateľom na Bow Street riešiť závažnejšie zločiny. Jeho znalosti a schopnosti sa im veľmi zišli.

Lucien bol ochotný spriahnuť sa s akýmkoľvek živlom, len aby získal potrebné informácie. Až teraz sa Jacinda presved-

čila, že sa v Bladovi nemýlili.

Ibaže to znamenalo, že sa ocitla vo veľmi ošemetnej situácii.

Zo žiadostivého pohľadu, ktorým si ju Blade premeriaval v uličke, usúdila, že je to obyčajný násilník a kriminálnik. Ak jej začne robiť nemravné návrhy, keď sa ocitnú na mieste, kam ju vedie, nezostane jej nič iné, len vyjsť s pravdou von - a síce, že je Knightová. To je jediný spôsob, ako sa mu môže ubrániť. Ale ak to urobí, pravdepodobne ju okamžite odvedie späť domov a tým sa nielenže zmárí jej šanca získať slobodu, ale tvrdo ju aj potrestajú za pokus o útek. Pre Róberta to bude ďalší pádny dôvod na to, aby ju prinútil okamžite sa vydať za lorda Griffitha.

V takejto neradostnej dileme sa rozhodla držať jazyk za zubami a čakať, ako sa bude situácia vyvíjať. Rozhodla sa, že svoju totožnosť prezradí, len keď už nebude mať žiadne iné východisko.

Odrazu k nim doľahli z tmy ďalšie mužské hlasy z vedľajšej uličky. V obave z ďalšieho zápasu s O'Dellom sa inštinktívne primkla k svojmu urastenému sprievodcovi.

„Hej, Nate!“ zakričal Blade.

Z tieňa sa vynoril vysoký štíhly muž s kučeravými čiernymi vlasmi a priateľským úsmevom. Nebol sám, mužov bol aspoň tucet. Po vzájomnom pozdravení vyšlovili ľútosť nad Rileyho skonom a v nezrozumiteľnom cockneyskom dialekte začali diskutovať o podrobnostiach bitky. Potom sa celá skupina vydala smerom na

severozápad. Jacinda nemala na výber a musela držať krok s nimi, hoci nemala najmenšie tušenie, kam ju vedú.

Bladovi spoločníci si ju bez okolkov zvedavo obzerali, ale vodca sa neunúval žiadnym vysvetľovaním a oni zrejme nemali odvahu vypytovať sa. Objal ju okolo pliec, čím im dal jednoznačne najavo, že je pod jeho ochranou.

Pochopila, že v momentálnej situácii urobí najlepšie, ak sa s ním nebude hádať.

Onedlho dorazili na ľudoprázdnu križovatku, kde Nate zakýval na kočiša bričky, ukrytej v tieni. Podľa všetkého kočiš patril k ich skupine a jeho úlohou bolo odviezť po bitke ranených. Najprv naložili Rileyho telo a potom nastúpili ostatní zranení muži. Keď schátraný koč odhrkotal, zvyšní muži sa v skupinkách po dvoch, po troch pobrali do svojich domovov. Podľa Bladovho vysvetlenia preto, aby zbytočne nepútali pozornosť.

Nate sa pridol k nim a spolu kráčali ulicou.

„Fuj!“ zahundral po chvíli vyziabnutý mladík a rukou si zakryl nos. „Čo to tu, dočerta, tak otrasne smrdí?“

Jacinda postrehla, že Blade naňho ukradomky zazrel, akoby ho chcel umlčať. Až potom jej došlo, odkiaľ sa šíri ten nechutný zápach, ktorý jej udrhel do nosa už pred hodnou chvíľou. Vari len nie z môjho kabáta?! Jej elegantný zamatový plášť zrejme nasiakol hnilobou z hĺby harabúrd, kde sa skrývala. Toto bol dnes večer už posledný úder, ktorý korunoval jej poníženie. Zdalo sa jej, že počuje svoju konkurentku Daphne Taylorovú, ako sa chichoce, plná zlomyseľnej škodoradosti.

„Obávam sa, pane, že príčinou toho nepríjemného zápachu, o ktorom sa zmieňujete, je môj plášť,“ vyriekla priškrteným hlasom, pričom sa všemožne pokúšala zamaskovať svoje poníženie.

Nate zbledol ako krieda. Navidomoči upadol do rozpakov. „Dobrotivý Bože, slečna, som ja ale hlupák!“

Vôbec

som si to neuvedomil. Prosím o prepáčenie!"

Blade, v ktorého zelených očiach sa roztancovali pobavené iskričky, sa potichu zasmial. „No tak, upokojte sa, miláčik, aj napriek tomu malému nedostatku ste krásna ako ruža, aj keď práve tak nevoniate. Keby ste chceli, môžete si zobrať môj kabát. Je trochu zakrvavený, ale budem rád..." odmlčiac sa uprostred vety, začal si ho vyzliekať.

„To nie je potrebné, ďakujem." V úsilí udržať si v tejto trápnej situácii aspoň akú-takú dôstojnosť odstrčila jeho ruku, ktorou ju zľahka objímal okolo pliec.

Obidvaja muži sa na ňu chápavo usmiali.

„Odvážna deva," obdivne skonštatoval Nate a so smiechom sa obrátil na priateľa. „Kde si ju vypriadol?"

Kým mu Blade vysvetľoval, ako sa veci zbehli, Jacinda sa obzerala vôkol seba. Všimla si, že špinavé uličky vinúce sa okolo ošarpaných obchodíkov a starých nájomných domov, sú čoraz užšie. Na rohoch viali zvyšky otrhaných, vyblednutých plagátov ako starodávne fresky. Stretli len zopár ľudí, ktorí pri pohľade na Blada buď zmizli, alebo sa mu uklonili so zbožnou úctou. Takú by neprejavili ani princovi regentovi.

Blade ukončil svoje rozprávanie o tom, ako ju našiel na smetisku. S údivom si uvedomila, že s Natom zaobchádzal ako s rovnocenným a ani k ostatným sa nesprával autoritatívne.

„Bola tam schovaná po celý čas," dokončil a obdaril ju prekvapeným úsmevom.

„To znie ako z dobrodružného románu!" užasnuto vyhrkol Nate. „Ako sa volá?"

„Aj ja by som to rád vedel. Ty sa jej spýtaj! Ja som jej očividne nepadol do oka."

Márne bolo jeho podpichovanie, aby poprela jeho tvrdenie. Rozhodla sa, že ho nebude rozmaznávať ani

takýmto spôsobom.

„Tak dobre, rád vás zoznámim," súhlasne zamumlal Nate a otočiac sa k nej, s okázalou galantnosťou sa jej uklonil.

„Volám sa Nathaniel Hawkins a som vám k službám. Smiem vedieť, s kým mám tú česť?"

„Smithová," zaklamala suverénne, použijúc rovnaké falošné meno, ako uviedla pri pokladni v hostinci. „Jane Smithová."

Len čo to vyriekla, Blade na ňu podozrieťvavo zazrel. „Figu borovú," precedil pomedzi zuby.

„Chcete ma obviň z klamstva?", vykrikla pobúrené. Bože dobrý, odkiaľ by to mohol vedieť?

„Deti, deti, no tak! A smiem sa spýtať, či ste slečna, alebo pani?"

„Slečna."

„Tak teda," pokračoval Nate dobrosrdečne, „slečna Smithová, dovoľte, aby som vám predstavil svojho dobrého priateľa Billyho Blada, vodcu Ohnivých jastrabov"

„Vy sa ma odvažujete obviň z klamstva?" šplechla mu znova do tváre obviňujúco, prehliadajúc Natovo zdvorilé správanie. „Vy, ktorý si hovoríte Blade?"

„Snád' by ste nám mohli vysvetliť, čo ste robili medzi tými odpadkami, slečna Smithová" požiadal ju ironicky Blade.

„Ten dôvod je celkom prozaický - okradli ma. V hostinci Bull's Head som čakala na koč..." odvetila, ignorujúc jeho sarkazmus, a stručne im vyrozprávala, ako ju malý žobrák okradol.

„Ako ten chlapec vyzeral?" spýtal sa Nate, vymeniac si s Bladom veľavýznamný pohľad.

„Hnedé oči, chudý, asi deväť rokov."

„To bol určite Eddie," znechutene zašomral Blade a pokrútil hlavou. „Za to mu dám poriadnu príučku."

„Vy toho zloдея poznáte?" vyhrkla užasnuto.

„Je to Eddie Vreckár," so smiechom odvetil Nate.
„Sirota."

„Vreckár?" zopakovala nechápavo.

Blade namiesto odpovede len súhlasne zahmkal.

„To je tunajšia prezývka pre vreckového zlodeja," s potláčaným pobavením jej blahosklonne odvetil Nate.

Práve v tej chvíli sa z tmy nad nimi ozval mužský hlas: „Kto je to tam?"

Jacinda prekvapene zdvihla hlavu.

„Len pokoj, Mikey, to sme my!" zakričal Nate.

Jacinda si šla oči vyočiť, kým konečne rozoznala mužov s puškami, ktorí strážili svoj rajón zo striech okolitých budov. V prílive strachu uprela na Blada poplašný pohľad.

„To sú stráže."

„Blade! Nate!" zakričal akýsi vzrušený hlas zo strechy.
„Dostali ste O'Della?"

„Nie!" znechutene odpovedal Blade.

„Nabudúce," prisľúbil Nate a pokračoval v ceste do centra Bladovej pevnosti.

Jacinda sa k nemu otočila s otázkou: „Vy medzi sebou bojujete?"

Nate so zachmúrenou tvárou mlčky prikývol.

„Ale prečo?"

„Blade nenávidí šikanovanie," otvorene odpovedal Nate.

„Šakali prenikli do môjho rajónu," pokračoval Blade, upierajúc nahnevaný pohľad do tmavej ulice. „Zakladajú požiare, vykrádajú obchody a požadujú od obchodníkov výpalné. Napádajú ľudí na uliciach a zneuctujú naše ženy. Sľúbil som, že ich vyženiern."

„Komu ste to sľúbili?" spýtala sa zvedavo. Nevdojak ju premkol pocit zahanbenia, že ho odsudzovali.

„Im," odvetil stručne a kývol hlavou na skupinku asi štyridsiatich ľudí, postávajúcich pred krčmou.

Zdalo sa, že na ulici je v plnom prúde nejaká ľudová

veselica. Zopár ľudí sa zhromaždilo okolo gigantického suda, iní skackali na chytľavú melódiu akordeónu, sprevádzanú vysokým zvukom pikoly a energickými údermi

bubna. Cez hlučnú muziku k nim doliehali salvy smiechu. Do nosa jej udrela vôňa vypráždaných rýb. Nepochybne to bola primitívna zábava, ale ľudia sa zdali stokrát veselší ako šľachta v Almacku. V nemom úžase zostala stáť, vypliešťajúc oči. Aké podivné miesto!

V žiare farebných lampiónov, hompálajúcich sa tu i tam, sa jej zdalo, že prístrešky týchto vydedencov spoločnosti sú zlátané z všakovakých materiálov ako bunkre, ktoré si deti stavajú na stromoch. Priestor okolo nich osvetľoval len mesačný svit, ale dav prekypoval bujarou veselosťou a čulým ruchom.

Sídлом gangu bola zjavne trojpodlažná tehlová stavba so zvláštnym zoskupením chaoticky rozmiestnených okien okrúhleho, štvorcového i obdĺžnikového tvaru. Strecha mala cimburie a dymiaci komín, ktorý pripomínal koreničku. Upútal ju aj komplikovaný systém odkvapových rúr, ústiach do veľkých zberných sudov. Nad priečelím budovy visel výťah na lanách, ovládateľný kladkou. Kým mlčky pozorovala dianie vôkol seba, akýsi muž týmto zariadením vytiahol na strechu náklad, ktorý naň dole na zemi naložila korpulentná žena s čepcom na hlave.

„Nerobilo by nám najmenší problém postaviť sa im zoči-voči a zbaviť sa ich raz a navždy, ale na našu výzvu nereagujú," zašomral Blade. „Podmir."

Jacinda očarená mysterióznou tajomnosťou miesta ich poslušne nasledovala.

„To je Blade!" vykrikoval ktosi, keď sa priblížili na dohľad k zabávajúcemu sa davu. „Blade! Nate!"

V zlomku sekundy ich obkolesilo množstvo ľudí. Zdraviac Blada, natáhovali ruky, aby sa ho mohli dotknúť,

akoby bol pre nich talizmanom, ktorý im prinesie šťastie. Priateľsky ho potľapkávali po chrbte a jeden po druhom mu potriasali pravitou. Skrátka, oslavovali ho ako odvážneho princa, ktorý sa vracia domov po víťaznom boji s deväťhlavým drakom.

Napriek srdečnej atmosfére cítila, že ich veselosť je poznačená napätím. Pevne sa ho držala pod pazuchu, pretože podgúraný dav okolo nich v nej vzbudzoval obavy.

„Blade!“ zakričal akýsi chlap. „Dostal si O'Della? Je po ňom?“

Dav okamžite zmĺkol v očakávaní súhlasnej odpovede. Jacinda sa úkosom pozrela na svojho väzniteľa.

Napriek tomu, že ho to očividne stálo veľa námahy, vystrel plec a spupne zdvihol bradu. „Zbabelo utiekol. Presne tak to robia hyeny jeho formátu.“

Trvalo istý čas, kým sfanatizovaný dav strávil tú informáciu.

„Tak dosť už! Nevešajte hlavy!“ zakričal na nich Nate, ktorého sa začínal zmocňovať hnev. Ukázal rukou na Blada a pokračoval: „Vari tento muž niekedy nedodržel sľub, ktorý vám dal? Keď Blade raz povie, že ho dostane, tak ho skutočne dostane. A teraz sa veselte ďalej. Tu ste v bezpečí.“

Pikolista ho poslúchol a veselou melódiou zmiernil napätie. Vzápätí sa k nemu pridali bubeník a čoskoro aj harmonikár. Ľudia si navidomoči vydýchli a zábava sa pozvoľna znova rozprúdila.

„Tak poďte, slečna Smithová,“ vyzval ju Blade odmerane a rázne vykročil vpred. Ľudia naňho pokrikovali a potľapkávali ho po chrbte, aby mu prejavili svoj obdiv a dôveru.

„Dostaneš ho, Blade!“

„Určite ho dostaneš!“

Predierajúc sa so zamračenou tvárou davom, ťahal

ju za zápästie za sebou. Potom sa nahol k Natovi a potichu mu prikázal: „Povedz ostatným, aby sa neopili!”

„Hej,” súhlasil Nate a v úmysle pridať sa k veseliacim sa ľudom zvrtol sa na podpätku. Akási dobroprajná ruka mu podala džbán piva a skôr než si z neho stihol odpiť, dostal vrúcny bozk od prsnatej devy.

Blade zobral Jacindinu tašku od Sargea, podal jej ju a potom ju odviezol k zadnej časti budovy. Pod niekoľkými lampášmi zavesenými nad širokou bránou pol tucta zavalitých zurvalcov nakladalo drevené debny do voza, na ktorom stál chlapík s tabuľkou a ceruzkou v ruke. Jeho povinnosťou bolo spísať nakladaný tovar. Zatiaľ čo on Bladovi z voza len zamával rukou, prešedivený kočiš v dlhom šedom kabáte a s puškou prevesenou cez plece ho prívetиво oslovil: „Blade!”

„Dobrý večer, Al. Verím, že všetko je v najlepšom poriadku.” S úsmevom na tvári sa pri priateľovi pristavil, aby mu potriasol rukou.

„Onedlho už odfrčime, pane.”

„Dnes si dávajte mimoriadny pozor. Cesty sa hemžia zbojníkmi.”

Chlap sa zasmial. Blade ho s úškrnom potľapkal po pleci a potom Jacindu odviezol k betónovým schodíkom pri nakladacej rampe. Napriek tomu, že všetko to vyzeralo ako legitímny obchod, uprela naňho podozrievavý pohľad.

„Čo to tí chlapi nakladajú?” vyrazila zo seba jedným dychom.

„Použitý tovar,” odvetil vyhýbavo.

Vtom sa uličkou rozľahol nástojčivý, vysoký hlas. „Blade! Blade!”

Blade sa obzrel ponad plece práve vo chvíli, keď zo dverí vybehol malý chlapec a rozbehol sa popri mužoch, nosiacich debničky.

„To je ten sopliak, čo ma okradol!” rozrušené vykrikla

Jacinda.

„Počkajte tu!“ Postrčil ju do neosvetleného kúta. „Chcem počuť, čo si ten malý darebák vymyslí.“

„Hej, Blade! Dostal si O'Della?“ Chlapec mu bežal v ústrety, horiac vzrušením. „Stavím sa, že si im dal poriadne na frak! Blade, musím ti niečo ukázať! Pozri, čo som dokázal!“ Eddie Vreckár s hrdosťou zdvihol ruky a v dlaniach sa mu zatrblietali žiarivé mince.

Moje peniaze! Jacinda zlostne prižmúrila oči.

„Nieko bol dnes večer mimoriadne Šikovný pochvalne zatiahol Blade. „Odkiaľ to máš, Eddie?“

„Bol som v hostinci Bull's llcad“ Chlapec sa pyšne usmieval. Bolo jasné, že ho zbožňuje a že by bol ochotný urobiť čokoľvek, len aby urobil na svoj idol čo najlepší dojem.

„Mal si ma vidieť, Blade! Ten tupec vôbec netušil, kto naňho zaútočil! Zmizol som, než stihol narátať do dvoch! Vlastne boli až dvaja. A boli poriadne veľkí! Takmer ako ty.“

„Vážne?“ spýtal sa pokojne. „Eddie, niekoho som sem priviedol a rád by som vás zoznámil. Toto je slečna Smithová.“ Siahol za seba, chytil Jacindu za zápästie a potiahol ju na svetlo.

Eddie vypleštil oči. Jacinda sa na dieťa s úsmevom pozrela.

„Doriti!“ vykrikol chlapec, prudko sa zvrtol a chcel sa rozbehnúť preč. Blade ho však schmatol za golier, a tým mu zabránil v úteku.

„Rád by som sa s vami porozprával, mladý muž. Slečna Smithová, nech sa páči, tadiaľto.“

„Au, Blade, prestaň! Veď som len žartoval!“

Eddie celou cestou hundral, kráčajúc podľa Bladovho príkazu pred nimi. Vystúpiac po schodoch nahor, dostali sa k dverám. Blade ju voviedol do priestrannej dielne, uprostred ktorej dominoval veľký drevený stôl. V kúte

stál sekretár a pri stene po jej pravici čupela veľká čierna pec, v ktorej sa nekúrilo. Na špinavých stenách bez ladu a skladu viselo niekoľko zaprášených políciek. V ďalšom kúte bola navrhovaná hora debien. Blade kývol hlavou smerom k laviciam okolo stola.

„Urobte si na chvíľu pohodlie, ja sa medzitým postarám o váš majetok.“

„Vy mi tie mince vrátite?“ spýtala sa, uprúť naňho neveriacky pohľad.

„Načo predbiehať?“ Provokatívne sa na ňu pousmial a odviezol Eddieho do susednej miestnosti. Dvere nechal pootvorené a otočil sa k dieťaťu. „Dočerta, Eddie, ty chceš odvisnúť, ešte než budeš mať desať?“

Na pol ucha počúvala, ako s prísnyim výrazom na tvári a s rukami založenými vbok hreší malého zlodēja. Spod poodhrnutého krátkeho čierneho kabáta vykúkala krvavá škvrna, ktorá ostro kontrastovala s bielou košeľou. Mala rovnaký odtieň červenej farby ako karafiát, ktorý mal zastrčený v gombíkovej dierke. Jeho ľahostajnosť voči svojmu zraneniu ju znepokojovala.

Až keď sa prinútila hľadiť inam, si všimla, že zakáždým, keď sa zloději vrátili z rampy po ďalšie bedničky, znechutene krčili nosmi. V rozpakoch zbledla, lebo si spomenula na zápach, ktorý sa šírila z jej kabáta. Napochyťro si rozopla opasok i gombíky a s odporom ho striasla z pliec, ale svoj čin okamžite oľutovala, lebo všetci okolo nej zmeraveli od úžasu.

S bedničkami v rukách zostali stáť a vypliešťať na ňu oči. Jacinda sa nervózne zahľadela na svoje biele plesové šaty vyšívane zlatou niťou, ktoré si dala ušiť špeciálne na dnešný ples. Pravdepodobne ani jeden z nich ešte nikdy nevidel takú jemnú prácu.

Keď si všimla ich neskrývaný záujem, pokúsila si povytiahnuť vyššie výstrih, ktorý odhaľoval jej plecia a poprsie. V tej chvíli si však zloději už vymieňali veľavravné

pohľady a kládli debničky na zem. Jeden či dvaja bez hanby vypliešľali oči na jej poprsie, ale väčšina z nich sa zaujímala o jej hrdlo. Až teraz jej svitlo, čo ich tak upútalo.

Zbledla ešte viac a mimovoľne zdvihla ruku k diamantovému náhrdelníku, na ktorý v tej trme-vrme úplne zabudla.

Určite mal vyššiu hodnotu ako celá táto budova. Vystrašene pred nimi začala ustupovať. Pomaly sa k nej zbíhali ako vyhladovaná svorka vlkov.

„Blade?“ vyjachtala bojazlivo, cúvajúc pred kriminálnikmi. Ten ju však cez Eddieho hlasný nárek nepočul.

„Blade?“ zakričala o čosi hlasnejšie, keď jej masívny stôl za chrbtom zatarasil ústupovú cestu. „Blade!“

V zúfalstve uprela vystrašený pohľad na pootvorené dvere, za ktorými Blade zmlkol uprostred mravokárneho výlevu. Chvíľku na ňu mlčky cival, premeriavajúc si ju prekvapenými očami.

Ak ho ohúrila pohľad na ňu v tmavej uličke, teraz vo svetle ho výnimočnosť jej zjavu celkom paralyzovala. Nedokázal myslieť a hlas mu uviazol v hrdle. Je ako Afrodita! Ohúrený jej hlbokými tmavými očami, belostnou pokožkou a vodopádom zlatistých prstencov, ktoré jej padali na plecia, nebol schopný vydať zo seba ani jednu jedinú hlásku. Len sa očami popásal na jej hodvábnych pleciach a potom ich zabodol do výstrihu.

Hlboký, zlatom lemovaný výstrih jej plesových šiat odhaľoval zrakom zvedavcov broskyňovú sviežosť jej malých okrúhlych prsníkov. Prvá myšlienka, na ktorú sa dokázal sústrediť, bola skutočnosť, že pod tenkou bielou látkou šiat sa jej viditeľne črtajú bradavky.

„Blade!“

Vystúpené bradavky mali očividne rovnaký účinok aj na ostatných chlapov. Keď sa napokon ako-tak spamätal,

situácia sa nebezpečne vyhrotila. Zlostne zahrešil, prudko roztvoril dvere a pokojne, s hrozivo vztyčenou hlavou, vošiel do miestnosti. „Dočerta, zmiznite od nej! Ustúpte mi z cesty! Do práce!" štekal na nich, odstrkávajúc ich z cesty.

Majetnícky ju uchopil za rameno a postavil sa pred ňu. Vystrašene sa skryla za jeho chrbát a vykúkajúc spoza jeho statnej postavy, pozorovala, čo sa bude diať.

„Povedal som, že máte pokračovať v práci," upozornil ich varovným tónom. Oni sa však navidomoči nemienili vzdať len tak ľahko, hoci sa usilovali zamaskovať svoju nevôľu.

„Hádam si ju nechceš nechať len pre seba?" „Nikto sa jej ani nedotkne!" zaburácal hromovým hlasom.

„A čo keby si si ty nechal dievča, a s nami sa podelil o diamanty?"

„A tiež o tie šaty. V záložni by sme za ne mohli utržiť slušné prachy. Čo keby si jej ich vyzliekol?"

Blondínke za jeho chrbtom sa z hrdla vydral preľaknutý ston.

„Sľubujeme, že sa nebudeme pozeráť," s rehotom posmešne navrhol ďalší.

Po jeho trúfalej poznámke sa rozrehotali aj ostatní kriminálnici. Na rozdiel od ich bujarej veselosti v Bladovom hlase rezonoval vražedný pokoj.

„Tak ja vám to, vy smradi, poviem pekne po lopate. Ak sa mienite správať ako zvieratá, môžete sa pokojne pridať k Šakalom. V tom prípade vás nepoznám. A teraz dokončíte nakladanie! Do zajtra rána ho musíte naložiť na loď. Alebo vám to mám vysvetliť pekne ručne-stručne?"

S nesúhlasným šomraním chlapi napokon poslúchli. Pomaly cúvli a s kyslým výrazom na tvárach sa znova pustili do práce. Blade sa zlostne otočil k Jacinde a zdrapiac ju za ruku, odvliekol ju von z miestnosti k úzkemu schodištu. V poslednej sekunde ešte stihla zo

stola schmatnúť svoju tašku.

„Kam ma to vlečiete?" vykrikla, potkýnajúc sa o dlhú sukňu.

„Sklapnite!" zasipel nevľúdne. „Musíme zmiznúť, skôr než si to rozmyslia a vzbúria sa."

Rýchlym krokom vykračoval po schodoch, pričom jej po celý čas neúprosne zvieral zápästie. Jacinda si voľnou rukou nadvihla sukňu a snažila sa s ním udržať krok.

„Počuli ste, ako sa vyhrážali, že mi vyzlečú šaty?" vyhrkla pobúrené.

„Naozaj?" odvrkol so značnou dávkou cynizmu. Hore na schodoch vykročil po úzkej chodbe, ťahajúc ju ako vzpierajúce sa kozľa za sebou. Keď napokon rázne otvoril dvere na pravej strane, okamžite ho uvítal ženský hlas, podfarbený túžbou. „Billy!"

Blade zmeravel na prahu dverí. „Dočerta, Carlotta, čo tu robíš? Vypadni!"

„Von!" skríkol.

Svetlovlasá zajatkyňa čakala v chodbe a užasnuto počúvala, ako sa po jeho hrubom príkaze spustil prúd vulgárnych nadávok. O chvíľku vybehla z izby počerná dievčina, náhlivo si uvažujúc živôtik sedliackych šiat. Carlotta bola zjavne Cigánka, vyzerala veľmi exoticky, mala tmavú pokožku a dlhé čierne vlasy.

Len čo ju uvidela, rozzúrene sa zvrtila k Bladovi. Tvár jej blčala od zlosti. „Kto je to? Kúpil si si drahú kurtizánu?"

„No dovoľte!" vykrikla Jacinda rozhorčene.

Carlotta sa otočila k nej. „On patrí mne, ty -"

Zdvihla ruku, aby ju udrela, ale Blade jej ju chytil. „Aspoň raz v živote by si sa mohla správať ako dáriia!"

Hľadela na cigánske dievča užasnutými očami. Predstava, že by sa pobili kvôli mužovi, ju fascinovala.

Blade schmatol to divoké stvorenie okolo pása a postrčil ju preč. Kým odchádzala po chodbe, šfavnato mu nadávala. S netrpezlivosťou v očiach sa otočil

k návštevníčke a uvedomil si, aký je medzi tými dvomi priepastný rozdiel. Z Carlotty vyžaroval exotický pôvab, ale jej drsné maniere ho pred dobre vychovanou slečnou, z ktorej vyžarovala elegancia a noblesa, privádzali do rozpakov.

Kým si začudovane prezerala okolie, využil príležitosť, aby si ju obzrel. Jej krása bola kultivovaná i živelná zároveň. Tvár mala jemnú ako najvzácnejší porcelán, ale prezrádzala aj bystrú myseľ a neposednú povahu, rovnako vrtošivú ako anglické počasie - chvíľu mraky, vzápätí slnečno, znovu mraky, opäť slnko, a to všetko za jeden jediný deň.

Toto je bytosť, ktorá buď hrá podľa vlastných pravidiel, alebo nehrá vôbec, pomyslel si. Ale najviac zo všetkého si uvedomoval jej čistotu. Jej mandľové oči prezrádzali nevinnosť, v jej blízkosti cítil mladistvú sviežosť ducha, ktorá bola takmer rovnako hmatateľná ako jej zlatisté vlasy. Najradšej by ju zovrel v náručí a odhalil jej všetky hriechy svojej čiernej duše.

Áno, toto je žena, uvedomil si, kvôli ktorej strácajú muži hlavu. Mimoriadne nebezpečná. Bez ďalších rečí roztvoril dvere a kývol hlavou dovnútra. „Až po vás, slečna Smithová.“

„Ale..." Otočila sa k nemu, potom však už nedokázala vysloviť ani hláska, lebo si uvedomila, že má vojsť do izby neznámeho muža.

Zlomyselné sa usmial. „Nesklamte ma, drahá," zašepkal a oči mu žiarili intímnu výzvou. „Hádam sa ma nezačnete zrazu báť?"

Tretí kapitola

Jacinda zmeravela, ale nemohla sa uraziť, že ju Blade obvinil, pretože si vypočul celý príbeh aj z chlapcových úst, a tak vedel, že naháňala fagana z ulice. Pozbierala v sebe posledné zvyšky hrdosti, zdvihla hlavu a venovala mu pohľad, ktorý ho mal varovať - očividne márne - aby sa nepokúšal o nič nemiestne. Potom odvážne vykročila pred ním do jeho svätyne.

Rýchlo sa poobzerala okolo seba a zistila, že steny sú rovnako špinavé ako hala, drevená dlážka bola natretá tmavohnedou farbou. Pred kozubom, v ktorom tleli pod malým železným kotlíkom rozžeravené uhlíky dreveného uhlia, ležal vyšúchaný a poriadne zodratý ručne pletený koberček.

Pri stene stálo lôžko, zakryté dlhými pásmi tkaniny. Keď sa lepšie prizrela, zistila, že sú to kašmírové šály, bezpochyby ukradnuté. Boli utkané do krásnych červených, oranžových a zlatých vzorov a nepochybne aj veľmi drahé. Usmiala sa sama pre seba, pretože si spomenula na purpurovočervenú vestu a červený karafiát, ktoré mal Blade na sebe, keď ho videla po prvý raz pri návšteve ich paláca.

Až na to, že obľuboval výstredné farby, zdalo sa, že žije veľmi jednoducho. Poriadkumilovnosť však očividne nepatrila k jeho cnostiam. Zo škáry v stene vybehla myš, prešmykla popri stene a vbehla do diery v kúte. Nábytok bol zaprášený a aj vo svetle sviečok horiacich vo farebných sklenených pohároch porozkladaných po izbe vyzeral otlčený. Bola tam len truhlica, dorezaný dubový stôl s jednoduchou drevenou stoličkou a bielizník, na ktorej stál opretý o stenu bezpochyby pravý Canaletto v pozlátenom ráme.

Neverila vlastným očiam, keď hľadela na to majstrovské dielo. Gondoly plaviace sa po kanále Grand, benátske paláce namaľované sýtymi tónmi okrovej a zlatistej. Bože dobrý! takmer nahlas zhíkla, keď si uvedomila, že ten obraz videla v salóne lady Sudebyovej. Prekvapene sa obrátila k nemu. Neklamal, naozaj šlo o použitý tovar!

Blade si neuvedomil, na čo jeho spoločníčka prišla, vošiel za ňou do izby, zamkol dvere, potom sa obrátil a oprel sa o ne s rukami skríženými na hrudi.

Ešte stále otrasená tou trúfalou krádežou ukázala prstom na obraz. „Ten obraz...”

V očiach sa mu na okamih mihlo niečo, čo by sa dalo prirovnať k pocitu viny. Mal fascinujúce oči - dúhovky zelené ako more lemoval tmavý, chladný chalcedón. „Prekrásny, nie?”

„Ako ste sa k nemu dostali?”

„Čo myslíte?”

Nespúšťajúc z neho oči, si založila ruky vbok. Netušila, čo si má o ňom myslieť. „Nemyslíte, že je dosť nebezpečné živiť sa krádežami?”

Šibalsky sa na ňu usmial a jej sa takmer podlomili kolená. „Ale ak zajtra zomriem, aspoň budem vedieť, že som sa v tomto slzavom údolí ohromne zabával.”

„Ste šialený!”

Potichu sa zasmial a pohladkal ju pohľadom.

„Musel som ho dostať. Chcem sa naň dívať. Mám rád krásne veci.”

Vyzývavo na ňu pozrel, potom sa oprel o dvere a zamyslene sa zahľadel na obraz. Keď znova prehovoril, zdalo sa, že cockneyský prízvuk sa z jeho hlasu celkom vytratil. „Očaril ma. Keď večer ležím v posteli, hľadím naň, až kým nezaspím. Potom sa mi sníva, že som v Benátkach. Nad hlavou mám modrú oblohu, slnko mi hladká tvár, okolo gondoly špliechajú vlny.”

Posmešne sa zasmial vlastným úvahám. „Ale umelci

klamú. Žiadne miesto na svete nemôže byť také krásne."

„Ale je," otočila k nemu hlavu. „Bola som tam."

Uprel na ňu oči a odrazu vyzeral ako šelma v strehu.

„Neveríte mi?"

Neodpovedal.

„Mali by ste tam ísť," opatrne sa usmiala. „Možno by vás toľká krása mohla zušľachtiť."

„Nemám čas na sladké ničnerobenie. Musím si vyrovnať účty s Cullenom O'Dellom."

„Určite ho jedného dňa dostanete," povedala potichu, potom sa na chvíľku odmlčala, než sa odvážila spýtať: „Čo vaše zranenie?"

Mykol plecom. „Prežijem to."

Neisto hľadeli jeden na druhého a v tichu medzi nimi iskrilo čarovné napätie. Jacinde sa zdalo, že miestnosť sa zmenšila, zlatisté svetlo sviečok, ktoré tancovalo po jeho peknom obličaji a zvýrazňovalo jeho ostré črty, jej zrazu pripadalo oveľa jasnejšie.

Keď konečne prehovoril, bol jeho hlas hlboký a plný napätia. „Kto vlastne ste? Musím to vedieť."

„To isté by som sa mohla spýtať ja vás."

„Ja som sa pýtal prvý."

„Už som vám povedala -"

„Obyčajná Jane Smithová nenosieva na krku diamanty. Som si istý, že som vás už niekedy videl."

Opatrne, varovala samu seba a podvedome zdvihla ruku k diamantovému náhrdelníku. Možno je nevzdelaný, ale je veľmi vnímavý - dosť bystrý na to, aby človeka zaradil. Uchýľila sa k polopravde. „Tiež mi pripadáte známy, ale neviem si predstaviť, že my dvaja sme sa mohli niekedy stretnúť."

Prezeral si ju, akoby vážil každé jej slovo. „Eddie tvrdí, že ste si prenajali dostavník do Dôveru a že ste mali v úmysle prekročiť La Manche."

„To je pravda."

„Prečo?"

„Do toho vás nič nie je."

Naklonil hlavu nabok a v očiach sa mu objavili prefíkané plamienky. „Chcete si vypočuť, čo si myslím?"

Neodpovedala, ale ani ho neumlčala.

„Povedal by som, že máte v úmysle ujsť a tajne sa vydať. V Paríži."

„Čože?"

„Počul som, že medzi mladými dámami z londýnskej smotánky je to dnes veľká móda."

„Nebuďte smiešny! Nič také nemienim urobiť."

„Nie? To je totiž jediné vysvetlenie, ktoré dáva zmysel. Nevie, kto ste, ale určite nepatríte k nižším vrstvám. A nie som taký hlupák, aby som nevedel, že slušne vychované anglické slečny nevytrčia päťu z domu bez služobníctva, ktoré ich na každom kroku ochraňuje. Takže, vráťme sa k hostincu. Kam sa podela vaša gardedáma, sluha a komorná?"

Stála pred ním plná rozpakov a žiadna pohotová odpoveď jej neprichádzala na um.

„Z toho sa dá usúdiť len toľko, že buď nepatríte k vznešenej spoločnosti, čomu neverím - vaše správanie je príliš kultivované - alebo sa váš milý nepozdáva vašej rodine."

„Ste plný predsudkov, pán Blade," vyhlásila a hrdo zdvihla hlavu. „Naozaj si myslíte, že všetko, na čo sa dámy podujmú, sa týka lásky?"

„Neviem. Ste jediná dáma, s ktorou som sa kedy rozprával." Jeho posmešný úsmev jej rozochvel srdce. Hľadela naňho a v duchu si musela priznať, že je v koncoch. „Na revanš, vy ste prvý vodca gangu, s ktorým som sa kedy rozprávala."

„Výborne! Aspoň si budeme môcť vzájomne odpustiť, ak sa dopustíme nejakých faux pas," uškrnul sa. Odrazu bol plný irónie a posmechu. Vytiahol z vrečka na

hrudi tabatierku a vybral si z nej tenkú cigaru. Zohol sa nad sviečku, zapálil si ju a ona zrazu nemala odvahu ohraď sa, že skutočný džentlmen v prítomnosti dámy nikdy nefajčí.

Vzpriamril sa a otočil sa k nej. S cigarou v ústach vyzeral neodolateľne a... nebezpečne.

„Tak kde vás čaká šťastný ženích, slečna Smithová? Stretnete sa s ním na pobreží, alebo ste naňho čakali už v hostinci Bull's Head.“ odmlčal sa, vyfúkol obláčik dymu a prozaicky dodal: „Meškal?“

„Veľmi vás prosím, nechajte ma odísť. Nemám v úmysle ísť na prefektúru a udať vás. Čo keby ste mi uverili a odviezli ma späť do hostinca? Každý pôjde svojou cestou a už nikdy viac sa nestretneme.“

„Nie som si istý, že to pôjde.“

Spaľujúcim pohľadom kľzal po jej tele.

„Váš snúbenec musí byť ozajstný chlap, keď vám tak veľmi poplietol hlavu.“

Zachvátili ju rozpaky a odrazu sa ocitla v takom horúčkovitom rozpoložení, že nedokázala rozmýšľať.

„A čo ak utekám do Paríža, aby som sa vyhla manželstvu, a nie sa do neho hrnula?“ vykrikla rozhorčene.

Nadvihol obočie a vševedúco sa usmial. Odporný chlap! Zamračila sa. Ten darebák ju napokon prinútil, aby mu povedala, kam má namierené.

„Tak je to teda! Inými slovami..." kráčaľ k nej, nespúšťajúc ju z očí, „utekáte z domu, však, slečna Smithová?“

„A keby aj? Čo vás je do toho!“ Netrpezľivo ukázala na jeho bok. „Krvácate.“

„Bez ujmy sa do Paríža nedostanete.“

„Ale dostanem.“

„Nechali ste sa podviesť deväťročnému sopľošovi a potom ste ho ako blázon prenasledovali do pochybnej

štvrté. Vníмали ste, kam vás láka? Nepoznáte pravidlo, že obeť nikdy nemá prenasledovať zloděja, ktorý ju okradol? Väčšina vražd sa odohrá presne na takýchto miestach. Len sa na seba pozrite."

S cigarou v prstoch máchol rukou.

„Ste oblečená ako princezná, pobehujete s toľkým zlatom v mešci, že by sa oplatilo zabiť vás aj trikrát, a to už ani nehovorím o diamantoch na krku. Keby bol Eddie chcel, mohol vás obrať úplne o všetko a - panebože, ženská - mám vám povedať, čo by sa bolo stalo, keby vás našiel O'Dell a nie ja?"

„Len pokračujte, pokojne mi robte kázeň ďalej."

Prekrížila si ruky na hrudi a zahľadela sa nadurdené na stenu. „Onedlho omdliete v dôsledku straty krvi."

Chvíľu na ňu skúmavo hľadel, potom sklonil hlavu a odhrnul si kožený kabát, aby si prezrel ranu. Dlhé, strapaté vlasy mu spadli do tváre.

Nie div, že sa Lucienovi páči, napadlo jej.

Je rovnako panovačný a despotický ako on. Pri pohľade na jeho zakrvavenú košeľu sa mykla. „Mali by ste poslať po lekára."

„Postarám sa o seba aj sám, nepotrebujem nejakého lapiducha," namietol. Strčil si cigaru do úst a zhodil z pliec kabát. Potom kývol hlavou smerom ku kozubu. „V tom kotlíku na ohni je horúca voda. Nalejte ju do lavóra na bielizníku - ak to, samozrejme, nie je pod vašu dôstojnosť, milady."

„Myslím, že raz za čas môžem urobiť výnimku, milord," odpovedala mu Jacinda prehnane sladko, v duchu preklínajúc jeho aroganciu.

Bola vďačná za akúkoľvek tému, ktorá odpútala jeho pozornosť od vypytovania sa, a urobila, čo od nej žiadal.

Počínala si pritom tak šikovne, že by tým určite šokovala svoju guvernantku slečnu Hoodovú. Zodvihla lavór a ukradomky znova pozrela na Canaletta. Obraz sa do tohto

zlodejského brlohu vôbec nehodil. S lavórom v rukách sa otočila práve vo chvíli, keď si Blade preťahoval bielu košeľu cez hlavu.

Zháčila sa a takmer jej lavór vykl'zol z rúk. Svetlo ohňa ihravo poskakovalo po jeho širokej, svalnatej hrudi a pevnom bruchu. Bolo ťažké dívať sa na tú neskrotnú mužskú krásu, aj keď pošpinenú krvou. Okolo štíhleho pásu mal ešte stále zapnutý opasok a na ňom v puzdrách zbrane. Hodil zakrvavenú košeľu na zem, a do šatky, ktorú mal uviazanú okolo krku, si utrel pot z tváre. Potom podišiel k truhlici s klenutým vekom, ktorá stála konca posteľe.

Odopol kožené remene a otvoril ju. Pritom sa jej otočil chrbtom. Takmer omdlela, keď uvidela bohaté tetovanie, ktoré zdobilo jeho chrbát a mohutné ramená.

„Hovoríte po francúzsky?“ spýtal sa bez toho, aby sa k nej otočil.

V prvej chvíli sa vôbec nezmohla na odpoveď.

„Samozerejme,“ vyjachtala napokon, nespúšťajúc oči z jeho fascinujúceho chrbta. Takmer celé vzdelanie, ktoré sa jej dostalo, bolo vo francúzštine, ale v tejto chvíli myslela len na to, že je to aj kvetnatý jazyk lásky.

Do hladkej bronzovo saténovej pokožky mal vytetované množstvo ornamentov a farebných kresieb, ktoré hýrili fantáziou, alebo sršali humorom. Šokovane putovala očami po jeho pomaľovanom tele. Pravý biceps zdobili prekrížené meče a pištoľ ovinutá vavrínovým vencom, na ľavom sa krútil drak chrliaci oheň. Na pleci tej istej ruky mal rozvinutú britskú zástavu a na pravom boku sedela na skale morská panna s mohutným poprsím. Najväčšiu kresbu mal uprostred chrbta. Znázorňovala vtáka ohniváka vzlietajúceho z plameňov s rozprestretými krídlami.

Keď siahol do truhlice a vybral z nej lekárničku, drak na jeho ľavom ramene sa hrozivo natiahol. Až keď sa znova vzpriamil, spomenula si na úlohu, ktorou ju poveril.

Líca jej spurpuroveli od pocitu zahanbenia. Rýchlo sa otočila a ponáhľala sa naplniť lavór horúcou vodou z kotlíka. Jeho hlbokému, škodoradosnému smiechu však neunikla.

„Chceli by ste pohladkať môjho draka, srdiečko?"

„Pokiaľ ide o maniere, ste naozaj mimoriadne netaktný," rozhorčila sa, zatiaľ čo on sa prikradol za ňu ako útočiaci gepard.

So smiechom položil lekárničku na bielizník. „A vypliešťať oči na polonahého muža sa patrí?"

Tvárila sa, že si ho vôbec nevšíma. Z rímasy kozuba zobrala uterák a ovinula si ruku, aby si ju chránila pred horúčavou. Opatrne siahla nad oheň. Po celý čas si takmer bolestne uvedomovala jeho prítomnosť. Ovinula prsty okolo rúčky kotlíka.

„Klamárka," zašepkal.

Opatrne zdvihla kotlík a para, ktorá z neho stúpala, jej zvlhčila hrud', krk a líca teplom, ktoré jej pripomínalo horúci dych milenca. Stál len kúsok za ňou a celou svojou bytosťou vnímala silu jeho magnetizmu. Keď konečne nalievala vodu do lavóra, zatočila sa jej hlava.

„Vôbec mi nevadí, že ma pozorujete. Tiež som si vás obzeral." Vystrel ruku, ktorá sa ocitla v jej nebezpečnej blízkosti, keď jej bral kotlík z trasúcich sa prstov.

„Ovládajte sa, prosím!" osopila sa naňho. Šokovalo ju, že nedokázala pokojne rozprávať. „Budem vám vďačná, ak sa budete správať slušnejšie."

„Slušnejšie?" Premeral si ju. „Pozrime sa na slečinku! Ako ťažko musí pracovať, a ešte k tomu v plesových šatách!" posmieval sa jej a jeho teplý dych ju štekľil na uchu.

„Vy nie ste stvorená na robotu, však, princezná? S dovoľením!"

Rozčuľovalo ju, že sa chveje napriek tomu, že si z nej očividne uťahoval. Vševedúco sa na ňu usmial, zavesil

kotlík späť nad oheň a zobral jej lavór s vodou.

Prešiel na druhú stranu a položil ho na bielizník, potom si pritiahol stoličku, otočil ju k sebe operadlom a obkročmo si na ňu sadol, opierajúc sa lakťami o vrchnú časť operadla.

„Nikdy ste ešte nevideli tetovaného muža?“

Ešte nikdy nevidela nahého muža, či už tetovaného alebo nie, ale nemienila mu to vešať na nos. „Kde vás tetovali?“

„Na Church Street.“

Prekvapene naňho pozrela. Myslela, že niekde v cudzine.

Usmial sa.

„Starý námorný vlk, ktorý kedysi slúžil v námorníctve, si tam otvoril tetovací salón. Povedal by som, že ho to na staré kolená celkom slušne živí. Svoje umenie sa naučil od domorodcov na Tahiti, keď slúžil na jednej z kráľovských fregát.“

„Veľmi to bolelo?“

„Nespomínam si,“ usmial sa a lenivo si počúchal strnisko na brade. „Zakaždým som bol na mol opitý.“

Jacinda sa pohrdavo zasmiala a odvrátila sa od neho preč.

Keď si začal ošetrovať ranu, stála v rozpakoch neďaleko neho a pokúšala sa ho ignorovať. Cítila, že by mu mala pomôcť - jeho zranenie vyzeralo veľmi bolestivo - ale sotva sa odvážila naňho pozrieť. Trochu oneskorene ju začalo znervózňovať, že je s tým veľkým, zmyselným, polonahým mužom celkom sama. Nechcela ani len pomyslieť, čo by na to povedali jej bratia.

Vždy sa musela za všetky svoje činy zodpovedať mnohým ľuďom a v náhlom návale vzbury začala uvažovať nad tým, aké to je byť Bladom. Bezpochyby je to drsný muž, ale je voľný ako vták. Bola presvedčená, že si nikto nedovolí prikazovať mu, čo má robiť. Vysmial by sa mu do tváre.

Potajomky vypliešťa naňho oči. Nahnevaná sama na seba, že závidí tomu nevyhovancovi, vykrikla: „Dávajte pozor, Blade! Veď poškodíte ten obraz! Prepánakraľa, je to pravý Canaletto -“

„Viem, kto ho namaľoval. Prečo by som ho inak kradol?“

„Tak potom by ste ho nemali nechávať na mieste, kde ho môže zafrkať voda!“

Zvedavo ju pozoroval, ako prešla popri ňom, schmatla vzácny obraz a položila ho na písací stôl, kde mu nehrozilo, že ho ošpliecha. Chvíľu sa zabávala tým, že ho presúvala z miesta na miesto, vďačná za to, že má čo robiť a nečumí naňho.

A znova naňho pozrela.

Nemohla uveriť, že jej najlepšia priateľka a spoločníčka Lizzie Carlislová ho mohla nepokladať za príťažlivého muža.

Mama by mi bola rozumela, pomyslela si vzápätí a v duchu si tajne povzdychla. Ukradomky naňho opäť vrhla pohľad. Stál na druhom konci matne osvetlenej izby.

Zlatú hrivu mal odhrnutú z čela a padala mu až na chrbát, pohanské tetovanie zdobilo jeho nádherne tvarované telo a vyžarovala z neho neskrotná sila a rebelstvo.

Aj keď priepasť medzi ním a švihákmi, ktorých poznala zo svojich kruhov, bola obrovská, nemohla sa ubrániť dotieravému pocitu, že vodca gangu nie je tým, kým sa zdá byť. Možno sa narodil zo vzťahu medzi nejakým nezodpovedným šľachticom a vidieckym dievčaťom, pretože mal inteligentnú tvár s črtami, ktoré svedčili o vznešenejšom pôvode, akým bola štvrť Cockney.

Elegantné krivky tmavohnedého obočia zdôrazňovali hĺbku jeho bystrých očí. Výrazné líčne kosti, hranatá brada a plné pery by uviedli do pokušenia aj sväticu, nieto ešte dcéru vojvodkyne z Hawkscliffu, prezývanej Pobeľlica.

Jeho tvár však niesla aj znaky drsného života na ulici.

Orlí nos bol mierne zakrivený doprava, zrejme po zlomení, a nad ľavým obočím mal jazvičku v tvare pripomínajúcom hviezdu.

Začal si obväzovať bok dlhým bavlneným obväzom a počínal si pri tom nesmierne šikovne. Len silou vôle dokázala od neho odtrhnúť pohľad.

„Zdá sa, že sa viete o seba postarať.“ poznamenala so strojenou ľahostajnosťou a prešla brúskami prstov po zaprášenom ráme Canaletta.

„Nikto iný to neurobí.“ Vstal, vylial krvou sfarbenú vodu a znova si naplnil lavór čistou vodou z džbána. Sklonil sa a začal si umývať tvár.

Stíchla a previnilo počítala v duchu sluhov, ktorí sa dennodenne starajú o uspokojovanie jej potrieb. Nikdy nepoznala iný spôsob života. Napokon - bola dcérou vojvodu. „A tá Cigánka? Tá sa o vás nestará?“

Zdvihol hlavu od umývadla a v jeho očiach sa zračila tvrdosť. „Vždy som sa staral o seba sám.“

Pokrčila plecami a odvrátila od neho tvár. „Samozrejme.“

Uvedomila si, že jej pripomína toho malého chlapca, ktorý ju okradol - je príliš hrdý na to, aby prijal jej dobročinnosť, ale dosť zúfalý na to, aby sa živil krádežami. Kým sa umýval, zložila si diamantový náhrdelník a položila ho na široký rám obrazu. Potom odišla preč, aby si Blade nevšimol, čo urobila.

Odrazu mala zvláštny pocit, že jej telo je oveľa ľahšie, keď ho zbavila diamantovej záťaže. Založila si ruky za chrbát a čakala, kým sa doumýva. Hoci sa snažila zo všetkých síl, aby naňho nezízala, tie zvláštne kresby na jeho tele ju vábili, keď sa pri jeho pohyboch zmyselne prehýbali a krútili.

Pootočila hlavu a všimla si, že každé tetovanie zakrýva stopy po starých jazvách. Zamračila sa.

Blade sa vzpriamil pri umývadle. Svetlo ohňa sa

odrážalo v kvapkách vody, ktoré mu stekali po hrudi, keď si pomaly odhrnul dozadu dlhé vlasy. Mal ich vlhké od vody a vyzerali oveľa tmavšie. V podbrušku pocítila chvenie, ale upierala naňho oči ďalej - rozhodne oveľa dlhšie, než sa patrilo.

Akoby jej čítal myšlienky, pomaly otvoril oči a pozrel na ňu. Aj na jeho dlhých riasach sa trblietali maličké kvapôčky vody. Keď sa ich pohľady stretli, nezmohla sa na jediné slovíčko. Cítila, že sa červená a celá chveje. Zdalo sa, že nedokáže od neho odtrhnúť oči.

Odhodil uterák a podišiel k nej. „Nemyslíte, že je najvyšší čas, aby ste sa priznali?“

„K čomu?“ spýtala sa ho takmer nečujne.

„Povedzte pravdu. Kto ste?“

„Už som vám povedala -“

„Milé dievčatko, nepodarí sa vám ošudiť človeka z tejto štvrte.“

„Neverím, že ste odtiaľto.“ Zdvihla hlavu a vzdorovito mu hľadela do očí, hoci sa k nej približoval.

„A čo ak to z vás dostanem bozkami?“ Hlas mal priškrtený, ale pokojný.

Zachvela sa pri jeho slovách, tajne dúfajúc, že si to nevšimol. „Nemyslím, že vašej milenke by sa to páčilo.“

„Otázka znie, či by sa to páčilo vám.“

Zatajila dych a srdce sa jej divo rozbúšilo. Kráčať k nej istými, nenáhlivými krokmi a zelené oči sa mu blystali ako smaragdy. Očividne jej dával čas na to, aby začala kričať. Alebo ho inak zastavila.

Neurobila však nič.

Ocitol sa v moci jej tmavých, zmyselných očí, takže nedokázal od nej odtrhnúť zrak. Opäť urobila presný opak toho, čo očakával. Namiesto toho, aby pred ním ušla v hrôze, ako by sa patrilo na dobre vychovanú slečnu, zostala stáť, akoby nechápala, čo jej hrozí. Hruď sa jej prudko dvíhala a zasa klesala, ruky mala zvesené

popri bokoch a jej postoj bol plný očakávania.

Oslepovala ho, ako keď človek dlho hľadá na odraz slnka na morskej hladine. Bol to obraz z detstva, na ktorý už dávno zabudol. Rovnako ako kedysi príliv, teraz ho priťahovala ona silou, ktorá mu vyrážala dych, takže zabúdala na opatrnosť.

Čím viac sa k nej blížil, tým bezradnejší sa cítil. Srdce mu prudko bilo a pripadal si ako vo sne. Stála pred ním rovnako očarujúca ako ten Canaletto, a rovnako ako obraz, ani ona sa sem vôbec nehodila.

Svetlo z kozuba tancovalo po zlatistom vyšívaní na jej plesových šatách, ktoré boli ušité z jemného mušelínu a vytvárali dojem, že sa vznášajú okolo jej nôh.

Stála proti ohňu a v jeho žiare látka presvitla, takže videl obrysy jej graciózných nôh. Bola štíhla, stelesnená elegancia a zdržanlivý pôvab. Hľadel na jej telo s narastajúcou túžbou, ktorá mu začínala spôsobovať fyzickú bolesť. Dychtil po nej - Bože, a ako po nej dychtil! Pomaly kľzal pohľadom po jej nádhernom tele a napokon ho zabodol do jej krásnej tváre. Jej oči prezrádzali, že dokáže byť chápavá družka, po akej jeho duša prahla už celé roky.

Po niekom, kto by ho inšpiroval, kto by ho povzniesol, kto by ho nútil rozmýšľať. O niekom, kto by pred ním neustúpil, ani keby reval hlasno ako lev. Kto by mu rozumel, keď bude hovoriť o problémoch, ktoré mučia jeho dušu.

Nemal nádej, že v tomto prostredí takú ženu nájde. Bol príliš odlišný od všetkých, čo tu žili. Na rozdiel od Nata, nehovoriac o O'Dellovi, tu bol outsiderom. Keď sa sem dostal, rýchlo pochopil, že ak chce prežiť, musí sa stať vodcom. Odlišnosť sa v tomto prostredí netrpí. Teraz je vodcom, ale v skutočnosti nikdy nebol jednoducho jedným z nich. Obetoval by za svojich druhov aj život, ale oni nedokázali pochopiť démonov, ktorí trápili

jeho dušu. Mal knihy, ktoré mu poskytovali útechu, ale tie nevedeli počúvať, ani milovať. Táto dievčina, nech to už bol ktokoľvek, stelesňovalo všetku krásu a vznešenosť, po ktorej túžil, aj keď žil v tomto temnom, brutálnom svete.

Ona... iskrí, napadlo mu. Zostal stáť necelú stopu od nej, ale necúvla. Dokonca ani nezaklonila hlavu, aby mu pozrela do očí, len hľadela rovno pred seba, na jeho nahú hrud'. Na pokožke cítil teplú, lákavú sladkosť jej dychu a hľadel na komplikovane pospletané prstence jej zlatistých vlasov.

Opatrne, aby ju nevyľakal, zdvihol ruky a pohladkal ju po ramenách, vychutnávajúc saténovú dokonalosť jej pokožky. Cítil, že sa pod jeho dotykom chveje, počul, že zatajila dych. Znova ju pohladkal, klžúc prstami po jej nádherných rukách, po nazberkaných rukávikoch až na smotanovobielu pokožku v hlbokom výstrihu. Cítil jej horúčkovitý pulz, keď nežne láskal jej alabastrovú šiju. Sklopila dlhé mihalnice, plná túžby zaklonila hlavu a pootvorila matne sa lesknúce ružové pery.

Pane na nebi, tá je krásna! Horúcim pohľadom spaľoval jej zmámenú tvár, takú nevinnú, takú dychtiacu po zvädzaní. Plný túžby hľadel na tie nádherné, vyčkávané ústa, ale vzápätí ho premkla mučivá bolesť a zháčil sa.

Wiliam Spencer Albright prihovoril sa v duchu nemilosrdne sám sebe, to nesmieš! To je zakázané ovocie.

Nemôže jednoducho zneužiť toto nevinné stvorenie. Je na úteku z domu. Z vlastnej skúsenosti vedel, že teraz potrebuje niekoho, kto by mu rozumel a nie nejakého divocha, ktorý využije prvú príležitosť a bez okolkov ho zneuctí. Predstava, že táto dôverčivá kráska sa sama potuluje nočným Londýnom, ho naplňala hrôzou. Nemala tušenia, čo všetko jej hrozí. Pozbieral posledné zvyšky síl, uchopil jej tvár do dlaní a vtlačil jej na hladké čelo bozk. Zatvoril oči, rozhodnutý dokázať sebe aj jej, že nie je obyčajný barbar. Keď to bolo potrebné, dokázal sa správať

ako džentlmen.

Ibaže ona sa dôverčivo privinula k nemu, hlavu si položila na jeho hrud' a jej dych bol rovnako ľahký ako pohladenie krídla holubice. Vydýchla si spokojne ako unavený pocestný, ktorý sa po dlhej ceste konečne vrátil domov.

Chvel sa potláčanou túžbou, kým obkresľovala prstom kontúry vytetovaného draka a obzerala si ho fascinovanými očami. Nebol schopný odolať jej vábeniu a dlhými, zlodejskými prstami začal uvoľňovať sponky v tvare hviezdíčiek, ktoré spúťovali jej bujné, žiarivé vlasy. Zdalo sa, že jej to neprekáža. Práve naopak, slastne privrela oči. Uvoľňoval jednu kučeru po druhej, až kým jej vlasy nepadali na plecía ako blýskavý vodopád farby slnečného svetla.

Zobral jeden prstenec medzi prsty a jemne ho ťahal, vystierajúc jej vlasy. Keď ich mala vystreté, siahali jej až po pás. Ešte stále sa nadchýnal jej krásou, keď otvorila oči. Zaklonila hlavu a usmiala sa naňho zasnenými očami.

„Čo to robíš?" spýtala sa s rozkošnou koketériou.

Stretol sa s jej zahmleným pohľadom. Nemohol uveriť, že sa rozhodol dobrovoľne vzdať príležitosti milovať sa s týmto anjelom v ľudskej koži a je pripravený dovoliť, aby mu preklzol pomedzi prsty.

Pustil jej kučeru. „Len sa tak... hrám," zašepkal priškrteným hlasom. Prstenec poskočil späť na plecía a skrútil sa ako had. Mal pocit, akoby bol opitý a veľmi zraniteľný. Uchopil jej malé, jemné ruky do dlaní. „Si tá najpríťažlivejšia, najkrajšia žena, akú som v živote stretol," zašepkal a po každom slove jej pobožkal jeden prst.

„Tvoja krása predčí aj krásu Canaletta."

Znova sa usmiala a jej nádherné oči sa naplnili vďačnosťou. Úžasné oči! Tmavé a iskrivé ako hviezdnatá noc.

„Ale uvedomil som si," pokračoval, „že priam šokujúcim

spôsobom zanedbávam svoje hostiteľské povinnosti."

„Ani som si nevšimla," hlesla.

Prižmúril oči a pousmial sa nad jej poznámkou. „Koleduješ si o malér, však?"

„Ja? Nikdy. Pokojne sa spýtaj mojej guvernantky."

Hoci bol v pokušení vybozkávať ten posmešný úsmev na jej perách, podarilo sa mu nutkaniu odolať. „Si šialene nebezpečná," zašepkal a viedol ju ku stolu.

Vytiahol jednu stoličku a ponúkol jej ju.

Sadla si. Každý jej pohyb bol vznešený a plný ženského pôvabu, ešte aj spôsob, akým si sadala. Prekrížila si členky a schovala svoje vábne nôžky pod stoličku. Chvíľu z nej nespúšťal oči. Bol zmätený z toho, že mu dovolila, aby sa jej tak intímne dotýkal.

Páčim sa jej? Toto poznanie v ňom vyvolalo divokú radosť, ktorá mu vyrazila dych a na chvíľu ho pripravila o zdravý rozum. On, ostrieľaný Billy Blade, ktorý svojím pohľadom privádzal do úzkych hrdlorezov v najnebezpečnejších uličkách Londýna, zlodej, ktorý celé roky

ukazoval katovi dlhý nos, bol celý nesvoj v prítomnosti nevinnéj dievčiny. Cítil sa ako školáčik v prvej triede.

A bolo mu to jedno!

„Stalo sa niečo?" spýtala sa.

„Nie, nie," spamätával sa z okúzlenia, premýšľajúc, ako sa patrí postarať o dámu. „Nemáte chuť na čaj?"

Pochybovačné naňho pozrela. Určite ju prekvapilo, že vôbec vie, že niečo také ako čaj existuje. „To by bolo od vás veľmi milé, ďakujem."

„Tak dobre." Bol rád, že má konečne čo robiť. Pobral sa ku kozubu a zistil, že všetku vodu minul, keď si čistil ranu. Došľaka! Znova sa otočil k nej. Bol rozmrzený a nahnevany sám na seba.

„Alebo radšej víno?" skúšal šťastie.

Usmiala sa. Pokúsila sa ukryť svoje pobavenie z toho,

ako veľmi sa snaží ju pohostiť, ale príliš sa jej to nedarilo. „To je ešte lepší nápad.“

Prešiel k truhlici pri posteli, s vŕzgáním otvoril veko a vytiahol fľašu claretu. Pohľad na čisté košeľe, uložené v kúte truhlice mu pripomenuli, že stále pred ňou pobehuje polonahý. Vybral jednu z nich a rýchlo si ju pretiahol cez hlavu. Neodvážil sa ani len pomyslieť na to, čo si o jeho tetovaní myslela.

Tá myšlienka sama o sebe bola veľmi zvláštna, pretože nikdy v živote sa nestaral o to, čo si o ňom kto myslí.

Nie som vo svojej koži, uvedomil si, keď nalieval krvavočervené víno do pohárov. Keby tu bola Carlotta, boli by sa už dávno pomilovali a teraz by spolu v posteli fajčili. Podal jej pohár s vínom. „Slečna Smithová...” Prijala ho s kývnutím hlavy. Odpil si vína, prešiel k posteli, ktorá stála len kúsok od stola, a sadol si.

Pozoroval, ako opatrne pochlipkáva víno.

„Je... veľmi dobré.“

Nikdy v živote sa nestretol s takou mizernou klamárkou, ale pobavilo ho jej úsilie vrátiť mu sebadôveru. Zaklonil sa na posteli dozadu a oprel sa o lakeť. „Ak mi nechcete odhaliť svoju pravú totožnosť, milá slečna Smithová, čo keby ste mi aspoň povedali pravdu, prečo ste sa rozhodli ujsť z domu?“

Odzrazu mala napäté celé telo. „Nevidím dôvod, pre ktorý by vás to malo zaujímať,” pozrela naňho spod dlhých mihalníc. „Máte predsa dosť vlastných starostí s O'Dellom.“

„To je síce pravda, ale s tým si poradím.“ Odmlčal sa a potom dodal: „Na vlastnej koži som zistil, že utekať z domu nie je práve najlepší nápad.“

Prekvapene naňho vypleštila oči. „Aj vy ste ušli z domu?“

Prikývol a s povzdychom sa poobzeral po izbe. „Pred mnohými rokmi. Vôbec vám to neodporúčam.“

„Čo vás prinútilo ujsť? Teda... pochopím, ak mi to nepoviete."

Pobavené na ňu pozeral. Chce si vymieňať skúsenosti? Tak dobre, pomyslel si a pokrčil plecami. „Môj otec mi so záľubou robieval monokle," odvetil naoko ľahostajne. „Po jednom z jeho mimoriadne brutálnych útokov som zdvihol kotvy. Mal som vtedy trinásť."

„Je mi to ľúto."

„Mne vôbec," odpovedal a napil sa vína.

„Pochádzate zo západného Anglicka?"

„Ako ste na to prišli?" Usmiala sa. „Máte veľmi ostré r."

„Narodil som sa v Cornwalle. A vy?" „V Cumberlande."

„Zdá sa, že napokon sa predsa len niekam dostaneme. A teraz mi nepovedzte, prečo utekáte z domu?"

Odrazu vyzerala vyľakane a zmätene, ale aj napriek tomu

takmer videl, ako sa jej v hlave krútiť kolieska, aby vymyslela nejakú výhovorku. Vyložila si chodidlá v roztrhaných črievičkách na stoličku a rukami si objala zohnuté kolená. Nespúšťala pritom z neho nedôverčivý pohľad a odrazu vyzerala veľmi bezbranne. Ako stratené vtáčatko.

„No tak, mne sa predsa môžete zdôveriť!" prehováral ju s úsmevom. „Onedlho zmiznete vo Francúzsku a nikdy viac sa neuvidíme. Z tejto izby sa ďalej nedostane jediné vaše slovo." Odmlčal sa a chvíľu si ju obzeral.

„Bol niekto voči vám krutý? Vyľakal vás?"

„Nie, nič také sa nestalo."

„Čo ste to spomínali o nanútených zasnubách?" „Prečo sa o to -"

„No tak, nerobte okolký!" nedal jej pokoj a skúmavo jej hľadel do tváre. „Papá si želá, aby ste sa vydali za nejakého vetchého starca?"

Venovala mu okúzľujúci, ale smutný úsmev. S razstrapatenými zlatými kučerami vyzerala ako anjel, ktorý

sa nepokojne prehadzoval v spánku na obláčiku, až spadol na zem.

„Niečo také," pripustila neurčito.

„Rozumiem. Nuž, určite nájdeme nejaké riešenie." Luskol prstami a uškrnul sa.

„Mám vás pripraviť o poctivosť? Tým by sa váš problém vyriešil. Ten starec vás nebude chcieť, ak nebudete poctivá, a ubezpečujem vás, že pokiaľ ide o mňa, veľmi rád sa nechám prehovoriť k takej záchrane pred čepcom."

„Hm, to je zaujímavý nápad."

Klopkala si prstami po perách a predstierala, že o tom vážne uvažuje.

„Ďakujem vám za vašu veľkorysú ponuku, pane, ale myslím, že sa zaobídem aj bez nej."

„Existuje snáď niekto, komu by ste dali predo mnou prednosť?"

„Nie."

„Tak sa potom vydajte za toho starca a nasadte mu parohy. Keď otrčí kopytá, zhrabnete jeho prachy. Budete slobodná. Naučte sa rozmýšľať ako zlodej," vtipkoval.

„Vy ste stelesnený diabol-pokušiteľ," hrešila ho so smiechom.

„Dúfam, že ten váš starec má aspoň poriadny titul."

„To má, ale nikdy by som nedokázala podvádzať muža, za ktorého sa vydám."

„To hovoria všetky."

„Ale ja to myslím vážne."

„A nemáte zmysel pre romantiku?"

„Je to trochu komplikovanejšie."

„Tak mi to porozprávajte pekne od začiatku, ale pomaly, aby to môj úbohý cockneyský mozog dokázal pochopiť."

Smutne sa usmiala jeho irónii a s povzdychom si odfúkla zopár kučier z čela. „Nechápem, prečo vás to zaujíma. Nikto ma nikdy nepočúva." „Ja vás budem."

Pokrčila plecami. „Ak to teda musíte vedieť..." Vstala,

odpila si trochu vína a vykročila smerom k bielizníku.

„Bohužiaľ som sa pred dvomi týždňami správala na dostihoch v Ascote príliš rozšafné. A preto dohodol môj najstarší brat sobáš s mužom, ktorý ma podľa neho dokáže udržať na uzde.“ Zdvihla svoju príručnú tašku zo zeme, kde ju nechala, a oprášila ju.

„Rozšafné? Čo ste urobili?“ Pohľad mu zaletel k taške, ktorú položila na bielizník. Určite má v nej niečo, čo by mu mohlo prezradiť jej pravé meno.

„Previnila som sa len tým, že som uzavrela nevinnú stávku.“ Prudko roztvorila tašku a energicky začala do nej hádzať sponky.

„O koľko ste prišli?“

„Nebola to stávka o peniaze. Vreckové na ten týždeň som minula už predtým, a tak som sa stavila o bozk. Bola som skalopevné presvedčená, že ten kôň to vyhrá. Bol favorit. Bohužiaľ, na poslednom úseku začal krívať a skončil až tretí.“

„Koľkých mužov ste museli pobozkať?“

„Ani jedného. Brat sa objavil na scéne aj s mojou guvernankou, skôr než som to stihla. Dokážete uveriť, že brat ma prinútil porušiť sľub? Než som sa spamätala, začal dohadovať moje manželstvo s...“

Blade v očakávaní nadvihol obočie, aké meno povie. Jeho zvedavosť vzrástla do obrovských rozmerov.

„... s rodinným priateľom,“ dokončila vyhýbavo a potom si zhlboka povzdychla.

„Róbert je presvedčený, že musím byť veľmi opatrná, lebo ma jedného dňa vylúčia zo spoločnosti ako mamu.“ Otočila sa a zamyslene sa zahľadela do ohňa, hrajúc sa s lokňami.

Tak o to ide pomyslel si a dlho ju bez slova pozoroval. Staré harpye z londýnskej smotánky vyštvali spomedzi seba jej matku, a jej dcéra celkom pochopiteľne nechce dopustiť, aby na ňu mohli hľadiť s pohrdaním.

Otočila k nemu tvár plnú úzkosti. „Nesmiete si o nej myslieť nič zlé. Mama nemohla za to, že sa do nej zamilovali iní muži. Jednoducho sa to stalo. Bohužiaľ, nemala pevné morálne zásady, ako hovoríeva Róbert.”

„Kto je Róbert?”

„Môj najstarší brat. Ako je možné, že nikto nenamietla, ak si muž nájde milenkú, ale ak má milenca nejaká žena, nevedia jej prísť na meno?” Chodila hore-dolu po izbe.

„Nie je to spravodlivé! Nikto si v spoločnosti nespomenie na to, aká bola moja mama inteligentná, aké úžasné eseje písala o právach žien. Ani na jej okružné jazdy okolo Londýna, ktoré podnikala preto, aby vydurila z postele vznešených členov snemovne lordov, aby hlasovali o dôležitých zákonoch. A nikto sa nikdy ani len slovíčkom nezmenil o jej hrdinskej smrti!”

Blade sa na okamih nechal očariť vlnením ľahučkých mušelínových šiat, ktoré jej povievali okolo nôh, keď sa prechádzala rozrušené po miestnosti. Pri jej posledných slovách sa však spamätal a začal jej znova venovať plnú pozornosť. „Ako zomrela?”

Vzdychla si, zastala a oprela sa bokom o bielizník. „Mama milovala Francúzsko. Chodila na Sorbonnu a mala početných priateľov medzi artistokratmi. Keď v roku 1789 vypukla revolúcia, spolu s milencom markízom Carnarthenom pomáhali pašovať deti aristokratov z Francúzska, aby ich zachránili pred smrťou. Napokon ju chytili, obvinili a popravili.”

„Panebože!” zašepkal šokovane. „Je to pravda?”

„Samozrejme.” Vrátila sa na stoličku, zhlboka si vzdychla a znova si sadla, prevesiac si koženú tašku cez ruku. Lakťom druhej sa oprela o stolík, líce si položila do dlane a hľadela naňho zadumaná, stelesnenie nevinnej mladosti.

„Chápete už moje trápenie? Chcem byť ako ona - chcem byť niečo viac... Ako to mám dokázať, keď

nemám žiadnu voľnosť? Som spútaná malichernými spoločenskými pravidlami a okrem toho mám na krku mlynský kameň, pretože všetci čakajú, kedy sa potknem a potom sa postarajú o to, aby som si odpykala matkine hriechy."

„Staviť sa na konských dostihoch o bozk mi nepripadá ako vyhýbanie sa spoločenským prehreškom. Skôr by som povedal, že cieľavedome dávate spoločnosti najavo, že pohrdáte jej pravidlami a otvorene sa im posmievate."

„Máte pravdu. Ale môžete mi vyčítať, že odmietam to sekírovanie? Moja mama bola hodná oveľa viac než všetci tí pompézni pokrytci dohromady. Ibaže oni ju vyhnali spomedzi seba. Škoda, že som nemala možnosť poriadne ju spoznať."

„Dúfam, že ste nechali rodine nejaký list s vysvetlením, kam idete," ozval sa Blade po chvíli.

„Samozrejme. Nechcem, aby sa kvôli mne trápili." Pozrela na zaprášené nástenné hodiny, ktoré ukazovali poľnoc. „Pochybujem, že si ho už prečítali. Zrejme sú ešte všetci na plese. Odvediete ma späť do hostinca? Alebo sa tam mám vybrať sama?"

Neodpovedal jej hneď. „Čo keby ste zostali tu? Vyspíte sa na to všetko, dobre si to premyslite a ak nezmeníte názor, môžete sa vybrať do Francúzska zajtra. Spať môžete na mojej posteli."

Zmätené naňho pozrela.

„Nepáči sa mi predstava, že pôjdete po uliciach celkom sama. Tu vám nikto neublíži, dávam vám svoje slovo - a ktovie? Možno vaša krása... pozdvihne moju dušu a pripomenie mi nutnosť správať sa podľa bontónu."

Začervenala sa a usmiala sa pri narážke na jej vlastné slová. Potom sklonila hlavu, až jej dlhé kučery zahalili tvár.

„To je od vás nepochybne veľmi láskavé, ale ja som sa už rozhodla. Stoj čo stoj sa musím dostať na pobrežie pred úsvitom. Okrem toho, všetky veci mám v hostinci."

Objedнала som si drožku, určite už na mňa čaká."

"Ako chcete." Otočil hlavu. Jej odmietnutie ho celkom bezdôvodne zaboľelo, ale ešte stále dúfal, že sa mu ju podarí presvedčiť. „Môžem sa vás na niečo spýtať?"

„Skúste."

„Čo vlastne urobila vaša matka, keď ju všetci odsúdili?"

„Naozaj to chcete vedieť?"

„Iste, preto sa pýtam."

Chvíľu naňho mlčky hľadela a potom sklopila viečka, „Mama mala šesť detí od štyroch rôznych mužov." Zdvihla hlavu a vzdor v jej tmavých očiach ho upozornil, že jeho reakcia na toto odhalenie rozhodne o ich ďalšom vzťahu.

Ak sa bála, že jej matku odsúdi, mala si spomenúť na jeho spôsob života. Dával si pozor na to, aby sa tváril nenútene. Nadvihol obočie a predtým, ako sa znova napil vína, povedal: „Veľmi pôsobivé."

Na tvári jej bolo vidno, ako veľmi sa jej uľavilo, že s takým porozumením prijal ich rodinnú pohanu. „Bola krásna a veľmi odvážna. Muži ju milovali a ženy nenávideli."

„Rozumiem." Sklopil oči a obzeral si malú dierku na kolene nohavíc. „Takže vaša matka vzbudzovala svojím správaním verejné pohoršenie... a spoločnosť teraz vyčkáva, či aj vy neprejavíte mravnú labilitu."

„Presne tak. Nepochybujem o tom, že ich to inšpiruje k uzatváraniu stávok. Ako dlho to ešte potrvá, kým si to dievča zničí povesť? A s kým? Najmä Daphne Taylorová."

„Kto to je?"

„Moja súkromná pohroma. Je dcérou vikomta Erharda a tohto roku bola korunovaná za kráľovnú spoločenskej sezóny," odvetila s iróniou v hlase, ale potom netrpezlivo mávla rukou.

„Čo tam po nej, nech si klebetí. Spoločnosť sa nedožije toho, aby som rozvírila nejaký škandál. Možno sa z času na

čas nesprávam podľa ich skostnatených pravidiel, ale na rozdiel od mamy, viem veľmi presne, čo sa mi prepečie, a čo nie.

Musela som sa to naučiť veľmi skoro," dodala plná smútku. „Bola som ešte dieťa a celá smotánka už klebetila, že z Georgianinej dcéry určite vyrastie žena voľných mravov."

Zabil by som každého, kto o tebe niečo také povedal prihovoril sa jej v duchu v náhlom návale hnevu, ale ovládol sa. „A majú pravdu?" spýtal sa pomaly.

Hľadela naňho zaskočená jeho trúfalou otázkou, ako-by rozmýšľala nad tým, či pozná odpoveď. „Ja... nie som si istá."

Celým telom mu prebehla vlna neočakávanej túžby.

Prudko sa začervenala. Zároveň sa jej ulavilo a jej mladučká tvár sa rozžiarila, akoby konečne mohla slobodne vyjaviť svoje tajomstvo.

Blade si uvedomoval, že sa práve dozvedel niečo oveľa dôležitejšie ako jej meno a hoci bola nevinná, v jej očiach sa zračilo odhodlanie. „Chcete to zistiť?" zašepkal.

Horiace líca a neisté mlčanie sa dali vysvetliť iba jediným spôsobom.

Pomaly vstal, odložil pohár s vínom a prešiel vzdialenosť medzi nimi tromi dlhými krokmi, kľakol si k jej stoličke, spočinul jej rukami na stehnách a začal ju hladkať.

„Blade," vydýchla omámené, zahľadela sa naňho omámenými očami a váhavo mu ovinula ruky okolo krku. „Sľubuješ, že si nebudeš o mne myslieť nič zlé, ak sa mi to bude páčiť?"

Pery sa mu zvlنili v zmyselnom úsmeve. „Drahá moja," hlesol priškrtené, „urobím všetko preto, aby sa ti to páčilo."

Potom sa nedočkavo zmocnil jej úst.

Za osemnásť rokov života Jacindu nič nepripravilo na stretnutie s mužom, ako bol Billy Blade. Jeho bozk pre búdzal vzrušenie v každej bunke jej tela a srdce jej bilo hriешnou rozkošou. Nech jej Boh pomáha, ale toto bolo

presne to, čo vždy chcela, čo potrebovala.

Jazykom ju prinútil, aby pootvorila pery a nenásytné sa vnoril do jej úst. Chutil vínom, cigarovým dymom, mužnosťou. Nahou hrudou si ju pritláčal k sebe a hrial ako slnkom rozpálená oceľ. Potichu zastonala. Pritisla si ho bližšie k sebe a vpíjala sa do jeho úst. Bezvýhradne sa mu oddávala, dychtivo ho bozkávala a po celý čas si opakovala, že ho už nikdy neuvidí. Vedela, že týmto neuváženým správaním sa vzbúrila proti konvenciám a zdvihla matkinu zástavu v boji za slobodu žien.

Koniec koncov, prvým tajným milencom vojvodkyne Georgiany bol známy londýnsky boxer a bitkár nízkeho pôvodu, šampión Sam O'Shea. Pokiaľ by išlo o mamu, tá by jej Billyho Blada celkom určite schválila.

Nedočkavo mu vklzla rukami pod košeľu a hladkala jeho zamatovú pokožku, žasnúc nad šírkou jeho pliec a silou ramien. Uchopil do dlaní jej hlavu a mierne ju zaklonil. Horúce, vášnivé ústa sa prestali dotýkať jej perí a vydali sa na púť po hrdle. Sebaistými prstami vnikol do hlbokého výstrihu jej šiat a stiahol jej ramienka z pliec. Ne protestovala, keď jej odhalil prsia. Fascinovaná pozorovala, ako jej bozkáva bradavku. Nemohla uveriť, že ne protestuje, že sa jej to dokonca páči. Veď toho muža vôbec nepozná!

Počiatočná zdržanlivosť jeho perí sa rýchlo zmenila na nenásytné plienenie. Rozkoš z jeho bozkov a jeho povzdychy plné vášne ju celkom opájali. Zatvorila oči a oprela sa hlavou o operadlo stoličky. Nechávala sa strhávať do horúceho, hodvábného víru, ktorý omámil jej zmysly a krútil sa čoraz silnejšie a silnejšie, až napokon jej túžba začala žiť vlastným, od jej vôle nezávislým životom. Chcela čoraz viac.

„Billy,“ šepkala, hladkajúc ho po vlasoch, po tvári, po širokých pleciach. Jej neskúsené dotyky ho rozvášňovali ešte viac.

Vrátil sa k jej perám. Oči mal zastreté, maznal sa s jej ústami a napokon - bez toho, aby si pýtal dovoľenie - ju zdvihol do náručia a niesol k posteli. V prvej chvíli zaprotetovala, jej hlas bol však nepresvedčivý, a len čo ju položil na posteľ, nechala sa uniesť erotickou vôňou, ktorá sa z nej šírila. Nežne jej kolenom vníkol medzi stehná, aby ju prinútil uvoľniť ich zovretie a biely hodváb jej šiat sa ovinul okolo jeho čiernych nohavíc. Vášnivé, rozpaľujúce bozky jeho úst a naliehanie jeho pevného tela prebudili v nej dychtivosť, srdce jej išlo vyskočiť od vzrušenia z hrude. Keď ho pohladkala po dlhých, pieskových vlasoch, ruka sa jej viditeľne chvela.

Chytil jej ju a preplietol si s ňou prsty. Intímnosť ich držiacej sa rúk jej žiadostivosť ešte prehĺbila. Cítila, ako útočí na jej lono svojou tvrdosťou. Nadvihla boky a vychádzala mu v ústrety, prispôsobiac sa rytmu jeho pohybov. Odtrhol ústa od jej pier.

„Musím ťa mať.“

„Nie!“ Preľaknú to otvorila oči.

„Neboj sa, nebude to bolieť,“ upokojoval ju. Ľahol si vedľa nej na bok a vyhrnul jej šaty nad stehná.

„Blade, to nejde,“ zaprotetovala.

„Psst.“ Kým sa perami ľahučko ako vánok dotýkal jej úst, hladkal ju prstami v intímnej štrbinke a napokon jemne zatlačil na zdurený púčik jej ženskosti.

„Bože!“ zastonala. Bozkávala ho ako zmyslov zbavená, akoby ho chcela celého pohltiť a on jej svojimi citlivými prstami poskytoval rozkoš. Šalela túžbou.

Neuvedomujúc si, čo robí, zdvihla nohy a bez akejkoľvek hanby vyklenula k nemu lono v túžbe po ešte intímnejších dotykoch.

Bola na pokraji slastného zabudnutia, keď nečakane prestal a trasúcimi sa rukami si začal rozopínať nohavice.

Bezmocne zastonala, zdvihla sa na lakty a vystrela k nemu ruky. „Prosím...”

Prekvapene na ňu pozrel, ale keď sa jej zahľadel do očí, jeho tvár chápavo zjemnela. „Hneď to bude, srdiečko." Poslúchol jej úpenlivú prosbu a jemne ju prinútil znova si ľahnúť. S neuveriteľnou nežnosťou jej bozkával viečka a vzdal sa svojej rozkoše, aby uspokojil ju.

Nežnosťky, ktoré jej šepkal do ucha hrdelným hlasom, celkom ovládli jej zmysly. Keď naliehal, aby sa uvoľnila, nedokázala ho neposlúchnuť. Jeho prsty pokračovali v tom, po čom túžila.

Telo sa jej zmietalo v návale extázy. Po celý čas cítila, že ju pozoruje, vpíja sa do jej tváre.

Keď napokon zostala ležať na jeho matraci, vyčerpaná, šokovaná, dychčiaca a blažená, chvíľu trvalo, kým sa jej búšiace srdce upokojilo. V jeho náručí sa cítila slobodná, plná radosti zo života. Unesená vzrušením sa ešte stále vznášala na ružovom obláčiku eufórie a silou vôle ignorovala temný búrkový oblak prinášajúci výčitky svedomia, ktorý sa usalašil v nevelkej vzdialenosti a číhal na svoju príležitosť.

„Nevedela som... Nemohla som -"

„Psst," prerušil ju šeptom a pobožkal ju najprv na konček nosa a potom na líce. „Cítiš sa už lepšie?"

Takmer počula v jeho hlase spokojný úsmev.

„Bolo to božské." Zvonivo sa rozosmiala, natiahla sa pod ním ako spokojná mačka. „Také nádherné pocity som si nevedela ani len predstaviť."

„Naozaj?" čudoval sa.

„Teraz som už pripravená dobyť Francúzsko," vzdychla ší a so zasneným úsmevom sa pritúlila bližšie k nemu.

Zasmial sa a pobožkal ju na čelo. „Len sa neponáhľaj," namietol priškrteným hlasom.

„Vychutnáš si túto chvíľu." Vymanil sa z jej náručia a vstal z postele. Chvíľu za ním zasnene hľadela. Bol k nej otočený chrbtom a tmavé obrysy vytetovaného fénixa mu bolo vidno aj cez

tenkú bielu košeľu. Potom si znova šťastne vzdychla a zatvorila oči. Položila si ruku na čelo a vychutnávala doznievajúce vnemy novoobjaveného raja. Zaháňala výčitky svedomia a odmietala myslieť na budúcnosť.

V tomto stave si vôbec neuvedomovala, že Blade zdvihol jej tašku a odniesol ju k bielizníku, kde ju otvoril a začal sa prehrabávať v jej veciach.

„Kde si, drahý? Vráť sa ku mne, Billy," zašepkala po chvíli, prekvapená vlastným pradúcim hlasom. Horela túžbou znova ho bozkávať. Keď sa neozval, otvorila oči. Bola natoľko omámená, že jej chvíľu trvalo, kým pochopila, aký obraz sa naskytol jej očiam.

Potom si uvedomila, že na doske bielizníka sú rozhádzané jej veci z tašky a okamžite vytriezvela. Vyskočila z postele a vykrikla: „Ty špinavý zlodej!"

Štvrtá kapitola

„Konám len v tvojom záujme. Koniec koncov, čo by som to bol za muža, keby som sa miloval so ženou, a pritom ani nevedel jej meno?"

Keď Jacinda vyskočila z postele, nahnevane sa rozbehla k nemu. „To bol opovrhnutia hodný úskok!"

„Zdalo sa mi, že sa ti to páčilo."

„Žiadam, aby si mi okamžite vrátil všetky veci. Okamžite!"

„Nie."

Jeho hlas bol odrazu nepríjemne ostrý, a tak zastala kúsok od neho a srdce jej búšilo šialeným strachom z odhalenia. Cítila sa bezmocná, vydaná mu napospas. Nemohla sa brániť, pretože bol fyzicky oveľa silnejší než ona. „Dôverovala som ti."

„Keby si mi naozaj dôverovala, bola by si mi povedala svoje meno."

„Nerob to, Blade. Čo na tom záleží, kto som!"

„Povedzme, že som zvedavý, ako vysoko som si trúfol siahnúť." Znova strčil ruku do jej tašky.

Jacinda si pritlačila dlaň na čelo. Uvedomovala si, že jej osud závisí od jeho nevedomosti a nevzdelanosti. V taške mala totiž cestovné doklady a ak vie Blade čítať, dozvie sa jej meno, a je takmer isté, že ju pošle späť k bratom.

Prekrížila si ruky na hrudi a pozorovala ho, ako ukladá na hrbku mince, ktoré nahádzala v temnej uličke do tašky. Potom vyložil kefu na vlasy, hrebene a rezervný pár rukavičiek. Znova siahol dovnútra, vytiahol vzorne vyžehlenú vreckovku, roztriasol ju a študoval iniciály vyšité v rohu.

„J. M. K," prečítal nahlas a po očku pozoroval jej reakciu.

Krucinál, tak abecedu pozná! preľakla sa. Ale to ešte neznamená, že dokáže písmená poskladať do slov. Nasadila si na tvár pohrdavú masku ľahostajnosti a zabodla doňho uštipačný pohľad.

Pochybovačné na ňu pozrel, ale nepovedal ani slovo. „Čo je toto?“ Vytiahol knihu a začal v nej listovať, tváriac sa, akoby v živote žiadnu knihu nevidel.

Zo všetkých síl sa premáhala a usilovala sa tváriť pokojne. „Korzár od lorda Byrona. Nepoškod' ju -“

Pohrdavo odffkol, odhodil ju nabok a v tej chvíli z nej vypadli cestovné doklady. „A toto?“ zahundral so záujmom a zdvihol papiere.

Jeho objav ju prinútil k ďalšiemu útoku. „Okamžite mi to vráť, ty darebák!“ Pribehla k nemu a pokúsila sa mu vytrhnúť papiere z ruky. Ale on si ich prehodil do druhej ruky a s chuťou sa na nej zabával.

„Okamžite mi ich vráť, lebo pôjdem na Bow Street! Prisahám, že ťa udám!“

„To neurobiš,“ vysmieval sa jej. „Preplakala by si celé dni a noci, keby ma obesili.“

„Si odporný!“

Držal si ju od tela rukou. Druhou rozvinul poskladaný pas a prižmúril oči, aby ho mohol čítať pri svetle sviečky.

Hrôza jej nedovolila vysloviť ani jediné slovíčko. Dokázala len nehybne civieť na jeho tvár, kým hľadel na jej papiere. Nastalo nekonečne dlhé ticho. Napokon ju pustil, chytil doklad obidvomi rukami a pristúpil bližšie k plameňu sviečky.

Nevie čítať, nevie čítať! Nevie čítať! pokúšala sa ovplyvniť osud silou vôle, ale aj pri žiare sviečky videla, že zbledol.

„Krucinál!“ zastonal. „Tak ty si lady Knightová?“ Zatvorila oči. Aby to čert vzal!

„Ty falošná, prefíkaná... nehanebnica!“ zreval na ňu a otočil sa k nej.

Bol očividne šokovaný.

„Mala si ma upozorniť! Ty chceš obviňovať mňa z opovrhnutia hodného úskoku? V živote by som sa ťa nebol dotkol, keby som vedel, kto si! Keby som vedel, že si Lucienova sestra... Chceš, aby ma zabil?“

„Chcem len toľko, aby si sa mi neplietol do života.“ Znova chňapla po papieroch, ale zdvihol ich nad hlavu, mimo jej dosahu.

„Ibaže už som sa tvojím pričinením doň zaplietol až po uši. Nemôžem tomu uveriť. Práve ty spomedzi všetkých ľudí! Sestra lorda Luciena!“ Ohúrené na ňu hľadel, potom prešiel ku kozubu, oprel sa rukou o rímsu a uprene hľadel do plameňov. Z času na čas pokrútil hlavou.

„Zbláznila si sa? Máš čo jesť, máš strechu nad hlavou. Máš rodinu, ktorá ťa miluje. Tvoja krv je takmer rovnako modrá ako krv kráľovskej rodiny! Celý život si na striebornej tácke dostávala všetko, po čom si zatúžila! Čo viac by si ešte chcela?“

„Slobodu!“ skríkla. „Naozaj si myslíš, že pohodlie je všetko, čo má v živote cenu?“

„Myslím, že ti straší vo veži, to si myslím!“ Otočil sa a zlostne na ňu gánil s rukami založenými vbok.

„Vôbec si nevieš vážiť, že si celý život žiješ ako v bavlnke.

Všimla si si vôbec, v akom stave je táto krajina? Ľudia hladujú. Pol milióna mužov sa vrátilo z vojny a nevie si nájsť prácu. Úroda bola mizerná. Továrne krachujú jedna za druhou. Možno sa ti ešte zide ochrana bratov, pretože jedného dňa sa hladujúci ľud vzbúri a vybuchne ako počas Francúzskej revolúcie v Paríži. Stačí iskra, aby sud s pušným prachom explodoval - a tvoji urodzení súkmeňovci to veľmi dobre vedia. Najmä jeden z nich, ten had lord Sidmouth z ministerstva vnútorných záležitostí. Jeho lordstvo pozná iba jedinú odpoveď na

každý problém - postavíť ďalšie šibenice."

„Máš v úmysle zvrhnúť vládu?"

„Práve naopak, milá moja, robím všetko pre to, aby som udržal poriadok," odvrkol.

„Čo myslíš, prečo som na nože s O'Dellom? Vysvetlím ti to - pretože strážnici sa neopovážia do týchto končín vkročiť. Budem voči tebe úprimný. O'Dell a jeho banda znásilnili minulý mesiac trinásťročné dievča len pár ulíc odtiaľto... Prepáč, ak som tým zranil tvoju útlacitosť. Jej otec to ohlásil polícii, ale má smolu, je len bezvýznamný írsky katolík. Myslíš, že pohnú prstom, aby učinili zadosť spravodlivosti? Samozrejme, že nie. Preto prišiel za mnou - páni nemali chuť páliť si kvôli nemu prsty. Ale keď sa lady Sudebyovej stratí nejaký obraz," ziapa, hodiac rukou smerom ku Canalettovu, „tak tí bastardi obrátia hore nohami celý Londýn, len aby ho našli. My tu zápasíme o holé životy, zatiaľ čo ľudia tvojej spoločenskej vrstvy nemyslia na nič iné, len na to, či si nové vidiecke sídlo zariadiť v orientálnom alebo nejakom inom módnom štýle!"

Izba dunela jeho hlbokými, vášnivými výkrikmi.

Jacinda chvíľu mlčala, potom pokrútila hlavou. „Svetom vládne nespravodlivosť, to je pravda, ale keby si aspoň chvíľu používal rozum namiesto pästí, ľahko by si pochopil, že s desiatkami verných druhov si oveľa bohatší než hoci kto z londýnskej smotánky. Nerozumieš tomu, pretože si slobodný. Nedýcha ti na krk stovka ľudí, ktorí sledujú každý tvoj krok a vyčkávajú, kedy sa potkneš, aby ťa mohli hodiť cez palubu."

Chvíľku ju mlčky pozoroval a potom mykol plecom. „Možno máte pravdu, lady Knightová, možno naozaj nedokážeme pochopiť jeden druhého, ale jednu vec viem celkom isto. Máte oveľa väčšiu šancu na prežitie medzi smotánkou ako na úteku."

Uklonil sa a hodil jej cestovné doklady do ohňa.

Strachom sa jej rozšírili oči a s bolestným výkrikom sa rozbehla ku kozubú. Chytil ju však okolo pásu a držal ju, až kým jej vstupenku na slobodu nepohltili plamene.

Niektorým ľuďom sa jednoducho nedá pomôcť, pomyslel si Blade zlostne, keď o chvíľu neskôr sedel oproti jej výsosti v neosvetlenom interiéri koča.

Znova bola zakrútená v špinavom kabáte, gombíky upäto pozapínané a vlasy skrotené sponkami. Všetky veci si nahádzala späť do tašky i do poslednej mince vrátené peniaze, ktoré jej Eddie ukradol.

Keď si všimol, že nemá na krku diamantový náhrdelník, bol si istý, že jej ho ukradol niektorý z jeho ľudí, kým išiel zavolať kočiša. Spýtal sa jej na to, ale chladne ho ubezpečila, že ho má v taške.

To boli posledné slová, ktoré povedala. Odvtedy naňho ani len nepozrela. Sedela oproti nemu, hľadela von oknom, duchom neprítomná a uzavretá do seba. Tvárila sa, akoby ju zradil, akoby na svete nebolo pre ňu žiadnej nádeje, a lomcoval ňou hnev. Vedel, že postupoval správne, ale ona sa zachovala vyslovene žensky a rozhodla sa, že ho bude nenávidieť. Bola by bezhlavo schmatla papiere z plameňov, len aby si zachránila cestovné doklady. Bol presvedčený, že by sa jej nikdy nepodarilo doraziť až do Dôveru, o Francúzsku ani nehovoriac. Bol rád, že sa neuchýlila k osvedčenej ženskej zbrani - k slzám. Ale keď videl ten porazenecký pohľad v jej očiach, zabolelo ho srdce. Vzápätí si uvedomil, že je absolútne vylúčené, aby ju ešte niekedy v živote stretol a najradšej by bol pästami mlátil okolo seba.

A to ani nemyslel na skutočnosť, že jej bratia by ho určite nechali vykastrovať, keby zistili, čo s ňou robil. Ani na jedinú sekundu to však neoľutoval.

Na nastávajúce stretnutie sa, vôbec netešil. Lucien Knight mal povest' muža, ktorý vidí človeku až na dno

duše a pred jeho bratom Damienom sa triasol strachom každý. Počul, že majú ešte ďalších bratov, ale nikdy sa s nimi nestretol a za daných okolností ani nemal o to záujem.

Sedeli v tmavom koči čo naj ďalej od seba, ale po celý čas z nej nespúšťal oči, a keď prechádzali po ulici osvetlenej mesačným svetlom, zazrel na chvíľu jej profil. Potom sa znova ponorili do tmy a koč hrkotal ulicami ďalej.

Ani dupot konských kopýt a hrkotanie ťažkých kolies však nepomohli zmierniť napäté ticho vládnuce v kabíne.

„Jedného dňa sa mi poďakujete," prihovoril sa jej, pretože to už ďalej nemohol vydržať.

„Aj tak ujdem."

„Nezabudnem o tom vášho brata informovať."

Otočila sa k nemu a vo svetle pouličnej lampy zazrel jej rozhorčenú dievčenskú tvár. „Nemáte právo urobiť niečo také! Prečo chcete zdeptať moju slobodomyselnú vôľu?"

„Pretože mám pravdu a vy sa mýlite. Robím to len a len pre vaše dobro."

„Ach, vy muži!" zasipela trpko. „Ničíte chuť do života žien, rovnako ako sa drví pšenica medzi mlynskými kameňmi. Nikdy vám to neodpustím."

„Na tom nezáleží."

Zapálil si cigaru, aby sa prestal zapodievať vlastnou vinou.

„Nepohybujeme sa predsa v rovnakých kruhoch."

„To je pravda." Na okamih stíchla. „Tak to je môj koniec. Teraz sa budem musieť vydať za lorda Griffitha."

„Je taký hrozný?"

Pozrela naňho tak zúfalo, že sa v ňom okamžite ozvalo svedomie.

„Ak ho naozaj tak veľmi nechcete, musíte to vysvetliť svojím bratom."

„Vy tomu vôbec nerozumiete. Róbert ma nebude počúvať -“

„Prinúfťte ho, aby vás počúval! Postavte sa na odpor!“ prerušil ju bojovne.

„Vy neviete veľa o vojvodoch, však nie?“

Neubránil sa úsmevu, keď počul jej posmievačný tón.

„Nie, ale som presvedčený, že vaši bratia vás majú radi a urobili by čokoľvek, len aby ste boli šťastná. Pred problémami človek nemôže ujsť.“

„Vy ste to urobili.“

„To bol iný prípad.“

„Pretože ste muž?“

„Pretože som nemal na výber. Keby som bol zostal, otec by ma jedného dňa podistým zabil.“

Chvíľu upierala naňho v tme pochybovačný pohľad, potom odvrátila hlavu.

Dlho mlčali, až napokon Blade začal ľutovať svoje priznanie. Nespokojne sa pohniezdil na sedadle a prehodil si nohu cez nohu. Zranený bok mal ako v ohni.

„A čo moje veci? Podľa vás sa predsa nezaobídem bez luxusných zbytočností,“ pokračovala s hrýzavou iróniou.

„Nechala som všetky kufre s oblečením v hostinci.“

„Váš brat po ne určite pošle.“

„Odkiaľ poznáte Luciena?“

„To nie je dôležité.“

„Samozrejme! Keby ste mi povedali pravdu, mohlo by to príliš zaťažiť môj slepačí ženský mozog. Aké šťastie, že ma vy muži ochraňujete pred nutnosťou rozmýšľať. Lenže ja nie som mechom praštená a kadečo si dokážem domyslieť. Lucien vás platí za informácie o dianí v podsvetí, však?“

V tme sotva dokázal rozoznať iskierky posmechu v jej tmavých očiach. Potom znovu odvrátila tvár a zahľadela sa von oknom.

„Trúfala by som si povedať, že za tridsať strieborných

ste ochotný zradiť aj vlastného brata. Čo myslíte, koľko dostanete za to, že ste mi zničili život?"

Tak či tak už bol nesvoj z toho, že jej povedal pravdu o otcovej násilníckej povahe, ale teraz ho urazila. „Neničím vám život, zachraňujem vám krk, čo to nechápete?"

„To nie je pravda! Bojíte sa mojich bratov a -"

„Nebojím sa nikoho," prerušil ju výhražné.

„Nemusia sa o ničom dozvedieť," útočila rýchlo. „Ešte vždy ma môžete nechať odísť."

„Je mi to ľúto, ale to naozaj nemôžem urobiť."

„Ľúto? Ešte vám to len bude ľúto. Ak poviem bratom, čo ste so mnou robili -"

„Popriete, že ste ma prosíkali, aby som to robil?"

„- na váš život by som nestavila ani deravý groš," dokončila, ignorujúc jeho otázku.

„Tak dobre, len im to povedzte, vy hlúpa!" Oprel sa a pomstychtivo dodal: „Strčia vás do kláštora."

Prižmúrila oči a nahnevane naňho gánila.

„Prestaňte ma urážať!"

Usmial sa a jemne na ňu fúkol dym z cigary. Rozhnevané sa rozkašľala a začala mávať rukami, aby dym rozohnala. Potom otvorila okno a oči jej prefíkane zasvietili. Vstala a presadla si na sedadlo vedľa neho. Zmeravel, keď mu položila ruku na stehno, ale len čo zacítil jej dotyk, dych sa mu zrýchlil.

„Billy," prehovárala ho, hladkajúc ho rukou po stehne. „Pustiš ma, ak ti sľúbim, že sa postarám o naplnenie tvojej túžby, tak ako si sa ty postaral o naplnenie mojej?"

Nadvihol obočie. „Tak veľmi chcete ujsť?"

„Ukáž mi, ako to mám urobiť." Sladko sa naňho usmievala, ale za úsmevom sa skrýval hnev. A potom ho zaskočila, pretože ho bez váhania začala hladiť po ešte stále napätom pohlaví. Nesmierne po nej túžil, ale našiel v sebe posledné zvyšky síl a odstrčil jej ruku zo svojich

slabín.

„Ty potvora!"

„No tak, veď to potrebuješ," šepkala naliehavo.
„Na to mám Carlottu."

Preklínajúc ho po francúzsky, nahnevane sa vrátila na svoje sedadlo, skrížila si ruky na hrudi a zlostne naňho gánila.

Vyškieral sa na ňu s cigarou medzi zubami. Znova nastalo ticho plné nepriateľského napätia. Koč sa medzitým nezadržateľne blížil k Lucienovmu elegantnému domu na ulici Upper Brooke Street.

„Dozvedeli ste sa moje skutočné meno," ozvala sa nečakane. „Čo keby ste mi povedali vaše?"

„Už som vám ho povedal."

„Nikto sa nemôže volať Blade. Aké je vaše skutočné meno? Ste William?"

Neodpovedal.

„William. Will. Billy."

„Zavriete už konečne ústa?"

„Áno, William," posmievala sa mu. Bola najmladšou členkou rodiny a za tie roky sa dokonale naučila, ako hnevať, a dráždiť mužov.

Teraz popod nos na ňu potichu nadával on. Koč odbočil na ulicu Upper Brooke. Onedlho ju odovzdá bratovi a pravdepodobne ju už nikdy v živote neuvidí. Pozrel na ňu a pristihol ju, že si ho ukradomky obzerá. Koč zastal.

„Blade, prosím vás," zašepkala úpenlivo.

„Je to zbytočné," namietol úsečné. Zarazila ho úzkosť v jej veľkých tmavých očiach. Otvoril dvere a zoskočil z koča. „Daj na ňu pozor, Jimmy. Nie že ti utečie," varoval kočiša a zabuchol za sebou dvere. Kráčal ku vchodu a dodával si odvahy, aby sa dokázal postaviť zoči-voči jej bratovi.

Dom lorda Luciena Knighta pôsobil rovnako

zdržanlivým dojmom ako jeho vlastník. Na priečelí mal na horných oknách balkóniky. Po obidvoch stranách decentne zdobených vchodových dverí horeli mosadzné lampáše.

V jednom z horných okien, kde svietilo mdlé svetlo, videl štíhlu siluetu Lucienovej ženy Alice, ktorá si prečesávala dlhé vlasy. Pristúpil k predným dverám, zaklopal a čakal. Priam fyzicky cítil, že ho Jacinda pozoruje z koča. Dvere mu otvoril postarší majordómus. Požiadal ho, aby zavolał lorda Luciena.

„Povedzte mu, že prišiel Blade,“ dodal.

Vychudnutý postarší muž sa naňho nedôverčivo zahľadel a zabuchol mu dvere pred nosom. Vyčkával a fajčil vo vibrujúcom tichu, palec si nenútene zakvačil za opasok nohavíc.

O pár minút sa dvere otvorili znova a objavil sa v nich Lucien.

„Blade?“ zvolal prekvapene lord Lucien Knight, vykročil z domu a potichu privrel za sebou dvere. Bol v spoločenskom bielo-čiernom odeve, akoby len pred chvíľou prišiel z plesu, z ktorého jeho sestra utiekla.

Bohvie, či si vôbec všimol: že tam Jacinda nie je, napadlo odrazu Blada. Možno jej list ešte ani nenašli.

„Čo sa deje?“ pokračoval Lucien a striebisté oči mu v mesačnom svetle blčali od podráždenia.

„Našiel som niečo, čo patrí vám. Myslel som, že by ste to rád dostali späť.“ Blade kývol hlavou smerom ku koču a potom mu stručne rozpovedal, čo sa stalo. Teda takmer všetko. Nemal chuť ohroziť vlastný život.

„Kristepane! Je ranená?“

„Raná je len jej hrdosť,“ zašomral Blade, ale Lucien už bežal ku koču.

„Jas?“ Keď otváral dvere, Blade už stál vedľa neho „Si v poriadku, sestrička?“

„Áno, Lucien, som celkom v poriadku,“ ozvala sa nadurdené z koča.

Jej rozčúlený hlas ho ubezpečil, že je naozaj všetko v poriadku. „Dopekla, čo si celkom potratila zdravý rozum? Okamžite maž do domu! Budeš mi to musieť vysvetliť!”

Z tmavého koča sa vynorila rozhnevaná mladá kráska, vopchala Lucienovi tašku do rúk a potom vzdorovito zoskočila na zem.

„A nie že dostaneš hysterický záchvat,” upozorňoval ju brat. „Ak zobudíš malých, vy krútim ti krk!”

Jacinda mu bez slova vyšklbla tašku a otočila sa k Bladovi. Posledný raz naňho vyčítavo zazrela. Nepotrebovala slová, aby mu dala najavo svoje pohrdanie.

Všetko to vyjadrila pohľadom a nepatrným pohybom hlavy. Prevesila si tašku cez ruku, vošla do domu a bez toho, aby sa obzrela, zatvorila za sebou dvere.

„To je ale potvora!” vybuchol Lucien, keď zatvorila za sebou dvere, ale Blade len mlčky stál a pripadal si ako Judáš.

„Bál som sa, že k niečomu takému dôjde, ale neveril som, že je toho naozaj schopná. Neviem, čo s ňou budeme robiť. Čím skôr sa vydá tým lepšie. Koniec koncov, toto je už jej druhá spoločenská sezóna.”

Blade chvíľu váhal, veď to nie je jeho starosť - a v podstate ho to ani nezaujímalo, ale musel niečo povedať, aby jej aspoň trochu pomohol. „Nech ju už chcete vydať za kohokoľvek, ten muž sa jej z duše bridí.”

„Povedala vám to?”

Prikývol. „Kto je ten chlapík?”

„Markíz Griffith je jedna z najlepších partí vo vyššej spoločnosti. Vyrastal spolu s nami, poznáme ho celý život. Pred dvomi rokmi mu zomrela pri pôrode žena a všetci sme sa zhodli na tom, že je najvyšší čas, aby sa osudy našich rodín spojili. Určite si budú rozumieť.”

Blade naňho zmätene hľadel. „Nie je to nijaký starec?”

Lucien sa zasmial. „To vám nahovorila?”

Blade si spomenul na ich rozhovor. „Nevyvrátila mi to.”

Lucien sa unavene usmial „Je naozaj nevyspytateľná.” Vzdychol si. „Kto dokáže pochopiť zmýšľanie ženy? A Jacinda je rovnako neskrotná, ako bola naša matka.”

Blade rozpačito odvrátil hlavu a odrazu sa ho zmocnili pochybnosti. Nedopustil sa podlej zrady, keď ju priviedol späť?

Lucien sa s povzdychom otočil k nemu a podal mu ruku. „Ďakujem vám, že ste ju priviedli, Blade.”

Rozhodne mu potriasol rukou. „Boh vie, že sa jej mohlo všeličo stať. Som vaším veľkým dlžníkom. Ak budete potrebovať moju pomoc, stačí povedať.”

„To nestojí za reč,” mávol rukou. Spomenul si na jej obvinenie, že to robí len kvôli odmene. Rozmrzene sa otočil na odchod, ale odrazu sa zháčil. Znechutený sám sebou sa rozhodol priznať: „Lucien?”

„Áno?” Lucien zostal stáť s rukou na kľúčke.

Dodal si odvahy. „Pobožkal som ju.”

Lucien prižmúril oči. „Čože?”

„Nevedel som, že je to vaša sestra! Odmietala mi prezradiť svoje meno, zistil som ho až neskôr.”

Lucien nespúšťal z neho prenikavé oči. „Prečo mi to hovoríte?”

„Pretože raz by ste to tak či tak zistili. A... pretože chcem, aby ste vedeli, že to nebola jej vina, ale moja.” Čakal obvinenie, úder päťou alebo výzvu na súboj.

„Vaša vina?” opakoval Lucien, premeriavajúci si ho neveriaco od hlavy po päty.

„Áno.”

Obidvaja vedeli, že je to lož - tá naj milosrdnejšia lož na svete - vyslovená s rytierskym úmyslom.

„Takže je to vaša vina,” vyprskol Lucien.

„Presne tak a ospravedlňujem sa za to.” Vystrúhal previnilú grimasu.

Lucien si ho ešte chvíľu premeriaval prenikavými očami. „Nepokúšajte sa s ňou znovu stretnúť, Rackford. Aspoň nie dovtedy, kým nebudete pripravený vrátiť sa do života, ktorý ste opustili. Nezabúdajte, že Jacinda je dcéra vojvodu.“

„Nič také nemám v úmysle,“ odsekol.

„A volám sa Blade.“

„Každý vieme svoje. Ak je to všetko, želám vám dobrú noc.“

Blade mu rozčúlene kývol hlavou na pozdrav.

Lucien zastal vo dverách. „Je mi ľúto, že vášho brata postihlo také nešťastie.“

Blade naňho mlčky zazeral. Ten diabol vie o každom všetko! Lucien mu tiež kývol hlavou, vošiel do domu a zatvoril za sebou dvere. Keď kráčal preč, počul, ako sa kľúč niekoľkokrát zvrtol v zámke. Dotklo sa ho to, hoci vedel, že Lucien nemal v úmysle uraziť ho. Zamračene sa obzrel ponad plece.

Keby som sa chcel vlámať do tvojho doma, ty nafúkanec, dokázal by som to bez akýchkoľvek problémov. Prekliati aristokrati! V mizernej nálade vysadol na kozlík a celou cestou späť sedel vedľa Jimmyho. Nepotrebuje sa rozvážať po Londýne ako nejaký rozmazaný šľachtic, chránený pred chladom v kabíne.

Kým sa koč prepletal tmavými, opustenými ulicami, zamyslene hľadel na svoje drsné, mozoľnaté ruky zložené v lone. Triasli sa mu od hnevu a poníženia, pretože mu Lucien pripomenul, ako hlboko spoločensky klesol. Odrazu sa znova cítil ako školák, ktorý sa chveje strachom pred učiteľom, pretože bezohľadne prišpendlil živého motýľa, chyteného do siete na slnkom zaliatej lúke.

Za nič na svete nechcel ublížiť Jacinde.

Jacinda nervózne chodila hore-dolu po salóne a čakala na brata. Konečne začula, že Lucien vošiel do domu.

Rozbehla sa k pohovke, rýchlo si sadla a upravila si šaty. Hrdo zdvihla hlavu a vystrela pleciami, dodávajúc si odvalu. Okrem Aleca bol Lucien z jej bratov najtolerantnejší a najzhovievavejší, ale vedela, že tentoraz ju trest neminie.

O chvíľu vošiel do salónu, založil si ruky vbok a pokrútil hlavou. „Si v poriadnej kaši, drahá sestrička.”

Zaťala zuby a odvrátila tvár k oknu.

„Načisto si sa zbláznila?”

„Mám svoje dôvody.”

„Nechcela by si mi to vysvetliť, než ťa odveziem do paláca, aby si to porozprávala aj ostatným?”

Zastonala pri predstave rodinného súdu. „Lucien, prosím -”

„Tentoraz ťa nebudem kryť,” prerušil ju pokojným hlasom. „Ďakujem Bohu, že Blade preukázal toľkú veľkorysosť a priviedol ťa späť.”

Pohrdavo zaručala a prekrížila si ruky na hrudi.

Lucien podišiel bližšie k nej. „Neublížil ti? Neurazil ťa?”

„Máš pravdu, je mimoriadne arogantný.”

„Dobre vieš, čo mám na mysli,” vyprskol nahnevane. „Priznal sa, že ťa pobožkal. Ak to nezostalo len pri tom, jeden z nás ho bude musieť vyzvať na súboj.”

Z tváre sa jej vytratila všetka krv a zbledla ako stena.

„O súboji nemôže byť ani reči! Nič také neurobil, Lucien. Bola to moja vina!”

„Tvoja vina?”

Prikývla a líca jej sfarbila purpurová červeň. „Zo začiatku... sa mi páčil.”

Nadvihol obočie.

„Teraz ho, samozrejme, nenávidím. Chcela som ujsť do Paríža, a ten drzáň mi to prekazil!”

Lucien si pobavene pošúchal bradu.

„Čo chcel ako odmenu za to, že ma priviedol späť? spýtala sa tichým hlasom.

„Nič. Možno mu bol dostatočnou odmenou tvoj bozk.“

„Prosím ťa, Lucien, nehovor Róbertovi a ostatným, že som ho pobozkala! Úpenlivo ťa o to prosím. Už aj bez toho sa cítim hrozne ponížená.“

Chvíľu nad jej slovami rozmýšľal a potom si filozoficky vzdychol. „Ako som povedal, už aj bez toho si v poriadnej kaši. Bude lepšie, ak nebudem prilievať oleja do ohňa. A okrem toho by nemalo zmysel, aby sa Damien alebo Alec pustili za Blodom a prehnali mu guľku hlavou. Ten darebák vie byť občas aj užitočný.“

„Kto to vlastne je?“ spýtala sa, nakláňajúc sa dôverne k bratovi.

„Vodca gangu Ohniví jastrabí Tak poďme, drahá sestrička. Je najvyšší čas platiť za hriechy.“

Eddie Vreckár žil životom túlavej mačky. Kým väčšina detí v jeho veku ešte ležala v posteli a snívala, on sa už potuloval po tmavých uliciach. Dnes kráčaľ k tržnici, aby zistil, čo by mohol šlohnúť pouličným predavačom, ktorí onedlho začnú rozkladať stánky. Šľachtici, ktorí nad ránom vychádzali neistým krokom z verejných domov neďaleko tržnice a ktorým bolo zle od žalúdka od pijatiky, mali tiež vrecká plné sľubnej koristi. Vedel šikovne ukradnúť a potom speňažiť ich hodvábnu vreckovku alebo zlaté hodinky.

Keď sa približoval ku križovatke dvoch úzkych uličiek neďaleko kostola svätého Gilesa, rozmýšľajúc nad dobrodružstvami, ktoré ho v ten deň čakajú, niekto ho schmatol za plece a veľká ruka mu zakryla ústa. Bola taká veľká, že mu siahala od ucha k uchu. Ručiská ho vliekli za roh ako handrovú bábiku a tam ho pritísli o stenu.

„Dostal som ho, O'Dell! Tu je ten malý ničomník!“ .

Eddie sa v hrôze obzeral okolo seba. Kvôli veľkej ruke, ktorá mu stále zakrývala ústa, nemohol dobre dýchať.

Ocitol sa v obkolesení niekoľkých najdôležitejších členov gangu Šakalov.

Držal ho Tim Tyburn, ten dostal prezývku podľa starého londýnskeho popravniska, ale bol tam aj Krvavý Fred, ktorého nedávno pustili z blázinca. Vyzeral zúriivo a divoko. Ďalším bol Flash, frajersky sa opierajúci o stenu, a ešte Baumer, povestný svojím hurónskym smiechom, pripomínajúcim zemetrasenie. Eddiemu sa bolestivo rozbúšilo srdce, keď sa muži rozostúpili, aby pustili k nemu svojho vodcu, hnedovlasého Cullejaa O'Della.

O'Dell vykročil z hlbokých tieňov uličky. Iné dieťa by sa bolo okamžite rozkričalo od strachu, ale životom ostrieľaný Eddie sa ovládol. Keď uvidel O'Dellovu tvár, sťažka preglgol.

Vodca Šakalov bol už dlho pokladaný za monštrum, teraz však tak aj vyzeral. Lavá strana jeho tváre vyzerala normálne, ale pravú mal opuchnutú a purpurovo červenú. Pravé viečko mal také opuchnuté, že mu nebolo vidieť oko a na líci mal niekoľko podliatin.

„Tak toto je ten Bladov chránenec?“ O'Dell sa sklonil k Eddiemu a zdravým okom si obzeral chlapcovu tvár. „Dobré ráno, mladý muž. Nezačneš vrieskať ako baba, však nie?“

Keď Eddie vystrašene pokrútil hlavou, O'Dell kývol na Tyburna Tima a ten ho pustil. Chlapec zalapal po dychu a hrud' sa mu namáhavo dvíhala.

„Tak teda, milý Eddie, určite vieš, kto sme. Alebo sa mýlim?“

„Viem, pane.“

„A toto všetko, čo vidíš okolo, bude čoskoro náš rajón. Prečo by si sa mal zahadzovať s takými bábovkami, ako sú Ohniví jastrabí, Eddie? Odvážny a šikovný vreckár, ako si ty, si zaslúži lepší osud. Musíš sa pridať k nám.“

Eddie mlčal. O'Dellov hlas bol odporne sladký, ale jeho modré oko studené a neľútostné.

„A teraz ma dobre počúvaj, chlapče." O'Dell siahol do vrecka, vybral z neho šiling a podržal ho Eddiemu pred očami. „Dám ti ho, Eddie," pustil mu mincu do vrecka kabáta, „a ak urobíš, čo ti prikážem, dostaneš oveľa viac."

„A ak to neurobím?" odvážil sa spýtať. Snažil sa tváriť rovnako odvážne ako Blade.

O'Dell sa pobavene zarehotal a otočil sa ku kamarátom. „Povedal som vám, že to chlapčisko má guráž."

Eddie ho ostražito pozoroval.

O'Dell sa otočil späť k nemu s chladným, zhovievavým úsmevom. „Ak neposlúchneš, Krvavý Fred ťa zaživa stiahne z kože a potom si z nej urobím mešec na peniaze."

Eddie vydýchol a vydesene cúvol ku stene. Keď zdvihol hlavu, Fred vytiahol nôž, s úsmevom naň dýchol a rukávom začal leštiť čepeľ. V tej chvíli mal pocit, že sa povracia. Vôbec nepochyboval o tom, že ten šialenec bude šťastný, ak mu vodca prikáže stiahnuť ho z kože. Po štvrti kolovala povest', že Krvavý Fred kedysi zavraždil a zjedol svojho bývalého pána.

„Čo odo mňa chcete?" vyhrkol Eddie.

O'Dell sa spokojne usmial, pristúpil bližšie k chlapcovi, schmatol ho pod krk a stíšil hlas. „Chcem, aby si sa stal mojím špiónom. Chcem vedieť, kam a kedy sa Blade plánuje vlámať."

„Prečo?" čudoval sa Eddie a nechápavo naňho hľadel.

„Neklad' zbytočné otázky, chlapče. A nech ťa ani len vo sne nenapadne, že ma podraziš, pretože si to zistím a potom ťa jednoducho nechám Fredovi. Urobíš, o čo ťa žiadam, lebo v opačnom prípade budeš ľutovať, že si sa vôbec narodil."

Potom ho pustil.

Eddie preklzol na slobodu a bežal preč tak rýchlo, ako ho roztrasené nohy dokázali niesť.

Piata kapitola

S cigarou v ústach si Blade ľahol na posteľ a s nevôľou hľadel na miesto, kde ešte nedávno stál Canaletto. Dnes ho nechal v záložni, aby mohol kúpiť ďalšie zbrane potrebné v boji so Šakalmi. Bol to odvážny kúsok pustiť také jedinečné umelecké dielo na čierny trh, ale priekupník, ktorý sa zaoberal umením, bol spoľahlivý a diskrétny. Čarovná atmosféra, ktorá na chvíľu zaplnila jeho skromnú izbu, zmizla, takže bola ako predtým - ošumelá, nevľúdna, studená. Steny boli popraskané, povala fľakatá, pretože keď pršalo, strecha premokala.

Vyfúkol dym, oprel sa lakťom o zohnuté koleno a zdvihol ruku, aby obdivoval diamantový náhrdelník, ktorý mal omotaný okolo zápästia ako malé, lesknúce sa záchranné lano. Jacinta bola poriadne prešibaná nechala ho na ráme obrazu, aby si ho všimol až po jej odchode.

S neprítomným pohľadom v očiach rozmyšľal nad tým, čo s takým drahocenným darom urobí. A čo jej gesto malo vlastne znamenať? Jeho mužská hrdosť sa búrila, opatrnosť ho upozorňovala na hrozbu, ale nádej, že ju opäť stretne, mu tancovala pred očami ako blikajúce plamienky, mučiac jeho telo. Boh mu bol svedkom, že neznášal almužny. Jeho hrdosť by sa nikdy nezmierila s jej súcitom. A možno mu chcela nastražiť pascu. Nechala mu ten náhrdelník, aby to vyzeralo ako dar, ale pri najbližšej príležitosti ho obviní, že jej ho ukradol. Dokonale by sa mu pomstila za to, že ju prinútil vrátiť sa k bratom a dohnal ju do nechceného manželstva.

Ale možno, naozaj len možno, šepkalo nesmelo jeho zraniteľné srdce, mi nechala ten náhrdelník preto, lebo vo mne objavila niečo dobré. Niečo, čo sa oplatí zachrániť.

Predstava, že by mohlo ísť o prezent, ktorý mu venovala preto, že ho pokladala za hodného takeého drahého daru, ním otriasla až do hĺbky duše.

A kým hľadel na trblietajúce sa diamanty, žiariace v zaprášenom dennom svetle, ktoré prenikalo cez okno do izby, myseľ sa mu zatúlala do ďalekej minulosti a spomenul si na deň, keď raz a navždy zistil, že nie je hodný lásky. Len zriedkakedy sa odvážil vstúpiť do krajiny spomienok na slnkom zaliate šíre modré more...

„Billy!"

„Pozri na túto, Billy!"

„Vidím!"

Smiech. Chlapčenské hlasy.

Klesajúce slnko bolo už nízko nad obzorom a na skladačom mosadznom ďalekohľade sa lesklo ako zlato. Billy Albright sa zaprel nohou o okraj člna, aby ustálil jeho hojdanie a mohol lepšie zaostriť na cieľ. Morský vietor mu rozfukoval svetlé vlasy. Otcov ďalekohľad mal prevesený cez plece a vánok mu rozvieval bielu košeľu. Pozoroval sivé atlantické čajky, ktoré postávali na obrovských skalách vykúkajúcich z mora a pokrikovali po sebe. Podľa starých povestí v časoch kráľa Artuša ich obor Portreath hádzal po lodiach, aby si ulovil na večeru nič netušiace posádky. Lenže toto už spolužiakom z Etonu, ktorí ho prišli navštíviť počas jarných prázdnin, rozprával. Každý kúsok Cornwallu má vlastnú povesť alebo zvláštny príbeh, ktorý sa s ním spája. Billy si zúfalo lámal hlavu nad ďalším, ktorý by im mohol vyrozprávať.

Mali trinásť rokov. Reg Bentinck, tmavooký a mierne anemický, chytal ryby, zatiaľ čo pehavý Justín Church s červenou hrivou mal na starosti vesla a z času na čas hádzal chlieb škriekajúcim čajkam, ktoré ich obletovali.

Nikdy predtým ho neboli navštíviť žiadni priatelia presnejšie, nikdy predtým nemal priateľov - ale teraz bol z neho hrdý študent Etonu a celý jeho život sa zmenil.

Mnohých chlapcov mučila počas jesenného trimestra túžba po domove, len jeho nie. Pre neho bola škola hotovým rajom. Mimo dosahu temného tieňa surového otca priam prekvital. V priebehu niekoľkých mesiacov si začal budovať sebadôveru. Zaskočilo ho najmä zistenie, že je celkom inteligentný, aj keď mu otec sústavne nadával do hlupákov.

Doma s ním zaobchádzali ako so zatúlaným psom, a tak ho šokovalo, že v škole ho všetci mali radi. Dokonca by sa dalo povedať, že bol populárny - najmä vďaka svojej šikovnosti v loptových hrách a viacerým odvážnym skutkom. Z času na čas sa správal opovážlivo voči učiteľom, ale to si ako lord William Spencer Albright, druhý syn markíza z Trura a Saint Austellu, mohol dovoliť.

Podarilo sa mu získať priateľov a teraz, počas jarných prázdnin, ho prišli navštíviť. Reg a Justin boli príslušníkmi vidieckej šľachty a ich rodičia ich bez rozmýšľania strčili do koča, keď počuli, že ich potomkov pozval mladší syn markíza, aby strávili prázdniny v sídle Jeho lordstva v Cornwalle. Keby tak Regovi a Justinovi rodičia poznali markíza, premýšľal William s pesimizmom, ktorý ani zďaleka nebol vhodný pre jeho vek, určite by si to rozmysleli. Robil však, čo mohol, aby prázdniny strávili čo najkrajšie a aby sa bez akéhokoľvek incidentu vrátili do školy.

Tvár mu stvrdla, keď odtiahol ďalekohľad od očí. Nikdy by to nahlas nepriznal, ale pravda bola taká, že Rega a Justína priviedol domov nielen z priateľstva, ale skôr v zúfalej nádeji, že ich prítomnosť pomôže stlmiť otcove výbuchy hnevu.

Chvalabohu, že ten zloduch sa má vrátiť domov až pozajtra, pomyslel si. Odložil ďalekohľad a potom sa otočil k spoločníkom. Líca mal zružovené od slnka a vetra a v očiach mu preskakovali nezbedné iskričky, pretože mu práve napadlo, čím sa blysne. „Chcete vidieť skryše

pašerákov?"

„Pašerákov?" vykrikol Justin a otočil sa k nemu. Billy chvastavo prikývol. „Pobrežie sa nimi priam hemží."

„Samozrejme, kapitán!" zasalutoval nadšene Justin, ale Reg zbledol a pevne zovrel okraje člna.

Pomaly sa kľzali po modrých vlnách popri týčiach sa útesoch a obrovských skalách vyčnievajúcich z vody.

„Znie to... nebezpečne," hlesol Reg.

„Veď to aj je nebezpečné," uškrnul sa frajersky Billy, podal mu ďalekohľad a s bezstarostnou veselosťou si sadol k veslám. Justin zaujal miesto v prednej časti člna, kde ho z času na čas more počastovalo sprškou vody, keď Billy zápasil s rozbúreným vlnami.

Bol silný a oveľa vyšší než tí dvaja. Všetci tvrdili, že bude veľký ako jeho otec, pretože už teraz bol v pleciah široký ako jeho sedemnásťročný neduživý brat Percy.

Vesloval popod ruiny starobylej pevnosti týčiacej sa na slnkom vybielenom útese do jaskyne s oblúkovitým otvorom. Povrávalo sa, že práve v nej pašeráci schovávajú obrovské množstvo tovaru určeného pre čierny trh. Všetky dievčatá na okolí boli zamilované do pašerákov, opradených romantickými príbehmi o ich odvahe. Sebaisto sa spýtal priateľov, či sa chcú pozrieť do jaskyne, ale uľavilo sa mu, keď obidvaja vystrašene pokrutili hlavami. Boli radi, že mali šťastie a nenadabili na francúzsku flotilu, lebo lode Napoleona Bonaparteho v tom čase križovali pobrežie Anglicka.

Billy sa rozhodol vrátiť späť k pláži, z ktorej sa ráno vydali na dobrodružnú plavbu.

Kým na západe dohárali posledné lúče slnka, spolu s Justinom a Regom vyskočili bosí z člna, nohavice už mali vysúkané, a vytiahli loďku na zlatistý piesok. V žalúdkoch im škvrkalo, a tak sa vyšplhali na útes,

odkiaľ bol krásny výhľad na okolie, aby si tam urobili piknik. Kuchárka im nabalila mäsové pirohy a syr, a zapíjali ich jablkovým muštom.

Chvíľu mlčky sedeli a pozorovali západ slnka. Červenkasté svetlo sa rozlievalo po morskej hladine a obloha žiarila oranžovou a ružovou farbou, miestami prerušenými purpurovými pásmi. Z východu sa už zakrádala modrastá noc a rozžínala hviezdy jednu po druhej. Billy sa nechal uspávať rytmickými údermi vln, ktoré narážali na skaly.

More postupne nadobúdalo tmavú indigovú farbu a obloha tmavla. Maják stojaci na malom kamennom ostrovčeku asi osem míľ od pobrežia vysielal lúče svetla, osvetľujúce útesy, na ktorých sa čajky chystali stráviť noc.

Zrazu si chlapci spomenuli, že kuchárka im po návrate domov sľúbila pripraviť krém. Vstali, pozbierali udice, pleskáče i raje, ktoré sa im podarilo uloviť, pohádzali do vedierka mušle, zaujímavé kamene a kúsky živca a pomaly sa vliekli v padajúcom súmraku domov.

Billy si strčil ďalekohľad do vrecka kabáta. Zrazu ho oviala studená vlhkosť od mora, ako duch pripomínajúci jeho priestupok. Naskočila mu husia koža, ale to už sa dostali na vrchol hrebeňa a pred nimi sa objavili veže Torcarrowa a o chvíľku neskôr aj hradby rozľahlej stavby. Torcarrow pozostával z opevneného hradu zo štrnásteho storočia, ktorý postavili na nádvorí starobylej pevnosti nad morom, pretože lordovia z Trura a St.Austellu strážili Anglicko proti útočníkom z Francúzska už takmer päť storočí.

Ale keď sa Billy pozrel na zelený trávnik pred bránou, stuhla mu krv v žilách.

Uvidel prichádzať otcov koč. Predpokladal, že jeho otec, zvaný Truro Hrozný, nebude doma ešte dva dni, ale vo svetle pochodní horiacich zreteľne videl jeho koč.

Pripomenul mu beštiu, číhajúcu na korisť.

Sťažka preglgol a snažil sa nedať pred priateľmi najavo strach. Odrazu celkom stratil chuť na kuchárkinu sladkú pochúťku a nedokázal myslieť na nič iné, len na to, aby stihol vrátiť ďalekohľad do sklenenej vitríny v otcovej pracovni, než zistí, že chýba. Nanešťastie, zaprášená, bukovým drevom vykladaná pracovňa bola vždy prvým miestom, kam sa markíz pobral po návrate domov. Chcel skontrolovať korešpondenciu, ktorá prišla počas jeho neprítomnosti. Opitý alebo triezvy, si plnil povinnosti, ktoré v ňom vyvolávali pocit moci a kontroly nad všetkými záležitosťami týkajúcimi sa jeho majetku, za ktorý pokladal aj členov rodiny.

Chlapcom trvalo ešte ďalších dvadsať minút, kým ich klľukatá cestička doviedla k múrom Torcarrowu. Billy zaviedol Rega a Justína zadným vchodom do kuchyne, aby kuchárke odovzdali ryby a dostali sľúbenú pochúťku. On sám dokázal myslieť len na to, či stihne vrátiť ďalekohľad do pracovne, než do nej vkročí otec. Ospravedlnil sa a sľúbil priateľom, že sa hneď vráti.

„Cooky, kde je mama?“ oslovil na odchode pani Landryovú, drahú, starú kuchárku.

„Madam sa utiahla do svojich komnát, mladý pán,“ pozrela naňho statná postaršia žena varovne. „Bolí ju hlava.“

Billy prijal správu so zamračenou tvárou. Matka mala akýsi vnútorný barometer, ktorý vždy správne odhadol Trurove nálady a predvídal búrky. Kedykoľvek zacítila, že sa k nejakej schýľuje, stratila sa do bezpečia svojich komnát a nevyšla, až kým otcov hnev neprehrmel. Nikdy sa nepýtala syna, odkiaľ má tie hrozné, modriny.

Ďalekohľad mal stále ukrytý vo vrecku kabáta. Pri každom kroku ho udieral do stehna a pripomínal mu previnenie. Zakrádal sa po chodbách a potom sa prešmykol

popri veľkom mahagónovom schodišti. Tu i tam postávali sluhovia, ktorí sa snažili neskrížiť pánovi cestu. V zámku vládlo dobre známe, napäté ticho, ale skôr než uvidel dvere otcovej pracovne, počul, ako markíz reve na nejakého sluhu. Krik znel ešte surovejšie než inokedy.

„Dočerta!“ zašepkal, pretože začul, že otec obviňuje sluhu z krádeže ďalekohľadu a vyhráža sa mu basou.

„Otec, možno ho len čistili!“ počul Billy z knižnice vystrašený hlas svojho staršieho brata Percyho.

Sedemnásťročný mladík prišiel na prázdniny z Oxfordu. Bol dedičom titulu a okrem matky bol jediným človekom v domácnosti, na ktorého otec nikdy nevztiahol ruku. Bolo to jeho šťastie, pretože to bol útlý mladík, ktorý chytil nádchu, len čo ho ofúkol chladný vietor. Jediný otcov výprask by ho určite zabil.

On bol však celkom iný. On zniesol každý úder.

Kým prišiel k pracovni, dlane mal studené ako ľad a začal sa potiť. Ešte než vošiel dnu a uvidel otca, opitého a strapatého, v pokrčenom zamatovom kabáte, ako trieska hlavou nevinného sluhu o stenu, vedel, že keď sa prizná, bude to mimoriadne zlé.

Najlepšie bude, ak sa mu odvážne postavím, rozhodol sa. Vôbec si nevšimol, že Reg a Justin ho nasledujú a čoskoro sa stanú svedkami jeho poníženia.

Vystrel plecيا, vošiel do pracovne a vytiahol ďalekohľad z vrečka.

„Otče...”

Zdvihol ho do výšky.

„Ja somsi požičal váš ďalekohľad. Nikto ho neukradol.“ Zostal stáť, držiac skladací ďalekohľad v ruke. Otec sa otočil. Hrud' sa mu namáhavo dvíhala a tvár mal červenú od zúrivosti.

Truro uprel kalné oči na syna a odsotil sluhu v livreji. Mladý muž sa rýchlo pratal preč.

„Tak je to teda!" zasipel nenávistné markíz. „Tak ty si si ho požičal? A bezdovolenia!"

Billy nestrácal odvahu. Otcove oči boli v dôsledku pijatiky podliate krvou a jeho zelené dúhovky vyzerali ešte divokejšie než obyčajne. S dlhými prešedivenými hnedými vlasmi a zarastenou tvárou, ktorá zúfalo potrebovala oholiť, vyzeral ako pirát. Keď sa sklonil k nemu a oviaľ ho alkoholickým dychom, nedokázal myslieť na nič iné - len na obra Portreatha.

„Otec!" varovne zakričal Percy.

Billy vrátil otcovi pohľad s trúfalosťou človeka, ktorý sa už dávno naučil, že nemá zmysel ponížovať sa.

„Otec," naliehal Percy plný zúfalstva, „prosím ťa! Daj mu pokoj."

Po prvom údere odletel Billy k najbližšej polici s knihami. Udreľ si peru o policu a spadol na zem. Zosypal sa naňho dážď kníh. Otec kráčal po hrbe zaprášených zväzkov, ktoré nikdy nikto nečítal, zdvihol ho za rameno a uštedril mu druhý a potom i tretí úder. Kútikom oka Billy videl, že jeho krv pošpinila otvorené stránky francúzskej knihy *Le Morte d'Arthur*, ale pred sprškou otcových úderov a kopancov nebolo úniku.

Truro zdvihol hrubý slovník a tresol ho ním po hlave. „Koľko razy som ti povedal, aby si sa nedotýkal mojich vecí? Ty zlodej! Myslel si si, že ho tajne odložíš späť a že sa o tom nedozviem?"

Billy počul svoj vlastný jachtajúci hlas, ktorým všetko zapieral, a vodopád ospravedlnení, ktoré mu však nepomohli. Vykrikol od bolesti, keď ho otec schmatol za vlasy a mykol mu hlavou dozadu.

V tom momente si uvedomil, že tentoraz ho otec zabije.

„Otec!" kričal zúfalo Percy a rozbehol sa k nim. Ale Truro ho spakruky udrel a Percy sa rozpláštil na zemi.

„Nikdy sa nedotýkaj mojich vecí. To tá škola ťa učí takým móresom? Bude lepšie, ak zostaneš doma a ja ťa

už naučím, čo sa patrí!"

Krvácal z nosa i z úst a ľavé oko mal už také opuchnuté, že ho nemohol otvoriť. Zdvihol hlavu a pozrel na otca pohľadom plným bolesti. Markíz mu vrazil hlavu medzi rozsypané knihy a kopol ho do žalúdka. Nasledujúce minúty mu pripomínali pád do večnosti zabudnutia. V ušiach mu dunelo, že ani nepočul krik svojho záchrancu.

„Prestaňte!" vykrikol vysoký chlapčenský hlas.

Akoby zázrakom ten krik zaúčinkoval. Keď s námahou zdvihol hlavu a pozrel ku dverám, uvidel Justína. Spolu s Regom tam stáli bledí a od hrôzy sa nevládali ani pohnúť. Jeho poníženie už nemohlo byť väčšie. Hrdosť mal pošliapanú, lebo jeho príšerné tajomstvo bolo odhalené. V jedinej chvíli mal zničený život. Jeho noví priatelia určite porozprávajú ostatným chlapcom v škole, čo videli a potom bude každý vedieť, že ho nikto nechce.

Ani vlastný otec. Bezpečný prístav, ktorý našiel v Etone, sa stratil v hmle ako kráľovstvo Lyonesse, ktoré podľa legendy kleslo pred stáročiami do mora neďaleko pobrežia Cornwallu. Otec sa pomaly vzpriamril a zúriivo zazerá na narušiteľov nenávisťnými očami, až sa Billy začal báť, že napadne aj ich.

„L-lord Truro?" vyjachtal Justin prestrašene.

Markíz si odkašlal, napravil si kabát a rukou sa pokúšal upraviť si dlhé, strapaté vlasy.

„Páni, môj syn sa závažným spôsobom previnil voči pravidlám môjho domu. Obávam sa, že sa budete musieť vrátiť ku svojim rodinám. Prázdniny sa skončili."

„Billy?" zašepkal Reg. „Si v poriadku?"

Nedokázal sa prinútiť otvoriť oči. Pálili ho slzy poníženia, ale nedovolil, aby mu začali stekať po lícach.

„Nemusíte sa báť, chlapci. William je silný. Moore, pripravte koč. Mladí páni odídu ešte dnes večer."

„Dnes večer?“ namietol Percy. „Je nebezpečné cestovať tak neskoro -“

„Tak ich budeš sprevádzať,“ odsekol Truro.

„Veľmi rád!“ odvrkol Percy urazene. Otočil sa k chlapcom.

„Justin, Reg, pôjdem s vami, aby som mal istotu, že sa bezpečne dostanete domov.“

„Dovidenia v škole, Billy,“ lúčil sa Reg ostýchavo.

Prosím, nepovedzte to nikomu, chcel ich poprosiť, ale hrdosť mu nedovolila niečo od nich žiadať, pretože odo dňa, keď sa narodil, mu všetko odmietali.

Truro prikázal všetkým, aby opustili pracovňu, nechajúc Billyho pochovaného pod hrbou kníh. Balansoval na pokraji bezvedomia. Keď Percy spolu s Regom a Justinom odišli, markíz nakázal sluhom, že mu nesmú pomôcť a majú ho nechať, aby trest lepšie účinkoval. Nepriateľsky sa poobzeral na spúšť, ktorú jeho vyčíňanie spôsobilo. „Než pôjdeš spať, všetko to tu upraceš!“ zavrčal a potom zatvoril za sebou dvere.

Miestnosť sa ponorila do chladnej, hodvábnej tmy.

Dlhú chvíľu sa Billy ani nepohol. Ležal so zatvorenými očami a mlčky trpel. Bolest' ho bodala po celom tele. Pretože sa už nedokázal ovládať, horúce slzy mu stekali po lícach. Nariekal najmä nad stratou krátkeho šťastia v škole. Plný zúfalstva rozmýšľal, či ho vôbec niekedy niekto bude mať rád.

Až neskôr, ako tam ležal zničený na duchu i na tele, začala v ňom klíčiť zlosť, ktorá každou sekundou naberala na sile. Práve ona ho prinútila zdvihnúť sa na nohy. Nevidomým pohľadom cível na knihy, ktoré mal podľa otcovho príkazu poukladať, a uvidel tmavé flaky vlastnej krvi, ktorá poškvrnila niekoľko stránok. Pomaly sa zohol, že ich začne zbierať, ale len čo zdvihol prvé, prepukla v ňom nesmierna zúrivosť. S výkrikom rokmi zdržiavaného hnevu schmatol do hrste niekoľko strán

a vytrhol ich.

Roztrhal celú knihu a potom ďalšiu a koženú väzbu šmaril na druhý koniec pracovne. Odrazu mu bolo všetko jedno. Cítil, že sa trasie na celom tele, ale bolesť prestala byť dôležitá. Bolo toho naňho priveľa a jeho detská duša už nedokázala toľké poníženie zniesť. Pomsta chutila sladko.

Schmatol otcov ďalekohľad a rozbil ním sklenenú vitrínu, pričom poškodil aj drahý prístroj. Prudko dýchajúc, pozrel na otcov stôl, prešiel k nemu a vysypal obsah zásuviek na dlážku. Schmatol fľašku s atramentom a obľal otcov portrét z mladosti.

Hnev ho v okamihu opustil.

Stál v pracovni zaliatej mesačným svetlom nemo hľadel na zničenú maľbu, na nenávidenú tvár otca znetvorenú atramentovými škvrnami. Pomaly sa spamätával z amoku zúrivosti a zaplavila ho hrôza. Obzeral sa okolo seba a neveriacky hľadel na spúšť, ktorú napáchal.

Otcova pracovňa bola zničená. Obchodné listy a účtovné knihy boli roztrhané a pokrčené, rozhádzané po celej miestnosti.

Čo som to urobil? Určite ma zabije. Musím zmiznúť... Musím navždy zmiznúť.

Keď minulosť a staré krivdy, ktoré s ňou súviseli, znovu zahalil sivý závoj času, Blade ešte stále hľadel na žiarivý diamantový náhrdelník.

Zovrel ho v ruke a prerývane sa nadýchol. Premohla ho nečakaná, mučivá potreba znova sa stretnúť s Jacindou. Naozaj v ňom videla niečo dobré? Samotná otázka ho naplnila nečakanou nádejou a on, ktorý nikdy nikoho nepotreboval, odrazu celou dušou zatúžil po nehe dievčaťa, ktoré poznal len pár hodín. Prahol po ňom, hoci malo tisíce dôvodov, aby ním pohrdalo. Zúfalo hľadal akúkoľvek zámienku, aby ju mohol znova uvidieť.

Ach, áno, napadlo mu odrazu, musím jej predsa vrátiť

náhrdelník!

Nevedel, čo urobí okrem toho, že jej ho vráti, ale chcel ju znova vidieť.

Ruka sa mu chvela, keď sa natiahol, aby zahasil dymiaci koniec cigary v popolníku. Zdvihol puzdro na pištoľ, pretiahol si ho cez hlavu, zapol si opasok, na ktorom mal upevnenú pošvu s dýkou, potom si obliekol čierny kožený kabát a pozrel na hodiny na stene. Päť hodín popoludní.

Ešte aj taký vydedenec ako on vedel, že jediné miesto, kde túto hodinu trávi londýnska smotánka, je Hyde Park.

Vyšiel z izby a kráčal po chodbe. Bol pripravený postaviť sa zoči-voči celému svetu, všetkým prekážkam, na ktoré môže naraziť za hranicami svojej chudobnej pevnosti.

Koniec koncov, keď mala naivná lady odvahu vkročiť do jeho temného sveta, v ktorom neplatia žiadne zákony, nastal čas, aby sa on vrátil do jej sveta.

Nastal nový deň a spolu s ním aj čas na nevyhnutnú rodinnú konfrontáciu. Včera v noci, keď ju Lucien priviedol do paláca Knightovcov, všetci už spali, a tak rozsudok na ňu čakal až do dnešného poludnia. Bezpochyby to bude najpokorujúcejší zážitok v jej živote.

„Čo si si vlastne myslela?“

„Ako si to len mohla urobiť?“

Zatiaľ čo vyplašení sluhovia načúvali za zatvorenými dverami knižnice, Jacinda sedela na tvrdej drevenej stoličke uprostred smršte výčitiek, pokorená a zahanbená do hĺbky duše, a nevedela, čo má povedať na svoju obranu.

Bratia striedavo obviňovali sami seba, potom jeden druhého, jej guvernanku i bláznivé ženské plemeno ako také, krv ich matky v sestriných žilách, ale najviac ju samotnú.

Ich manželky Bel a Alice sa jej zastávali, čo len prilievalo oleja do ohňa hádky.

Jacinda bola rada, že Damien a Miranda sú na svojom vidieckom majetku v Berkshire, kde sa im pred dvomi mesiacmi narodili dvojčatá. V opačnom prípade by bola musela zápasiť nielen s Lucienom a Róbertom, ale aj so svojím najhrozivejším bratom plukovníkom a anglickým národným hrdinom Damienom.

„Nemali by ste ju nútiť, aby sa vydala za niekoho, koho nechce,“ povedala Bel čo najdiplomatickejšie. „Mala by mať možnosť vybrať si tak, ako sme si vybrali my.“

Morálne by ju mohol podporiť aj svetaskúsený Alec, jej najmladší a najobľúbenejší brat, pretože jej bol najbližšie vekom i temperamentom.

Nikto však netušil, kde sa momentálne nachádza.

„Ide nám len o to, aby sme ju chránili!“

Róbert takmer kričal.

„Ak sa čo najrýchlejšie nevydá, určite sa zapletie do nejakého škandálu. Chcete, aby sa niečo také stalo?“

„Každý predsa...“ pokúšala sa zapojiť do rozhovoru Lizzie, ale nikto ju nepočúval. Lizzie Carlislová, ktorá bola Jacindinou najlepšou priateľkou a spoločníčkou, sa cítila veľmi previnilo a pokúšala sa vysvetliť, že to bola všetko jej vina, pretože mala na Jacindu dohliadnuť,

Guvernantka slečna Hoodová znovu zopakovala, že dáva výpoveď. „Vyúčtovanie a peniaze, ktoré mi prináležia, mi pošlite na túto adresu,“ oznámila a strčila vojvodkyni do ruky papier. „Nikdy v živote som ešte nestretla také nepočúvne, tvrdohlavé dievča -“

„Slečna Hoodová,“ zahriakla ju Bel. „Nemôžete odísť, pokiaľ nenájdeme náhradu -“

Lucien sa ich snažil mierniť, ale jeho diplomatické schopnosti, také užitočné pri rokovaní so zahraničnými

hodnosťami, boli v jeho vlastnej rodine úplne nanič. Márne sa pokúšal držať na uzde prebudené vášne. Napokon to vzdal, prekrižil si ruky na hrudi a vyčítavo zazeral na Jacindu. Dodržal však svoje slovo a neprezradil ostatným, že sa s Bladom bozkávala.

Jacinda nevedela pochopiť, prečo sa ten lump k tomu priznal. Uveril jej hrozbe, že povie bratom o ich láskovaní?

„Ako dlho si plánovala útek?“ osopil sa na ňu znovu Róbert. Vojvoda bol vysoký, čiernovlasý tridsiatnik s výraznými črtami tváre a prenikavými hnedými očami.

Oprel sa rukami o vyleštený povrch veľkého pracovného stola a naklonil sa hrozivo k nej.

„Mala si vôbec nejaký plán? Alebo to bol len jeden z tvojich stresených nápadov?“

Jacinda si so sklonenou hlavou nervózne splietla prsty v lone.

„Napadlo ti vôbec, že sa budeme trápiť, či sa ti niečo nestalo?“

A tak to pokračovalo dookola celé hodiny. Zakaždým, keď sa snažila odpovedať na niektorú z otázok, ktorými ju zasypávali, skočili jej do reči a nedovolili jej dohovoriť. Taký bol osud najmladšieho člena temperamentnej rodiny vojvodu z Hawkscliffu, a navyše jedinej ženy v nej.

Potom zmätená pestúnka priviedla do izby malého Morleyho, Róbertovho dvojročného synka. Drobný dedič vojvodstva sa rozplakal, pretože ho krik vydesil. Bel ho zobrala na ruky.

Jacinda zavrela oči. Nezniesiteľne sa jej krútila hlava. A práve vo chvíli, keď bola presvedčená o tom, že jej osud už nemôže byť horší, prišiel lord Griffith, aby dohodol podrobnosti ich manželskej zmluvy. Keď sa láskavý markíz dozvedel, že jeho nádejná nevesta sa pokúsila ujsť z domu, aby sa nemusela za neho vydať, tvár mu potemnela hnevom. Bolo to po prvýkrát, čo ho Jacinda videla rozčúleného.

Zvraštil obočie, urazene sa k nej otočil a s kráľovskou dôstojnosťou vyriekol: „Rozumiem!”

Jacinda si úprimne želala, aby sa pod ňou otvorila zem. Líca jej horeli od hanby a začala sa servilné ospravedlňovať. Róbert a Lucien ju rýchlo umlčali a začali jeden cez druhého vysvetľovať sestrin čin jej nezrelosťou. Vzápätí sa do vzrušenej diskusie pridali aj Alice a Bel, ktoré sa ju snažili brániť. Ian ju podozrievalo pozoroval. Chlapča začalo znova nariekať a keď Jacinda počula jeho plač, zdalo sa jej, že sa jej rozletí hlava na milión kúskov.

Prinúťte ho, aby vás počúval! Postavte sa na odpor! Povedal jej Blade. Bohužiaľ, prehrávala - takmer fyzicky cítila, ako jej pomedzi prsty unikajú aj posledné zvyšky nádeje na slobodu. Ešte aj vždy chladnokrvný Lucien bol nahnevany. Pochopila, že ak okamžite niečo neurobí, strávi celý zvyšok života v zlatej klietke.

Neschopná počúvať čo i len o sekundu dlhšie všetky tie výčitky, vyskočila zo stoličky.

„Prestaňte!” skríkla a tvár jej blčala hnevom.

„Prosím!”

Všetci stíchli, prekvapení jej výbuchom. Ešte aj dieťa prestalo nariekať a už len potichu, unavene fňukalo.

Trasúc sa ako osika, sa poobzerala okolo seba na svojich blízkych. „Prosím vás, prestaňte sa už kvôli mne hádať. Viem, že sa ma všetci pokúšate chrániť, ale ja to neznesiem. Teraz si už uvedomujem, že som urobila chybu, a naozaj mi je ľúto, že som vám spôsobila neprijemnosti.”

Guvernantka urazene zaručala.

Jacinda sa na ňu kajúčne pozrela a požiadala ju: „Slečna Hoodová, prosím vás, neodchádzajte. Ospravedlňujem sa za to, čo som urobila, a pokúsím sa polepšiť.”

Do očí sa jej tlačili slzy ľútosti i poníženia, ale

nešetrila sa a obrátila sa k markízovi.

„Lord Griffith, zaslúžite si nielen vysvetlenie, ale aj ospravedlnenie. Nesmiete si myslieť, že si vás nevážim. Ste ten najlepší spomedzi všetkých mužov, ktorých poznám - ste čestný, milý a láskavý. Ide len o to, že... že sa za vás nemôžem vydať, keďže ešte stále ľúbite Catherine."

„Jacinda!" vykrikol Róbert, zdesený, že sa opovážila spomenúť markízovu mŕtvu manželku.

„To je v poriadku. Len nech pokračuje," umlčal ho Ian, zdvihnúc ruku.

Jacinda sťažka preglgla. „Chcem, aby ste to všetci pochopili, a ak budete o mne kvôli tomu zmýšľať zle, bude ma aspoň hriať vedomie, že som vám čestne povedala pravdu. Keby som sa za vás vydala, Ian, hoci viem, že v skutočnosti stále milujete svoju prvú ženu, obávam sa - odpustite mi, čo sa chystám povedať, ale taký šľachetný muž si zaslúži počuť pravdu - poznám sa dosť dobre na to, aby som si nedôverovala. Vy by ste boli nešťastný, ja by som sa cítila zanedbávaná. Nezabúdajte, že mám v žilách krv svojej matky. Práve preto musím odmietnuť vašu veľkorysú ponuku. Strata Catherine vás veľmi ranila. Ani za svet by som nechcela vašu bolesť ešte zväčšiť," dokončila.

Po jej šokujúcich slovách nastalo v salóne hrobové ticho.

Stála pred nimi ako na pranieri a cítila sa celkom obnažená. Zúfalo si želala, aby niekto zareagoval chápavo.

„Má pravdu, Róbert." Ian zdvihol hlavu a pozrel na vojvodu. „Mám rád lady Jacindu ako vlastnú sestru a ak ona verí, že sa musí vydať z lásky, aby nenasledovala matkin príklad, tak potom dovoľme, aby si svoju lásku našla sama."

„Dočerta!" zanaďával Róbert a porazenecky klesol do koženého kresla.

Jacinda zatvorila oči. Uľavilo sa jej a zároveň začala rozmýšľať, či jedného dňa neoľutuje svoje rozhodnutie,

pretože Ian je síce oveľa starší, ale je to milý a múdry muž a určite by sa o ňu dobre postaral.

Róbert požiadal ohrdnutého ženícha o rozhovor medzi štyrmi očami a potom vyzval všetkých ostatných, aby odišli z knižnice. „Tento rozhovor dokončíme neskôr, drahá sestrička," povedal prísne Jacinde.

Vážny pohľad jeho tmavých očí jej prezradil, že bez ohľadu na to, či sa Ian hnevá alebo nie, bude musieť zaplatiť za svoje neuvážené správanie.

V podstate to nemohla Róbertovi vyčítať. Vyšla na chodbu vykladanú mramorom a cítila sa mizerne. Všimla si, že švagríné hľadia na ňu s láskou a obavami v očiach, ale zároveň v nich videla aj výčitky. Narýchlo vyslovila niekoľko ďalších zbytočných ospravedlňujúcich slov a ponáhľala sa preč, dokonca odmietla aj Lizziin pokus o vyjadrenie súcitu a solidarity.

„Kam ideš?" zvolala za ňou dvadsaťročná Lizzie. Mala svetlú pleť, zadumané, sivomodré oči a svetlé vlasy upevnené do uzla.

„Potrebujem byť chvíľu sama. Povedz Róbertovi, že som si išla zajazdiť do Hyde Parku, dobre? O hodinku sa vrátim. Povedz mu, aby sa o mňa nebál," dodala, neschopná zakryť v hlase trpké sklamanie.

„Neboj sa, zoberiem si lokaja, ktorý bude sledovať každý môj krok."

Nečakajúc na odpoveď, ponáhľala sa do svojich luxusných komnát na štvrtom podlaží a cestou prikázala sluhom, aby jej osedlali bieleho valacha, kým sa prezlečie do jazdeckého kostýmu.

Až keď cválala na koni po zelených pláňach v parku, mala znova pocit, že môže slobodne dýchať. Onedlho bude park plný ľudí, pretože sa blížila hodina, kedy sem chodieval jazdiť takmer celý bohatý Londýn, teraz ho však mala sama pre seba. Ale zatiaľ jediným, koho zazrela a koho už dlho pokladala za svoj vzor, bola lady

Campionová. Atraktívna, očarujúca a ultramoderná *femme de trenie ans* akoby jej matke z oka vypadla.

Keď bola krásna lady v Jacindinom veku, rodina ju prinútila vydať sa za starca, našťastie, jej chatrný manžel o pár rokov zomrel. Mala len pár rokov po dvadsiatke, keď sa stala vdovou. Odvtedy si beztrestne robila, čo chcela a stýkala sa, s kým chcela. Splnila si povinnosť vydať sa a teraz bola slobodná. Hrala hru podľa pravidiel spoločnosti a vyhrala.

Zbadala ju neďaleko amfiteátra. Barónka sa viezla v ľahkom kočiari, až neskôr si všimla príťažlivého dôstojníka, ktorý ju sprevádzal. Závistlivo si povzdychla, ale potom vypudila lady Championovú a jej najnovšieho milenca z hlavy a popchla svojho plnokrvníka k rýchlejšiemu cvalu.

Sluha v hawkscliffovskej livreji sa hnal za ňou a mal čo robiť, aby s ňou držal krok. Nechala starosti za sebou a pokúšala sa na všetko zabudnúť. Konce ružovej stuhy, ktorou mala uviazaný jazdecký klobúčik, povievali za ňou vo vetre. Bola výbornou jazdkyňou, sedela v ženskom sedle a sukňa jazdeckého kostýmu sa vlnila popri bokoch jej koňa. Krúžila okolo amfiteátra v hraniciach parku, ale napriek rýchlej jazde sa nemohla zbaviť pocitu, že je ako zviera, ktoré zahnali do bezútešného zverinca a teraz beznádejne obchádza popri pletive klietky a zúfalo hľadá cestu von.

Keď sa Hyde Park začal zaplňovať príslušníkmi londýnskej smotánky, natrafila na skupinku svojich priateľov. Bol medzi nimi rozmazaný sveták Acer Loring, jeho žoviálny spoločník George Winthrop a ďalší, im podobní fičúri, ktorí s gráciou cválali na svojich temperamentných žrebcoch.

Duchaplnou iróniou, dobrou náladou a kanadskými žartíkmi sa Acerovi a jeho partii podarilo napokon vyčariť na Jacindinej tvári úsmev a vďaka ich lichôtkam a vtipkovaniu mala onedlho takú dobrú náladu ako

obvykle.

Nemala chuť vrátiť sa späť do paláca, aby si vypočula rozsudok, a tak sa nechala prehovoriť na jazdu k Rotten Row. George Winthrop bol urazený, pretože sa rozhodli pretekať a zvíťazila nad ním aj napriek tomu, že jazda v ženskom sedle ju znevýhodňovala.

Jej rýchlonohý kôň, vzrušený z pretekov, netrpezlivo tancoval na mieste, keď sa skupina mladých mužov zhromaždila na trávniku okolo nej. Stáli vedľa širokej cesty, po ktorej sa prevážali dámy v otvorených kočoch. Acer pritiahol uzdu svojmu hnedákovi a postavil sa vedľa nej. Vysoký, príťažlivý hnedovlasý mladík mal na sebe dokonale ušitý zelený kabát, žltohnedé nohavice a nablýskané čierne jazdecké čizmy.

„Neobzrite sa hneď, drahá Jacinda,“ prihovoril sa jej š úsmevom a zvysoka sa zahľadel k zábradliu, kde chodievali diváci vyvalovať oči na bohatých a slávnych. „Domnievam sa, že jedna z tých nudných módných žurnalistiek z La Belie Assemblée si robí poznámky o vašom jazdeckom kostýme.“

„Možno by som sa mala poprechádzať hore-dolu, aby ma mohla dôkladne zhodnotiť,“ uškrnula sa sarkasticky.

„To by som vám neradil, lebo budúci týždeň budú mať rovnaké šaty manželky a dcéry každého kupca v Londýne.“

„Kde je?“

„Ha-ló! Lady Jacinda! Vaše lordstvo! Tu som!“ zavolala žurnalistka, akoby počula jej otázku.

Acer ironickým gestom ukázal smerom, odkiaľ prichádzal jej vysoký hlas. „Bože dobrý, aké barbarské stvorenie to stojí vedľa nej?“

Jacinda sa otočila a uvidela ženu vo veľkom slamenom klobúku, ktorá na ňu mávala rukou. Jej pobavený úsmev však okamžite zvädol na perách, len čo si všimla to „barbarské stvorenie“.

„Winthrop, nepoznáte toho dlhovlasého chlapíka?" oslovil priateľa Acer.

„Vyzerá ako vrah," pokúsil sa George o vtipnú poznámku.

Zasmiali sa, ale Jacinda zostala stáť ako obarená a srdce jej bilo až kdesi v krku. Panebože, čo tu robí Blade?

Šiesta kapitola

Jacinda nedokázala odtrhnúť zrak od Billyho oči. Keď videl, že si ho všimla, oprel sa jednou rukou o zábradlie, vyšvihol sa ponadeň a vykročil pomedzi hustú premávku. Reflexy, ktoré si vypestoval v podsvetí, mu len tak-tak stačili na to, aby si zachránil krk, keď kľučkoval v prachu rozvírenom bričkami a duniacimi kopytami. Zopár kočišov mu nadalo, ale nevšímal si ich.

„Stavím desať libier, že ho niečo prejde, skôr než sa dostane na druhú stranu," predpovedal Acer.

„Beriem," prijal jeho ponuku George.

Jacinda pozorovala scénu pred sebou so zmiešanými pocitmi a kým sa Blade nedostal bezpečne na druhú stranu cesty, nevládala od hrôzy ani dýchať. Zohol sa, preliezol popod zábradlie a vykročil po pestovanom zelenom trávniku priamo k nim, rukou si oprašujúc kabát.

„Dopekla, on to prežil!"

„Zaplať, Loring."

„Preboha, povedal by som, že ten exot kráča priamo k nám."

„Som si istá, že sa mýlite," zamiešala sa do rozhovoru Jacinda, ktorá si uvedomovala, že ak okamžite nezmizne zo scény, dôjde ku katastrofe.

„Nemusíte sa báť, ochránime vás," ubezpečoval ju Acer s úsmevom.

S doširoka otvorenými očami hľadela Jacinda raz na mladíkov stojacich vedľa nej, raz na Blada. Nešlo jej o svoju ochranu, ale o neho. Jej horkokrvní, aristokratickí priatelia budú s ním zaobchádzať veľmi opovržlivo, ak sa k nej odváži priblížiť a môže sa to skončiť bitkou. Alebo upútajú pozornosť niektorého zo strážnikov, ktorí

patrolujú v parku. Blade bol sám, v žiadnom prípade nemôže vyjsť z potýčky víťazne.

Musí niečo vymyslieť, lebo skončí za mrežami a určite ho obesia, pretože má na rováši nejednu krádež. S búšiacim srdcom si lámala hlavu nad tým, ako ho zastaviť alebo nejako od neho odpútať pozornosť svojich spoločníkov.

„Čo asi chce?"

„Zrejme bude žobrať o šiling, ak sa nás rovno nepokúsi zavraždiť."

„Aké zaujímavé oblečenie," poznamenal Acer a povýšeneckým pohľadom si premeriaval Bladov čierny kabát, hnedé keprové nohavice a obdraté čižmy. Namiesto nákrčníka mal okolo krku voľne uviazanú vyšedivenú modrú šatku. „Ktovie, či bude ochotný prezradiť, kto je jeho krajčír. Vyzerá ako Modrofúz, ktorý sa ženil a vraždil jednu manželku po druhej."

„Prestaňte, Acer!" zahriakla ho Jacinda nepriateľsky. „Veď vidíte, že je chudobný ako kostolná myš. Poďme radšej preč."

„Kam chcete ísť?"

„Je mi to jedno! Začínam sa tu príšerne nudiť," afektovala.

Mládenci súhlasili, ale otáľali s odchodom a Blade bol čoraz bližšie. Správal sa, akoby bol presvedčený, že sa vyrovná ktorémukoľvek z tých vznešených fičúrov, ktorí ju obklopovali. Bol už takmer pri nich a nebojácny pohľad upieral rovno na ňu. Každú chvíľu ju môže osloviť, a to by znamenalo katastrofu pre jedného i pre druhého.

Či si vlastne ten dešperát myslí? To naozaj nedokáže odhadnúť situáciu? Je blázon, ak sa chce s ňou rozprávať na verejnosti. Zrazu si všimla, že okolo ruky má ovinutý jej diamantový náhrdelník. Tak teda objavil môj dar, pomyslela si, a v tej chvíli jej bolo jasné, že mu v jeho predsavzatí nezabráni. Pozrela naňho plná zúfalstva.

Nedával jej na výber. Musí sa tváriť, že ho nepozná! Otočila sa mu chrbtom, ale poočku ho sledovala.

Jej kruté správanie ho okamžite zastavilo.

Zovrela jej hrud', keď videla, ako mu bolestné prekvapenie skrivilo tvár, ale odmietla sa cítiť previnilo. Určite si to zaslúžil. Včera večer zase on nemilosrdne pošliapal jej túžbu po slobode. Kútikom oka sledovala, že jeho bolesť sa takmer závratnou rýchlosťou zmenila na chladné pohrdanie.

Mala pocit, že v tej chvíli prišla o kúsok srdca. Hoci už nekráčať k nim, videla, že je neskoro. Acer ho pozoroval spod prižmúrených viečok, akoby bol jeho prvou líškou v začínajúcej poľovnickej sezóne.

„Ten lump je ozbrojený," povedal pomaly. „A nepáči sa mi, ako sa na vás pozerá, Jacinda."

„Podťe, Acer. Naozaj sa tu nudím," opakovala nervózne, ale on si ju vôbec nevšimol. Znenazdajky popchol svojho koňa a vyrazil k Bladovi.

„Acer!" zakričala nahnevane.

„Čo je?" otočil sa v sedle.

„Očakáva sa, že svoju pozornosť budete venovať mne! Chcete predsa dosiahnuť, aby Daphne žiarlila, nie?" podpichla ho.

Zamračil sa.

Jej smiech neznal ani trochu presvedčivo. „Kto bude prvý pri Long Water!" Zľahka udrela svojho plnokrvníka jazdeckým bičíkom a vyrazila vpred.

Blade hľadel za Jacindou a lomcoval ním hnev z poníženia, ktorý tryskal rovno z jeho srdca a rozlieval sa žilami do celého tela. Srdce mu bilo divokým rytmom. Bezmocne sa prizeral, ako mu Jacinda uniká na nádhernom bielom koni. Jazdila so vznešenou grációznosťou a v sivom kostýme, s ružovou stuhou na klobúku, ktorá za ňou viala vo vetre, mu pripomínala krásnu, pyšnú bohyňu lovu. Vyparadení fičúri, ktorí tvorili jej družinu, sa hnali za ňou s

veselými pokrikmi. Všetci okrem jedného.

Nespúšťal oči z arogantného muža v tmavozelenom kabáte. Najradšej by ho zabil.

Posledných šesťnásť hodín nedokázal myslieť na nič iné len na Jacindu. Bol ňou úplne posadnutý a nemilo ho prekvapilo, že ju našiel v spoločnosti toľkých nápadníkov. Podarilo sa mu však ovládnuť sa. Všimol si jej varovný pohľad, ktorým sa ho snažila zastaviť, no napriek tomu sa rozhodol ísť ďalej. Nevedel, či sa ho pokúša zastaviť, lebo sa za neho hanbí, alebo sa ho snaží chrániť pred výpraskom, ktorý by mohol utržiť od jej spoločníkov. Pretože obidva dôvody zraňovali jeho hrdosť, nevšimol si jej varovanie. Koniec koncov, chcel jej predsa vrátiť diamantový náhrdelník. Ani mu nemusela nič hovoriť, dala mu dostatočne najavo čo si myslí.

Vznešená lady s ním raz a navždy skončila. Jej ľadový pohľad ho surovo prebudil zo sna a prinavrátil do skutočnosti. Bolestne mu pripomenul, že medzi nimi nikdy nič nemôže byť. Bože, aký bol len blázon! Veď je to len rozmazané dievčisko, ktoré hľadalo dobrodružstvo. Odrazu mal pocit, že ho zneužila.

A on, blázon, sa tak zdržiaval! Správal sa ako nešťastne zaľúbený mládenček, hoci mal možnosť uspokojiť svoje pudy! A jej bratia? Nech ich čert berie!

Najradšej by niečo roztrieskal.

Možno ten švihák vycítil jeho vražedný hnev, pretože zrazu otočil hnedáka, posledný raz naňho pohrdavo fľochol v ponad plece a potom sa pobral za celou spoločnosťou.

Blade zostal stáť sám uprostred trávniku so svojimi myšlienkami a odrazu mu napadlo, že prebudil v tom dievčati pocit moci. Naučil ju, že láskovanie s mužmi dokáže vyvolať v žene pocit závratnej rozkoše, a možno ju bude chcieť skúšať aj na iných. Upozornila ho predsa na skutočnosť, že jej matka bola žena voľných mravov. Bol by

blázon, keby stratil hlavu kvôli takej žene.

„Hej, vy tam!“

Blade sa otočil a hnevom sršiace oči zabodol do strážnika, ktorý ho z diaľky pozoroval.

„Choďte preč!“

Až teraz si spomenul na početné odmeny vypísané na jeho hlavu, otočil sa a zamračene kráčal preč.

O pár minút si najal otlčenú drožku a vyrazil do St. Giles. Ďalšie miesto, kam nepatrím, pomyslel si trpkó. Oprel sa lakťom o okenný rám a päšťou si podoprel bradu. V bezmocnom hneve privrel na chvíľu oči a znova sa hanbil sám za seba, za toho primitívneho surovca, ktorým sa stal. Ktorým sa rozhodol stať. Vedome sa rozhodol stať vydedencom lepšej spoločnosti.

Zabudni na ňu.

Bude to ľahké. Do pekla s lady Knigthovou aj s jej zmyselným telom, s jej fajnovými priateľmi a nechceným sobášom! Nepotrebuje ju. Nepotrebuje nikoho. Nikdy nikoho nepotreboval.

Pred pätnástimi rokmi si vybral vlastnú cestu. Nebolo návratu späť. Odmietal takú možnosť. Nevráti sa ani kvôli Jacinde, ani kvôli nikomu inému. Jeho otec si nezaslúži, aby ho zbavil trápenia. Starší brat Percy je mŕtvý a keďže iného dediča otec nemá, ich rod vymrie. A práve to je pre Trura Hrozného ten najhorší trest.

Ako hovorí básnik, je lepšie vládnuť v pekle, ako slúžiť v nebi. A on je vodca.

Kým ho ošumelá, hrkotajúca drožka vracala tienistými uličkami späť do jeho dúpaťa, premýšľal nad chudobnými ľuďmi nízkeho pôvodu, ktorí sa stali jeho novou rodinou. Boli od neho závislí a rátali s jeho ochranou.

Hľadel z okna na otrhané deti, ktoré sa hrali v špinavom kanáli, potichu zanaďával a rozhodol sa, že sa ešte s väčším úsilím bude venovať svojmu zločinnému

životu.

Krátko potom, čo sa Jacinde podarilo odvrátiť incident v parku, sa vracala popod vysokú, čiernu bránu do paláca Knightovcov. Ešte stále ju prenasledoval Bladov pohľad plný bolesti a hnevu, ktoré sa zračili v jeho očiach, keď ho tak nemilosrdne zašliapla do prachu.

Zľahka zoskočila z koňa, zverila ho paholkovi a pobrala sa do paláca. Nohy sa jej po tom neprijemnom zážitku ešte stále chveli. Stúpala schodmi k bielemu stĺporadiu pred vchodom do paláca a dodávala si odvalu. Nevedela, či bude mať v sebe dostatok sily, aby si vypočula rozsudok, na ktorom sa zhodli bratia. Najradšej by sa rozbehla za Lizzie a so všetkým sa jej zdôverila. Len čo sa priblížila ku dverám, majordómus jej ich zdvorilo otvoril. Vždy to mal perfektne načasované.

„Dobry deň, pán Walsh. Je lord Griffith ešte stále u nás?“ spýtala sa sprisahanecky.

„Nie, slečna,“ odpovedal jej diskkrétne.

„Chvalabohu. Kde je slečna Carlislová?“

„Vo svojej komnate.“

„Ďakujem vám.“

Prehodila si dlhú vlečku jazdeckej sukne cez ruku a sťahujúc si rukavice, sa ponáhľala k mramorovému schodištu.

Drahá Lizzie, napriek svojmu nízkemu veku plná materinského citu, odjakživa jej dodávala silu. Vždy ju ochotne počúvala a vždy sa mohla na jej pleci vyplakať. Lizzie bude určite vedieť, ako by sa mala zachovať.

Od útleho detstva ich vychovávali spolu a Lizzie sa stala jej najdôvernejšou priateľkou. Aj bratia ju pokladali za svoju druhú sestru. Lizziin otec slúžil rodine ako správca majetku, presne tak ako predtým jeho otec a starý otec. Pán Carlisle však zomrel, keď mala Lizzie len štyri roky, a starý vojvoda z Hawkscliffu sa rozhodol,

že sa o malú sirotu postarajú. Mala sa stať spoločníčkou trojročnej lady Jacindy, jej kamarátkou pri hrách, čo sa pre osamelé aristokratické dievča, ktoré tiež veľmi zavčasu osirelo, stalo požehnaním. Čím hlbšie postupovala Jacinda do útrob paláca, tým jej bolo jasnejšie, že na poschodí vládne neobvyklý ruch.

Najprv si myslela, že sa stále hádajú kvôli jej včerajšiemu kúsku. Prekvapená, a nahnevaná vybehla po mramorových schodoch na poschodie a veľmi sa jej uľavilo, keď zistila, že príčinou rozruchu nie je jej nešťastné dobrodružstvo, ale Alec.

Lord Alec Knight, najmladší z impozantnej päťice bratov, vyzeral ako zlatovlasý Adonis. Bol to roztopašník, ktorý svojím šarmom dokázal dosiahnuť všetko, čo si zaumienil, najmä ak išlo o nežné pohlavie. Ženy ho doslova zbožňovali. Nedokázali mu odolať. Videla, ako ho päťročné dievčatká žiadali, aby sa s nimi oženil, keď vyrastú, a ctihodné vdovy po šľachticoch ho potajomky štipali do zadku, keď prechádzal okolo ich kartárskych stolíkov.

Všetci, najmä Lizzie, sa krútili okolo neho plní úzkosti a on sedel ako princ uprostred salónu s nohou na stolčeku. Jeden z najlepších londýnskych lekárov mu ju opatrne ohmatával.

„Au! Nemáte oči, vy bezočivec?!“ osopil sa naňho Alec povýšenecky. „Povedal som vám, že to bolí!“

„Alec, miláčik! Čo sa ti stalo? Si v poriadku?“ Jacinda sa celá ustarostená rozbehla k nemu. Uľavilo sa jej, keď si všimla, že medzi obidvomi manželskými pármami znova zavládla harmónia. Malý Morley sa usmieval v pestúnkinom náručí a slečna Hoodová plietla na stoličke pri stene šál. Tvárila sa kyslo ako vždy, ale očividne upustila od výpovede.

„Zdravím, Jas.“ Alec sa na ňu očarujúco usmial, vzápäť sa mykol od bolesti a zamračil sa na lekára. „Človeče,

varujem vás -"

Lekár zdvihol hlavu a znepokojene pozrel na Róberta, ktorý stál obďaleč s rukami otrávene prekríženými na hrudi. „Vaša milosť, ten členok je zlomený."

„Presne to sa vám pokúšam po celý čas vysvetliť," vybuchol Alec.

„Zafixujte mu ho," prikázal mu Róbert.

„Áno, Vaša milosť."

„Ach, Alec, čo si to zasa vyviedol?" Jacinda sa sklonila k bratovi a pobožkala ho na líce.

„Nič také hrozné ako ty, za to ti ručím," odvrkol. „Ďalšia hlúpa stávka." Nervózne sa pomrvil na stoličke.

„Budeš mi o tom musieť porozprávať -"

„Tak to radšej nie," prerušil ju Róbert. „Nie že jej nasadíš do hlavy ďalší hlúpy nápad. Pán Walsh, dozrite na to, aby Alecovi priviezli z jeho bytu v Albany všetko, čo potrebuje."

„Samozrejme, Vaša milosť," uklonil sa majordómus.

„Výborný nápad!" zvolal Alec, potláčajúc bolesť. Potešil ho návrh, aby sa liečil doma, kde ho bude obskakovať celé služobníctvo. Bezpochyby budú oveľa starostlivejší ako zamestnanci hotela v neďalekej ulici, kde mal svoj staromládenecký byt.

Lizzie poletovala okolo neho rozrušená jeho zranením. Alec ju zrazu chytil za ruku, vtlačil jej do nej bozk a svojím bezstarostným koketným spôsobom si ju pridržal pri srdci.

„Odrobinka, prinesieš mi trochu vína?"

„Samozrejme," usmiala sa láskavo, len čo začula svoju starú prezývku, ktorú jej vymyslel.

„Alec, prečo o to nepožiadaš niektorého sluhu?" protestovala Jacinda.

„Vino chutí lepšie, keď mi ho prinesie Odrobinka," namietol a venoval Lizzie jeden zo svojich osľušujúcich úsmevov.

„To je v poriadku. Ja... proti tomu nič nemám. Hneď som späť," vyjachtala červenajúca sa Lizzie. Vyslobodila si ruku z Alecovho vlastníckeho zovretia a ponáhľala sa splniť jeho žiadosť.

Jacinda si prekrížila ruky na hrudi a odrazu sa jej znepáčila predstava, že Alec a Lizzie budú bývať pod jednou strechou. Lizzie bola zamilovaná do toho ničomníka od svojich deviatich rokov, hoci tvrdila, že už dávno vyrástla zo svojho poblúznenia. Jacinda dúfala, že hovorí pravdu, pretože aj keď mala Aleca rada, každý vedel, že jej brat zbiera ženské srdcia rovnako ako lord Petersham tabatierky. Bola by šťastná, keby sa Lizzie stala vďaka sobášu jej švagrinou, skutočnou sestrou, ale vedela, že to sa ťažko stane a že Alec môže zlomiť jej nežné srdce.

„Jacinda, rád by som sa s tebou porozprával osamote," požiadal ju Róbert.

„Samozrejme," zahundrala a nasledovala ho ako na popravisko.

Zatvoril dvere a otočil sa k nej. „Bel presvedčila slečnu Hoodovú, aby zostala, hoci ja som v pokušení prepustiť ju, pretože ma sklamala, keď neodhalila tvoj útek a nezabránila ti v ňom. Ja som medzitým doriešil tú záležitosť s Griffithom. Svadbu sme zrušili."

„Hnevá sa na mňa?"

„Nie."

„A ty?"

Nahlas vzdychol a pokrútil hlavou.

„Je mi to ľúto. Úprimne mi je to ľúto."

Otcovsky ju objal. „Robím si o teba starosti. Spôsob, akým zotročuješ svojich obdivovateľov... Ako sa nemám báť, že to jedného dňa skončí nejakou pohromou? Mám rovnaký pocit, ako keď som nedávno vošiel do haly a videl som, ako sa Morley škriabe po schodoch. Nikdy v živote som tak nebežal -"

„Ale ja nemám dva roky," prerušila ho.

„Odpusť mi, ale ja v tebe vidím stále malé dieťa. Vtedy bolo oveľa jednoduchšie ustrážiť ťa. Ale aby som ti odpovedal na otázku. Nie, nehnevám sa na teba, len si robím kvôli tebe obrovské starosti." Nežne ju objal okolo pliec a pokojne sa jej zahľadel do očí. „Pošlem ťa na vidiek -"

„Ale veď sezóna sa ešte len začala!"

„Zapríčinila sis to sama, drahá sestra," namietol. „Zvyšok apríla stráviš v Hawkscliffe Halle, kde budeš v tichu vidieka premýšľať o svojom nezodpovednom správaní."

Zastonala.

„Môžeš prísť na ples v Devonshire, ktorý sa bude konať pri príležitosti sobáša princezny Charlotte. Viem, ako veľmi si sa naň tešila."

„Môžem si zobrať so sebou Lizzie?" spýtala sa skľúčene, keď ju viedol späť do salónu.

„Ak bude chcieť s tebou ísť, prosím."

Ale keď o pár minút neskôr Jacinda požiadala priateľku, aby ju sprevádzala na vidiek, Alec zasiahol, skôr než Lizzie stihla odpovedať. „Lizzie nikam nepôjde. Potrebujem, aby sa starala o mňa."

Jacinda sa zamračila a chytila priateľku za rameno.

„Alec, som si istá, že Lizzie má aj iné záujmy než len hranie sa na tvoju ošetrovateľku."

„Nemá," tvrdil Alec suverénne. „Mám pravdu, Odrobinka?"

Lizzie hľadela na Jacindu plná rozpakov, akoby predstava, že bude niekoľko týždňov rozmaznávať Aleca, bola pre ňu životným snom.

„Lizzie!" vykrikla sklamane Jacinda, vidiac priateľkino váhanie. „Zahyniem tam od nudy, keď budem sama!"

„Nezmysel, budeš mať predsa slečnu Hoodovú," vyškieral sa Alec. „Koniec koncov, má to byť trest, nie

výlet. A okrem toho, nemyslíš si, že si trochu sebecká? Prečo by sa aj Lizzie musela vzdať zážitkov spoločenskej sezóny, keď si tú hlúposť vyparatila?"

„Lizzie sa o spoločenskú sezónu vôbec nezaujíma a pokiaľ ide o ten hlúpy kúsok, aspoň som si nezlomila kvôli nejakej sprostej stávke členok. Chceš, aby zostala tu a obskakovala ňu ako -"

„A ty zasa chceš, aby chodila všade za tebou ako verný psík, obdivovala ňu na každom kroku -"

„Prestaňte, obidvaja!" vykrikla Lizzie, hľadiac rozhorčene z jedného na druhého. „Nechce sa mi ísť na vidiek.

Radšej zostanem tu a pomôžem Alecovi -"

„Dávaš mu prednosť pred mnou?" urazene vybuchla Jacinda.

„Zabudla si, akú hroznú silnú nádkhu mávam každú jar? Ani v najmenšom netúžim naháňať sa po poliach za tebou a tvojimi poľovníckymi psami, kýchajúc na každom kroku."

„Len jej to poriadne vytmav!" povzbudzoval ju Alec škodoradostne.

„A okrem toho," pokračovala Lizzie, ktorej hnev sfarbil líca do ružová, „Alec má pravdu. Je to tvoj trest. Nechápem, prečo by som ti ho mala spríjemňovať. Ty si sa vôbec netrápila kvôli tomu, že ma tu necháš, a pokojne si sa vybrala do Francúzska. Alec ma potrebuje." Položila mu ruku na plece. „Sluhovia sa nemôžu o neho starať sami."

Alec jej dojatý zovrel ruku.

Jacinda na nich chvíľu šokovane hľadela a potom zahundrala: „Ako chceš." Hľadela pri tom vyčítavo priateľke do očí a snažila sa ju pohľadom varovať, aby si dávala na Aleca pozor.

„Tak poďme, slečna," vyzvala ju guvernanka, ktorá odložila štrikovanie a vstala zo stoličky. Košík s pletením si prevesila na zápästie a kráčala k nej. „Musíme vám

zbaliť veci, ktoré budete na vidieku potrebovať. Odchádzame ráno na svitaní."

Koč a sluhovia, ktorí ju mali sprevádzať do Hawkscliffe Hallu, boli na cestu pripravení už o siedmej ráno. Lizzie si to nerozmyslela. Vyzerala skalopevné rozhodnutá využiť svoju šancu a stráviť čo najviac času s mužom svojich snov.

Jacinda sa rozlúčila s rodinou.

Cesta z Londýna do Hawkscliffe Hallu v Cumberlande, kde stálo dedičné sídlo rodiny Knightovcov, trvala celé štyri dni, Jacinda však mala pocit, že je dvakrát taká dlhá, pretože bola uväznená v tesnom priestore spolu s urazenou guvernantkou. Slečna Hoodová bola taká odmeraná voči svojej zblúdilej zverenkyňi, že komorná Ann sa napokon rozhodla cestovať na kozlíku, len aby unikla napätiu vládúcemu vo vnútri kočy.

Už druhý deň namáhavej cesty si Jacinda začala uvedomovať, ako veľmi ju zmenilo stretnutie s Billym Bladom.

Neraz už cestovala z Londýna po Veľkej severnej ceste, ale až teraz si všimla utrpenie a biedu, ktoré videla na vidieku. Bolo to presne tak, ako jej to Billy opísal. Míňali tkáčovne, ktoré boli napoly zhorené a celkom bez života, v mestách žobrali hrdinovia z bitky pri Waterloo, zbadačení a opití. Keď sa na noc zastavili v Yorku, počula rozhnevaného sedliaka, ktorý poburoval dav na námestí, kričiac, že ich životy ničia parné stroje, ktoré ich pripravujú o prácu. Chcela zostať a vypočuť si ho až do konca, ale slečna Hoodová ju prinútila odísť.

A už počas prvej noci zisťovala, že Blade v nej neprebudil len záujem o sociálnu situáciu Anglicka. Ležala v hotelovej posteli, prenasledovaná spomienkami na jeho bozky a jeho ruky na jej prsníkoch. Keď zatvorila oči, mala pred sebou živé detaily fascinujúceho tetovania na jeho pokožke a vo svojich snoch sa ich dotýkala

perami.

Asi by som mala premýšľať nad tým, akých chýb som sa svojim konaním dopustila, pomyslela si, bojujúc proti túžbe po tom odvážnom dobrodruhovi. Daleko od Róbertovho skúmaného pohľadu si dokázala priznať, že naozaj nevie, či sa z nej nestane druhá Georgiana. Blade jej nepochybne dokázal, že v žilách jej prúdi matkina krv. Čo ak je len krehkou nádobou, ktorá dychtivo túži po mužských dotykoch?

Ale možno to boli len dotyky Billyho Blada, ktoré mali na ňu taký účinok. A táto možnosť sa zdala ešte horšia.

Keď aj ďalšiu noc strávila, trápiac sa márnou túžbou, zúfalo premýšľala o ich rozdielnom spoločenskom postavení, o tom, že je absolútne nemožné, aby sa niekedy vzali. Ale aj keby bol šľachtic, dôvodila sama sebe, je rovnako panovačný ako jej bratia, a to je presne taký muž, akého nechcem.

Vďaka tejto myšlienke sa jej vrátil zdravý rozum a zároveň si spomenula na chlad v jeho očiach, keď ho v Hyde Parku tak nemilosrdne odmietla.

Zabudni naňho!

Nech už v jeho posteli vzniklo medzi nimi nejaké puto, pretrhla ho v ten deň v parku. A tak je to najlepšie, presviedčala sa.

O týždeň neskôr Blade fajčil cigaru a brúsil si nôž, aby bol pripravený na nočný záťah. Rozhodnutie, ktoré urobil, keď sa vrátil z Hyde Parku, bolo otcom množstva krádeží v luxusných častiach mesta, najmä v Mayfair a v St. James.

Začul, že niekto kráča po chodbe. Ostražito pozrel na dvere a potom rýchlo ukryl Jacindin diamantový náhrdelník do čižmy.

Vykúpil šperk zo záložne, ale neodvážil sa ho niekde ukryť, pretože o bývanie sa delil s mnohými zručnými

zlodejmi. Hoci si hovorieval, že by jej ho mal jedného pekného dňa napchať do krku, smutná pravda bola taká, že sa ho nedokázal vzdať. Ten náhrdelník bolo všetko, čo mu zostalo ako spomienka na lady Jacindu Knightovú a čo ho s ňou ešte vždy spájalo. Možno mu diamanty jedného dňa prinesú šťastie.

Ozvalo sa klopanie.

„Áno," zakričal.

Dvere sa otvorili a dnu strčil kučeravú hlavu Nate. „Je už čas, aby sme vyrazili."

„Pripravil Jimmy koč?"

„Áno." Nate vošiel dnu a zatvoril za sebou dvere. Pošúchal si ruky, akoby si ich chcel zahriať, a potom zapraskal hánkami.

Blade dokončil ostrenie obľúbenej dýky, ktorá bola jeho vernou spoločníčkou už celé ruky, s cigarou v kútiku úst.

„Videl si dnes malého Eddieho?" spýtal sa Nate a vyklonil sa z okna.

„Nie."

„Už pár dní ho nikto nevidel."

„Azda len nespadol do kanála?" uškrnul sa Blade.

„Ty si o neho nerobíš starosti?"

„Ten malý darebák má deväť životov. Zrejme sa na mňa hnevá kvôli tomu, že musel vrátiť zlato, ktoré ukradol tomu bohatému dievčaťu. Neboj sa, ten sa nestratí."

Nate pokrčil plecami a mlčky hľadel do kozuba. „Čo sa deje?" spýtal sa napokon Blade. Nate sa otočil k nemu so zamračenou tvárou. „Myslím, že dnes večer by sme mali akciu zrušiť."

„Prečo?"

„Mám zlú predtuchu." Blade sa uškrnul.

„Myslím to vážne," trval na svojom Nate. „Počas štyroch nocí sme vykradli šesť domov. Začíname príliš riskovať."

„Nekňuč, Nate. Ak potrebuješ voľno, povedz Andrewsovi alebo Mickeymu, aby ťa zastúpili.”

„O to nejde! Dokážem si zastať svoju prácu ako ktokoľvek iný.”

„Tak o čo teda ide?”

„Cítim niečo vo vzduchu.”

Blade čosi nesúhlasne zahundral a vstal. Zvyšok cigary hodil do kozuba.

„Nenapadlo ti, že O'Dell sa akosi podozrivo stiahol?” pokračoval Nate.

„Niet divu. Nevidí. Dostal nakladačku tou reťazou po oku.” Blade si nabil obe pištoly, potom si obliekol čierny kožený kabát, potľapkal Nata po pleci a dodávajúc mu odvahy, viedol ho ku dverám.

„Choď povedať ženám, že večer si zatancujeme.”

„Ty si ale nezmar!” vykrikol obdivne a zostal stáť vo dverách. „Si poriadny darebák, ale aj tak by ťa všetci nasledovali hoci aj do pekla a ja, somár, tiež.”

Uštipačný úsmev sa z Bladovej tváre vytratil.

„Ďakujem ti, Nate.”

„Len sa postaraj o to, aby sme sa vrátili živí a zdraví.”

„Vždy som to dokázal,” ubezpečil ho a postrčil Nata, aby zavolať ostatných.

Krátko potom na dláždenej ulici neďaleko námestia Portman Square vyklzlo z kočiara päť postáv odetých do čierneho a jeden za druhým sa rozbehli tmou. Preskočili ponad záhradný plot a mätko dopadli do trávy na druhej strane.

Bez zbytočných rečí postupovali k zadnému vchodu prepychového mestského domu, ktorý bol podľa ich informácií prázdny. Dvaja z nich sa rozbehli dopredu, zaujali pozície, aby mohli kryť ďalších dvoch, ktorí ich minuli a prebehli k domu. Len čo sa dostali k balustráde, potichu preskočili kamenný múrik. Hmlisté a daždivé počasie im sťažovalo prácu, ale na druhej strane cupotanie

dažďa tlmilo všetky zvuky.

Blade a Nate pristúpili ku dverám. Blade vytiahol z vrecka kabáta zväzok pakľúčov, prikrčil sa a pevnými rukami začal otvárať zámky na dverách. Nate ho kryl. Medzitým sa Sarge a Flaherty zakrádali k oknám spolu s Andrewsom, ktorý bol najslubnejším nováčikom. Nazreli dnu. Nevideli nikoho, a tak dali signál Bladovi, ktorý práve otvoril posledný zámok.

Opájalo ho vzrušenie, ale pod šatkou, ktorá mu zakrývala polovicu tváre, dýchal uvoľnene. Vystrel sa a opatrne stlačil kľučku. Kým potichučky otváral dvere, ostatní vyčkávali na jeho pokyn, pripravení vojsť. Počúval, či nezačuje nejaké zvuky života, ale nič sa neozvalo.

Ako vždy, jeho informácie boli presné.

Dozvedel sa, že slečna Daphne Taylorová je na návšteve u sesterníc, jej rodičov, vikomta Erharda a jeho manželku, zdržali na vidieku mladšie deti, ktoré dostali chrípku, a tak sa mali vrátiť do Londýna až o dva týždne. Sluhovia mali pripraviť dom na ich príchod už tento týždeň, ale dnes bolo grandiózne sídlo ešte prázdne.

Kývol na svojich mužov a vklzol dnu. Všetci mali dostatok skúseností a dopredu vedeli, kedy a kadiaľ budú utekať. Každý z nich presne vedel, kedy bude Jimmy prechádzať okolo s kočiarom, ktorým ich dovezol, opačným smerom. Dokonca mali aj celkom slušný plán domu. Predpokladali, že celá akcia im nebude trvať dlhšie než dvadsať minút.

Len čo prekročili prah, zakrádali sa po dome každý svojou cestou.

Blade im dopredu povedal, že on sa postará o sejf, ostatní štyria prehľadajú každú miestnosť a vezmú všetko, čo má akú-takú hodnotu.

Nakradnuté veci - strieborné svietniky, tabatierky, umelecké predmety z rímsy kozuba - hádzali do kožených vakov. On však mal pred sebou jediný cieľ, a tak

zostal v hale. Začal si obzerať nábytok, pozakrývaný bielym plátnom, ktorý pôsobil ako duchovia.

Bože, pomyslel si, je tu ako v hrobke.

A odrazu sa mu zježili vlasy a zacítil vôňu nebezpečenstva. Nevidel však žiadny dôvod znepokojovať sa. Obzrel sa za seba, potom sa zahľadel pred seba a odrazu mu toto vlámanie začalo byť mimoriadne podozrivé. I šlo to príliš hladko.

„Tak poďme, smradi," súril ich.

Kráčali za ním na poschodie. Blade sa pohyboval celkom nečujne, ale ostatní získali sebadôveru a bolo im celkom jedno, že im vízgajú pod nohami schody, keď kráčali na druhé a potom na tretie poschodie. Hľadali vikomtovu spálňu, kde podľa najväčšej pravdepodobnosti bude sejf.

Napokon našli komnaty Jeho lordstva v západnom krídle budovy. Otvorili dvere, ktoré ich voviedli do priestrannej miestnosti. Mesačné svetlo sa ligotalo na elegantných líniah sheratonovského bielizníka a osvetľovalo čínsku vázu, ktorá stála na stupienku pri okne.

Sarge a Flaherty začali prehľadávať izbu, zatiaľ čo Andrews sa zakrádal pred Bladom do priľahlej spálne.

Blade zostal stáť vo dverách a hľadel na obrovskú posteľ so štyrmi stĺpmi a zlatým baldachýnom. Široký matrac bol tak vysoko od dlážky, že človek musel najprv vyjsť po štyroch drevených schodíkoch, aby si mohol ľahnúť. Znechutene pokrútil hlavou a spomenul si na deti v štvrti, kde žil, ktoré spávali na chodníku pri odpadovom kanáli. Dnešný lup pomôže zostať aspoň niekoľkým z nich nažive o niečo dlhšie, pomyslel si, práve vo chvíli, keď Nate napäto zašepkal: „Našiel som ho!"

Blade prešiel cez izbu. Sejf bol mizerne ukrytý pod lordovým písacím stolom. Nepredstavoval vážnu prekážku, bola to jednoduchá, železná schránka, kocka s rozmerom asi tri stopy. Prešiel rukou po zámke a lišiacky

sa usmial. V tej chvíli zabudol na všetky obavy a vychutnával si víťazstvo. Vyskúšal niekoľko pakľúčov, potom našiel ten pravý a zatajil dych plný napätého očakávania.

Potiahol dvierka a tie sa pomaly otvorili. Keď siahol rukou do vnútra, nahmatol chladný kov. Bola to reťaz. A niečo okrúhle. „Čo to má byť, dopekla?"

„Je prázdny?" zašepkal Nate naliehavo.

„Nie, je tam niečo..." Zovrel rukou podivný predmet a potom sa dotkol niečoho iného, drsného, akoby to bol... Povraz?

Andrews stál pri okne a vyzeral Jimmyho koč, ale Sarge a Flaherty podišli k Bladovi a nakláňali sa mu ponad plece, vyčkávajúc na korisť. Blade ju vytiahol a oči sa mu naplnili hrôzou.

„Čo je?" preľakol sa Nate.

„Utekajte!" zašepkal Blade, ale všetci štyria zostali stáť ako prikovaní a nechápavo hľadeli na to, čo vytiahol zo sejfu - boli to železné putá a povraz zviazaný do slučky.

„Utekajte!" zreval Blade a otočil sa, aby sa postavil zoči-voči nepriateľovi. V tej chvíli akoby poprikryvaný nábytok ožil. Dvadsať strážnikov z Bow Street zo seba zhodilo biele plachty a obklúčilo ich.

Siedma kapitola

Okolo Jacindy sa donekonečna tiahli slnkom zaliate vršky a údolia, v diaľke sa črtali modré kopce pahorkatiny Pennines. Vytrvalý vietor, svieži, ale nie studený, preháňal po blankytnomodrej oblohe bielučké oblaky. Zvlnil kručinku i vres na slatinách a pohrával sa s vlnenou suknou jej loveckého kostýmu. Čakala s puškou opretou o plece, kým prepeličiar - pes vycvičený najmä na lov prepelíc - vyplaší červených tetrovov, ktoré sa krmili výhonkami vresu.

Ťažké vtáky vyleteli do vzduchu a prepeličiar si okamžite disciplinovane sadol na zadné, prikrčil sa a vyčkával na ďalšie príkazy.

Jacinda prižmúrila oči a puškou sledovala let vtákov, ktoré neustále menili smer. Prvé, ktoré vzlietli do vzduchu, boli staršie a silnejšie. Pretože tento druh tetrovov je po prvej rozmnožovacej sezóne neplodný, bolo ho možné loviť bez toho, aby bola ohrozená ďalšia populácia.

Prásk!

Ozvena výstrelu sa niesla údolím a vo vzduchu sa hadil prúžok dymu. Väčší vták klesol k zemi. Kývla hájnikovi, ktorý ju sprevádzal, a ten dal príkaz psovi. Prepeličiar sa bleskurýchlo rozbehol pomedzi kríky a vysokú trávu, v jeho dlhej červenohnedej srsti sa pôsobivo leskli slnečné lúče.

Mladší pes, prchký trojfarebný stavač, ktorý sa len zaučal do svojich povinností, pobehoval dookola s neskrotnou energiou, vzrušene štekajúc nad úlovkom. Očividne rozčuľoval skúsenejšieho druhu, ktorý bral svoje povinnosti veľmi vážne, opatrne uchopil tetrova do papule a priniesol ho hájnikovi..

Pán McCollough zobral veľkého vtáka, pochválil

psa a pripevnil úlovok na sedlový vak. Potom sa pozrel na Jacindu, žmúriac do slnka. „Perfektný úlovok, lady.“

Jacinda sa hrdo usmiala a kývla hlavou hájnikovi, aby mu prejavila vďaku za kompliment. Potom podala pušku jeho synovi, ktorého povinnosťou bolo znovu ju nabiť.

Cítila sa síce osamelá, pretože nemala Lizzie, ale veľmi rýchlo sa prispôsobila rytmu života na vidieku.

„Bol to obdivuhodne presný výstrel,“ ozval sa ženský hlas za jej chrbtom.

Rukou si zatienila oči a otočila sa ku guvernantke. „Ďakujem, slečna Hoodová.“

Guvernantka začala prejavovať voči nej srdečnejšie city až po niekoľkých dňoch pobytu na vidieku.

Poľovačka pokračovala, kráčali proti vetru v širokom rozostupe. Psy prehľadávali terén pred nimi, citlivými nosmi hľadali korist' uprostred aromatických vôní tymiánu a nátržníka. Za Jacindou kráčali sluhovia oblečení v tmavozelenej livreji Hawkscliffovcov. Niesli piknikové koše, veľký slnečník a viedli aj osedlané kone. Keď sa približovali k hranici rodinného majetku, ktorý tvoril nízky kamenný múrik kopírujúci krivoľaký hrebeň, hájnik na ňu kývol. Prepeličiar spozoroval ďalších vtákov.

Jacinda si vzala nabitú pušku, natiahla kohútik a potom ju zdvihla k plecu a čakala, kým vtáky vyletia z úkrytu. Prepeličiar poskakoval okolo húštiny, plašil ich, až kým s protestným krikom nevyleteli k oblohe. Sledovala let väčšieho z nich.

Prásk!

Netrafila. Vták preletel ponad múrik a Jacinda sa bezmocne prizerala, ako sa stavač rozbehol za ním, až mu uši plieskali okolo hlavy. Skôr než ho niekto dokázal zastaviť, pes preskočil múrik a zmizol medzi stromami. Bolo už počuť len jeho zúrivý štekot.

„Dočerta!“

„Chod' pre toho hlúpeho psa, chlapče," prikázal hájnik synovi, ktorý prikývol a rozbehol sa za zvieratom.

„Je to majetok lorda Griffitha?" spýtala sa slečna Hoodová a spýtavo nadvihla obočie.

„Nie, madam," odpovedal McCullough. „Majetok lorda Griffitha je na severozápade. Tieto lesy patria kaštielu Warflete, ktorý patrí grófovi Drummondovi."

„Tomu politikovi?" spýtala sa slečna Hoodová prekvapene.

Muž prikývol.

„Musí už byť poriadne starý. Naposledy som ho videla, keď som bola ešte malé dieťa," ozvala sa Jacinda, hladkajúc po hlave prepeličiara, ktorý sa správal po celý čas vzorne. „Róbert hovorí, že je to starý frfloš. Lenže Róbert to tvrdí o všetkých toryovcoch. Ak sa nemýlim, lord Drummond je čestným poradcom ministerstva pre vnútorné záležitosti."

McCullough sa uškrnul. „Počuli ste, že si tu dal vybudovať golfové ihrisko?"

„Naozaj?" spýtala sa Jacinda so záujmom. Tento škótsky šport začínal nadobúdať na popularite.

Odrazu sa zo vzdialeného lesa ozval štekot a onedlho sa pridala k nemu mužský hlas, ktorý zlostne kričal na psa. Jacinda zatajila dych. Počula aj chlapcov vysoký hlások. Vymenila si s McCulloughom znepokojený pohľad.

„Postarám sa o to," ubezpečil ju McCullough a rozbehol sa k majetku lorda Drummonda.

„Idem aj ja!"

„Slečna!" kričala za ňou slečna Hoodová pohoršene.

„Lord Drummond si zrejme myslí, že chlapec tam pytliači," zakričala guvernante a potom sa rozbehla za hájnikom s puškou v ruke. Pri múriku si nadvihla sukňu nad členky, šikovne sa dostala ponad múrik a bežala ďalej.

Na okraji lesa objavila chodník, ktorý vyšliapala lesná

zver. Vinul sa popri dvoch žltó kvitnúcich prútnatcoch metlovitých.

Vbehla do tienistého lesa. Keďže hájnika nikde nevidela, orientovala sa podľa zúrivého štekotu stavača, ktorý prehlušil aj skučiaci vietor. Hraby, jasene a duby sa prehýbali vo vetre, kde tu stála medzi nimi moruša, starobylá a impozantná. Zvuky boli čoraz hlasnejšie. Počula, že pred ňou šteká niekoľko psov, krik neznámeho muža, chlapčenský hlas a hájnikov bas, ktorý sa pokúšal vysvetliť nedorozumenie.

Rukou si odohnala z tváre hmyz a vybehla na čistinku práve vo chvíli, keď stavač prestal naháňať dve veľké kólie a skočil do rybníka, aby sa pustil za kačicami, ktoré plávali popri brehu. Kačky vyleteli s panickým krikom, zatiaľ čo pes špliechal na všetky strany v úsilí chňapnúť po jednej z nich.

Rozzúrený majiteľ kólií stál pri brehu s rybárskym prútom v ruke. Bol to štíhly starý muž s ošľahanou tvárou, vo vysokých rybárskych čizmách a tvídovom obleku. Márne kričal na psa, ktorý rozvíril vodu v rybníku a bezpochyby vyplašil všetky ryby.

Len čo kačky odleteli, stavač vyskočil na breh, aby sa zoznámil s rybárom. Zostal pri ňom stáť a striasol zo seba vodu, pričom ho celého ošpliechal.

„Povedal som ti, aby si si sadol, ty darebák!“ reval starý muž.

Pes si ľahol a krčil sa pred ním od strachu. Odrazu bol stelesnená poslušnosť a pokora.

Jacinda sa preľakla. Ani nepotrebovala, aby ich niekto predstavil, okamžite vedela, že muž, ktorého tak bezohľadne vyrušil jej pes, je gróf. Bolo jej to jasné vďaka jeho autoritatívnemu hlasu, ale keby aj mala nejaké pochybnosti, bol by jej ich vyvrátil lekár odetý do čierneho, ktorý sa plný obáv približoval k starému mužovi.

„Pán gróf, prosím vás, sadnite si. Takýto výbuch hnevu

nie je dobrý pre vaše srdce."

"Čušte, vy kuvik," dudral gróf, ale podvedome sa pošúchal po hrudi.

Stavač previnilo zakňučal a podal grófovi labku.

"Practe odtiaľto to idiotské zviera, než ho zastrelím! Nedovolené ste vnikli na môj majetok!" rozčuloval sa gróf a obrátil svoj hnev na McCullougha, ktorý chytil psa za obojok.

"Čo robíte na mojom pozemku? Pytliacite? Dostali ste chuť na moju zverinu? Určite ste nepočítali s tým, že ma nájdete doma!"

"Veľmi sa ospravedlňujem, pane. Jej výsosť práve prechádzala cez slatiny, keď nám pes utiekol. Úprimne sa ospravedlňujeme -"

"Tak teda Jej výsosť?" posmieval sa jedovato. „Boh mi je svedkom, že dnešné mladé dámy sú príliš fajnové na to, aby sa vybrali na poľovačku."

"Ja poľujem rada," namietla Jacinda, potlačiac pobavený úsmev.

Ušomraný starý muž prižmúril oči a rýchlo si vreckovkou leštil okuliare. „A na čo poľujete?" osopil sa na ňu dvoj zmyselne.

"Na tetovy. Dúfam, že som vás nevyľakala. Odveď toho psa," prikázala chlapcovi, ktorý medzitým pripevnil psa na remeň.

"A ja zasa dúfam, že nie ste nejaká atentátnička, ktorá ma prišla zastreliť," hundral lord Drummond a potom si nasadil na nos okrúhle okuliare.

"Pane na nebi!" vykrikol, keď na ňu pozrel. „Akoby ste Georgiane z okavypadli!"

"To bude zrejme tým, že som jej dcéra," poznamenala s úsmevom a podala mu ruku.

Gróf jej bez rozmýšľania zovrel prsty, uklonil sa, potom znova prižmúril oči a skúmavo sa na ňu zahľadel. „Vy ste lady Jacinda?"

„Áno, pane. Niečo sa vám nezdá?"

„Akosi ste..." zamával vreckovkou a neurčito kývol rukou, „vyrástli."

„Vlani ma uviedli do spoločnosti."

„Prečo teda nie ste v Londýne?" spýtal sa a odložil si vreckovku. Nadvihol hlavu a prezeral si ju ako generál, ktorý kontroluje svoju jednotku. „Je predsa spoločenská sezóna. Alebo sa mýlim? Nemali by ste loviť manžela spolu s ďalšími naivnými husičkami?"

Prekvapila ju grófova prostorekosť, ale po pokryteckom správaní sa príslušníkov londýnskej smotánky sa jej to zdalo celkom roztomilé. „Poslali ma na vidiek, pretože som sa nesprávala, ako treba," odvetila podľa pravdy.

Ududraný starý muž sa na jej veľké prekvapenie začal smiať na celé kolo. „To sa dalo čakať, nie? Koniec koncov, ste dcéra neskrotnej Georgiany."

S prehlbujúcim sa záujmom si prezerala jeho tvár. „Poznali ste moju mamu?"

„Z bezpečnej vzdialenosti," zavtipkoval s nezbednými iskierkami v oceľovosivých očiach. „Mal som tú česť, že som sa mohol tešiť z priateľstva Jej milosti. Vaša matka mala srdce levice."

Jacinda zatajila dych a takmer nebola schopná ukryť svoje nadšenie. Konečne niekto, kto osobne poznal ženu, ktorá jej bola matkou, a kto ju mal rád! „Čo keby ste sa pridali k nám, pane? Práve sme sa chystali urobiť si malý piknik. Odkedy sme odišli s guvernantkou z Londýna, nemám možnosť vychutnať si prítomnosť príjemných spoločníkov."

„Ja nie som príjemný spoločník, spýtajte sa, koho chcete, ale pretože pekná mladá dáma je určite lepšou spoločníčkou ako tuto doktor Cross, rád prijímam." Sivé oči za okuliarmi sa mu rozžiarili a ponúkol jej rameno.

Jacinda sa milo usmiala a chytila ho popod pazuchu.

Dobitý Blade sedel skleslo v tmavej cele v útrobach väzenia Newgate na lavičke, ktorá bola vytesaná do skaly. Lakfami sa opieral o kolená a hlavu mal zvesenú v dlaniach.

Zo slamy rozsypanej na dlážke sa niesol zatuchnutý pach plesne a v kúte šramotili potkany. Úzke, zamrežované okno bolo príliš vysoko, aby sa mohol z neho pozrieť von, ale prenikalo cezeň aspoň trochu sivastého svetla. Steny boli vlhké a z diaľky počul krik väžňa, ktorého nemilosrdne mlátili.

Obesia ma. Aj Nata. Aj ostatných. Všetko sa skončilo.

Jeho spoločníkov strčili do spoločnej cely, v ktorej vyčkávali na svoj osud medzi inými kriminálnikmi, ale pretože on bol ich vodca, umiestnili ho do samotky. Zrejme ho tak chceli zlomiť na duchu. Naposledy bol v Newgate, keď mal pätnásť. Vtedy ho prichytili pri krádeži hodvábnej vreckovky. Niekoľko sĺz predstieranej ľútosti mu vyslúžilo sudcov súcít a tridsať dní najmiernejšieho väzenia. Potom ho pustili na slobodu a on dychtivo uplatňoval v londýnskych uliciach zručnosti, ktoré nadobudol vo väzení. Mesiac v spoločnej cele výrazne prispel k zdokonaleniu jeho zlodejského umenia.

Teraz chceli od neho informácie, podrobnosti o diani v londýnskom podsvetí. Dokonca mu ponúkli, že za poskytnuté informácie zmenia trest smrti na doživotné práce v Novom Južnom Walese. Stačí, aby im prezradil mená chlapov, ktorí sú za krádežami a ktorým nevedia prísť na kobyľku, a miesta, kde by mohli nájsť zopár ďalších, ktorých už dlho bezúspešne hľadali. Dohodu odmietol, ponúkol im však spoluprácu v prípade, že prepustia jeho priateľov. Vyšetrovateľ sa mu vysmial, a tak tvrdohlavo mlčal a nechal sa za svoju neposlušnosť mlátiť.

Nechcel ani len myslieť na to, čo sa teraz deje v sídle Ohnivých jastrabov na ulici Bainbridge, pretože vôbec

nepochyboval o tom, že O'Dell sa pokúša prevziať kontrolu nad jeho bandou. Modlil sa k Bohu, aby sa Carlotte a ostatným ženám podarilo ujsť.

Oprel sa hlavou o stenu a vzdychol si, hľadiac do kúta plného pavučín.

Dostali ma.

Práve vtedy sa v tmavej, kamennej chodbe ozval akýsi kovový zvuk. Obzrel sa. Bože, čo ho čaká? Skízol z lavičky a prešiel po cele. Možno mu súdny dvor vymenoval nejakého donkichotského obhajcu, ktorý sa ho pokúsi brániť.

„Desať minút," prikázal strohý hlas dozorcú jeho návštevníkovi.

Tmu preťal vysoký, chlapčenský hlások: „Blade! Blade!" Rozbehli sa k nemu váhavé kroky a po vysokých kamenných schodoch schádzala útla chlapčenská postava.

Neveril vlastným očiam. „Eddie?"

„Blade!" Chlapec zoskočil z posledného schodíka, rozbehol sa k nemu, ale z ničoho nič zostal stáť. Nadšenie sa z jeho bledej tváričky vytratilo, spomalil a neveriaccky hľadel na svoj idol za mrežami.

Blade sa naježil, že ho vidí takého zúboženého. „Čo tu robíš? Ako si ich presvedčil, aby ťa sem pustili?"

„Povedal som im, že si môj otec. Ja... bol by som rád, keby si ním naozaj bol."

Blade sa zachvel ľútosťou pri slovách siroty, ktoré v ňom vzbudili súcit.

Chlapec preletel očami po mrežiach. „Však nie je pravda, že ťa obesia? A Nata a Sargea a ostatných? Však to neurobia?"

Blade sa s povzdychom oprel o mreže. „Neviem, Eddie. Obávam sa, že to s nami nevyzerá ružovo."

„Ale... to predsa nemôžu!" Tvár mal utrápenú od pocitu viny. Ešte stále sa držal v úzadí. „To sa nemalo

stať!"

Bladovo čelo zbrázdila vráska. „Čo tým chceš povedať, Eddie?"

Chlapec zmlkol a previnilo naňho hľadel.

„Eddie? Máš niečo spoločné s tým, že nás chytili?"

Chlapcove oči zaliali slzy a potom sa nahlas rozplakal. Blade si čupol a vážne hľadel naňho spoza mreží.

„O'Dell ma prinútil, aby som ťa špehoval. Povedal, že ak mu nepomôžem, urobí si z mojej kože peňaženku! Ach, Blade, nesmú ťa obesiť!" zadúšal sa. „Je to všetko moja vina!"

„Nie, nie je," namietol Blade ostro, ale to bolo všetko, čo dokázal urobiť, aby ukryl svoj hnev nad O'Dellovým úskokom „Si ešte dieťa, Eddie. Viem, aký je O'Dell. Nemal si na výber. To nie je tvoja vina, chlapče."

Chlapec naňho hľadel smutnými očami a potom ho objal cez mreže.

Blade sa pokúšal upokojiť malého nešťastníka, ako najlepšie vedel, ale hlavou mu vírili zmätené myšlienky. „No tak, Eddie," povedal bodro a láskavo mu postrapatil vlasy. Potom sa postavil. „Utri si slzy. Blade má eso v rukáve." Lucien Knight mu predsa dlhú láskavosť.

Potom poslal Eddieho za lordom Lucienom.

Keď za ním Jacindin brat prišiel a počul, že Blada a jeho kumpánov chytili pri čine, zachmúril sa.

„Urobím, čo sa bude dať, Rackford, ale nemám až taký veľký vplyv."

„Poznáte niekoho, kto ho má?"

Lucien sa odmlčal, potom povedal meno a skepticky dodal: „Ale vy ho poznáte tiež, však?"

„Došľaka!" zašepkal Blade a prudko sa otočil, akoby ho Lucien udrel po tvári. Prešiel si rukou po hustej, strapatej hrive, oprel sa o mokrú, lepkavú stenu a zahľadel sa do povaly s rukami prekríženými na hrudi. Žalúdok sa mu rozochvel, len čo si predstavil, že by sa

mal znova stretnúť so svojim mučiteľom. Tušil, že k tomu jedného dňa musí dôjsť, nevedel sa však odhodlať. Lenže nie je ohrozený len jeho život, ale aj život Nata a všetkých ostatných. Čo znamenajú tetovania na jeho chrbte, ak nie vernosť bande?

Radšej by sa hojdal na šibenici, akoby mal od otca žobrať o pomoc...

Len sa postaraj o to, aby sme sa vrátili živí a zdraví, dobre? žiadal ho Nate.

Vždy som to dokázal, vychvaľoval sa vtedy.

Zatvoril oči a potichu si vzdychol. Bude to poníženie, ktoré len sotva dokáže zniesť, ale nevidel inú možnosť. Dokonca ani nevedel, či to vyjde. Môže sa veľmi ľahko stať, že otec sa poteší, keď odvisne.

„Tak ako?“ oslovil ho Lucien.

Nebol schopný prehovoriť, len súhlasne kývol hlavou.

Držiac svoj čierny klobúk v ruke, Lucien po ňom veselo udl. „Múdre rozhodnutie,“ povedal. „Vrátim sa čoskoro. Nikam nechodte.“

Blade sa nezasmial jeho pokusu o vtip.

Lucien sa naňho povzbudzujúco usmial, potom sa otočil a kráčal energickým krokom ku kamenným schodom. Rezko po nich vybehol, aby priviedol človeka, ktorého Blade už nechcel nikdy v živote vidieť. Človeka, ktorého nenávidel ešte viac ako O'Della. Markíza Trura Hrozného. Svojho otca.

Jacinda sedela na deke pod slnečníkom spolu s guvernantkou a lordom Drummondom a myseľ jej pracovala na plné obrátky. Gróf práve rozprával príbeh o tom, ako bláznivo sa jej matka správala na jednom maškarnom plese. Ako vo vytržení počúvala, ako opisuje matkinu čelenku, jej bielu parochňu vyzdobenú početnými maličkými klieťkami a v každej z nich mala živého vtáčika.

Jacinda sa nedôverčivo smiala a ešte aj slečna

Hoodová sa nemiestne zasmiala, keď opisoval, ako vojvodkyňa pootvárala všetky klieťky, keď odbila polnoc.

„Kanárik, malý papagáj, kardinál, strnádka, salašník. Hostia sa zdesene vrhali na zem, keď splašené stvorenia poletovali sem i tam po plesovej sieni a snažili sa nájsť si cestu von. Kardinál sa vy kúpал v mise s punčom. Lady Ucesterová, naša hostiteľka, ju chcela zaškrtiť - a to bolo ešte predtým, ako sa jedno z tých stvorení vyšpinilo rovno na jej obnažené plece. To bol ale rozruch!" vykrikol a plecيا sa mu triasli od smiechu. „Lady Ucesterová dostala hysterický záchvat a začala vašej matke hrozne nadávať, ale tá sa k nej len pokojne otočila a povedala: Ale, drahá Amélia, vy neviete, že to prináša šťastie? Lokaji, rozostavení popri stenách, museli potláčať smiech."

„Drahý lord Drummond, rozpovedzte nám ešte ďalší príbeh!" prosíkala ho, utierajúc si slzy smiechu.

Ctihodný gróf sa prehrabával v pamäti, aby jej mohol vyhovieť.

Jacinda veľmi rýchlo dospela k názoru, že sa jej sused mimoriadne páči. Jeho jastrabí pohľad svedčil o tom, že dokáže byť tvrdý a nemilosrdný. Určite ho nebolo za hodno rozhnevať, ale pretože nemala nič podobné v úmysle

a bola zvyknutá na spoločnosť vplyvných mužov, cítila sa v jeho prítomnosti uvoľnene a prirodzene, akoby bola s bratmi. Bol to muž, ktorý vždy hovoril, čo si myslí a ak sa to niekomu nepáčilo, bol to jeho problém. Slečna Hoodová sa ho spýtala, či lady Drumnmondová prišla na vidiek spolu s ním, a tak sa dozvedeli, že grófka zomrela už pred desiatimi rokmi.

A práve toto zistenie roztočilo v Jacindinej hlave všetky kolieska. Kým ho počúvala a usmievala sa, premeriavala si ho hodnotiacim pohľadom. V mladosti bol určite príťažlivý muž. Mal už takmer sedemdesiat a hoci

bol ešte stále robustný, prišiel na vidiek na radu lekára, aby si oddýchol, pretože ho trápilo srdce.

„Á, tu prichádza môj mučiteľ!“ zavrčal nešťastne a pozoroval doktora Crossa, ktorý sa blížil k nim. „Je nesmierne vytrvalý, nech ho čert berie! Možno ma aj vylieči, ak ho predtým nezabijem. Teraz ma hodlá ponížiť pred mladou dámou pripomenutím, že nastal čas na popoludňajší odpočinok. Bohužiaľ, má pravdu.“

„Všetci si potrebujeme po jedle trochu zdriemnuť,“ tíšila ho Jacinda a on sa s úsmevom postavil.

„Ďakujem, že ste ma pozvali.“

„Budúcu stredu chystáme večeru pre pár priateľov. Príde reverend a pani Picketová. Veľmi by ma potešilo, keby ste sa pridali.“

„Znie to lákavo.“

„Pokladajte to za pozvanie. Povedzme o siedmej?“
„Páči sa mi, že aj na vidieku sa riadite londýnskymi zvykmi.“

Zasmiala sa jeho podpichovaniu.

„Určite prídem,“ ubezpečil ju gróf.

„Výborne! A ak budete mať chuť, pokojne môžete vyskúšať svoj rybársky prút v ktoromkoľvek našom rybníku alebo potoku. Brat sa o ne príkladne stará. To je to najmenej, čo vám môžem ponúknuť ako odškodné za to, že vám náš pes odplašil ryby.“

„Zdá sa, že ste športovo založená. Nechceli by ste si vyskúšať golf? Dal som si tu vybudovať golfové ihrisko.“

„Už som o tom počula,“ priznala sa.

„Je to veľmi ušľachtilý šport. Ak sa zajtra spolu so slečnou Hoodovou u mňa zastavíte, rád vám vysvetlím pravidlá.“

„Som si istá, že sa mi to bude páčiť,“ poďakovala mu Jacinda srdečne a podala mu ruku.

„Poviem vám, že golf je oveľa lepšia medicína ako ten príšerný náprstníkový čaj z lekárne.“ Sklonil sa nad jej

ruku, kývol slečne Hoodovej a potom vykročil k doktorovi.

„Už idem," zavrčal a so šomraním si zobral pohár s čudne sfarbeným čajom. Urobil znechutenú grimasu a potom ho vypil.

Len čo sa obidvaja muži pobrali smerom ku kaštieli Warflete, ženy sa na seba potuteľne usmiali.

„Povedala by som, že Jeho milosť má pravdu," zašepkala slečna Hoodová. „Gróf je naozaj poriadny hundroš."

„Mne sa zdá očarujúci," vyhlásila Jacinda, ale keď slečna Hoodová nadvihla spýtavo obočie, nevinne sa na svoju guvernantku usmiala. „Takým uhundraným spôsobom, samozrejme."

Prešli dve hodiny. Konečne sa ozval zvuk krokov a blížiac sa hlasy v kamennej chodbe. Vyburcovali všetky Bladove zmysly. Vstal z lavičky a prešiel k zhrdzaveným kovovým mrežiam, cez ktoré sa pozeral, ako sa otvárajú ťažké, železom vystužené dvere nad schodmi. Žalárnik, ktorý vyzeral ako škriatok, strčil do tmy najprv lampáš.

„Tadiaľto, pane. Dávajte si na schodoch pozor."

Lucien vošiel dnu za malým žalárnikom.

Blade preglgol a prstami zovrel mreže.

Vzápätí vošiel zohnutý vysoký muž s klobúkom na hlave, oblečený v čiernom kabáte s vychádzkovou palicou v ruke. Kráčajúc dolu schodmi, sa štítivo obzeral po žalári, ktorý pripomínal jaskyňu. Len čo si zložil klobúk, Blade prestal dýchať, srdce sa mu rozbušilo a prebudil sa v ňom starý hnev.

Truro sa otočil k žalárnikovi, mávol rukou, aby odišiel, a potom pomaly, s podlízavou vypočítavosťou oslovil svojho spoločníka: „Lord Lucien, ospravedlnili by ste nás na chvíľu?"

Lucien spýtavo pozrel na Blada.

Prikývol. Mal čo robiť, aby sa udržal na uzde, keď si ho otec začal obzerať, akoby bol kôň, ktorého ponúkajú na

dražbe.

„Ak ma budete potrebovať," navrhol Lucien, „budem hore na chodbe." Potom sa bez slova vzdialil.

Keď odišiel, zavládlo napäté ticho. Obidvaja muži hľadeli na seba s neskrývaným nepriateľstvom.

„Tak teda," ozval sa napokon Truro a podišiel bližšie. „Čo to tu máme?"

Blade zovrel mreže ešte mocnejšie, ale ústa neotvoril.

Truro bol stále plecnatý muž, ale bol už len koš a koža a vyzeral chorý. Možno už nemôže jesť, len chľasce, pomyslel si škodoradostne Blade. Ostrú tvár mu brázdili hlboké vrásky, oveľa hlbšie ako tie, na ktoré si pamätal, hnedé vlasy a brada mu už takmer celkom zošediveli.

Pod rozopnutým kabátom mal červenú vestu, ktorá ešte zdôrazňovala sčervenanie jeho pokožky, ale krvou podliate oči, ktoré mali farbu zájdenej medi, mali v sebe ešte stále tú intenzitu, kvôli ktorej sa mu ako malému chlapcovi podlamovali kolená.

Vzdorovito na svojho rodiča pozrel a zdalo sa mu, že v hĺbke jeho kalných očí zachytil bolesť. Otcove pery sa zvlنili do cynického úsmevu, ktorý prezrádzal, že je zunovaný životom.

Otočil sa od neho. To ticho sa už nedalo vydržať. Truro sklonil na chvíľu hlavu a neprítomné civel na vychádzkovú palicu s hlavou leva namiesto ruky. Pamätal si, že ňou nejeden večer po niekoľkých fľašiach whisky, mlátil mladšieho syna? Keď znova zdvihol hlavu, jeho pohľad sa zabodol do jazvy na Bladovom čele, ktorá mala tvar nepravidelnej hviezdy.

Aj keby mal pochybnosti o identite väzňa v cele, pohľad na tú jazvu, ktorú mal na svedomí, ich musel vyvrátiť. Možno to bolo skôr zahanbenie než nadutosť, ktoré prinútilo markíza sklopiť oči. Kývol hlavou. „Tak-že žiješ."

„Zatiaľ," odsekol Blade.

„Lord Lucien hovorí, že ťa obesia."

„To je možné."

Otec si ho prekvapene premeral, akoby si až teraz všimol, že z jeho syna sa stal tvrdý, šlachovitý muž. V jeho očiach sa čosi mihlo - nie hrdosť, to určite nie, ale azda poznanie, že keby ho udrel znova, syn by mu úder vrátil. Bez milosti.

„Len radšej ovládnite svoju radosť, otče." Blade hľadel naňho bezvýrazné, ale srdce mu prudko bilo.

Markíz znova upieral oči na hlavu leva na vychádzkovej palici. „Tvoj brat je mŕtvy. Skosila ho tuberkulóza."

„Počul som."

Truro naňho prekvapene pozrel, potom sa zamračil a zamyslel sa nad tým, že jeho mladší syn dlhé roky vedel o tom, že je jeho jediným dedičom, a predsa si nenárokoval dedičstvo. Zafal zuby.

„A čo teraz?" spýtal sa ironicky. „Mám dať zabiť vykrímené teľa na oslavu nájdeného strateného syna?"

Blade preglgol posmešné slová a sklopiac hlavu, sa plecom oprel o mrežu a ruky si vopchal do vreciek nohavíc. „Dobre viem, že vás toto stretnutie neteší o nič viac než mňa. Pôvodne som to vôbec nemal v úmysle. Nikdy. Chcel som, aby ste čo najviac trpeli. A toto bol podľa mňa jediný spôsob, ako to dosiahnuť."

„Chcel si, aby môj rod zanikol?"

„Presne tak."

„Ale teraz... keď si sa dostal do poriadnej kaše, si zmenil názor. Mám pravdu?"

Blade sa musel veľmi ovládať, aby nevybuchol, keď počul otcov posmešný, nadradený tón a modlil sa k Bohu, aby mu pomohol zvládnuť túto skúšku hrdosti. Ten surovec si vychutnával jeho poníženie.

„Kašlem na vaše peniaze aj na váš titul," spustil vášnivo. „Zavolať som vás len kvôli svojim priateľom. To je jediný

dôvod. Vždy mi boli viac rodinou ako vy."

"Čo odo mňa vlastne chceš, William?"

Poslednými zvyškami vôle sa snažil udržať na uzde svoj hnev. Zhlboka sa nadýchol a nozdry sa mu chveli. „Využite svoju moc, svoj vplyv a svoje peniaze na to, aby ste oslobodili mojich spoločníkov. Potom urobím všetko, čo povieť."

Otec nespúšťal zo syna oči. Zdalo sa, že jeho slová ho vôbec nevyviedli z miery. „Nie si v takom postavení, aby si mi mohol klásť požiadavky."

"Tak choďte preč. Nebojím sa zomrieť."

Truro Hrozný sa začal smiať. Pomaly a zlostne, predstierajúc pobavenie. Otočil sa a začal chodiť hore-dolu popred celu. Blade ho s búšiacim srdcom pozoroval, prinútil sa však mlčať.

"Ak ňa zoberiem späť, budeš ma musieť poslúchať ako hodinky."

Otočil sa, aby mu zabodol do tváre výhražný pohľad. Až vtedy si Blade všimol skutočné city v hĺbke jeho očí, všimol si, že sa mu chveje hlas i ruky.

"Budeš musieť popretŕhať všetky zväzky s podsvetím. Opustiš zločinecký život a prerušíš s podsvetím všetky kontakty. Pochopil si ma?"

"Áno."

"Okrem toho sa oženiš. Okamžite. Zoberieš si nejaké slušné dievča z dobrej rodiny. Nedovolím, aby si sa vysmieval zo svojich povinností voči rodu. Oženiš sa a začneš plodiť potomstvo. Nevie, ako ňa uvediem do spoločnosti. Budem musieť vymyslieť nejakú historku vysvetľujúcu, kde si bol tých pätnásť rokov. Nebude to ťažké, len sa na seba pozri! Vyzeráš ako divoch!"

Blade sa smutne usmial.

Skúmavo jeden druhého mlčky pozorovali.

"Dočerta s tebou!" zahrešil otec po dlhej chvíli. „Keby bol Percy nažive, nechal by som ňa tu zhníť. Akože je

Boh nado mnou, urobil by som to."

„O tom vôbec nepochybujem, otče."

„Vieš si vôbec predstaviť, čo si matka kvôli tebe vytrpela?"

Blade sa oprel o mreže a mlčal.

„Uvidím, čo sa dá urobiť." Markíz sa pobral ku schodom, aby sa poradil s lordom Lucienom, aké kroky by mal podniknúť.

Blade zatvoril oči, ale vydýchol si až potom, keď bol otec preč. Z celého toho chaosu sa však vynorila pálcivá myšlienka, ktorá svietila ako ohnivá hviezda. Ak mu to vyjde, ak ho otec naozaj zoberie späť a uzná ho za svojho dediča, začlení sa do vznešených kruhov, do ktorých patrí Jacinda. Stane sa z neho prijateľný ženích, o akom bude snívať každá vydajactívá slečinka. Nebude sa už musieť plaziť pri jej nohách, bude jej rovný.

Samozrejme, len za predpokladu, že lord Lucien nebude proti tomu namietat.

Chodil hore-dolu po cele a rozčúlene si šúchajúc šiju, vyčkával na otcov návrat, aby si vypočul, aký bude jeho ďalší osud. Keď masívne dvere zaškrípali a otvorili sa, podišiel k mreži a videl, že Truro a Lucien sa vracajú spolu so sirom Anthony Weldonom, policajným sudcom.

Sir Anthony, ktorý bol kedysi obhajcom a bol povestný inteligenciou a zmyslom pre spravodlivosť, bol nízky muž v strednom veku. Vyzeral bojachtivo, mal prenikavé oči a červenohnedé bokombrady. Založil si ruky za chrbát a kým sa približoval k cele, skúmavo naňho hľadel.

„Tak teda toto je ten preslávený Billy Blade, postrach West Endu, hrdina londýnskeho podsvetia. Konečne sa stretávame zoči-voči."

Blade naňho neisto pozrel, ale otec si ho vôbec nevšimol.

„Sir Anthony, dovoľte, aby som vám predstavil svojho syna Williama Albrighta, grófa z Rackfordu," vyhlásil

markíz, použijúc titul, ktorý vlastnil Percy, než zomrel.

„Hmm," zahundral sudca neurčito.

„Vysvetlil som sirovi Anthonymu, o čo ide, Rackford," zamiešal sa Lucien nenútene do rozhovoru. „Povedal som mu o neoceniteľnej pomoci, ktorú ste v minulosti preukázali mne i mojej rodine."

„Napriek tomu," namietol sir Anthony, „nemôžem jednoducho otvoriť cely a vypustiť všetkých na slobodu -"

„Tak potom sa nemáme o čom rozprávať!" vyštekol Blade.

„Dovoľte mi dokončiť," pokračoval sudca mrazivo. „Než budem súhlasiť s tým, že vás zverím pod dohľad vášho otca, chcem sa s vami dohodnúť na troch veciach."

Blade najprv pozrel na Luciena a keď sa stretol s jeho povzbudzujúcim pohľadom, odmerane kývol sirovi Anthonymu. „Tak začnite."

„Tak po prvé, ak sa máte stať grófom z Rackfordu, lord Truro i ja sme sa zhodli na tom, že Billy Blade musí zomrieť. Musíte popretŕhať všetky putá s vašimi bývalými spoločníkmi. Aby sme vám v tom pomohli, rozchýrime, že Blade bol popravený bez účasti verejnosti, aby sme sa vyhli nepokojom. Po druhé, budem zhovievavý k vašim kamarátom. Pošlem ich na nútené práce do Nového Južného Walesu, ale v žiadnom prípade ich nepustím na slobodu."

„Na nútené práce?" vykrikol nahnevane. On bude žiť v prepychu obklopený služobníctvom a chodiť na večierky, a jeho priatelia budú drieť na poliach a v baniach v Austrálii?!

„Berte, alebo nechajte tak, mladý muž. Prichytili sme ich pri čine. Buď budú pracovať, alebo odvisnú. Som spravodlivý sudca, nenechám sa kúpiť."

Bladovi sa chveli nozdry, udržal však svoj hnev na uzde a sťažka preglgol. „Áno, pane. A tá tretia podmienka?" zavrčal.

„Informácie," povedal sir Anthony a podišiel bližšie k mrežiam cely. So sústredeným pohľadom v očiach sa zahľadel na väzňa. „Mohli by ste byť pre ruku spravodlivosti veľmi užitočný. Potrebujeme informácie – mená a skrýše kriminálnikov, ktorých sa už dlho márne pokúša polícia polapiť."

Parornsky nebezpečné, pomyslel si a otrávene ho pozoroval. Keby sa ktorýkoľvek z jeho zločineckých spoločníkov dozvedel, že žije a podáva o nich informácie, Truro by si musel hľadať nového dediča, pretože jeho dni by boli spočítané,

„Využívúc vaše vedomosti o podsvetí Bow Street podnikne rozsiahle čistky a Londýn bude oveľa bezpečnejší."

Blade si nervózne oblizol jazykom pery. Je načase, aby som prebehol na druhú stranu? pomyslel si. Znovu si spomenul na otrhané deti, ktoré sa hrávali v kanáloch. Už dávno ho trápilo vedomie, že príčinou toho stavu neboli len prísne zákony, ktoré schvaľoval parlament, ale aj morálny úpadok tej časti Londýna. S jeho pomocou by sa možno dali mnohé veci zmeniť. Možno by na Bow Street dokázal urobiť niečo, aby zabránil bezpráviu na uliciach, ktoré potom vytváralo priestor pre také beštie, ako je O'Dell. Ešte chvíľku premýšľal a potom meravo prikývol.

„Urobím to."

Lucien sa spokojne usmial a Truro prikývol.

„Musíte si byť vedomý toho, že vás budeme sledovať," varoval ho sudca.

Bývalý vodca gangu zdvihol hlavu a trúfalo sa spýtal: „Ešte niečo?"

„Len toľko, že vyzeráte ako divoch, gróf," odpovedal sir Anthony odmerane. „V prvom rade by ste si mali dať ostrihať vlasy."

Osma kapitola

Som Rackford. William Spencer Albright, gróf z Rackfordu, opakoval si o tri týždne neskôr Billy, hľadiac na seba z nevelkej vzdialenosti do zrkadla. Kým si zapínal perleťové gombíky na manžetách, využíval príležitosť na to, aby sa ubezpečil, že si meno i nový titul dôkladne vtlačil do hlavy. Billy Blade prestal pre svet existovať - podľa správy v novinách ho obesili na nádvorí väzenia Newgate. Zomrel mladý, nikým blízkym neoplakávaný, a jeho smrť nikoho neprekvapila.

V zrkadle takmer nespoznával sám seba. Mal oblečený čierny frak a vlasy ostrihané nakrátko. Vyzerali tmavšie, pretože slnkom vyblednuté konce mu odstrihli. Tvár mal starostlivo vyholenú a ruky bezchybne ošetrené, aj keď mozole sa nechceli podať kozmetickým procedúram. Snažil sa trpezlivo sedieť, kým mu komorník robil manikúru, ale veľmi rýchlo stratil trpezlivosť, keď začal s pokusmi vybieliť mu pokožku rúk pomocou akýchsi vodičiek. Pod bradou mal uviazaný naškrobený nákrčník, ktorý ho odieral ako obojok. Niečo také by človek založil len mimoriadne neposlušnému a zlému psovi, aby ho skrotil.

Znovu pozrel na svoje nové šaty - bielu košeľu z jemnej látky, vyžehlené čierne nohavice, ktoré pridržiavali traky s Y na chrbte a vyleštené topánky.

V duši však zostal stále tým istým Billym Bladom. Ak aj vďaka svojmu výzoru vyzeral civilizovanejšie, pravdou bolo, že sa cítil presne naopak. Bol obklopený ľuďmi, ktorým nedôveroval, žil vo svete, ktorého pravidlami si nebol istý.

Jeho najvernejších druhov eskortovali na loď do Austrálie, kde ich čakali nútené práce.

Sotva si vedel predstaviť, čo sa teraz odobráva na ulici Bainbridge, ale mal v úmysle čo najskôr to zistiť. O'Dell je určite presvedčený o tom, že vyhral. Netuší, že ich boj sa ani zďaleka neskončil.

Zachytil za sebou akýsi pohyb, ale bol to len komorník, drobný, plešatý, ale veľmi činorodý muž menom Filbert. Zostal stáť v úctivej vzdialenosti a trpezlivo držal v rukách jeho bielu vestu. Za ním videl v zrkadle cez otvorené dvere luxusné komnaty, ktoré mu otec prideliť vo svojej londýnskej rezidencii na námestí Lincoln's Inn Fields.

Steny zdobili vysoké zrkadlá a tapety z francúzskeho brokátu. Celá povala bola maľovaná ornamentmi okolo medailónov jeho predkov. Na dvoch oknách viseli ťažké modré zamatové závesy so zlatými strapcami. Boli to nádherné izby, ale tak či tak to preňho bola len zlatá klietka.

„Vaša vesta, pane," súril ho Filbert.

Vopchal ruky do otvorov a dovolil malému mužovi, aby mu vestu obliekol a pozapínal. Pomaly začínal chápať, že nemusí pohnúť ani prstom, ak to naozaj nie je nevyhnutné. Hral tú hru bez akýchkoľvek ponôš, pretože sa domnieval, že Filbert je otcov donášač. Vo svojom novom živote sa neodvažoval dôverovať vôbec nikomu, dokonca ani svojej matke nie. Tá sa rozplakala zakaždým, keď ho videla.

Dva z troch týždňov v postavení grófa strávil v rozčuľujúcej prítomnosti rodičov na otcovom majetku v Surrey. Nakúpili mu elegantnú garderóbu a absolvoval rýchlokurz, vďaka ktorému si pripomenul základné pravidlá slušného správania sa. Takmer denne ho navštevoval sir Anthony a ďalší dvaja vyšetrovatelia z Bow Street.

Dostal aj ponaučenie o tom, aké kritéria má splňať jeho budúca manželka. Akoby mal kúpiť plemennú kravu.

Napriek početným nebezpečenstvám, ktorým bol vystavený, bol rád, že je opäť v Londýne. Nenávidel vidiek. Na jeho vkus bol až príliš pokojný a tichý. Jeho prvé pokusy o začlenenie sa do vyššej spoločnosti prebehli celkom hladko, hoci keď ho predstavili Acerovi Loringovi, prvých pár minút mu bolo mimoriadne úzko. Našťastie, ten nafúkaný švihák v ňom nespoznal divokého barbara z Hyde parku.

Po oficiálnom predstavení v spoločnosti sa potajomky zabával na tom, akú zvedavosť vzbudil v najvyšších kruhoch. Kým mu komorník obliekal frak, uvedomil si, že je dokonale pripravený na to, aby sa uchádzal o pozornosť Jacindy Knightovej.

Nebola v Londýne, ale dopyčul sa, že dnes večer ju očakávajú na plese v Devonshire. Nevedel sa už dočkať chvíle, ako sa zatvári, keď sa naňho po prvýkrát pozrie. Natiahol si snehobiele rukavice a v zrkadle videl, že pery sa mu zvltnili do úškrnu plného zlomyseľnosti. Dnes večer sa pobaví. Bude ju uvádzať do pukušenia, otrasie jej bohorovnosťou. Pohrá sa s ňou, ako sa ona hrala s ním.

Nielenže si s ňou chcel vyrovnáť účty za to, ako sa voči nemu zachovala v Hyde parku, ale svojím spôsobom to bola jej vina, že prišiel o slobodu. Vyprovokovala ho k tomu, aby zdvojnásobil svoju kriminálnu činnosť, čo v konečnom dôsledku viedlo k jeho zatknutiu. Kvôli tomu ho mal otec opäť pod kontrolou, a to všetko kvôli jej kráse.

Keby nemal plnú hlavu jej pôvabov, bol by počúvol Nata a sám by si uvedomil, že niečo nie je v poriadku. Nebol by voviedol priateľov rovno do jamy levovej. Ešte aj výber obete, ktorú chcel v ten večer okradnúť, bol dôsledok rozhovoru s ňou. Vybral si Taylorovcov, pretože Jacinda sa mu zdôverila, že ich najstaršia dcéra sa správala voči nej povýšenecky.

A odmenou za moju ľahkovážnosť je toto väzenie,

pomyslel si. Ale aj napriek tomu po nej túžil a bol ochotný urobiť všetko pre to, aby ju dostal.

Okrem toho, že ho viedla túžba, boli jeho dôvody veľmi praktické. Musí si ju získať, aby mal istotu, že bude mlčať o jeho minulosti. Keď sa stanú manželia, jej záujmy budú zhodné s jeho, a to ju zaviaže k lojalite. A napokon, potrebuje jej znalosti, aby sa presadil v spoločnosti. Potrebuje schopného a dôveryhodného sprievodcu v tomto svete faloše a pretvácky.

Zo začiatku sa bude určite vzpierať a odolávať mu. Určite sa hnevá za to, že ju vrátil rodine. Ibaže on už teraz pozná jej slabosti, vie o jej zmyselnej povahe. Vie, ako jej vrie krv, keď ide o telesné radovánky. Jej túžba po ňom bola očividná. Poskytol jej prvú rozkoš v živote, ktorú s nadšením a celkom nezakryte prijímala, a on vôbec nebude váhať zneužiť tento poznatok vo svoj prospech.

„Vyzerám dobre, Filbert?“ Ponaprával si kabát a chvíľu sa kriticky obzeral v zrkadle.

„Veľmi elegantne, pane.“

Otrávene fľochol na komorníka, potom sa otočil a vykročil ku dverám. Cestou z izby si vytiahol karafiát z čerstvej kytice, ktorú matka objednala do celého paláca. Odtrhol dlhú stonku a zastrčil si krvavočervený kvet do gombíkovej dierky.

Radšej som sa nemala narodiť! pomyslela si otrávene Jacinda. Každý jej pokus pomútiť hlavu tomu starému hríboví vychádzal nazmar. Keby bol lord Drummond normálny, už dávno by jej kľáčal pri nohách a prosíkal ju, aby sa zaňho vydala. Prefíkaný a svetaskúsený politik sa tváril, že vôbec nechápe, že pozornosť a všetky sladké komplimenty, ktorými ho zahŕňala, myslí smrteľne vážne. Stále sa k nej správal ako k rozmarnému dieťaťu.

Ako k svojej vnučke.

„Pozerajte radšej na ohňostroj, dieťa,“ káral ju, keď

ho prosila, aby si s ňou zatancoval. „Ja som už na tancovanie príliš starý.“

Urazila sa a ohrnula spodnú peru.

Potom sa ho pokúšala zlákať svojím koketným správaním. Naklonila sa ponad balustrádu, pritiahla si k sebe konárik kvitnúcej čerešne a vdychovala jej vôňu. Kútikom oka ho pozorovala a zistila, že úplne ignoruje jej pôvaby a pokojne pokračuje v rozhovore so starými priateľmi a niekoľkými zahraničnými hodnosťarmi. Sedeli na terase s výhľadom na zámocké záhrady. Vôbec jej nevenoval pozornosť. Začala zuby, skrížila si ruky na hrudi a začala pozorovať ohňostroj.

O pol desiatej zaduneli v kráľovskom paláci a v Toweri delá a zahlaholili zvony v celom Londýne. Zvuky zdravice celkom prehlušili Haydnov menuet, ktorý hral orchester v plesovej sieni. Celé Anglicko jasalo a tešilo sa z kráľovskej svadby korpulentnej, veselej a milovanej princeznej Charlotte s príťažlivým a vysokovzdelaným princom Leopoldom Saxe-Coburgom. V každom prípade bolo ich manželstvo zväzkom z lásky.

Tá myšlienka ju bolestivo bodla v jej romantickom srdiečku. Potajomky si vzdychla, lenže ona sa už rozhodla. Pevne. Predstava, že jedného dňa získa neobmedzenú slobodu, bola lákavá, a ona bola rozhodnutá dosiahnuť svoj cieľ.

Na vidieku sa medzi starým, ušomraným štátnikom a mladučkou dievčinou zrodilo neočakávané priateľstvo. Grófov lekár ju informoval, že je jediným človekom za ostatné dve desaťročia, ktorému sa podarilo starého grófa rozosmiať. Môj plán sa tak či tak vyvíja želaným smerom, utešovala sa. Len by ju mal začať brať vážne.

Napriek tomu, keď počúvala ten radostný hurhaj okolo seba, cítila sa veľmi osamelo. Odvrátila pohľad od žiarivých kaskád ohňostroja a zahľadela sa na vychádzajúci mesiac. Bolo ťažké uveriť, že od jej dobrodružstva v

zlodejskom brlohu uplynul už celý mesiac. Smutne sá pozerala na rozľahlé záhrady patriace k zámku Devonshire a videla, že na západe dohárajú posledné záblesky denného svetla. Zo všetkých londýnskych zámkov a palácov, kam chodievala na návštevy, mal práve tento najkrajší výhľad. Človek mohol obdivovať veľkolepé, starostlivo pestované záhrady, kam len oko dovidelo.

Noc zvyrazňovala sladké vône nesúce sa od kvitnúcich ľalií, snehobielych čerešní i kríkov jazmínu, ktorý sa šplhal okolo domu. Vzorne upravené chodníky lemovali skromné konvalinky a ružové kríky, na ktorých sa už objavili prvé jasnočervené púčiky.

Kým stála pri balustráde a nočný vánok sa nežne pohrával so sukňou jej plesových šiat mandľovej farby, ktoré mali módne zvýšený pás, začula smiech a cupotajúce kroky. Keď sa otočila, uvidela niekoľko verných družiek kráľovnej spoločenskej sezóny Daphne Taylorovej, ktoré sa práve vyrojili na terasu z plesovej siene. Dievčatá sa náhlili po terase k nej, kučery im poskakovali okolo hláv a všetky sa horlivo ovievali vejármí.

„Jacinda! Tu si! Musíš ísť okamžite dnu!“ prikazovala jej Helena zadychčaná, ponáhľajúc sa k nej v záplave strieborného hodvábu.

Nasledovala ju Amélia v narcisovo žltom mušelíne z Indie s veľkými volánmi okolo spodného okraja šiat. „Je tu, Daphne!“ zakričala, otočiac hlavu ponad plece.

„Áno, som tu,“ odpovedala im Jacinda a otočila sa k nim. „Čo sa deje?“

Len čo sa rozchýrilo, že sa za Griffitha nevydá, stala sa veľmi zvláštna vec: Daphne Taylorová rozpútala hotovú kampaň, aby sa stala jej najúprimnejšou priateľkou. Prehnaná sladkosť v jej správaní len potvrdila, že Daphne chce Iana uloviť pre seba. Ale bez ohľadu na to, ako jej Daphne a jej servilné obdivovateľky lichotili, nemala

v úmysle pomôcť jej. Tým by nepreukázala vernému priateľovi rodiny najlepšiu službu.

„Tak tu si!“ vykrikla afektované Daphne. „Nevedeli sme prísť na to, kam si sa podela.“

Vysoká červenovláska mala na sebe šaty z bledozeleného saténu s veľkými ružami vyšitými okolo spodného okraja a s krátkymi nazberkanými rukávmi. „Drahá Jacinda, čo ti je? Necítiš sa dobre?“ vrhla sa k nej ustarostené.

„Len som sa potrebovala nadýchať čerstvého vzduchu,“ odpovedala so strojeným úsmevom.

„Tak sa vráťme dnu! Veď prídeš o večierok.“ Daphne sa na ňu sprisahanecky usmiala. „Hádaj, kto práve prišiel? Lord Griffith! Dorazil pred chvíľou s tvojou švagrinou, lady Knightovou. Poďme ich pozdraviť.“ Daphne ju s chichotom chytila pod pazuchu a ťahala do sály, ani nečakajúc na jej odpoveď.

„Kam sa rúтите, drahé dieťa?“ spýtal sa začudovane lord Drummond, pozorujúc chichotajúce sa dievčatá, ktoré ju vliekli dovnútra.

„Tiež by som to chcela vedieť,“ zavtipkovala.

„Zakrátko vám ju vrátime, pane!“ ubezpečila ho Helena.

Pohár s vínom nechala na balustráde a dovolila svojim novým „priateľkám“ aby ju s veselým smiechom odviedli dovnútra. Daphne im razila cestu pomedzi dav ľudí, Helena a Amélia sa im hnali v päťách. Po pokojnom šere v záhrade musela prižmúriť oči, pretože ostré svetlo z lustrov visiacich z povaly ju oslepovalo. Na každom z nich boli dva tucty bielych sviec, ktorých svetlo sa odrážalo vo veľkých zrkadlách so zlatými rámami.

V sále už bola poriadna tlačienica, lebo domáci pán, vojvoda Devonshire, bol povestný svojou pohostinnosťou. Museli obísť celú sálu, aby sa dostali na miesto, kde sa lord Griffith rozprával s Alice, Róbertom a Bel. Keď prechádzali okolo salóna, kde sa podávalo

občerstvenie a kde boli porozkladané kartárske stolíky, Jacinda zbadala za jedným z nich Aleca. Barly mal opreté o stoličku. Hral proti trom starým vdovám, ktoré vyzerali ako dračice. Hrali o skromnú sumu - jeden šiling za každý bod a on ich bez akejkoľvek hanby okúzlil svojím šarmom a oberal o peniaze. Pretože patril aj k obľúbencom mladých dám, nazreli dnu, aby ho pozdravili. Lišiacky sa usmial na Jacindu a pohľadavo mávol rukou na otázky týkajúce sa jeho zlomeného členku.

Ty darebák, nemáš v sebe ani štipku hanby! vyčítavo pozrela na brata Jacinda.

Lizzie ho obletovala ako starostlivá kvočka.. V jednoduchých šatách z tyrkysovozeleného saténu, lemovaného zlatou čipkou, vyzerala nádherne, ale aj napriek kráse pôsobila ako vždy utiahnuto. Nebola rada stredobodom pozornosti. Keď sa pri nich zastavili toľké krásy, Lizzie, ktorá len zriedkakedy vybuchla, vyzerala, že by najradšej zdvihla jednu z Alecových bariel a ovalila ňou dievčatá, ktoré s ním nezakryto koketovali. S pohľadom plným spravodlivého rozhorčenia obišla kartársky stolík a pridala sa k Jacinde, ponechajúc Aleca napospas jeho obdivovateľkám.

Jacinda sa usmiala na nešťastnú priateľku. Lizzie jej bez slova ponúkla limonádu, ale odmietla ju. Potom sa obidve pozreli na Aleca.

„Bože, aký je to ľahťár," krútila nad ním Jacinda pohoršene hlavou.

„Veď to," vzdychla si Lizzie, „ale nikdy sa nedokážem naňho naozaj hnevať." Znepokojene pokrutila hlavou. „Dúfam, že sa nasýti hry, skôr než páni začnú hrať o vyššie stávky. Dúfam, že toto je preňho len zahrievacie kolo."

„Som si istá, že nie je až taký blázon. Róbert ho predsa varoval, že už nesmie hrať o peniaze, lebo mu zastaví apanáž."

Lizzie na ňu nervózne pozrela.

„Čo sa stalo?" spýtala sa Jacinda.

Stišila hlas do šepotu: „Róbert mu už zastavil apanáž, Jas. Teda dočasne. Stalo sa to, kým si bola na vidieku. Alec sa mi pred niekoľkými dňami zdôveril, že Róbert mu nedá žiadne peniaze, kým nedokáže, že sa aspoň mesiac zaobíde bez kariet. Alec totiž zasa prehral vysokú sumu. Prišerne sa pohádali. Ale vôbec to Róbertovi nezazlievam. Nieкто musí niečo s tým ľahťikárom urobiť. Neznesiem pohľad naňho, keď vidím, že je nešťastný."

„Drahá moja, Alec si poradí aj sám," prehovárala ju nežne. „Nie je tvojou povinnosťou ho zachraňovať." „Viem, len nechcem, aby si narobil problémy," vysvetľovala Lizzie potichu a zbožňujúco vypliešťala oči na svojho miláčika.

„A ja nechcem, aby si si ich narobila ty."

„A ja zasa nechcem, aby si si ich narobila ty, milá slečna Utečenka," odvrkla Lizzie. S pohľadom upretým na štebotajúce dievčatá dodala: „Prosím ťa, nemohla by si už odviesť preč tie kokety so slepačím rozumom?"

Jacinda so smiechom prikývla. Lizzie sa vrátila k Alecovi, len čo Jacinda spolu s ďalšími dievčatami pokračovali na druhú stranu miestnosti. Prerážali si cestu pomedzi veselíaci sa dav aristokratov, až nakoniec dorazili na miesto, kde sa zhromaždili Knightovci a ich priateľ Ian.

V tom okamihu boli dievčatá zdvorilosť sama. Daphne a všetky ostatné sa uklonili vojvodkyni i Alice a vychválili im róby. Potom sa už nedočkavo zhromaždili okolo lorda Griffitha. Iana prekvapil záujem tej trojice. Róbert sa pobavene usmial. Bel a Alice sa vítali s Jacindou.

Lucienova manželka Alice bola drobné stvorenie. S modrými očami a svetlými vlasmi vyzerala ako nežná víla. Oblečené mala saténové šaty broskyňovej farby, ktoré pristali k jej pleti. Bel, súčasná vojvodkyňa

z Hawkscliffu, pokladaná za jednu z najkrajších žien v spoločnosti, mala šaty z ružového hodvábu a dlhé rukávy boli ušité z priesvitného, vzdušného krepdešínu. Rezervovaná, vznešená a vyrovnaná vojvodkyňa s vlasmi farby pšenice a nevädzovomodrými očami bola dokonalým protikladom vojvodu, tmavovlasého a tmavookého Róberta, ktorý stál vedľa nej v dokonalej čiernej nádhere.

„Bavíš sa dobre, Jacinda?“ spýtala sa Alice.

„Výborne. A kde máš manžela, Alice?“

„Skladá skúšku z hospodárenia,“ uškrnula sa Alice.

„On?“ zastonala Jacinda. Nevidela ešte Revell Court, ale vedela, že Lucien zdedil zámok s príľahlými pozemkami od svojho skutočného otca a že celý majetok je v zúfalom stave. „Toto bude vaša prvá úroda na novom panstve?“

„Mala by byť, lenže šafár, ktorého si Lucien najal, nie je bohvieako šikovný. Nájomníci sa naňho neustále sťažujú. Neviem, čo všetko už vyšlo navnivoč. Nemal chuť tam ísť, ale presvedčila som ho, že ak ten muž všetko zbabre, ohrozí celú úrodu. A tak sa tam vybral, aby dal veci do poriadku, skôr než sa začne s kosením.“

„Som presvedčená, že sa mu to podarí.“

„Kiežby si mala pravdu, moja drahá. Lucien nie je typ statkára. Keby nebolo Harryho a Pippy, išla by som tam sama, ale raz sa to musí naučiť,“ dodala pobavené.

Jacinda sa zasmiala nad zaľúbeným tónom jej hlasu a súhlasne prikývla.

„Našťastie bol Ian taký láskavý a súhlasil, že ma sem odprevadí,“ pokračovala Alice a s láskou sa otočila k markízovi, ktorého očividne pozornosť Daphne a jej priateľiek privádzala do rozpakov.

„On obstoí v každej situácii,“ súhlasila s ňou Bel, plná súcitu, a zároveň využila príležitosť, aby Jacindu podpichla, že ho odmietla.

Alice so šibalským žmurknutím pozrela na nešťastného

vďovca. „Má pekne formované stehná, nemyslíte, dámy?"

„Samý sval," súhlasila Bel.

„Vy dve ste ale poriadne prefíkané!" hrešila ich Jacinda šeptom, zatiaľ čo sa jej smiali rovno do tváre. „Robíte si márne nádeje, nikdy sa za neho nevydám." Pokrútila hlavou nad Alice a podpichla ju: „Bývala si taká rezervovaná a upätá. Čo sa to s tebou stalo?"

„Na príčine je tvoj brat," usmiala sa Alice.

„Tak na to by sme si mali pripíť," žmurkla Bel.

So smiechom popíjali víno a pozorovali lorda Griffitha, vydaného napospas rozmarným stvoreniam, ktoré neboli ani spolovice také staré ako on. Vysoký, hnedovlasý markíz niekoľkokrát vrhol na Alice a Bel pohľad, ktorým celkom jasne volal o pomoc.

Obe sa však zakaždým len koketné usmiali a vychutnávali si jeho zmätok a rozpaky.

„Naozaj musíme toho chudáka čo najskôr oženiť," poznamenala napokon Alice. „Ak nie s Jacindou, tak s niekým iným."

„Vedela by som o jednej veľmi ochotnej slečne," uškrnula sa Jacinda.

Alice pokrčila nosom a diskkrétne pozrela na Daphne. „Tú? Preboha, tú nikdy."

„Máš pravdu," súhlasila Bel. Otočila si pramienok vlasov okolo prsta a skúmavo sa obzerala okolo seba.

„Vieš, Alice, možno si to Jacinda nakoniec rozmyslí. Jej sa to často stáva."

„Máš pravdu."

„Figu borovú!" vyprskla Jacinda, urazená, že si ju doberajú a aby zmenila tému rozhovoru, rýchlo sa spýtala Alice na synovca Harryho a Pippu. Alice jej odvetila, že Ich jednoročná dcérka Pippa mala zvýšenú teplotu. Než sa Alice stačila rozrečniť, pridala sa k nim hostiteľ.

„Vaša milosť," pozdravili ho všetky tri milo, keď sa im zdvorilo uklonil.

Ak existoval vo vyššej spoločnosti slobodný mladý muž, ktorého ženy prenasledovali viac než lorda Griffitha, tak to bol určite dvadsaťšesťročný vojvoda z Devonshiru. Jeho rod mal veľmi dlhú tradíciu, vrecká mal plné peňazí a bol nielen príjemným hosťiteľom a vzdelaným mužom, ale aj veľký fešák. Keď si mladý muž podal ruky s lordom Griffithom, rozťatárené dievčatá zrazu nevedeli, ktorého z nich okúzľovať skôr. Jacinda sa úprimne nádejala, že niekto nablízku má voňavú soľ, lebo Amélia vyzerala, že ju onedlho budú musieť kriesiť.

„Devonshire, som rád, že vás vidím,“ prihovoril sa mu Róbert a vykročil k nemu, aby si potriasli ruky. „Ďakujem za pozvanie.“

„Potešenie je na mojej strane, Hawkscliffe. Dúfam, že sa dobre bavíte,“ zaujímal sa hosťiteľ.

„Výborne. Je to krásny ples,“ odvetila Bel srdečne namiesto manžela.

„A bude ešte krajší, keď nás poctíte svojím tancom, milé dámy.“

Ženy sa zasmiali jeho šarmantnej odpovedi.

„Som zvedavý, či ste už mali príležitosť zoznámiť sa s novým prírastkom v našich kruhoch,“ pokračoval vojvoda, obzrel sa ponad plece, kývol na niekoho, koho v tlačnici nemohli vidieť, a potom sa otočil opäť k nim. „Dovoľte, aby som vám predstavil Williama Albrighta, grófa z Rackfordu.“

Jacinda čakala, kým sa gróf objaví v jej zornom poli. Meno jej bolo známe, pretože Amélia a Helena boli celé bez seba z tajomného grófa, ktorý sa vraj objavil v spoločnosti počas jej pobytu na vidieku. Údajne je to stratený syn markíza z Trura a St. Austellu. Bol bohatý, pekný a slobodný. Takže veľmi dobrá partia. Je trochu zvláštny a vyzerá ako dobrodruh, rozplývali sa dievčatá, chichotajúc sa od vzrušenia. Vraj pripomína tигра v klietke. Jeho príbuzní boli presvedčení, že zomrel ako trinásťročný

krátko po svojom zmiznutí. Teraz sa znova objavil, živý a zdravý, ale tvrdohlavo odmietal čokoľvek prezradiť o tom, kde bol a čo po celý ten čas robil.

Práve kvôli jeho mlčaniu sa v spoločnosti začali šíriť klebety - jedni tvrdili, že si zmenil meno a vydal sa na more, iní, že sa zúčastnil na vojne proti Napoleonovi, ďalší, že žil ako dobrodruh v Indii. Ktorákoľvek z týchto možností vysvetľovala jeho drsné spôsoby. Nie je to netaktné, že tak provokuje zvedavosť a nikomu nič neprezradí?

Takýmto spôsobom dáva najavo, že nás do Jeho života nič nie je, pomyslela si Jacinda pobavene. Kvôli Rackfordovi dámy lapali po dychu a namyslení fičúri sa zhrýzali žiarlivosťou. Nebola si celkom istá, či má záujem zoznámiť sa s človekom, ktorý spôsobuje taký rozruch.

Zrazu sa vynoril z davu a pobral sa rovno k nim. V tej chvíli prestal pre ňu existovať svet. To nemôže byť pravda! Žalúdok sa jej zovrel rovnako, ako keď sa po prvýkrát pokúsila so svojím koňom preskočiť šesť stôp vysoký plot. Plesová sieň sa s ňou rozkrútila a vírila jej pred očami v rozmazaných farbách.

Lord Rackford? To Je predsa Billy Blade!

Buď je to on, alebo si s ňou nepekne zahráva jej pamäť. V šoku pozorovala, ako sa zoznamuje s jednotlivými členmi jej rodiny, a cítila, že aj najmenší vánok by ju zrazil z nôh. Spoznala ho okamžite, hoci nakrátko ostrihané hnedé vlasy učesané dozadu ho zmenili takmer na nepoznanie.

V belosknúcom naškrobenom nákrčníku a vyleštených topánkach vyzeral ako dokonalý džentlmen, ale ona mala v hlave jeho predošlý výzor. Videla ho tak, ako si ho pamätala z ich stretnutia - s opálenou pokožkou a pohanským tetovaním na chrbte. Potom sa jej oči sklzli na červený karafiát v gombíkovej dierke - presne taký mal na sebe, keď prišiel do ich paláca - a okamžite sa prebrala z omámenia.

Bože dobrý, prilákala som do vyššej spoločnosti zlodēja!
Voľné šaty jej boli odrazu pritesné. Srdce sa jej rozbúšilo a začala sa nervózne obzerať okolo seba, dúfajúc, že tú vonnú soľ niekto nablízku naozaj má.

Kým v panike premýšľala, čo má urobiť, Blade potriasol rukou lordovi Griffithovi a dôkladne si ho premeral. Chcela ujsť, než sa dostane k nej, ale bolo už príliš neskoro.

„A toto je krásna Jacinda Knightová," predstavil ju vojvoda z Devonshiru a upriamil pozornosť celej skupinky na ňu.

Vysoký a mocne stavaný, nádherný a mužný, elegantný gróf sa otočil, s úsmevom jej pozrel do očí a zdvorilo sa uklonil: „Slečna..."

Intímne pohladenie vyjadrené v tom jedinom slove ju celú rozochvelo. Jeho vzhľad sa zmenil, ale zafarbenie hlasu bolo rovnaké a rovnaké boli aj jeho hypnotizujúce oči - prenikavé a hlboké. Žiarili pod hnedými mihalnicami, zelené dúhovky boli lemované tmavomodrým prúžkom.

Nebola v stave prehovoriť. Nechcela si ani len predstaviť, čo ho sem priviedlo. Srdce jej bilo tak prudko, že nevnímala žiadne zvuky. Hoci ju už predstavovali na niekoľkých kráľovských dvoroch Európy, v tejto chvíli vôbec nevedela, ako sa má zachovať. Keď sa jej dotkol a nežne si priložil jej ruku k ústam, aby jej vtlačil na hánku bozk, mala čo robiť, aby neomdlela.

Nespustil ju z očí a v jeho pohľade sa zračilo odhodlanie i rebelantstvo, povýšenectvo i varovanie, aby ho neprezradila, lebo by bolo pre nich obidvoch veľmi neprijemné, keby niekto zistil, že sa poznajú. Pevne jej stisol prsty. „Smiem vás poprosiť o tanec?"

Preľakla sa a zahundrala nezrozumiteľné odmietnutie.

Trúfalý ako vždy, pokladal jej zamrmanie za súhlas, chytil ju za zápästie, veselo sa rozlúčil s jej rodinou

a začal ju ťahať preč, akoby ju už nikdy nemienil doviest nazad. Vyľakane preletela po všetkých pohľadom, ale nemala na výber. Musela ho nasledovať, lebo ju po celý čas ťahal za ruku.

Kráčal pomedzi ľudí a opäť ho obklopovala aura prirodzeného vodcu ako vtedy v kolónii. Spamätala sa až potom, keď sa ocitla v jeho náručí na okraji tanečnej plochy a orchester spustil waltz.

„Vy viete tancovať?“ zašepkala prekvapene. Konečne znova našla hlas, aj keď za daných okolností nebola jej otázka veľmi na mieste.

„V podstate nie,“ priznal sa rozmarné a opatrne sa poobzeral okolo seba, „ale vy mi stojíte za to, aby som sa strápnil.“

„Blade!“

„Rackford,“ opravil ju potichu. „Budete mi musieť pomôcť, drahá. Myslím, že vaša ruka ide... sem.“ Položil jej ruku na svoje pravé plece, potom sa usmial a oči mu šibalsky zaiskrili. Ponúkol jej ľavú ruku a čakal, kým sa ho chytí.

MLčky na ňu chvíľu hľadela. Potom mu pozrela do tváre. Keď znovu prehovorila, jej hlas znel prekvapene. „Dali ste sa ostriať.“

Pobavene sa usmial: „Netrápte sa, milá Dalila, neprišiel som vďaka tomu o svoju silu ako biblický Samson.“

„Čo tu vlastne robíte?“

„Všetko vám vysvetlím, ale ak okamžite niečo neurobíte, tak nás tanečníci ušliapu.“

„Ale ja nesmiem tancovať waltz,“ namietla nešťastne. „Róbert bude zúriť.“

„Ja to s ním vybavím,“ sebavedome vyhlásil. „Chyťte sa ma.“

Opäť pozrela na jeho ruku a spomenula si na tú noc v uličke a na chvíľu, keď jej ponúkol tú istú ruku, aby jej pomohol vstať z hĺby haraburdia. Vtedy vyzeral ako

dobrodruh. Drsnú, mozoľnatú ruku mal pokrytú špinou a zaschnutou krvou. Teraz mal na nej navlečenú snehobielu rukavicu.

S búšiacim srdcom vložila pravú ruku do jeho ľavice.

„Správne," zašepkal. „Bože môj, ste osľňujúco krásna." Pravou rukou ju zľahka objal okolo pása, aby jej pomohol znova nadobudnúť stratenú rovnováhu.

Len čo sa jej dotkol, prudko sa zachvela. To ju prebralo z omámenia a v hĺbke jej duše sa začal rodiť hnev.

„Čo tu vlastne robíte?" zopakovala zlostne, len čo hudba začala hrať hlasnejšie.

„Dalo by sa povedať, že si rozširujem obzory." Tanečným krokom ju viedol po parkete, tajomne sa na ňu usmievajúc.

„Takže sa stalo presne to, čoho som sa obávala," vyhrkla napäto.

„Predali ste moje diamanty. Vďaka nim ste si prerazili cestu do spoločnosti, aby ste si mohli napláňovať ďalšie lúpeže. Mám pravdu?"

„Celkom presne ste uhádli moje úmysly. Všimli ste si tie obrazy, ktoré má Devonshire vo svojej galérii? Vďaka nim by som mohol zarobiť hotový majetok -"

„Vy ste blázon! Musíte okamžite odísť a už sa sem nikdy nevracajte. Chytia vás a obesia. Nikdy vám to nemôže vyjsť!"

„A prečo? Vy ma predsa neprezradíte. Alebo sa mýlim? Koniec koncov," dodal varovne, pevnejšie si ju privinúc, „sú veci o ktorých by som mohol v spoločnosti rozprávať aj ja. Nezabudol som, aká vzrušená ste boli v mojom náručí," zašepkal so sklonenou hlavou, špičkou nosa sa takmer dotýkajúc jej tváre. Cítila voňavú sviežosť jeho pokožky i príjemný parfum. „My dvaja sme ešte spolu neskončili, drahá slečna Smithová. Je veľmi veľa druhov rozkoše, ktoré vás rád naučím."

„Čušte!" precedila pomedzi zaťaté zuby.

Vyceril biele zuby v zmyselnom úsmeve. „Ohromne sa vám to páčilo. A okrem toho, ste mojou dlžníčkou.”

„Blade -”

„Rackford,” opravil ju opäť.

„Nech sa voláte akokoľvek, toto vám nikdy neprejde! Je od Vás naozaj nesmierne surové, že nechávate lorda a lady Trurovcov veriť, že ste ich stratený syn -”

„Jacinda, srdiečko, ale ja som naozaj ich syn.”

Zmätene si obzerala jeho tvár. Vyzeral celkom úprimne, a to ju prekvapilo. „Ako je to možné?”

„Vy neviete, ako sa robia deti?”

Jeho otázka ju urazila.

„Prisahám na svoju česť, že dni, keď som sa pohyboval mimo zákona, sú navždy preč. Dokonale som sa polepšil... Je pozoruhodné, čoho všetkého je muž schop-ný, keď sa ocitne zoči-voči slučke,” dodal ironicky.

„Akej slučke?”

„Tej, ktorú mi otrčili pod nos, keď ma chytili a strčili do cely vo väzení Newgate. Keby sa to nebolo stalo, celkom určite by som nebol na tomto nudnom plese,” zahundral popod nos.

„Chytili vás?”

Zamračene prikývol. „O'Dell nám nastavil pascu. Zahnal malého Eddieho do úzkych a vystrašil ho na smrť, a tak mu to chlapča určite prezradilo, kedy sa chystáme na ďalšiu akciu. O'Dell oznámil na Bow Street, kde si majú na nás počkať. Veľmi efektívny spôsob, ako sa zbaviť konkurencie. Ale ubezpečujem vás, že ten podliak ešte bude o mne počuť.”

Hlava sa jej krútila a kým tancovali vo vírivom rytme waltzu, nespúšťala z neho oči. Mala pocit, že ju vtahuje do niečoho, o čom nechce nič vedieť, ale nevedela sa ubrániť túžbe vypočuť si jeho za vlasy pritiahnutý príbeh až do konca. „Dúfam, že O'Dell neublížil tomu chlapcovi,” ozvala sa opatrne.

„Poriadne ním otriasol, ale Vreckár nie je padavka. Hneď ako som sa dostal na slobodu, poslal som ho do internátnej školy na vidieku ako jeho anonymný dobrodinec. Dúfam, že z neho vyrastie poriadny človek.“

„A čo sa stalo s Natom a ostatnými?“

„Poslali ich na nútené práce do Austrálie. Všetkých nás chceli obesiť, a tak som požiadal o pomoc svojho papá.“

„Dobre viete, že vám to nevyjde, a ja vám celkom určite nebudem pomáhať vo vašom podvode. Darmo sa o to pokúšate. Ak niekto príde na to, akú riskantnú hru hráte -“

„Jacinda, ja vám predsa hovorím pravdu! Verte mi,“ povedal mierne, keď si všimol obavy v jej očiach.

„Práve kvôli tomu som vám nemohol prezradiť svoje skutočné meno. Celých pätnásť rokov som ho tajil. Nikto spomedzi mojich spoločníkov netušil, v akej vysoko postavenej rodine som uzrel svetlo sveta. Nikdy by ma neboli prijali medzi seba. Hovoril som vám predsa, že som ako mladý chlapec utiekol z domu, nie?“

„Áno, ale... to predsa nemôže byť pravda! Azda len nechcete povedať, že ten príšerný tyran, pred ktorým ste utiekli z domu, ten, ktorý vás sadisticky mlátil, bol markíz z Trura a Saint Austellu?“

„Presne ten.“

„Neverím vám!“

„Je to pravda. Môj starší brat Percy vlani v zime zomrel a následníctvo prešlo na mňa. Nemal som v úmysle robiť si nároky na titul a panstvo, pretože vymretie otcovho rodu by bolo bývalo preňho najbolestivejším trestom za všetko utrpenie, ktoré mi spôsobil.“

„Žartujete,“ namietla v úžase.

„Nežartujem.“

Vražedný chlad, ktorý sá odrazu objavil v jeho očiach, ju zamrazil a vyzeral príliš úprimný, aby bol falošný. Z jeho tvrdení a vírivého tanca sa jej zmocňoval závrat.

„Vy mi stále neveríte," skonštatoval po chvíli sklamane.
„Neverím! Ste bezočivý zlodej. Hľadaný zločinec."
Znova pozabudla, že má hovoriť potichu a nervózne sa poobzerala okolo seba, či si niekto nevšimol, ako vášnivo spolu diskutujú.

Zatrpknuto hľadel ponad ňu a obzeral si ostatné tancujúce páry. „Ak si to skutočne myslíte, tak prečo ste mi nechali ten diamantový náhrdelník?"

Začervenala sa napriek svojej vôli. „Aby ste sa nemuseli utiekať ku krádežiam. Ak boli vaši priatelia skutočne v núdzi, stačilo, aby ste ho predali."

„Nemohol som to urobiť."

„Prečo nie? Nikto by ho nekúpil?"

„Ja neprijímam milodary, milá Jacinda. Chcel som vám ho vrátiť. Preto som vás vyhľadal v Hyde Parku. Dúfam, že sa na ten deň pamätáte," dodal ľadovo.

Pri spomienke na to, ako ho ponížila, sa jej rozochvelo srdce, ale znova si pripomenula, že zmaril jej pokus ujsť k matkiným priateľom do Francúzska. „Ak naozaj hovoríte pravdu a ak ste nepredali môj náhrdelník, aby ste peniazmi zaň financovali túto frašku, tak potom by ste mi ho mali vrátiť."

Našpúlil pery. „To nemôžem."

„Tak vidíte!" uškrnula sa posmešne.

„Musel som sa ho zbaviť!" zaprotestoval, keď sa pohrdavo usmiala. „Je vo váze v spálni vikomta Erharda. Podarilo sa mi ho tam ukryť pri zatýkaní. Zaútočilo na nás dvadsať strážnikov z Bow Street, keď sme boli uprostred -"

„Chcete povedať, že moje diamanty má Daphne Taylorová?"

Mlčky prikývol.

„Blade!"

„Rackford," znovu ju opravil. „Keď nás chytili, kradli sme v paláci jej otca. Urobil som to kvôli vám, lebo vám

ubližovala. Neteší vás to?"

„To je absurdné! A ja, hlupaňa, som vám už-už uverila! Môj diamantový náhrdelník je podľa vás vo váze domu, kde vás zatkli, keď ste ho chceli vykradnúť, akýmsi zázrakom vám dovoľia odísť z väzenia Newgate, objavíte sa vo vyšších kruhoch a robíte si nárok na dedičstvo markíza Trura. Naozaj očakávate, že vám naletím na ten grandiózny podvod?"

„Nie je to podvod. Čo si vlastne o mne myslíte?"

„Myslím si, že sa vám nejakým spôsobom podarilo zistiť príbeh o stratenom synovi lorda Trura a rozhodli ste sa, že zahráte jeho rolu, aby ste zbohatli. A tak ste predali môj náhrdelník, aby ste mali z čoho financovať túto trápnu maškarádu -"

„To je lož!" zasipel plný zúrivosti. „Spýtajte sa otca, ak mi neveríte. Veľmi dobre vie, že som jeho syn. On sám mi urobil túto jazvu. Môžete sa spýtať aj svojho brata Luciena! Už dávno zistil o mne pravdu - a len pre vašu informáciu, nepustili ma z väzenia bez trestu. Musel som súhlasiť, že im poskytnem informácie o najhorších kriminálnikoch londýnskeho podsvetia. Myslíte si, že som šťastný, že si z tých chlapov urobím svojich úhlavných nepriateľov?"

„Nič tým neriskujete," zašepkala. „Všetci sú predsa presvedčení, že Billy Blade je mŕtvy!"

„A naozaj budem mŕtvy, ak sa tí chlapi dozvedia, že žijem a že som ich udal. Nie som klamár. Ale aj keby to bol podvod, prečo by vás to malo pohoršovať? Nenávidíte predsa týchto pompéznych pokrytcov, ktorí boli takí krutí voči vašej matke. Ak si dobre spomínam, práve to bol jeden z hlavných dôvodov, pre ktorý ste sa rozhodli ujsť."

„A bol to pokus, ktorý ste zmarili, ak si dobre spomínam!"

„Odmietate uznať, že som to urobil pre vaše dobro?"

„To rozhodnutie neprináležalo vám! Malo to byť moje rozhodnutie!"

Zaťal zuby. Viditeľne sa snažil krotiť svoj hnev. Nakoniec pokrútil hlavou: „Ach, Jacinda, Jacinda, vy spurná, tvrdohlavá divožienka! Naozaj nič nechápate?"

Privinul si ju ešte viac, až zacítila jeho teplý dych. „Teraz už môžeme byť spolu," zašepkal. „Otca Percyho smrť poriadne vydesila a trvá na tom, aby som sa oženil a postaral sa o zachovanie rodu, ktorého budúcnosť je ohrozená. Počul som, že sa vám podarilo vyvliecť sa zo sobáša s lordom Griffithom. Mimochodom, gratulujem vám k tomu, že ste si zobrali moju radu k srdcu. Bože, aký je ten chlap nudný! Ten by vás nikdy neuspokojil. Vy a ja sme jediní dvaja ľudia, ktorí dokážu pohrdať týmito pompéznymi pokrytcami. Ak spojíme svoje sily, budeme mať istotu, že naše spoločné tajomstvá zostanú v bezpečí."

Tak o to mu ide! Odtiahla sa a popudené mu pozrela do očí. „Naše tajomstvá?"

„Moju minulosť a vašu... slabosť." Potmehúdsky sa usmial.

Brada jej ovisla. Jeho uväznenie a pobyt vo väzení vôbec nezmiernili jeho aroganciu. „Takže vy ma žiadate, aby som sa za vás vydala? Len tak?" Luskla prstami.

Plný sebadôvery pokrčil plecami. „Áno, len tak."

„A prečo by som to mala urobiť?" domáhala sa vysvetlenia. „Aby ste mohli na mňa dozerať a mať istotu, že neodhalím váš podvod?" Hlas sa jej triasol od hnevu. „Aby ste ma mohli kontrolovať, tak ako moji drahí bratia? To je jediné, o čo vám ide?"

„No tak, Jacinda, majte rozum -"

„Nie, vy majte rozum, pane." Vífazoslávne sa usmiala. „Došlo k istým zmenám. Len pre vašu informáciu - po tom, ako ste ma odvliekli späť k rodine, som si našla iného muža!"

Deviata kapitola

Jacinda si myslela, že Blade, alebo kto to je, vybuchne. Tvár mu potemnela a pod rukou, ktorú mala pri tanci zľahka položenú na jeho pleci, cítila, ako sa mu napli svaly.

Ale nepomýlil si ani jediný krok.

Nebezpečná chvíľa pominula. Pousmial sa so škodoradosťou v očiach a potom ľahostajne pokrčil plecami.

„Nech je to, ako chce, obidvaja veľmi dobre vieme, že v skutočnosti chcete mňa.“

Jeho nekonečná arogancia jej vyrazila dych. „Vy... vy ste neuveriteľne drzý!“

Potichu sa zasmial, potom sklonil hlavu k jej uchu, ale neprestal sa s ňou krútiť po tanečnej ploche. „Vôbec nie, drahá Jacinda. Keby ste sa za mňa vydali, vyplynuli by z toho pre vás len samé výhody.“

Cítila jeho teplý dych a naskakovali jej z toho zimomriavky.

„Trápi vás predsa, že jedného dňa vykročíte v matkiných šľapajach. Ubezpečujem vás, že ja vás tak uspokojím, že vám nikdy ani len nenapadne, aby ste hľadali potešenie v cudzom náručí.“

Pohoršene vykrikla, využila, že sa práve ocitli na okraji tanečnej plochy, vytrhla sa mu z náručia a vybehla na terasu, rozčúlená a zapýrená nad jeho lascívnym sľubom. Líca jej horeli, pretože jeho slová vyvolali v jej mysli vzrušujúce spomienky na večer v jeho zlodejskej izbe. Je nevysloviteľne odporný, nechutne otvorený! Musí sa od neho držať čo najďalej, aby si niekto nevšimol, aká rozrušená je v prítomnosti toho ničomníka. Musí znova nadobudnúť pokoj a sebaovládanie.

Rackforda a či Blada, nech to už bol ktokoľvek - však mala v päťach!

„Jacinda!"

„Choďte preč! Vy nie ste džentlmen!"

Zasmial sa.

Snažila sa mu uniknúť, a tak sa rozbehla po kamenných schodíkoch do záhrady. Bez škrupúl kráčal za ňou popod drevené mriežky, po ktorých sa ťahali popínavé ruže, prenasledujúc ju dlhými krokmi.

„Jacinda! Dočerta, neodstrkávajúte ma teraz, keď som vám na striebornej tácke ponúkol seba i svoj titul! Zabudnite na svoje zaľúbenie. Obidvaja predsa dobre vieme, že patríte mne."

„To by som radšej umrela!"

„A neprezradíte mi, kto je tým šťastlivcom?"

„Do toho vás nič nie je!"

„Ak je to Acer Loring, budem musieť vami poriadne zatriasť, aby ste sa spamätali."

„Nie je to on," odvrkla. „Choďte preč!"

„Tak kto je to?"

„Aj tak ho nepoznáte!" Chodník, po ktorom kráčala, odrazu skončil a ocitla sa pri malej fontáne ukrytej v okrúhlom prírodnom altánku tvorenom živým plotom. Bezradne zostala stáť. Odrazu ju odzadu mocne objal. Skôr než sa stihla nadýchnuť, otočil si ju k sebe a s horúčkovitou naliehavosťou sa zmocnil jej úst.

„Prestaňte!" pokúsila sa protestovať, ale len čo otvorila ústa, prehĺbil bozk. Zastonala, keď jej ľavú ruku pevnejšie ovinul okolo pása a pravou ju objal okolo krku.

Ako presne si pamätala lákavú sladkosť jeho bozku! Jeho dotyk, jeho vôňu. Billy... Zovrel ju ešte pevnejšie a privinul si ju k sebe, ale bránila sa jeho omamujúcej sile a túžbe poddať sa mu. Silou vôle sa nútila vzdorovať mu a neopätovať jeho bozky. Cítila, že ho jej naivný pokus pobavil a že sa usmieva.

„Ale no tak, srdiečko." Hlas mal priškrtený.

Brúskami prstov ju nežne pohladkal po brade, zaklonil jej hlavu dozadu a prinútil ju hľadiť mu do očí, ktoré horeli spaľujúcou túžbou. „Privítajte ma, ako sa patrí."

Pomaly sklonil hlavu a jazykom ju prinútil pootvoriť pery. Nenašla v sebe dostatok sily, aby aj naďalej vzdorovala jeho žiadostivým ústam. Impulzívne ho objala okolo krku a privinula sa k nemu.

Vybral si červený karafiát z gombíkovej dierky a kým ju bozkával, hladkal ju jeho jemnými lupienkami po líci. Potom jej kvet zastokol do vlasov za ucho. Jeho gesto jej pripadalo nesmierne romantické. Zahorela túžbou, pohladkala ho po vyholenom líci, prešla prstami po jeho upravených vlasoch - ale keď zacítila, že zovrel do dlane jej prsník, okamžite sa prebrala z omámenia. Odtrhla sa od neho, prerývane dýchajúc. Keď k nej znova vystrel ruky, odstrčila ho. „Nie, nechcem to. Nechcem vás!"

Zaťal zuby. Oči sa mu ligotali potláčanou žiadostivosťou a hnevom z jej odmietnutia. „Kto je to?" zavrčal.

„Lord Drummond," vyletelo z nej vzdorovito.

„Tak toho naozaj nepoznám a neviem sa dočkať, kedy sa s ním zoznámim. Čo si asi pomyslí, keď mu poviem o vašej návšteve v mojej izbe na Brainbridge Street? Alebo keď mu rozpoviem o vašom návrhu, ktorým ste sa ma pokúšali zviať v koči, len aby som vás nechal ujsť do Francúzska?"

„Neopovážte sa ma vydierať!" zasipela, zlostne naňho zazerajúc. „Ak sa čo i len jediným slovíčkom zmienite o tej noci lordovi Drummondovi alebo komukoľvek inému, porozprávam všetkým o vašej minulosti v čele zlodejského gangu."

Pozoroval ju so zlostným počudovaním. „Máte bod, drahá Jacinda. Zdá sa, že ste sa kadečomu podučili."

„To vy ste mi radili, aby som sa naučila myslieť ako zlodej. Jednoducho si dajte záležať na tom, aby ste mi

nekrížili cestu, a ja nebudem stáť v ceste vašim cieľom. Dohodnuté? To vy ste ma vrhli späť do tohto života. Ak tu už musím byť, mám v úmysle rozhodovať sama o sebe."

Skúmavo si ju obzeral. „Nemôžem vám sľúbiť, že sa budem držať vašej rady."

Otočila sa, že odíde, ale chytil ju za rameno.

„Chcem vás, Jacinda," varoval ju. „A tak či tak vás jedného dňa dostanem."

„Len sa o to pokúste a bratia vám odtrhnú hlavu. Teraz ste v našom svete a ak ma rozhneváte, milý Rackford, budete to sakramentsky ľutovať." S tými slovami hodila červený karafiát na zem a v chladnej, vlhkej tme sa rozbehla nazad do rozžiarenej plesovej siene.

Billy preklíňal sám seba, že to tak zbabral. Odrazu nevedel ako ďalej. Nesmierne ho škrelo, že ho to dievčisko znova odmietalo. Pozoroval, ako neisto kráča po chodníku zaliatom mesačným svetlom. Zlaté prstence vlasov jej poskakovali okolo hlavy a tenučké šaty sa jej ovíjali okolo nôh. Vybehla po niekoľkých schodíkoch na terasu a zmizla v dome.

Zhlboka si vydýchol a prešiel si rukou po vlasoch.

Spomenul si, že ho prinútili, aby sa nechal ostrihať a zamračil sa.

Lord Drummond? premýšľal plný hnevu. Kto to môže byť?

Šomrúc si popod nos, si napravil naškrobený nákrčník a vykročil smerom k rozľahlému palácu Devonshire. Keď kráčal popri karafiáte, stupil naň a bezohľadne ho zašliapol do štrku. Na prahu dverí neisto zastal. Opäť mal pocit, že sa ocitol niekde, kam nepatrí, a bol takmer zúfalý z toho, že sa nevyzná v tom žiarivom svete a jeho rafinovaných nástrahách.

Preletel očami po sieni, aby našiel svoju zlatovlasú korisť. Keď ju nikde nevidel, pohľadom sa zatúlal späť na miesto, kde predtým stála jej rodina. Ešte dnes musí

vidieť toho šťastlivca, ktorý si podľa nej zaslúži jej ruku. Rozhodol sa, že najprv osloví hostiteľa. Prepletal sa pomedzi množstvo ľudí, až napokon zbadal Devonshira, ako sa rozpráva neďaleko neho so skupinkou hostí. On mu určite povie, kto ten Drummond je. Postavil sa k mladému vojvodovi, pretrpel ďalšie predstavovania, ukláňal sa, potriasal si ruky s ďalšími nafúkancami a tvrdil, aký je očarený, že sa mohol zoznámiť s matrónami ovešanými diamantmi. Každá naňho pozerala hodnotiacim pohľadom a pokladala za nutné spomenúť svoje dcéry alebo netere. Nevedeli, že on je už skalopevné rozhodnutý - svoju nevestu už našiel a je rozhodnutý dostať ju, či sa jej to páči, alebo nie.

Po krátkom spoločenskom rozhovore sa mu podarilo odtiahnuť čo naj diskrétnejšie Devonshira nabok a položil mu otázku, ktorá zaujímala jeho. Len čo mu vojvoda povedal, čo sa chcel dozvedieť, kývnuc hlavou k miestu, kde ešte stále stála rodina Knightovcov, nemohol uveriť vlastným očiam.

„Žartujete, pane?“

Devonshire pokrútil vážne hlavou.

„Lord Drummond z ministerstva vnútorných záležitostí?“ vypytoval sa hostiteľa ďalej, aby nadobudol istotu, že sa nemýli.

„Áno,“ ubezpečil ho vojvoda.

Kým neuvidel toho obstarožného páňa, jeho meno mu nehovorilo vôbec nič. Ale teraz mu to pripadalo ešte absurdnejšie. Dočerta, čo má Jacinda vlastne za lubom? prižmúril oči.

Krásne mladučké stvorenie, o ktorom už rozmýšľal, akoby mu patrilo, sa zúfalo vešalo na rameno muža, ktorý mal najmenej sedemdesiat. Muža, ktorý sa preslávil ako jeden z najznámejších toryovských tyranov vo vláde lorda Liverpoola. Otvorene s tým plesnivým dedkom flirtovala! Poznal to podľa jej smiechu, podľa toho, ako koketné

privierala viečka a nakláňala hlavu, i podľa jej trepotajúceho sa vejára. Myslel si, že ho klame zrak.

Potratila azda rozum? pomyslel si. Dala prednosť tomu starému capovi pred mnou?

Nebude ťažké ukradnúť ju tomu starcovi. Statný lord Drummond nevyzeral síce chatrne, ale tvár mal vráskavú, vlasy šedivé. Cviker sa mu leskol v žiare sviečok, akoby práve špekuloval nad nejakými intrigami, alebo o novom spôsobe, ktorý vláde umožní vyciaviť chudobu ešte viac ako doteraz.

Keď sa jeho začudovaný pohľad opäť zabodol do Jacindy, spomenul si na ten večer, keď mu s vášnivou rozhodnosťou rozprávala o svojej túžbe oslobodiť sa. Spomenul si, ako ju podpichoval, aby sa vydala za nejakého vetchého starca...

Tá prefíkaná potvora! Tá intrigánka! Ohúrené na ňu hľadel cez celú miestnosť. Tak si napokon predsa len našla kľúčik od svojej zlatej klietky.

Takže jediný manžel, ktorý tej dáme nebude spôsobovať žiadne ťažkosti, je mŕtvý manžel.

Najradšej by sa nahlas rozosmial nad jej odvážnym počínaním, ale keď si uvedomil, že ten starý muž je oveľa vážnejším súperom, ako si pred chvíľou myslel, smiech ho prešiel. Hrozbu pre neho nepredstavoval samotný lord Drummond, ale to, čo mohol Jacinde poskytnúť.

Slobodu.

Presne to, o čo ju pripravil on v tú noc, keď ju vrátil Lucienovi.

Ironický úškrn z jeho tváre okamžite zmizol a pokúšal sa zorientovať v novej situácii. Jacinda zrejme vycítila jeho uprený pohľad a pozrela smerom k nemu ponad okraj vejára. Len čo sa ocitol v zajatí jej tmavých očí, takmer prestal dýchať.

To ti nevyjde, ty potvora! Túžiš po mne viac, ako si

chceš priznať, dohováral jej v duchu.

Doprostred čela jej spadla kučierka a rozkošné poskočila, keď s povýšeneckým pohrdaním mykla hlavou a odvrátila tvár. Líca jej však sfarbila červeň, ktorá ju prezradila. Potom ju jej obstarožný nápadník odviedol medzi zahraničných hostí.

Pozoroval nerovný pár s narastajúcim hnevom a prehlbujúcimi sa pochybnosťami tak dlho, kým dokázal ovládnuť svoj hnev - necelú minútu - a potom prudko vykročil domov bez toho, aby sa s niekým rozlúčil.

Už mal po zuby tej prekliatej pokryteckosti. Je najvyšší čas, aby sa vybral poľovať na Šakalov.

Uvoľnil si nákrčník a naskočil do novej zbytočne drahej bričky. Podozrieval otca, že mu ju kúpil len preto, aby zmiernil výčitky svedomia za to, že ho v detstve tak často mlátil.

Kočič sa držal sedadla, akoby mu išlo o život, keď hnal bričku ulicami Londýna ako zmyslov zbavený. Brička bola oveľa ľahšia a rýchlejšia než nemotorné koče, ktoré bol zvyknutý používať ako Blade, a tak sa takmer prevrátil, keď prudko odbočil za roh St. James Street. Vzápätí si uvedomil, že si vybíja zlosť na nič netušiacich koňoch. Nie je predsa ako jeho otec.

Pritiahol uzdu a zvyšok cesty k otcovej rezidencii v Lincoln's Inn Fields prešiel oveľa pomalšie. Po celý čas bol hlboko zamyslený. Bože, aké je to svojhlavé stvorenie! Túžiť po takej žene je čiro-čire bláznovstvo. Ešte aj Lucien sa o nej vyjadril, že je nevyspytateľná.

Zmätený a sršiaci hnevom zastavil kone pred vysokou tehlovou budovou, ktorú pred osemdesiatimi rokmi postavil George Dance The Younger.

Zoskočil z kozlíka a zveril opraty lokajovi. Kým sluha odviezol prepychovú bričku cez úzku uličku do neďalekých stajní, vybehol hore schodmi k predným dverám, zo zvyku sa obzerajúc ponad plece. Za ním

bolo štvorcové námestíčko, kedysi miesto verejných popráv. Bolo ponorené do tmy a ticha. Okolité domy mu pripomínali ctené vdovy, ktoré už mali svoje lepšie časy dávno za sebou. Ešte aj divadlo v neďalekej ulici Portugal stratilo na popularite a teraz ho používali ako sklad na tovar. Spoločenský život londýnskej smotánky sa presťahoval na západ do Mayfair. Z okien svojich komnát na poschodí dovidel na hranice sveta, v ktorom žil dlhých pätnásť rokov.

Možno existoval dôvod, prečo si vybral za svoj domov miesto tak blízko otcovej rezidencie, ale radšej na to nechcel myslieť. Ten starý netvor trávil väčšinu času tak či tak v Cornwalle, lovil líšky a vôbec sa nenamáhal zúčastňovať sa na zasadaniach parlamentu. Vedel to, pretože závistlivými a nenávisťnými očami sledoval dianie v rodine, aj keď z bezpečnej vzdialenosti.

Vyšiel hore schodmi a prekvapilo ho, keď mu majordómus Gerald otvoril dvere a hlboko sa mu uklonil. „Lord Rackford.“

„Dobrý večer, Gerald. Je otec doma?“

„Nie, pane, Jeho lordstvo je ešte v klube. Mám vám niečo poslať?“

Odmietol mávnutím ruky. „Ďakujem, nič nepotrebujem.“ Ešte stále si nezvykol na to, že ho obklopujú ľudia, ktorí mu slúžia. Nevedel povýšenecky zaobchádzať so sluhami, akoby to neboli ľudia, ale stroje. „Ďakujem vám, priateľu,“ potľapkal srdečne muža po pleci, keď prechádzal okolo neho.

„K-k službám, pane,“ vyjachtal prekvapený majordómus a sledoval mladého grófa, ako prechádza po vstupnej hale a náhli sa po širokom mahagónovom schodišti do svojich komnát.

Práve vybehol na prvé poschodie a chystal sa pokračovať na druhé, keď sa za ním ozval tichý, vyčerpaný hlas.

„William.“

Okamžite spoznal ten bezmocný tón a pokúšal sa ovládnuť trpký, dlho živený odpor, ktorý okamžite zaplavil celé jeho telo. Zostal stáť na schodoch a unavene sa otočil, keď matka potichučky, ako tieň, vyšla zo salónu.

V päťdesiatke bola kedysi krásna markíza z Trura a St. Austellu zvädnutou troskou, ktorá pôsobila dojmom, že sa neustále niečoho bojí. Keď ako mladík žil na uliciach Londýna, občas ho pochytil smútok za domovom. Pripomínal si matkinu vôňu, lepšie povedané vôňu čiernej tinktúry, ktorou si maľovala obočie a oči, henu, s ktorou si ošetrovala vlasy, olej, vďaka ktorému mala hladkú pokožku a rúž, ktorý si nanášala tenkým štetcom z ľavej srsti na pery. Nedokázala zabrániť manželovi v tom, aby bíjal jej mladšieho syna, a tak unikala pred realitou a pred zničenou rodinou, hľadajúc útočisko v starostlivosti o vlastný zovňajšok.

Bol presvedčený o tom, že jej nedokáže odpustiť, ale neodvážil sa nahlas vyjadriť svoj hnev zo strachu, že to krehké stvorenie sa zrúti a premení na hrbku prachu. „Dobrá večer, madam.“

„Prišiel si domov zavčasu.“

Domov? pomyslel si ironicky. Naozaj som tu doma?

Pomaly vyšla na schodište a svetlo sviečok jej vytvorilo na lícach hrôzostrašné tieň. „Nebol ples v Devonshire podľa tvojej chuti?“

Hľadel na ňu a držal sa na uzde. Najradšej by ju bol požiadal, aby ho nechala na pokoji, že už je príliš neskoro, aby sa pokúšala nadviazať s ním bližší vzťah, ale miesto toho len pokrčil plecami: „Bolí ma hlava.“ Nedokázal zabrániť ironickému podtónu v hlase, ale ona si to vôbec nevšimla.

So záujmom nadvihla obočie, keď spomenul fyzickú bolesť, pretože choroby boli jej ďalším koníčkom. Bolesť hlavy bola jej obľúbenou výhovorkou a umožňovala jej

zatvoriť sa do svojich komnát, kedykoľvek vycítila, že sa schýľuje k búrke, ponechajúc ho napospas osudu vo chvíľach, keď najviac potreboval dospelého spojenca. Tvrdievala, že ten krik jej drása nervy. Teraz, keď už bol dospelý, celkom chápal jej dôvody. Ak na vlastné oči nevidela, čo sa za dverami jej izby deje, tak to pre ňu neexistovalo.

„Zazvoním, aby ti priniesli prášok -“

„Nie, ďakujem. Stačí, ak si ľahnem.“

Plecia jej sklamané ovisli, keď odmietol, aby sa o neho aspoň v dospelom veku starala. „Ako si želaš, William.“

„Dobrá noc, madam.“

„Dobrá... noc,“ hlesla nečujne, keď sa otočil a rozbehol hore schodmi.

Strasúc zo seba nepríjemný pocit, že matka trpí, dobehol k svojim luxusným komnatám na druhom poschodí a potichu vošiel dnu. V matne osvetlenom salóne žiarili na dvoch stolíkoch s prekrásnou intarziou svietniky. Tlmené svetlo sviečok prenikalo cez otvory v ozdobných kovových krytoch.

Zatvoril za sebou dvere, prešiel po salóne a potiahol za šnúru zvonca. Filbert určite vyčkáva, kedy ho zavolá. Obsluži ho a bude to hlásiť markízovi. Nesmie na to zabudnúť.

Vrťký malý muž sa objavil takmer okamžite, aby mu poslužil. Zapálil ďalšie sviečky a potom odložil každý kus luxusného oblečenia, ktoré si vyzliekol. Keď už mal na sebe len spodky a vlnené ponožky, Filbert mu pridržal dlhý župan z tmavomodrého brokátu. Strčil ruky do rukávov a natiahol si ho.

Len čo mal župan na sebe, zobral do ruky jednu z kníh o Indii, ktorú čítal, aby vedel v spoločnosti príhodné odpovedať na otázky, keď sa zvedavci snažili dozvedieť, kde strávil celé tie roky, a s knihou v jednej

ruke a so svietnikom v druhej prešiel ku kreslu pri kozube.

Požiadal Filberta o brandy, ktorú mu sluha okamžite nalia a priniesol. „To je na dnes všetko,“ prepustil ho.

„Dobrá noc, pane.“ Filbert sa uklonil, zacúval k dverám a potichu odišiel.

Naklonil hlavu ku dverám a napäto počúval. Predpokladal, že začuje sluhove kroky kráčajúce po chodbe, ale Filbert podistým zostal stáť za dverami a načúval.

A tak len popíjal brandy, z času na čas obrátil stránku v knihe. Komorník napokon usúdil, že mladý pán nehodlá dnes večer robiť nič, čo by mohlo zaujímať jeho otca a pobral sa preč. Len čo jeho kroky stíchli na konci chodby, zatvoril knihu, rýchlo ju položil na stolík a zamkol dvere. Župan vial za ním, keď sa náhlil do šatníka.

O pár minút neskôr vyšiel odtiaľ v čiernych nohaviciach a čižmách, v tmavej košeli a čiernom kabáte, zakrádajúc sa k stolíku v hale. Vytiahol dýku, ktorú si ukryl v jednej z jeho tajných zásuviek. Poodhrnul ťažký záves a preletel očami po ulici, aby sa presvedčil, či strážnici, ktorí majú príkaz sledovať ho, sú už na svojom mieste. Neboli tam.

Spokojne si uvedomil, že ho zrejme čakajú pri paláci Devonshire. Jeho nenápadný odchod z plesu mu priniesol nečakanú výhodu. Prižmúril oči, sarkasticky sa usmial a na chvíľu sa zahľadel ponad tmavé mesto smerom k Bainbridge Street.

Spustil záves a sfúkol sviečku.

O chvíľu neskôr vykĺzol z domu bočným východom, potom vyliezol na záhradný múrik a potichu zoskočil na druhú stranu. Srdce mu búšilo vzrušením zo znovuna dobudnutej slobody. Pre muža, ktorý bol zvyknutý robirvať si, čo si zmyslel a ktorý sa nemusel nikomu zodpovedať, bol uplynulý mesiac hotovým peklom. Bol

pod absolútnou kontrolou otca, sledovaný strážnikmi i vlastným komorníkom, pod neustálym dohľadom spoločnosti s jej neukojiteľnou túžbou po klebetách.

Sám sebe dôvodil, že neporušuje slovo, ktoré dal sirovi Anthonyemu, pretože ide Šakalov trestať, nie sa h nimi bratať. Ponoril sa do tmy najbližšej uličky a vykročil smerom k St. Giles.

O polhodinu neskôr zaujal pozíciu na streche, kde kedysi stávala jeho stráž.

Majú početnú prevahu, pomyslel si, keď narátal pätnásť Šakalov motajúcich sa po ulici a posedávajúcich pri krčme, kde mali svoj hlavný stan.

Jeho jedinou výhodou bolo, že všetci jeho nepriatelia sa domnievali, že je mŕtvy. Hľadel na ulicu, kde sa večer, keď priviedol do svojej izby Jacindu, konal večierok. Uvedomil si, že O'Dellov gang sa tu už celkom udomácnil.

Soptiac nenávisťou, prižmúril oči, keď sa spoza budovy vynoril O'Dell s puškou cez plece a s fľašou alkoholu v druhej. Zdalo sa, že je opitý mocou, pretože bezdôvodne svojim ľuďom nadával a osočoval ich. Zrejme ešte stále pociťuje radosť z toho, ako mu prešiel cez rozum a udal ich na Bow Street. Jednou ranou sa tak zbavil nepriateľov, a zároveň si poistil svoju pozíciu v očiach polície. Načas mu dá pokoj, keď bol taký ústretový.

Potom zameral svoju pozornosť na štyroch robustných chlapov, ktorí kráčali O'Dellovi po boku. Telesní strážcovia, pomyslel si. O'Dell má zrejme pocit, že ako najdôležitejšia osoba v týchto končinách, je vystavený nebezpečenstvu. Preletel očami po námestí a tvár mu potemnela. Sklad bol vydrancovaný a úbohá budova vyzerala, akoby si na nej vybili zlosť. Okná rozbité, bubnové zdvíhadlo viselo na lanách nakrivo, dvere boli vytrhnuté z pántov. Pohľad na tú spúšť ho zaboľel a zároveň rozzúrila. S mučivou bolesťou a pocitom viny

si znova uvedomil, že svojich ľudí zradil a kým oni trpia, on si žije v luxuse.

Dnes večer sa mu naskytla prvá šanca, aby sa pomstil. Vedel celkom presne, čo chce dosiahnuť. Túžil zaútočiť, ale jeden proti toľkým - to by bola samovražda. Jeho stratégiou bolo poštvať Šakalov proti sebe, až sa banda rozpadne a každý z nich bude nenávidieť každého. Gang sa rozloží zvnútra a keď sa rozpráchnu, poráta sa s nimi.

Pohľad mu preletel od miesta, kde O'Dell komandoval svojich podriadených, ku starej opustenej manufaktúre. O'Dell netušil, že táto stará továrnička je spojená so susednými budovami systémom tajných chodieb, ktoré existovali vo všetkých chudobných štvrtiach Londýna.

Ako mladík si vryl do pamäti všetky tajné dvere, ktoré sa mu podarilo objaviť. Rýchlo sa naučil, že zloději vôbec nie sú leniví, aj keď medzi ľuďmi panuje taká mienka. Počas niekoľkých generácií londýnski kriminálnici vybudovali medzi domami celé bludisko tajných chodieb, rebríkov a otvorov v stenách, ktoré ledva stačili na to, aby sa cez ne prepchal človek a ktoré boli zamaskované reklamnými tabuľami. Slúžili im, keď sa potrebovali ukryť alebo ujsť svojim prenasledovateľom.

Existovali tu skrýše, kde sa dalo v prípade núdze prikrčiť, komôrky s tajnými dverami a úkryty pod dlážkou, vďaka ktorým človek unikol z obkľúčenej budovy a vynoril sa na konci tmavej uličky.

Vďaka svojim vedomostiam vedel, ako sa dostať do svojho bývalého štábu bez toho, aby si O'Dell a jeho ľudia uvedomili, že tam je.

Vytiahol dýku z pošvy, kov chladno zašepkal, a potom sa vnoril do tieňov. V hluchom tichu sa zakrádal po opustenej manufaktúre na výrobu kočov. Cez úzke, vysoké okná len kde tu prenikol mesačný lúč, ale on

cestu poznal spamäti. V tmavých kútoch šramotili len pobejúce potkany.

Vložil si dýku medzi zuby a vystúpil nahor po rebríku na starú povalu, ktorú kedysi využívali ako sklad materiálu. Potom sa zakrádal k padacím dverám a potichu prešiel do priestorov, kde teraz sídlili jeho nepriatelia.

Vyberie si miestnosti, do ktorých sa dostane bez problémov, ale do akcie sa pustí len v prípade, že nájde niekoho z vplyvných členov gangu.

Prvý, na koho natrafil, bol Flash, krásavec gangu.

Čiernovlasý, modrooký mladý muž stál pred zrkadlom a veselo si nôtil oplzlé pesničky. Popritom si strihal bokombrady.

Potichučky odtiahol dosku v strope, naklonil sa cez otvor a potiahol mu drahé, vreckové hodinky, ktoré mal položené na nočnom stolíku. Flash ich určite ukradol nejakému bohatému chodcovi na ulici.

Mladý muž si prestal pospevovať uprostred pesničky a dôkladne si obzeral nos, či mu z dierok netrčia chlpy a potom opäť pokračoval v spievaní.

Kackford potichučky zatvoril otvor.

V ďalšej miestnosti objavil iného významného predstaviteľa gangu Šakalov, ktorého sa rozhodol použiť vo svojej úskočnej hre. Bol ním smutne preslávený obor Baumer. Nie príliš inteligentného gangstra s obrovským nosom a strapatými tmavými vlasmi pristihol pri súloží h pobeľlicou, ktorá bola rovnako dobre stavaná ako on. Vyzerali ako pariáci sa obri a vôbec si ho nevšimli, keď sa zakrádal ako duch po druhej strane matne osvetlenej miestnosti.

Po špičkách prešiel k hrbu šiat, vytiahol Baumerov kožený mešec a položil na jeho miesto Flashove hodinky. Potom sa rýchlo obzrel ponad plece, lebo si uvedomil, že frekvencia obrových vzdychov sa zrýchľuje.

Nepozorovane sa vytratil a len ľutoval, že nemôže byť muchou na stene vo chvíli, keď Baumer siahne do vrečka po peniaze, aby zaplatil svojej spoločníčke.

Napokon prišiel k osamotenej izbe, ktorá patrila najodpornejšiemu členovi gangu, Krvavému Fredovi. Ešte aj O'Dell sa Freda bál, pretože už bol niekoľkokrát zatvorený v blázinci. Býval na konci chodby, všetci dopriali nevypočítateľnému sadistovi dostatok súkromia.

Keď Rackford zacítil spod dverí Fredovej izby vôňu ópia, vedel, že musí riskovať. Poštvať Baumera proti Krvavému Fredovi, to jednoducho nemá chybu.

Potichu otvoril dvere a vošiel dnu.

Šľachovitý muž s obrovskou hrivou červených vlasov a kozpu briadkou sedel na dlážke a hľadel do prázdna. Turecká vodná fajka ležala vedľa neho na zemi.

Fred len s obrovskou námahou otočil pomaly hlavu a ledva držal otvorené viečka.

„Ahoj, Fred,“ pozdravil ho hlbokým, priateľským hlasom. Dával si pozor, aby neurobil nejaký prudký pohyb.

„Blade?“ Vo Fredovej bledej tvári sa zračil šok. „Vraveli, že si mŕtvy.“

„Som,“ odpovedal mu.

„Si d- duch?“ Opojený muž sa štvornožky posúval k posteli. „Zostaň tam! Nehýb sa.“

„Neboj sa, Freddie. Priniesol som ti malý darček.“ „Mne? P-prečo?“

„Pretože my dvaja máme spoločného nepriateľa.“ „Č-čo tým chceš povedať?“

„To onedlho zistíš sám. Tu máš. Vezmi si to ako znak mojej dobrej vôle.“ Hodil mu Baumerov mešec. Dopadol na dlážku blízko fajky.

„Prečo mi dávaš peniaze, Blade?“ Fred stále hľadel na svojho návštevníka a pokúšal sa nahmatať mešec. „Ešte nikdy mi nikto nič nedal,“ šomral si popod nos.

„Zaslúžiš si ich.“

„Prisámvačku!" vydýchol, hľadiac na spršku mincí, ktoré padali na dlážku, keď mešec nahmatal a vysypal.

Kým bol zaujatý peniazmi, Rackford mu šikovne potiahol drevenú nádobku s prvotriednym tureckým ópium. Ako duch vycúval z izby a nechal ópium v najlepšej miestnosti, ktorá kedysi patrila jemu a teraz ju okupoval Cullen O'Dell.

Vzápätí v povznesenej nálade zmizol. Vyšlo to! Onedlho krádeže odhalia a pôjdu jeden druhému po krku.

A ak Krvavý Fred povie ostatným, že videl ducha Billyho Blada, nebudú ho brať vážne a budú to pokladať za halucinácie.

Cítil sa ako za starých čias. Odrazu si uvedomil, že sa mu nesmierne cnie za bývalými, priateľmi. Najmä za Natom. Potlačil bolesť. Nesmie si dovoliť slabosť. Urobil pre nich všetko, čo bolo v jeho silách. Ale skutočnosť, že bol odrezaný od priateľov, ktorým mohol dôverovať, ho pripravila o radosť z víťazstva.

Vyskočil na zadný stupienok okoloidúceho fiakra a ukradomky sa viezol tmavými ulicami. Robieval to už ako chlapec.

Po dvadsiatich minútach zoskočil neďaleko otcovho sídla. Znova sa prešvihol ponad záhradný múrik a vkradol sa nazad do svojej zlatej kľetky.

Desiata kapitola

Nasledujúce ráno hneď po raňajkách sa Jacinda vybrala do knižnice na rohu ulíc St. James a Pall Mail, aby sa na vlastnú päsť pustila do overovania si informácií o rode, z ktorého údajne Bili Blade pochádzal. Požičala si knihu o anglickej šľachte, ktorá sa nazývala Debrett's Peerage. Všetky rozumné mladé dámy ju používali, keď sa chceli niečo dozvedieť o svojich nápadníkoch a iných zaujímavých ľuďoch.

Listovala stránkami masívneho zväzku a hľadala kapitolu o markízoch z Trura a St. Austellu.

Pretože Lucien bol ešte stále mimo Londýna, kniha jej bola jediným zdrojom informácií, ktoré vyvrátia, alebo potvrdia Bladove slová.

Po dlážke z tvrdého dreva poza jej chrbtom sa potichu pohybovali iné dámy, ktoré si odnášali knihy k veľkému okrúhlemu stolu. Miss Hoodová čítala najnovšie číslo časopisu La Belie Assemblée, čepiec mala vzorne uviazaný pod bradou a cez plece prevesený zložený slnečník. Dokonca aj Lizzie sa odtrhla od Aleca, aby ju mohla sprevádzať, pretože nechcela prepásť príležitosť nazrieť do knižného svätostánku.

Lizzie si založila na nos módne okuliare a prezerala i police, na ktorých boli umiestnené zväzky nemeckých filozofov. Radostne vykrikla, keď objavila najnovšieho Goetheho a jej výkrik sa niesol celou miestnosťou.

„Psst!“ napomenula ju prísne knihovníčka.

„Prepáčte,“ ospravedlnila sa Lizzie, červená od rozpakov.

Jacinda na ňu žmurkla so smiechom v očiach.

Lizzie zdvihla knihu do výšky a vzrušene ukazovala na titul. Jacinda pokrutila hlavou. Je úplne beznádejná, viac sa zaujíma o vedu a štúdium ako o veci, ktoré sú typicky ženské. Teraz, keď sa jej so všetkým zdôverila, začalo sa medzi nimi všetko vracieť do starých koľají.

Včera večer pri návrate z plesu ju Alec neprestával podpichovať kvôli jej waltzu s Rackfordom, ktorý bezpochyby prinútil zopár ľudí pohoršene nadvihnúť obočie, nehovoriac o tom, ako soptil Róbert.

Našťastie, Bel dohovorela Róbertovi a upokojila jeho neľúbosť. Jacinda dúfala, že je všetko v suchu, ale neskôr, keď sa chystala do postele, dobehla k nej do spálne Lizzie a začala sa vypytovať, kto to bol.

Napokon svojej najlepšej priateľke rozpovedala úplne všetko. Teda - takmer všetko. Povedala jej, ako ho stretla v pochybnej štvrti a dokonca priznala, že mu dovolila, aby ju pobožkal. To priznanie ju priviedlo do takých rozpakov, že sa červenala ako pivónia. Ako ďaleko dovolila tomu tetovanému darebákovi zájsť, si nechala, samozrejme, pre seba. Sedeli na jej posteli, popíjali čokoládu a rozprávali sa takmer do svitania.

Teraz, keď sa zdôverila so svojím trápením Lizzie, sa cítila oveľa lepšie. Vedela, že to mala urobiť už dávno, ale Lizzie sa jej pokus o útek veľmi dotkol. Zobrala to príliš osobne a bola taká rozladená, že Jacinda sa bála čo i len pomyslieť na to, ako by prijala jej priznanie. Okrem toho, keď sa Blade objavil po prvý raz v ich paláci, aby poskytol dvojčatám nejaké informácie, Lizzie sa o ňom vyjadrila veľmi hanlivo. Ešte stále mala o ňom pochybnosti, ale pretože zabránil Jacinde v úteku, bola ochotná vziať ho na milosť.

Jacinda si bola absolútne istá, že môže Lizzie bezvýhradne dôverovať a že zachová tajomstvo. Aj keď ju na plese klamal, nechcela, aby mal opletačky s políciou.

Listovala stránkami knihy, ktoré boli venované rodine

Albrightovcov. Srdce sa jej rozbúšilo, keď prstom prechádzala po úzkom stĺpci.

Albright, Ld. William Spencer. n. 1788 v Perranporthe, Cornwall - druhý syn markíza z Trura a St. Austellu. Vzdelanie - Eton. V roku 1801 sa stratil. Pravdepodobne mŕtvy.

„Tak ako?“

Jacinda otočila hlavu. Lizzie stála vedľa nej s pohľadom plným očakávania. Zmätene ukázala prstom na odstavec.

Lizzie si ho prečítala, potom si zložila okuliare a otočila sa k nej. Ponad plece sa rýchlo obzrela na slečnu Hoodovú, potom opäť pozrela na priateľku. „Takže hovoril pravdu?“

Jacinda si zamyslene hrýzla peru. Nevedela, čomu má veriť, ale musela pripustiť, že jeho vstup do spoločnosti priniesol sezóne nepopierateľné vzrušenie. Mohol by byť jeho neuveriteľný príbeh pravdivý? Hlavou jej vírili desiatky otázok o jeho minulosti. Ak bol skutočne synom markíza, ako sa dostal medzi zlodějov? Naozaj si nemienil nárokovať na svoje dedičstvo kvôli tomu, aby sa pomstil krutému otcovi?

„Čo mieniš urobiť?“ spýtala sa Lizzie, keď Jacinda zaklapla knihu.

„Prinútim ho, aby prehovoril,“ vyhlásila s rozhodnosťou v očiach. „Dozviem sa o ňom úplne všetko.“

„Odvažujem sa povedať, že je to od Rackforda mimoriadne neseriózne, keď nechce povedať, kde strávil ostatných pätnásť rokov,“ hundral nad portským v ten večer George Winthrop.

„Nezmysel, George,“ nesúhlasil s ním Acer Loring a povýšenecky sa k nemu otočil. „Zrejme rád vzbudzuje dojem tajuplnosti. Má na to právo. Práve vďaka tomu, že mlčí, poskytol spoločnosti viac zábavy, ako sme si užili od... Nuž prinajmenšom od minulého mesiaca,

keď Byron upadol do nemilosti."

Mladíci sa rozrehotali.

„Aj keď musím pripustiť," pokračoval Acer, škrabkajúc sa po líci, „že v človeku to naozaj prebúda túžbu dozvedieť sa, či náš nový priateľ nemá niečo, čo musí skrývať. Čo vy na to, Rackford?"

Mladíci netrpezlivo vyčkávali na odpoveď obeti ich záujmu.

Rackford by ich bol najradšej zaškrtil, akýmsi zázrakom sa mu však podarilo ovládnuť sa. Mal obrovské šťastie, že v ňom nikto z nich nespoznal toho divokého muža, ktorému sa posmievali v Hyde parku. Zdvorilo sa usmial, ale neskočil na návnadu, darmo mu ju podsúvali.

Nesmieš sa dopustiť žiadnej chyby, varoval sám seba, pretože si uvedomoval, že je čoraz agresívnejší. Obkľúčili, ho uprostred salóna u lady Sudebyovej. Na rozdiel od Cullena O'Della a jeho Šakalov, pohotový Acer Loring a jeho kumpáni sa veľmi dobre vyznali v tom, ako útočiť rafinovane. Bol nováčikom vo svete zdvorilostnej konverzácie a ironického podpichovania, a tak nevedel, ako sa má brániť proti narážkam a jedovatým poznámkam. Keď sa pred časom na jedného z bezočivých mladíkov osopil, Acer sa mu vysmial za nedostatok zmyslu pre humor. Vďaka tejto potýčke si uvedomil, že ho provokujú, aby vybuchol.

Neopovážili sa ho vyzvať otvorene. Báli sa ho. Cítil to. Odvahu im dodávala len ich početná prevaha. Nemal na výber, musel to jednoducho vydržať, kým prídu ostatní hostia, ktorí boli pozvaní na večeru.

Prišiel len preto, lebo dúfal, že tu stretne Jacindu a napraví, čo včera pokazil. V tejto chvíli sa však priam hrozil stretnutia s ňou, pretože tušil, že tí rozmaznaní nafúkanci ho pred ňou ponížia. Presne tak ako to urobili v Hyde parku.

Acer sa znova začal vystatovať svojím jazdeckým

umením. Rackford sa opäť ukradomky pozrel na dvere. Len nádej, že uvidí Jacindu, mu bránila, aby odišiel bez rozlúčenia, tak ako zdupkal včera večer.

Zopár žienmu už vytklo, že zmizol z plesu príliš skoro.

Potom mladíci začali spomínať na školské časy v Oxforde. Urobili to naschvál, pretože vedeli, že on tam neštudoval. Už predtým ho zaskočili niekoľkým poznámkami z klasiky a latinskými mravnými ponaučeniami, ale najhoršie zo všetkého bolo, keď si Acer a George vymenili niekoľko slov po francúzsky a po očku ho pozorovali, aby videli, či im rozumie. V tej chvíli bol celkom stratený. Jednoducho tam stál ako kôl v plote a cítil sa ako vtrelec. Bolo mu jasné, čo sa mu pokúšajú naznačiť, že je nevzdelaný barbar.

Tak dobre.

Potom sa začali vypytovať, kto mu šil šaty.

„Myslím, že Stultz,“ zahundral nešťastne.

„Myslíte? Vy to nevíete?“ vykrikol pohoršene George.

Acer sa lenivo zasmial a vyzývavo si začal prezeráť jeho oblečenie. „Vážne, Rackford, tá purpurová vesta je nemožná! Mali by ste zbičovať komorníka za to, že vám dovolil takto odísť z domu. Na večer sa zásadne nosí čierna alebo biela. To naozaj nevíete ani takú samozrejmosť?“

„Ach!“ Predstieral, že je zúfalý a že sa na tom prešľape dobre baví, ale pretože Jacinda sa mohla každú chvíľu objaviť, prestával si dôverovať a jeho hrdosť už bola v prachu. Hrozil sa chvíle, keď ju zazrie vo dverách. Určite sa rozosmeje, len čo na ňom spočinie pohľadom. Ale keď sa nenápadne poobzeral okolo seba po salóne, zdalo sa mu, že je oblečený aspoň tak dobre ako ostatní muži. Jeho otec dohliadol na to, aby mu šaty šil Stultz. Jednoradový kabát a nohavice boli čierne, biely nákrčník úplne bezchybný. Topánky mu vyleštili šampanským. Tak čo na tom, ak si obliekol farebnú vestu,,

lebo sa mu páčila? Prečo by musel vyzerieť presne tak ako všetci ostatní?

Ktovie, čo by povedali, keby vedeli o mojom tetovaní, uškrnul sa v duchu.

„Skutočný džentlmen zverí svoj odev výlučne do rúk Westona na ulici Conduit Street," informoval ho Acer. „Topánky Hobymu, klobúky Lockovi. Čokoľvek iné je pod úroveň, takpovediac barbarské."

„Ale veď ja som barbar," varoval ich s nebezpečným úsmevom. Trpezlivosť ho už pomaly opúšťala.

„Áno, to áno," súhlasil s ním s úškrnom Acer.

Ostatní začali ochkať a achkať, dúfajúc, že sa strhne bitka. Acer sa ďalej uškrňal. Vôbec netušil, že v nasledujúcej chvíli môže hlavou preraziť stenu.

Našťastie, práve vošla Jacinda, strážny anjel novopečeného grófa Rackforda. Aspoň v to dúfal.

Srdce sa mu zastavilo, keď videl, s akým očarujúcim úsmevom sa zdraví s hostiteľkou. Zlaté, dohora vyčesané lokne mala upevnené stužkou, na ľavom boku uviazanou do masle. Večerné šaty zo svetlooranžového hodvábu mali krátke, nazberkané rukávy lemované čipkou. Okolo krku jej visela šnúra perál a na rukách mala dlhé biele rukavice. Proti chladu ju chránila indická šatka s bohatým zlatým, jantárovým a sýtočerveným vzorom.

Otočila sa, aby niekoho pozdravila a keď jej pri tom pohybe šatka sklzla z pliec, Rackford zatajil dych, keď videl, aký hlboký výstrih má na chrbte. Nespúšťal z nej oči, očarený jej belostnou pokožkou, pevnosťou jej tela a jemnosťou pliec. Pri spomienke, že bozkával každý kúsok jej tela, zabudol takmer dýchať.

Tu i tam sa zdravila s ostatnými hosťami so srdečnosťou a noblesou, ktoré boli oveľa presvedčivejšie ako všetky jej buričské protesty proti správaniu sa smotánky v ten večer, keď sa tak nečakane zjavila v kolónii, nahnevaná na celý svet.

Rýchlo sa spamätal z návalu túžby po nej. Stačilo, že ju videl a okamžite spadlo z neho všetko napätie, hoci vedel, že ním pohŕda. Držal hlavu vyššie, dýchal ľahšie a pozoroval ju s dychtivosťou v očiach. Žiarila ako najvzácnejší drahokam a stelesňovala výnimočnú nehu a krásu. Každý muž, ktorý má aspoň štipku zdravého rozumu, by sa po jej nemilosrdnej kritike deň predtým vyhol stretnutiu s ňou, ale on reagoval presne opačne. Nech mu Boh pomáha, ale čím viac ho odmietala, tým viac po nej túžil.

Po jej nápadníkovi lordovi Drummondovi nebolo ani stopy.

Zdalo sa mu, že prešla celá večnosť, kým Jacinda podišla k ich skupinke spolu s ďalšou mladou dámou, ale čoskoro si sklamane uvedomil, že ho ignoruje. Takmer hmatateľne cítil chlad, ktorý od nej vanul k nemu. Všetci tí idiotskí fičúri ju zahrňali komplimentmi. Jacinda ich odbila, že sú smiešni a veselo sa na ich účet zabávala.

„Jas," spýtal sa Acer, „čo si myslíte o Rackfordovej veste?"

Ostatní sa rozosmiali.

Unudene si ho premerala.

Povýšenecky zazrel na vodcu skupinky a zlostne zaťal päsť. Bol presvedčený, že presne takáto ponižujúca chvíľa nastane, ale bol príliš hlúpy, aby zdupkal, kým bol na to čas.

Jacinda sa otočila k Acerovi a ľahostajne pokrčila plecami. „A čo s ňou má byť?"

„Je purpurová."

„To vidím."

„Purpurová sa túto sezónu nenosí," dodal Acer pohŕdavo.

Jacinda si Rackforda znovu obzrela. Neodvážil sa jej pozrieť do očí a najradšej by sa bol od hanby prepadol pod zem, ale keď sa vzápätí predsa len donútil zdvihnúť

pohľad, v hĺbkach jej tmavých očí objavil niečo zvláštne. Súcit?

„Alec tvrdí niečo iné," informovala Acera pokojne a kývla hlavou smerom k svojmu bratovi krivkajúcemu s barlami.

Všetci tí nafúkanci na ňu užasnuto vyvalili oči.

„Lord Alec má purpurovú vestu?"

„Teraz nie, ale cestou sem spomínal, že si ju minulý týždeň dal ušiť. Bude sa na vás hnevať, Rackford, že ste ho predbehli." Obdarila ho povzneseným úsmevom, ale oči jej iskrili smiechom. „Môj brat si obyčajne nenechá ujsť prvenstvo, keď ide o uvádzanie najnovšieho módného výstrelku. Pokladajú ho totiž za znalca."

Nepovedal nič, ale nespúšťal z nej oči. Veľmi dobre vedel, že klame. Zachránila ho vo chvíli, keď mohla uštedriť jeho hrdosti poslednú ranu. Pozrel na ňu vďačným, zbožňujúcim pohľadom. Jej oči plné výčitiek si okrem neho nikto nevšimol. Potom sa otočila preč a odchádzala spolu s priateľkou. Urob niečo!

„Lady Jacinda," zastavil ju. „Prosím vás, videli ste už Canaletta lady Sudebyovej?" ukázal rukou na obraz, ktorý visel nad kozubom.

Jacinda nadvihla od údivu zlatisté obočie a sledovala pohľadom jeho ruku. Nad rímsou visela v celej svojej kráse rozžiarená krajinomaľba talianskeho majstra.

„Je prekrásny," pochválila obraz jej spoločníčka a pristúpila ku kozubu, aby si ho obzrela zblížšia.

Jacinda sa otočila späť k nemu, neskrývajúc údiv. „Ale ja som počula, že ho ukradli."

Pokrčil plecami, oči mu tancovali. „Lady Sudebyová sa nám pred chvíľou pochválila, že ho získal akýsi dobrodinec a vrátil jej ho."

„Predpokladám, že anonymný dobrodinec?" upresnila pobaveno.

„Presne tak."

„Aké tajuplné! Som rada, že sa obraz vrátil k pôvodnému majiteľovi." Odmlčala sa a veľavravne naňho pozrela. „Neviedela som, že sa poznáte s lady Sudebyovou."

„Je to moja teta. Matkina sestra. Sú dvojčatá."

Užasnú to zažmurkala, potom rýchlo odvrátila tvár, aby nevidel, ako veľmi ju táto novinka potešila. „Dovoľte, aby som vám predstavila priateľku, ktorá mi je najbližšia zo všetkých na svete. Toto je slečna Elizabeth Carlislová."

Uklonil sa jej peknej spoločníčke. „Slečna Carlislová, je mi potešením."

„Aj mne," hlesla potichu hnedovlasá dievčina.

Keď sa skláňal nad jej rukou, cítil jej skúmavý pohľad. Vzápätí sa začal modliť, aby ho zhltna zem, pretože vycítil, že najlepšia Jacindina priateľka si práve vytvára úsudok o tom, či je pre Jacindu vhodný. To môže znamenať len toľko, že jej o ňom povedala. Možno sa bavili na tom, ako jej včera ponúkol manželstvo.

Prekliate ženy! Nikdy nevedia udržať jazyk za zubami. A táto mu môže pomôcť pri získavaní kráľovnej jeho srdca, alebo naopak - môže mu to poriadne sťažiť.

Znova sa vzpriamil a vyčítavo pozrel na Jacindu, pretože ho jej indiskrétnosť roztrpčila. Teraz mu už len zostáva dúfať, že slečna Carlislová nebude tárať o tom, čo sa od priateľky dozvedela.

Keď krátko potom oznámili, že sa bude podávať večera, Jacinda podišla k nemu a požiadala ho, aby ju práve on odprevadil k stolu. V luxusne zariadenej jedálni horeli stovky sviečok, vyžarovali zlatisté svetlo do celej miestnosti a strieborné príbory a krásne maľované jemný čínsky porcelán sa v ich svetle žiarivo ligotali. Odviedol Jacindu na jej miesto pri stole, vytiahol jej stoličku a čakal, kým si sadne. Končekmi prstov v rukaviciach zavadil o jej chrbát a všimol si, ako sa pri tom náhodnom dotyku zachvela.

„Vyzeráte očarujúco, slečna Smithová!" povedal tak,

aby to počula len ona.

Povýšenecky naňho pozrela, aby mu bolo jasné, že mu ešte neodpustila. Plný ľútosti kývol hlavou a vybral sa hľadať svoje miesto. Čoskoro zistil, že jeho teta ho usadila medzi mladé dámy, ktorých matky sa nikdy, ani len vo sne, neopovážili porušiť ani jediné z pravidiel spoločnosti.

Jacinda sedela oproti nemu, o dve miesta vľavo. Sadol si a zbledol, keď sa zahľadel na zoskupenie strieborných príborov pred sebou. Pripomínal mu chirurgické nástroje pred operáciu. Už len to mi chýbalo ku šťastiu pomyslel si plný obáv.

Acer sedel neďaleko a zlomyseľné ho pozoroval, akoby tušil, že polovica z tých zvláštne tvarovaných lyžíc a vidličiek mu je celkom neznáma. Sklopil oči a prestrel si na kolená obrúsok.

Keď priniesli prvý chod, nenápadne pozoroval ostatných a uvedomil si, že od pánov sa očakáva, že pokrajajú mäso. Misu ako naschvál postavili rovno pred neho. Pozoroval pariaci sa jahňací chrbát, zdvihol dlhý, vrúbkovaný nôž a uprel pohľad na Acera Loringa. Nepotreboval vysloviť ani jediné slovo, jeho hrozba bola dostatočne jasná.

Acerova blazeovaná nadutosť a povýšenosť splasla, keď videl, s akou šikovnosťou krája pariace sa červené mäso. Nemohol vedieť, že svoju prezývku si nevyslúžil bezdôvodne. So všetkým, čo je ostré, narábal priam virtuózne. Dúfal, že ten fičúr pochopil, čo mu chcel naznačiť.

Potom položil nôž vedľa jahňaťa a ponúkol jedlom dámy sediace okolo neho.

Všimol si, že Jacinda naňho naliehavo hľadá. Nenápadne pokrčil plecami. Odvrátila sa od neho a pokrútila hlavou.

Keď nastal čas pustiť sa do jedla, znovu sa začal zmietiť v neistote a cítil sa ako človek, ktorý sa dostal

do pazúrov podvodníka s hrou Škrupinky. Ruka sa mu chvela nad množstvom strieborných príborov a nevedel si predstaviť, po ktorom z nich siahnúť. Nenápadne sa obzeral okolo seba, až si všimol, že Jacinda znovu hľadá naňho. Muž, ktorý sedel vedľa nej, ju oslovil a ona sa s úsmevom zapojila do konverzácie. Sledoval jej ruku. Zdvihla druhú vidličku zľava a chvíľu ju krútila medzi prstami.

Uľahčené si vydýchol. O chvíľu naňho znova ukradomky pozrela, akoby chcela mať istotu, že sa nedopustí ďalšieho faux pas.

Rovnakým spôsobom ho usmerňovala počas celej hodinovej večere, až sa konečne to utrpenie skončilo. Dámy sa utiahli do separé, zatiaľ čo páni ešte chvíľu zostali sedieť, popíjajúc portské a sherry. Zoznámil sa s jej samopašným bratom lordom Alecom Knightom, ktorý bol v rovnakom veku ako on a okamžite sa mu zapáčil.

Napokon sa všetci stretli v salóne, kde porozkladali zopár kartárskych stolíkov, aby si hostia mohli zahrať počestný whist. Mladé dámy však prejavili záujem o to, aby sa mohli predviesť a pochváliť svojim hudobným nadaním. Niektoré hrali na piano, iné spievali za jeho sprievodu. Rackford sa opieral o stenu a popíjal víno. Bol rozhodnutý vyčkať, kým pride rad na Jacindu, ale tá sa k pianu veľmi nezberala, neustále prechádzala od jednej skupinky hostí k druhej.

Keď nenútene podišla aj k nemu, pozrel jej do očí. Preskočila medzi nimi iskra, ale ona zdržanlivo otočila hlavu, oprela sa o stenu vedľa neho a odpila si vína. Predstieral, že vychutnáva hudbu, ale všetkými zmyslami vnímal len ju. Cítil, že ona ho vníma rovnako intenzívne. Nesmel sa jej dotknúť, a to boli preňho hotové Tantalove muky. „Ďakujem za pomoc pri večeri,“ šepol.

Pomaly sa ovievala vejárom a starostlivo sa vyhýbala

jeho pohľadu. „Viem, že ma pokladáte len za zbytočnú ozdobu aristokratických salónov, ale aj ja môžem byť občas užitočná.“

„Nikdy som nepovedal, že ste zbytočná ozdoba.“ Okamžite si vedel predstaviť kopu ďalších spôsobov, ako by mu mohla byť užitočná, ale bol si istý, že keby jej to povedal, za každý by utržil zaucho. „Smiem dúfať, že vaša veľkorysosť voči mne znamená, že mi veríte?“

„Nie.“

„Tak prečo ste mi pomohli?“

„Rozhodla som sa, že si nebudem vytvárať žiadny úsudok, kým sa nevráti Lucien. To je všetko.“

„To znie nádejne.“

Vzdychla si. Predstierajúc, že sleduje hru na klavíri, opatrne naňho po očku pozrela. „Nemám veľa času a to, čo vám teraz poviem, si nesmiete vysvetľovať ako povzbudzovanie, ale prejav súcitu. Je na vás žalosťný pohľad, lord Rackford. Ak budete odkázaný sám na seba, nikdy to v tejto bande hyen nezvládnete. Z dôvodov, o ktorých si neželám hovoriť, som ochotná vám pomáhať. Zastavte sa u mňa zajtra o jednej. Príďte presne.“

Bol taký prekvapený, že ani nestihol zareagovať, keď naňho povzbudzujúco žmurkla spoza vejára a pobrala sa k hosťom, tu i tam prehodiac vtipnú repliku.

Nespúšťal z nej oči a v srdci mu klíčila nádej.

Je na mňa žalosťný pohľad? čudoval sa pobavene. Bolo mu to jedno, rávalo sa jedine to, že ho pozvala.

Zadržiavajúc úsmev, pomaly popíjal víno a odrazu bol taký šťastný, že mu bolo všetko jedno.

Jedenásta kapitola

Nasledujúci deň päť minút pred jednou prešiel popod ozdobne tvarovanú železnú bránu paláca nádherný konár s erbom Albrightovcov na dverách. Jacinda ho pozorovala z okna. Kočíš i sluhovia boli oblečení v žltohnedej livreji s bielym čipkovaným žabó a čiernymi trojlohými klobúkmi. Kočiar ťahali štyri čierne kone, ich čierne postroje boli zdobené tmavočerveným lemovaním. Oči sa jej rozžiarili od vzrušenia, keď sa rýchlo rozbehla do salónu, aby prijala návštevníka.

Pochybovala o tom, že sa natoľko vyzná v spoločenských zvyklostiach, aby si uvedomil, že ho pozvala vo veľmi neformálnom čase, ktorý bol vyhradený pre návštevy blízkych priateľov. Čím neskoršie, tým boli spoločenské návštevy formálnejšie. Ale určite bude potrebovať celý zvyšok dňa, aby ho naučila aspoň najnutnejšie z toho, čo od neho spoločnosť očakáva. Pretože popoludnie bolo slnečné a veľmi príjemné, rozhodla sa, že sa pôjdu prechádzať do Green parku, kde sa môžu v súkromí porozprávať. Pretože si bola istá, že príde, poslala slečnu Hoodovú povybavovať tisíce všelijakých zbytočností a spoločnosť im mala robiť len Lizzie, ktorá bola oveľa liberálnejšou gardedámou než bystrozraká guvernantka.

Počula, že pán Walsh otvoril dvere. Vbehla do salónu, kde Bel a Lizzie vyšívali a rýchlo zaujala vznešenú pózu na jednej z pohoviek, upraviac si okolo seba sukňu. Lizzie na ňu sprisahanecky žmurkla, vediac o jej tajomstve. Bel bola pohrúžená do práce a starostlivo ukladala jeden steh k druhému. Róbert bol, našťastie, v klube, ale ani jeho prítomnosť by nebola Billyho odradila.

Keď počula jeho sebaisté kroky, ktoré nasledovali po

mramorovom schodišti hneď za dôstojným krokom pána Walsha, srdce sa jej bláznivo rozbúchalo. V ďalšej chvíli už majordómus klopal na dvere salónu a na vojvodkynino vyzvanie ich otvoril.

Vstúpiac do izby, pán Walsh sa postavil vedľa dverí a uklonil sa panej domu: „Vaša milosť, lord Rackford.“

Len čo sa návštevník objavil vo dverách, Jacinda pocítila nesmierne vzrušenie. Mala obrovskú radosť aj napriek snahe krotiť sa. Možno mám nádej, že z neho niečo vykrešiem, prebleslo jej myslou, keď si ho premeriavala kritickým, ale spokojným pohľadom. Oblečený bol s nedbalou eleganciou. V krátkom dvojradovom tmavomodrom saku, beloskvúcej veste i nákrčníku a nohaviciach svetlobéžovej farby vyzeral veľmi elegantne.

Zložil si z hlavy cylinder a vkročil dnu, pozdraviac dámy podľa ich postavenia v rodine. V jednej ruke držal vychádzkovú palicu so striebornou rúčkou, v druhej obrovskú kyticu, ktorú s úklonom venoval jej.

„Aké milé,“ zvolala Bel, zatiaľ čo Lizzie ich mlčky, ale s radosťou v očiach pozorovala.

Začervenala sa až po korienky vlasov, schovala sa za kyticu a vdychovala omamnú vôňu ľalií, irisov, tulipánov a ruží. Kým si ostatní vymieňali zdvorilostné frázy, kývla na sluhu, aby priniesol vázu. Potom presvedčila Bel, aby jej dovolila ísť s Rackfordom a s Lizzie na prechádzku do parku. So zhrýzavými pocitmi viny kráčala Lizzie pár krokov za nimi a sústredene hľadela do knihy. Vôbec nemala v úmysle načúvať, o čom sa tí dvaja rozprávajú, to by bolo pod jej úroveň.

„Máte v úmysle priviesť ma do blázinca, lady Jacinda, alebo je to len zhoda náhod?“ ozval sa Rackford mrzuto a obdivne hľadel na jej starostlivo vybraté vychádzkové šaty s ružovým živôtikom a dlhou, bielou sukňou. Pretože šaty mali krátke rukávy, mala dlhé biele rukavice a okolo pliec jej poletovala priesvitná ružová štóla. Z času na čas sa ho

jeden jej koniec dotkol a dráždivo poštekľil na líci.

„Nepodpichujte, William," varovala ho, odvážne použivúc jeho oficiálne krstné meno a pozrela naňho spod okrúhleho klobúčika, ktorý zdobili hodvábne narcisy a pod krkom bol uviazaný ružovou stužkou.

Usmial sa so šarmanťou kajúcnosťou: „Už budem dobrý."

Srdce sa jej okamžite rozbúchalo a zatvárala sa skepticky. Krok za krokom kráčali vedľa seba po širokom chodníku lemovanom stromami. Rackford odmeriaval svoje kroky vychádzkovou palicou a Jacinda robila graciózne to isté stiahnutým slnečníkom.

„Ďakujem za kvety."

„To je to najmenej, čo som mohol urobiť, aby som sa vám odvdiaľil za to, že ste ma včera večer zachránili pred výsmechom. Neočakával som to od vás."

„Bola to predsa samozrejmosť. Som zo vznešenej rodiny a je mojou povinnosťou pomáhať všetkým, ktorým osud nedoprial v živote to čo mne. Odpustite mi moju otvorenosť, ale bolo mi celkom jasné, že bez mojej pomoci vás tí žraloci zožerú zaživa. Preto som sa rozhodla, že vám pomôžem."

„Chcete mi pomôcť? Ako?"

„Trochu vás s civilizujem."

Na jeho peknej tvári sa objavil očarujúci úsmev. „Je to veľmi prekvapujúci návrh."

„Verím, že to môže byť aj zábavné."

„Bude zo mňa dychtivý žiak. Vo vašich rukách sa, obrazne povedané, premením na tvárnu hlinu. Môžete ma modelovať, ako chcete," priadol lenivo.

Pochybovačné naňho fľochla spod klobúčika, pretože každé jeho slovo sa zdalo prešpikované dvojzmyselnou narážkou. Alebo to pracovala len jej bláznivá predstavivosť? Odkasľala si a rozhodla sa, že si jeho narážky nebude všímať. „Skôr než začneme, musím všetko

vedieť."

„Čo všetko?"

„Všetko o vašej minulosti."

„Už to predsa viete."

„Ale nie všetko. Povedali ste, že ste sa narodili ako mladší syn markíza Trura a sama som videla, že ste skončili ako vodca gangu. Chcem vedieť, čo sa dialo medzitým. Ako ste sa dostali z bodu A - Cornwallu, do bodu B - lodýnskeho podsvetia."

Obozretne na ňu pozrel. „A to všetko má prispieť k tomu, že sa zo mňa stane civilizovaný človek?"

„Nie," pripustila s hanblivým úsmevom. „Berte to ako odmenu za moje služby."

„Za vaše služby? Nemal som ani tušenia, že mi chcete poskytovať nejaké služby."

„No tak, Billy! Musíte mi to povedať! Inak umriem od zvedavosti!"

„Nuž, ak tak veľmi túžite vypočuť si môj smutný príbeh... Ale najprv si dovoľím neškodnú otázocku." „O čo ide?" spýtala sa opatrne.

Zastal a otočil sa k nej. „Nemyslíte, že spôsob, akým chcete zneužiť toho starého grófa, je bezohľadný?"

Okamžite vedela, že má na mysli lorda Drummonda, ale jeho obvinenie ju prekvapilo. „Nezneužívam ho." „Ale áno, zneužívate."

„To nie je pravda!"

„Nesnažte sa mi nahovoriť, že ste sa doňho zaľúbili. Obidvaja vieme, o čo vám v skutočnosti ide."

Hľadela naňho plná rozpakov. „Vy... vy viete, čo mám v úmysle?"

Prikývol. „Dobre viete, že je to riskantné. Čo ak pochopí vaše skutočné zámery?"

Prudko sa od neho odvrátila. „Medzi nami neexistujú žiadne sentimentálne nezmysly, ako je láska. Lord Drummond nie je blázon. V jeho veku je to už len túžba

mať vedľa seba spoločníčku. Kedysi bol jedným z obdivovateľov mojej matky, dnes je to osamelý starý muž, o ktorého sa nemá kto starať. Je so mnou šťastný."

„Aj vy ste s ním šťastná?"

„Nepotrebujem muža na to, aby som s ním bola šťastná."

„A čo láska?"

„Láska?" posmešne vyprskla. „To je jediný luxus, ktorý si nemôžem dovoliť."

„Ale?" hľadel na ňu s ľútosťou v očiach. „A čo sa stalo s tou romantickou dievčinou, ktorá sa túžila vydať z lásky?"

„Ale, prosím vás! Azda ste nepočuli, že je lepšie byť miláčikom starého muža ako otrokom mladého?" dodala so zábleskom rozhorčenia v očiach.

Rackford sa pohrdavo zasmial. „Tak sa zaňho vydajte, ak to je to, po čom naozaj túžite. Vydajte sa za chorľavého ufrflaného starca, ktorý vo vás nevyvoláva žiadnu vášeň. Nechápem, prečo ste taká posadnutá túžbou po slobode."

„Poviem vám prečo. Pretože nemám v úmysle milovať niekoho, kto ma jedného dňa opustí," vyhrkla. Vzápätí si uvedomila, že o sebe prezradila oveľa viac, než mala v úmysle, a tak sklonila hlavu a vykročila vpred.

Nadvihol obočie a pustil sa za ňou. „Opustí?"

„Áno," odvrkla.

Vedela, že by mala mlčať, ale nedokázala sa ovládnuť. „Veľmi dobre viem, ako sa správajú manželia vo vyššej spoločnosti. V skutočnosti sú ženám skôr bratia ako verní manželia. Poskytnú im nádherný dom a potom ich v ňom držia ako v zlatej klietke, a to všetko pod zámienkou, že ich chcú chrániť. A oni sami si zatiaľ užívajú, vyhľadávajú dobrodružstvá, venujú sa svojim záľubám.

Ženám zostávajú len večierky, spoločenské návštevy a klebety pri čaji o piatej. Nie, ďakujem. Nepremárnim svoj život, predstierajúc, že ma nezaujímajú nič iné len najnovšia

móda a škandály. Sama budem rozhodovať o tom, čo chcem robiť, pôjdem, kam budem chcieť, a nemienim sa nikomu zodpovedať. A ak to znamená, že sa budem musieť vydať za starca, aby som mohla byť jedného dňa nezávislá vdova, tak to urobím!"

Zarazene zmlkla, pretože si uvedomila, že takmer kričí. Hrud' sa jej od rozčúlenia prudko dvíhala a klesala a líca mala sčervenané. „Prepáčte," precedila pomedzi zuby ospravedlnenie a odvrátila sa. Cítila sa ponížená vlastným výbuchom.

Rackford ju nežne chytil za rameno.

„Keby ste boli moja žena," povedal presvedčivo, naliehavo jej hľadiac do očí, „vzal by som vás so sebou všade, kam by ste mali chuť ísť."

Zmätene naňho pozrela a potom sa vykrútila z jeho zovretia. „Nepozerajte tak na mňa. A nehovorte už o manželstve, veľmi vás o to prosím. Ponúkla som vám priateľstvo. Ak chcete, prijmite ho, ak nie, nechajte tak. Ak vám to nestačí -"

„Len pokoj," prerušil ju tichým hlasom. „Nemusíte mať zo mňa strach. Urobím všetko, čo si budete priať."

Váhavo sa naňho zahľadela a odrazu zatúžila po všetkom, čo jej ponúkal. Chytil ju za ruku a vykročil, ale ona zostala stáť. Spýtavo na ňu pozrel a potom pristúpil k nej. Prstami ju pohladkal po líci a potom jej odhrnul kučeru z tváre.

Zachvela sa, nakrátko zatvorila oči a oprela si líce o jeho dlaň. „Billy?"

„Áno, Jacinda?" Roztúžene hľadel na jej pery.

Vôbec si neuvedomovala, že sa k nemu nakláňa plná túžby, až kým nezaznelo zdržanlivé „Ehm, ehm!" len pár krokov za nimi.

Taktné varovanie ich vytrhlo z očarenia. Billy sa jej okamžite prestal dotýkať a Jacinda sa v rozpakoch obzrela, ale Lizzie už mala nos opäť v knihe. V rozpakoch

sa začala hrať s ružovou štólou. „Odpustite mi, neviem si predstaviť, ako je možné, že hovoríme o mne. Chceli ste mi predsa povedať, ako ste sa dostali do tej bandy.“

Otočil sa najprv k Lizzie a potom sa ironicky usmial na Jacindu. „Čo keby sme zavolali aj slečnu Carlislovú, nech si to vypočuje aj ona? Ušetrí vám to hromadu času, keď jej to nebudete musieť reprodukovať.“

Jacinda otvorila rozhorčene ústa, ale sebakriticky sa nepokúsila poprieť náznak obvinenia v jeho slovách. Poslušne zakričala na priateľku.

Tie dve vytiahnu z človeka každé tajomstvo, pomyslel si pobavene a so zaľúbením pozoroval, ako si sadli bok po boku na lavičku v tieni a s vážnymi tvármi vyčkávali, kým začne.

Nenápadne si prezrel najprv jedno a potom druhé rozkošné stvorenie. Od útleho detstva sa o ne niekto staral a chránil ich pred akýmkoľvek nebezpečenstvom. Práve preto nemal v úmysle zmieniť sa o celej brutalite skúseností, ktoré nadobudol ako malý chlapec.

A tak rozprával o nich, akoby išlo o zápletku nejakého románu. Poslednú bitku, ktorú utržil od otca, odbavil pár vetami a potom už začal rozprávať o tom, ako sa dostal z Cornwallu do Londýna, vyhýbajúc sa hlavným cestám a kráčajúc prevažne v noci, aby sa stratil sluhom, ktorých otec za ním poslal.

Podrobne sa rozhovoril o prvej noci, ktorú strávil na úteku. Schúlil sa medzi korene starého duba, zabalil sa do kabáta a ležal tam dobitý a trasúci sa v chlade jarnej noci. Z času na čas pozrel na ubúdajúci mesiac, ktorý prebleskoval pomedzi lístie šepkajúce v nočnom vánku. Veľké čierne oblaky plaviace sa okolo mesiaca vyvolali v ňom túžbu po mori so škriekajúcimi čajkami, morskými pannami a všetkými starými legendami o ktorých čítal, ale bez ohľadu na to, že mal zlomené srdce, v tú noc si prisahal, že jeho noha do Cornwallu

už nikdy nevkróčí.

Ráno sa pobral do Londýna, aby tam skúsil svoje šťastie.

Dievčatá sústredene načúvali, ako sa jeho príbeh odvíja a upierali naňho oči plné súcitu a porozumenia.

Niekoľko dní kráčal po vedľajších cestách, cez polia a lesné chodníčky na východ a vo vidieckych studniach si napínal poľnú fľašku vodou. V batôžku objavil maličký meštek s niekoľkými mincami, ktoré mu tam vložila pani Landryová, kuchárka. Podistým to bola polovica jej celoživotných úspor. Hoci sa snažil šetriť, ako vládla, v deň, keď konečne dorazil na okraj Londýna, mu v žalúdku už škŕkalo od hladu. Musel byť naňho žalostný pohľad. Mokrý od chladného aprílového dažďa, oko ešte stále čierne od otcovej päste.

Ešte aj dnes si pamätal, s akým morbidným záujmom si obzeral mŕtvolý niekoľkých kriminálnikov, ktorí viseli na kopci nad Londýnom, kde ich nechali ako výstrahu pre všetkých, ktorí by mali zločinecké chůtky. Pozoroval, ako sa hojdajú vo vetre, potom sa im otočil chrbtom a odhodlane sa vliekol ďalej do mesta, premýšľajúc nad tým, čo si počne.

Uvažoval nad tým, že sa nechá zapísať do armády, ale čoskoro zistil, že nemá doklady. Navyše mal len trinásť, nie pätnásť rokov, ako sa požadovalo. Uchádzal sa o miesto paholka v jednej vychýrenej stajni, dúfajúc, že sa mu podarí dostať prácu džokeja, ale na to bol zasa priveľký. Rozmýšľal o tom, že začne obchodovať, ale dozvedel sa, že by musel ísť na magistrát a zaviazat sa k službe u nejakého obchodníka na obdobie siedmich rokov. Na to mu chýbala trpezlivosť.

Bez jedla, bez peňazí a bez nápadu čo ďalej sa ukryl pred dažďom v krčme, kde mu priateľský krčmár povedal o neďalekej tehelni, kde si môže zarobiť nielen na chlieb a ubytovanie, ale ešte aj pár šilingov navyše.

Poslúchol radu starého muža a pomerne ľahko našiel rušnú tehlňu.

Len čo uvidel to miesto a dozorcov, ktorí pohánali chlapcov v jeho veku i mladších, zmocnili sa ho pochybnosti, či to vydrží, ale pretože nemal na výber, vošiel dnu, aby sa naučil, ako sa vyrábajú tehly. Predák si okamžite všimol, že je dobre stavaný, a dal mu príležitosť.

„Práca nosiča,“ vysvetľoval Jacinde a slečne Carlislovej, „bola jednoduchá a pozostávala hlavne z toho, že som musel opatrne zobrať mokrú, práve vytvarovanú tehlu od majstra, a odniesť ju do sušiarne. Chodili sme hore-dolu ako mravce jeden za druhým. Bola to špinavá práca a pre dospievajúcich chlapcov namáhavá a nudná. Hoci chlapci sa počas práce nesmeli rozprávať, jeden z nich veľmi rýchlo upútal jeho pozornosť. Bol to vychudnutý, kučeravý chlapec v zelenej uniforme miestneho chudobinca. Zdalo sa, že nedokáže tehlu odniesť bez toho, aby mu nespadla. Každá mokrá tehla, ktorú vyfasoval od majstra, sa skôr či neskôr ocitla na zemi a premenila na hrbu blata.

Dievčatá ho sústredene počúvali a smiali sa, keď im vtipne opisoval, že mal čoraz väčšie problémy držať jazyk za zubami, keď pupkatý dozorca šikanoval útleho chlapca a nadával mu za jeho neschopnosť.

„Ale keď som videl, že ho udrel, niečo sa vo mne... zlomilo.“

Dievčatá zvažnili a zatvárali sa veľmi súcítne. Porozprával im, ako mu vzkypela žľč a hodil ťažkú tehlu, ktorú mal práve v rukách, do dozorca.

„Tehla ho zasiahla do chrbta, zrazila na kolená a nechala mu na košeli veľké koleso blata. Dozorca sa ťarbavo postavil a zlostne sa otočil. Bol o pol metra vyšší než ja, ale ani jeho zúrivy pohľad mi nezabránil v obvineniach. Nechajte ho na pokoji! skríkol som. Bol som taký rozzúrený, že som nič nevnímal. Potom sa z kancelárie

vyrútil majiteľ tehelne a prerušil šarvátku. Cintľavého chlapca i mňa odviekli do kancelárie, kde nás vyhrešili a potom vyhodili bez toho, aby nám dali peniaze za vykonanú prácu... A tak som sa zoznámil s Natom Hawkinsom," dodal s úsmevom.

Jacinde sa rozsvietili oči poznaním, len čo to meno vyslovil. Nata stretla v tú noc na ulici Bainbridge.

„Nate mi trpko vyčítal, že kvôli mne ho vyhodili z práce," pokračoval po chvíli s úsmevom na perách.

„Ale veľmi rýchlo sme sa spriatelili, pretože on bol sirota a nemal nikoho a bol by radšej umrel, ako by sa mal vrátiť do chudobinca. Napokon si nás najal ten majiteľ krčmy - volal sa Sam Burroughs. Pomáhali sme v krčme roznášať nápoje. Ubytoval nás v podkroví kurníka, kde spávali sliepky a kozy, ale boli sme šťastní, pretože sme natrafili na dobrého pána a vždy sme sa mohli dosýta najesť."

Potom pokračoval vo svojom príbehu a rozpovedal im, ako sa jedného daždivého večera objavili v krčme Sama Burrougha traja muži v čiernych kabátoch. Práve niesol podnos s umytými džbánmi na pivo, keď si ich všimol. Okamžite v nich spoznal otcových sluhov. Pýtali sa krčmára, či nevidel svetlovlasého trinásťročného chlapca so zelenými očami. Nenápadne vycúval do zadnej časti miestnosti, nechal podnos s džbánmi na dlážke, schmatol Nata za košeľu a uši.

Bolo to len o vlások. Vrátili sa do centra mesta a opäť žobrali. O pár dní sa mu podarilo nájsť pre obidvoch prácu na rybárskom člne na Temži, kde robili tie najspínavšie roboty: drhli palubu, čistili ryby, čerpali vodu z podpalubia.

„Nate to tam neznášal," vysvetľoval. „Kapitán bol celkom slušný chlap, ale ostatní boli poriadne drsní. Báli sme sa ich a čoskoro sme zistili, že sa aj máme prečo."

Dva týždne dreli ako kone a potom dostali po dva

šilingy a smeli ísť na breh. Ale neskoro večer natrafili na opitého prvého dôstojníka. Dievčatá preľaknuto vykriekli, keď im opísal, ako ich začal ohrozovať nožom a dožadoval sa peňazí, ktoré zarobili.

„Nemali sme na výber, museli sme mu ich dať. Vyhrážal sa, že ak o tom čo i len niekomu cekneme, rozpára nám bruchá a potom nás hodí rybám.“

„To je príšerné!“ vykrikla Jacinda.

„Nezdalo sa nám múdre vrátiť sa na loď,“ pokračoval ironicky. „Pred úsvitom sme znova stáli pred problémom, ako sa užívať. Sedeli sme pri Temži a dumali nad svojím osudom, keď sme si všimli krdeľ detí, ktoré sa brodili počas odlivu vo vode.“

Boli to deti tých najchudobnejších z chudobných. Deti žobrákov, ktoré každý deň pri odlive prehľadávali rieku v nádeji, že sa im podarí nájsť nejakú spadnutú mincu, kúsky uhlia alebo čokoľvek iné, čo by mohli predať. Pretože nevedeli vymyslieť nič múdrejšie, vyhrnuli si obaja nohavice a rozhodli sa vyskúšať svoje šťastie tiež. Netrvalo však dlho a z hmly sa vynoril bitkár z Cockney.

„Čo tu robíte, vy darebáci?“ okríkol ich. „Ja som Cullen O'Dell a toto je môj rajón!“

Zo začiatku na nich urobil veľký dojem. Narodil sa neďaleko kostola St. Mary-le-Bow, vychovala ho ulica a veľmi dobre vedel, ako sa o seba postarať. Hoci ho stretli pri prehrabávaní blata v rieke, povedal im, že táto podradná práca je preňho len vedľajším zamestnaním. Tvrdil, že ak je človek dostatočne bystrý a inteligentný, môže si žiť ako kráľ. Vyrozprávali mu, aký osud ich postihol a na ich veľké prekvapenie sa ponúkol, že im pomôže. Tvrdil, že pozná dobrého starého pána, ktorý sa im dá najesť a poskytne im aj ubytovanie.

Celkom tomu neverili, ale pretože nemali inú možnosť, išli s ním. Ukázalo sa, že dom, v ktorom mali nájsť prístrešok, bola stará rozpadávajúca sa budova a starý

pán sa venoval výcviku vreckových zlodejov. Pokiaľ deti, ktoré sa ocitli v jeho starostlivosti, prišli z „lovu“ s mešcami, hodinkami, hodvábnymi vreckovkami a podobne, dostali chlieb a mlieko a občas aj mäsový vývar. „Bože dobrý!“ vydýchli dievčatá.

„V ten deň som sa išiel pozrieť na popravu spolu s Natom a väčšou skupinkou chlapcov. Pamätám si to, akoby to bolo dnes. Zhromaždili sa tam tisíce ľudí. Nikdy predtým som nevidel, ako niekoho vešajú, ale spolu s Natom som mal príkaz sledovať O'Della a ostatných vreckárov pri práci.“

Opisoval, ako vreckoví zloději pobehovali pomedzi ľudí a bez toho, aby vzbudili pozornosť, im čistili vrecká. Pamätal si, ako mu srdce bilo od strachu, že niektorého chytiť, ale nestalo sa tak. Irónia toho, že občania Londýna sú okrádaní ešte aj vo chvíli, keď viedli na šibenicu trojicu zlodejov, nemala na nich, začiatočníkov v tomto remese, vôbec žiadny účinok. Ale on a Nate ju vnímali celou dušou.

Po splnení úlohy sa celá tlupa vracala domov. Všetci vzrušene rozprávali o tom, aký bude starý pán nadšený ich úspechom, ale on mlčal a premýšľal o hrozbe toho, že aj ich jedného dňa chytiť.

„Spýtal som sa, prečo musia odovzdať celý svoj lup starému pánovi, keď riziko nesú len oni,“ rozprával ďalej svojim svetlovlasým poslucháčkam. „Netreba ani hovoriť, že tá otázka ich zaskočila, o to viac, keď som im vyčíslil, že strava a ubytovanie sú len zlomkom zo zisku, ktorí vytvárali.“

Mladí zloději boli negramotní a nepoznali ani základnú matematiku, takže nemali ani potuchy o hodnote vecí, ktoré nakradli. Boli hladní a žili v biede, odkedy sa narodili, a neuvedomovali si, že jedlo, ktoré im starec servíroval, bolo veľmi lacné.

„Chlapci boli nahnevaní, keď som im to všetko spočítal.

Na niekoľkých príkladoch som im vysvetlil, čo všetko by si mohli za nakradnutú sumu kúpiť. Bol to O'Dell, ktorý navrhol, aby sme sa nevrátili k starcovi, ale založili vlastnú bandu. A presne to sme urobili."

"Vy ste boli v jednej bande s O'Dellom?" hlesla šokovane Jacinda.

Prikývol. „On sa vyznal na ulici, ja som mal vzdelanie.

Keď sme naše schopnosti spojili, stali sme sa postra-
chom pre celý Londýn. Ja som vymýšľal finty, aby sme
dobešli nič netušiace obete, a O'Dell viedol chlapcov, ktorí
ich potom zrealizovali."

„Aké finty?" vyzvedala Jacinda.

Poškrabal sa po brade. „Jednou z mojich obľúbených
bolo, že sme sa vydávali za kominárov. Dostali sme sa
do bohatých domoy pod zámienkou, že ideme čistiť
komíny, ale v skutočnosti sme si dôkladne prezreli dom,
aby sme ho v budúcnosti mohli vykradnúť. Zistili sme,
kadiaľ sa do domu v noci dostaneme, kde držia cennosti,
kde majú psa a podobné prekážky."

Dievčatá sa chichotali, aj keď sa usilovali tváriť
pohoršene.

„Pokiaľ bol O'Dell len výkonnou silou a ja mozgom,
naše schopnosti boli mojím spôsobom vyrovnané, všetko
išlo hladko. Ale jednej noci sa to zmenilo."

„Čo sa stalo?" chcela vedieť Jacinda.

Na chvíľu zmĺkol a veľmi starostlivo vyberal slová,
lebo nechcel zraniť ich nevinnosť. Nechcel im hovoriť
o úchylákoch, ktorí zneužívajú dieťa, dokonca aj priateľa,
len aby uspokojili svoje perverzné chůtky.

Všetci tvrdo spali vo svojom úkryte v starom vyhorenom
sklade pri rieke a nikto nepočul, že Žltá Palica sa
v tú noc vkradol medzi nich.

Všetky deti ulice vedeli, že podivínovi, ktorého
prezývali Žltá Palica podľa jeho elegantnej vychádzkovej
palice, sa treba zďaleka vyhýbať. Na malíčku mal dlhý,

namaľovaný necht, ktorým si naberal tabak. Často ho vídal na uliciach, v neslávne známych herniach alebo bordeloch.

V tú noc ho z hlbokého spánku zobudil nejaký zvuk. Aj napriek tomu, že bol veľmi unavený a ledva vládal držať oči otvorené, zdesene videl, ako Žltá Palica drží O'Dellovi na krku nôž a núti ho, aby išiel s ním. Ešte stále si pamätal, aký šok utrpel pri pohľade na O'Dellovu drsnú tvár zmáčanú slzami.

Vyskočil na rovné nohy, zreval a nepremyslene na toho sviniara zaútočil. Mohol tým zaviniť, že prereže O'Dellovi hrdlo, ale ten sa vyľakal, čo O'Dell využil a odstrčil mu ruku s nožom. Žltá Palica sa pokúsil ujsť, ale on sa naňho vrhol. Ani poriadne nevnímal, čo sa okolo neho deje, pretože jeho pokrik prebudil aj ostatných chlapcov. O'Dell schmatol žltú vychádzkovú palicu a začal ňou votrelca mlátiť. Keď ten sviniar siahol do vrecka po pištoľ, on ho pichol do krku.

„Lord Rackford?“ Jacindin ľahký dotyk na predlakti ho prebral zo spomienok.

Prekvapene na ňu pozrel a tmavé tieň minulosť sa mu vytratili z očí.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa potichu.

Prinútil sa k úsmevu. „O'Della jednu noc prepadli a mne sa ho podarilo zachrániť.“

V tmavých očiach sa jej zablýskalo, akoby pochopila, že jej to najhoršie zamlčal, ale nenaliehala.

„Od tej chvíľe,“ pokračoval, „ma ostatní pokladali za svojho vodcu. O'Dell pokladal za poníženie, že som ho zachránil, pretože dovtedy bol vodcom on. Jeho hanba sa postupne zmenila na nenávisť voči mne. Napokon od nás odišiel, založil si vlastný gang, ktorý sa vyznačuje veľkou surovosťou. Myslím, že to spôsobilo strádanie, ktorým trpel po celý svoj život. Zvyšok už viete,“ dodal.

Dievčatá pozreli najprv na seba, potom naňho.

Jacinda ho pohladkala po pleci. „Je mi veľmi ľúto, že ste to mali také ťažké, pane.”

„Aj mne,” dodala potichu jej priateľka.

„Podmienky, v ktorých žijem dnes, sa rozhodne zlepšili,” uškrnul sa s nútenou veselosťou.

„Je síce pravda, že som sa opäť ocitol v otcovom područí, ale Nate a všetci ostatní sú nažive. A to je najdôležitejšie.”

Na chvíľu sa zamyslene zahľadel do diaľky a potom pokrčil plecami, aby sa zbavil zožierajúceho pocitu viny. „Najal som si obchodného partnera, aby kúpil v Austrálii nejakú plantáž. Mám v úmysle požiadať o týchto trestancov, aby si mohli odpykať svoj trest na plantáži, kde s nimi budú ľudsky zaobchádzať. Bohužiaľ, musím zostať v anonymite ako ich dobrodinec. Nikdy viac sa nesmiem s nimi stretnúť. Všetkým povedali, že Billy Blade je mŕtvy.”

„Je to smutné,” šepla dojatá Jacinda. „Boli vám ako bratia.”

„Aspoň sa mi podarilo zachrániť ich pred šibenicou. Ale aj tak mám pocit viny,” povedal zamyslene, zaklonil hlavu a zahľadel sa na konáre, s ktorými sa pohrával vietor. „Ja si tu vysedávam v parku s dvomi krásnymi dámami, zatiaľ čo sa oni plavia v špinavom podpalubí nejakej lode, spútaní v retaziach, na druhý koniec sveta.”

„Urobili ste všetko, čo bolo vo vašich silách,” povzbudzovala ho Lizzie.

„Áno, zachránili ste im život,” dodala Jacinda.

„Viete, čo by ste mohli ešte urobiť?” ozvala sa odrazu Lizzie.

„Hovorte!” otočil sa k dievčaťu.

Lizzie hľadela pred seba a zamyslene si klopkala prstom po pere.

„Lizzie dostala nápad,” vzrušene mu šepkala Jacinda do ucha. „Povedala som vám už, že slečna Carlislová je hotový génius?”

„Nie, o tom ste sa mi ešte nezmienili.”

„Keď budete mať svoju plantáž, môžete najať nejakého učiteľa, aby ich vzdelal," vyhrkla Lizzie. „A nejakého remeselníka, ktorý ich naučí remeslu. Keď si odpykajú trest, budú mať oveľa lepšiu možnosť prispôbiť sa novému spôsobu života, ktorý nebude mať nič spoločné s ich zločineckou minulosťou."

„Obávam sa, že ich to veľmi nenadchne. Už to nie sú malí chlapci. Čas na učňovské roky majú už dávno za sebou a obávam sa, že starého koňa nenaučíte -"

„Drahý lord Rackford, Lizziiine nápady vždy vyjdú. Je to skvelá myšlienka," povedala Jacinda. „A viete, čo by mohlo inšpirovať vašich priateľov k tomu, aby zmenili svoje zmýšľanie?"

„Čo také?"

„Nie čo, ale kto. Manželky. Zaobstarajte im ženy."

Rackford a Lizzie sa rozpustilo rozosmiali.

„To myslíš vážne?" vyhrkla Lizzie.

„Prečo nie? Muž, ktorý sa musí starať o ženu a deti, nemá veľkú chuť riskovať svoj krk kvôli kradnutiu," trvala na svojom Jacinda aj napriek ich smiechu. „Keď budú mať niečo, čo nebudú chcieť stratiť, stavím sa, že o pár rokov sa z nich stanú počestní občania."

„Viete, že by to mohlo vyjsť?" pripustil Rackford. Potešila ho predstava, že Nate, Sarge, Flaherty a Andrews sa jedného dňa oženia a že sa im bude popod nohy motať drobizg. Pozrel na Jacindu, ktorá si naprávala šaty. „Ste geniálne, obidve," vyhlásil.

Dievčatá sa spokojne usmiali jedna na druhú.

Dvanásta kapitola

V týždňoch, ktoré nasledovali, Jacinda robila všetko, čo bolo v jej silách, aby Rackforda naučila móresom vyššej spoločnosti. Nechcela ho skrotiť. Najmä nie vo chvíľach, keď sa opájala jeho odvážnymi pokusmi o zblíženie. Otvorene s ňou flirtoval zakaždým, keď vedel, že sa mu to prepečie, a hoci predstierala rozmrzenosť, jeho prejavy náklonnosti jej lichotili.

Nebrala jeho komplimenty vážne, ale flirtovanie dodalo jej životu príchuf vzrušenia, ktorá jej predtým chýbala. Kedykoľvek zostali sami čo i len na chvíľku, vždy sa jej dotýkal - tu ju zľahka pohladkal po líci alebo ju potiahol za prstenec vlasov, či jej galantne pobožkal ruku. Z nejakého záhadného dôvodu sa jej nikdy nepodarilo nájsť vhodné slová, aby mohla protestovať, hoci pri jeho príliš odvážnych komplimentoch predstierala hnev. Zdalo sa jej dôležité udržať ho na uzde.

Našťastie, Lizzie bola väčšinou s nimi a jej prítomnosť pomohla tlmiť túžobné napätie medzi nimi, ktoré neraz spôsobovalo, že vzduch v miestnosti priam iskril. Pokiaľ išlo o guvernanku, Rackford si ju svojím svojským šarmom veľmi rýchlo získal. Vďaka nemu si ho obľúbili rýchlo aj jej bratia. Možno k tomu prispela skutočnosť, že Lucien sa zaručil za jeho pôvod i charakter.

Jacinda však netušila, že gróf z Rackfordu už oboznámil bratov so svojimi úmyslami a získal Róbertovo povolenie uchádzať sa o jej ruku.

Nemal na výber. Jacinda nemala ešte dvadsaťjeden, takže sa s ňou nemohol oženiť bez súhlasu jej poručníka. A to už ani nehovoriac o tom, že keby sa im znepáčil, mohli by skončiť jeho dvorenie, ešte než sa verejne začalo. Nechcel si z nich narobiť nepriateľov. Bolo to veľké riziko,

ale jediným riešením bolo vyložiť karty na stôl, dokázať im, že si ich sestru zaslúži, získať si ich úctu, či tak si zabezpečiť miesto v rodine. Neraz sa v živote zachoval nesprávne len zo vzdoru, ale získať Jacindinu ruku bolo preňho natoľko dôležité, že chcel za každú cenu postupovať korektne.

Odvážne si vyžiadal prijatie u vojvodu Hawkscliffa v deň, keď vedel, že Jacinda bude na nákupoch so svojimi švagrinami a slečnou Carlislovou.

Hawkscliffe zrejme predvídal účel jeho návštevy, pretože keď vkročil do jeho pracovne, našiel ho v spoločnosti troch z piatich bratov Knightovcov.

Chýbal len John, ktorý sa narodil ako druhý Georgianin syn z ľúbostného románika s profesionálnym boxerom. Rackford sa neskôr dozvedel, že je pokladaný za čiernu ovцу rodiny a že sa v žiadnom prípade v dohľadnom čase v Londýne neobjaví. Ostatní ani netušili, kde sa momentálne zdržiava.

Chvalabohu, Lucien a Alec sa už predtým dohodli, že ho prijmú do rodiny. Vojvoda pozoroval každý jeho pohyb s podozrením v tmavých očiach a potom ho predstavil tomu, koho sa obával najviac zo všetkých - Lucienóvmu dvojčaťu Damienovi, grófovi z Winterley. Sivooký, vojnou ostrieľaný plukovník priviedol do mesta aj svoju manželku Mirandu, aby mohla ísť spoločne s ostatnými dámami nakupovať. Winterley mu potriasol rukou a premeral si ho, akoby mal byť posilou pre jeho regiment. Zjavne nespĺňal jeho kritériá. Neskôr sa však ukázalo, že impozantný muž s kamennou tvárou je ochotný dať mu šancu, pretože Billy Blade prispel k záchrane jeho manželky Mirandy.

V porovnaní s dvojhodinovým deprimujúcim rozhovorom boli nekonečné hodiny výsluchu sira Anthonyho Weldona a vyšetrovateľov z Bow Street len detskou hrou. Vedel, že nepatrí medzi najvhodnejších kandidátov - že nie je v rodine vítaný, ako bol lord Griffith

– ale prinútil sa byť voči jej bratom otvorený a úprimný.

Pod ich skúmavými pohľadmi sa cítil mimoriadne neprijemne, ale pokúsil sa im pravdivo vyrozprávať udalosti, ktoré sa odohrali v jeho minulosti. Opísal ich oveľa podrobnejšie než dievčatám v parku. So zachmúrenou tvárou priznal skutočný rozsah otcovho násilia, aby pochopili, že mal dôvod na to, aby utiekol z domu. Rozpovedal im, ako kradol, ale aj to, že sa vďaka lúpežiam staral sa o stovky trpiacich detí, ako zjednotil menšie bandy, aby sa prestali medzi sebou vraždiť a ako pod hrozbou zneužitia vlastnej, takmer neobmedzenej moci nastolil v štvrti poriadok.

Nevedel, či jeho úspechy aspoň trochu zavážia u bratov Knightovcov ani či mu veria. Ale keď Lucien povedal, že to bol Billy, kto našiel Jacindu a priviedol ju späť v tú noc, keď sa pokúsila o útek, vymenili si medzi sebou uznanlivé pohľady.

Potom Lucien prezradil, že Billy spolupracuje s Bow Street a že vďaka jeho pomoci sa už podarilo pozatýkať viacero zločincov. Bol to jeden falšovateľ peňazí, jeden úžerník, ďalej majiteľ nelegálnej herne, zlodej koní, pár obchodníkov s čiernym tovarom, ale aj nájomný vrah, vydierač a dvaja podpaľáči, ktorí za odmenu podpálili špekulantovi jeho vlastný dom, aby zaň mohol vyinkasovať poisťné. Tí všetci sa už vďaka jeho informáciám dostali za mreže.

Hawkscliffe a Winterley si vypočuli jeho rozprávanie a začali sa naňho pozeráť s väčším rešpektom.

Napokon im Trurov advokát predložil certifikované dokumenty, ktoré dokazovali výšku rodového majetku a nehnuteľností, ktoré mu budú jedného dňa patriť. Papiere boli pripravené dopredu, pretože jeho otec správne predvídal, že ich bude pri hľadaní manželky potrebovať. Kým Róbert študoval listiny, Alec sa závistlivo uškrnul na Rackforda.

„Teraz už aspoň viem, od koho si budem môcť požičovať," uškrnul sa Alec.

„Alec!" varoval ho vojvoda.

„Kristepane, veď som len žartoval, Rob!"

Bubnujúc prstami po stole, Róbert ešte chvíľu hodnotil finančnú situáciu svojho nádejného švagra. Napokon zdvihol hlavu, najprv pozrel na Luciena, ktorý mu nenápadne prikývol, potom na Damiena, ktorý len pokrčil plecami a pohodlne sa oprel v kresle. Alec si znudene pohadzoval mincu. Položil papiere na stôl, zopál ruky a ešte chvíľu mlčky hľadel na Rackforda. „Tak dobre," kývol konečne hlavou. „Môžete sa o ňu uchádzať. Ale budeme vás sledovať. Jeden nesprávny krok..." výhražné zmlkol.

„Rozumiem, Vaša milosť. Páni, som vám nesmierne vďačný za váš čas."

Vstal a začal sa zberať na odchod.

„Nedáte si s nami brandy, Rackford?" pozval ho vojvoda, keď kráčal okolo jeho stola.

„Veľmi rád, Vaša milosť. Ďakujem."

„Stačí Hawkscliffe," zahundral vojvoda.

Ešte stále žasol nad ich rozhodnutím prijať ho medzi seba. Alec, pomáhajúc si barlami, vstal tiež. „Už sa nevim dočkať, ako budem našu drahú sestričku podpichovať."

„Nie!" vykrikol Rackford a energicky sa k nemu otočil, zatiaľ čo ostatní vstali tiež a kráčali ku dverám. „Odpustite mi to, ale -" Naliehavo hľadel raz na Aleca, raz na vojvodu. „Prosím vás, nezmieňujte sa o tomto rozhovore pred lady Jacindou. Zatiaľ nie."

„Prečo nie?" zvedavo sa obzrel Lucien.

„Dobre viete, aké je to svojhlavé stvorenie. Ak jej povieť, že súhlasíte, aby si ma vzala, určite sa mi otočí chrbtom. Neznáša, ak jej niekto diktuje, čo má urobiť."

Zdalo sa, že jeho slová ich zaskočili, ale vzápätí sa všetci rozosmiali.

„Páni?" zvrátil obočie.

„Ste múdry muž, Rackford," potľapkal ho Damien po chrbte. „Nech vám Boh pomáha."

So súhlasom bratov sa teda pustil získavať si Jacindino srdce i dôveru. Sezóna pomaly postupovala a on vyčkával na vhodnú príležitosť. Obskakoval ju ako najposlušnejší a najpokornejší služobník, nosil jej poháre punču, otváral okná, ak jej bolo teplo, prinášal šál, keď jej bola zima a dokonca trávil nekonečné hodiny pri nudných kartách a prehrával značné sumy peňazí len preto, aby mohol sedieť oproti nej.

Vďaka nej zjemnel a obmäkčila ho ešte aj voči jeho otcovi. Raz popoludní sa vybral za dámou svojho srdca a keď prechádzal okolo salónu, všimol si, že otec leží zvalený v kresle. Oblečený bol v župane, nohy mal vyložené na pohovke a na očiach kolieska uhoriek. Na stolíku vedľa neho stála šálka kávy a fľaška s liekmi od bolesti hlavy. Ležal tak nehybne, že ho to vystrašilo.

Ostražito pristúpil ku dverám a zostal stáť na prahu. „Otče?"

„Čo je?" zavrčal Truro nevrlo. Podľa všetkého driemal. „Ste v poriadku?"

„Nikdy som sa nemal lepšie," odvrkol zlostne. Rackford sa aj napriek svojej vôli ironicky pousmial. „Ťažká noc?"

„Nemôžem si spomenúť."

Opieral sa o zárubňu, chvíľu zápasil sám so sebou a zbieral odvalu. „Myslel som, že by som dnes skočil k Tattovi a kúpil si nejakého jazdeckého koňa -"

„Kúp si, čo chceš, William. Už som ti povedal, že môžeš."

„Chcel som sa len spýtať, či by ste nešli so mnou." Sám neveril tomu, že to naozaj povedal a že k nemu takýmto spôsobom vlastne vystiera ruku. „Vždy ste sa v koňoch vyznali."

Markíz sa ani nepohol.

Rackford preglgol, visel na jeho ústach, akoby bol znovu malý chlapec a ako kedysi, aj teraz umieral túžbou, aby ten hrozivý, všemocný muž - jeho otec, pre neho niečo urobil.

„Dnes nie, synu. Je mi zle.“

Rackforda jeho odmietnutie zabolelo a sklamane sklonil hlavu.

Truro si zložil kolieska uhoriek z krvou podliatych očí. „Snáď zajtra?“

Ale jedinou odpoveďou mu bolo plesknutie predných dverí, keď jeho syn vybehol von.

Krátko potom zastal Rackford so svojou luxusnou bričkou pred palácom Knightovcov. Hoci ho otcovo odmietnutie ešte stále páľilo, vedel, že pohľad na sladkú Jacindinu mu zahojí rany.

Vyskočil z koča, nechal ho na starosti paholkovi a vykročil ku vchodu. Občas sa už obával, že tam chodieval príliš často, ale Jacinda ho očakávala. Pán Welsh mu okamžite otvoril. V ostatných týždňoch sa zblížil aj s cteným majordómom.

Zložil si cylinder, pozdravil a potom sám bez uvedenia vykročil do salónu. Cestou sa zastavil, aby pozdravil vojvodkyňu a s láskou uštipol Morleyho na líčko, keď s ním okolo prechádzala pestúnka.

Uvedomoval si, že dvere do rodiny Knightovcov sa mu ešte len pootvorili, ale aj tak sa už cítil jej súčasťou. Bol to pocit, ktorý nikdy predtým nezažil, nikdy nevedel, čo to znamená byť súčasťou milujúcej rodiny. Nikdy predtým si nevedel predstaviť, že strávi s nejakou ženou zvyšok svojho života.

Každý deň cítil, že pozná Jacindu lepšie, že si rozumujú. Zbožňoval jej nevypočítateľný zmysel pre humor a jej nežné dotyky, keď ho odťahla nabok na soirée, aby mu napravila nákrčník, alebo keď mu vzala z rúk opraty pri jazde po Hyde Parku a viedla jeho bričku. Hnala

ju po ceste diabolskou rýchlosťou, aby mu ukázala, čo si môže dovoliť. Stála pritom vedľa neho a dotýkali sa bokmi.

Robil všetko preto, aby jeho zlatovlasá bohyňa nemala ani len predstavu o tom, že by ju najradšej strhol z jej piedestálu a zmocnil sa jej, hoci aj násilím. Namiesto toho sa tváril ako jej oddaný a poslušný otrok, magnetickou silou priťahovaný do jej orbity ako planéta, kružiaca okolo žiarivého slnka.

Jacinda bola jediná, kto odmietal vziať na vedomie, že jej dvorí.

„Nie, drahý gróf, musíte zostať v hale, až kým nezaznie vaše meno. Tom, ohláste ho ešte raz," prikázala Jacinda.

„Áno, slečna," uklonil sa sluha.

V toto daždivé popoludnie sedela spolu s Lizzie v salóne na gauči a priučali Rackforda pravidlám etikety. Čím viac sa on mračil, tým viac sa ony dve zabávali.

„Cítim sa ako tancujúci medveď," hundral, ale poslúchol a vrátil sa do mramorovej chodby.

Sluha tiež zaujal svoju pozíciu a vyšiel von, aby opäť otvoril dvere. Potom vkročil do izby, otočil sa k Jacinde a oznámil: „Lord Rackford, milady."

Rackford vyčkal na pokyn, odmeranými krokmi vošiel do salónu a uklonil sa.

„Príliš hlboko," hrešila ho, podávajúc mu ruku, ale v očiach jej iskril smiech. „Enchantée, monsieur"

„Madrnoiselle" Sklonil sa nad jej ruku. „Prestaňte sa tak zlomyseľné uškŕňať, lebo prisahám, že vás prehнем cez koleno," zamrmľal tak, aby ho počula len ona.

„Nie je očarujúci?" otočila sa Jacinda so širokým úsmevom k Lizzie.

„Slečna Carlislová..." uklonil sa elegantne aj jej.

„Počínate si veľmi dobre, lord Rackford," usmiala sa Lizzie.

„Môžem vám ponúknuť malé občerstvenie?“ ukázala Jacinda vznešeným gestom na čaj, obložené chlebíky, čajové pečivo a ovocie, ktoré dala pripraviť kvôli dnešnej lekcii.

Podozrievalo si obzeral prestretý stôl.

Lizzie sa s potešením prizerala, kým ho Jacinda skúšala, či vie používať rôzne časti strieborného príboru, s ktorými sa mohol stretnúť pri prestretom stole. Nasmiali sa dosýta, pretože neustále šomral, ale postupne sa mu darilo zvládnuť všetky úskalia stolovania.

Vo svojom úsilí „scivilizovať“ ho Jacinda naplánovala aj návštevy rozličných kultúrnych podujatí.. Postupne prešli po všetkých londýnskych galériách a múzeách, chodievali na koncerty filharmonického orchestra, zúčastňovali sa na recepciách, kde sa dopočuli o najnovších poznatkoch politických ekonómov, jazykovedcov, archeológov, ktorí objavili egyptské pyramídy, aj prírodovedcov, ktorí rozprávali o skamenelinách. Rád sa učil a keď si Jacinda uvedomila, že osud ho prinútil opustiť školu v ranom veku, získaval si jej srdce, keď pozorovala, ako sa to všetko snaží dobehnúť.

Čoskoro však dospela k záveru, že žiadne zušľachťovanie ho nezmení a že navždy zostane tým nebezpečným mužom, ktorý ju fascinoval od samého začiatku.

Jedného dňa jej poslal darček zabalený v krepovom papieri s malým lístkom, na ktorom bolo napísané:

Túto knihu som objavil v trafike a spomenul som si na Vás. Vychutnajte šiju.

R.

Keď darček otvorila v súkromí svojej izby, zistila, že je to jedna z tých šokujúcich modrých knižočíek s neslušnými kresbami milencov zmietajúcich sa v ošiali vášne.

Opakovane ho v duchu preklínala a nadávala mu do darebákov, ale dychtivo si obzerala každú stránku. Tu i tam napísal na okraj nejaký štekľivý komentár o rozličných polohách.

Ale bez ohľadu na to, koľko nocí snívala o jeho potetovanom tele a jeho intímnych dotykoch, odmietla poddať sa jeho zamatovému vábeniu. Mysľou, aj keď nie srdcom, sa sústreďovala na to, že jedného dňa bude rovnako slobodná ako očarujúca lady Campionová, ktorá zvíťazila nad pravidlami spoločnosti jej vlastnými zbraňami. A to bude jej súkromná pomsta za to, čo kedysi urobili mame.

Tvrdohlavo robila všetko pre to, aby ju nikto od tohto plánu neodradil. Hoci srdce jej v Billovej prítomnosti priam spievalo a jedine on dokázal vylúdiť na jej perách veselý úsmev, rozhodila všetky siete, aby chytila lorda Drummonda do chomúta. Trávievala s Rackfordom veľa času, ale dala si záležať na tom, aby sa Drummondovi venovala na každom z početných plesov.

V júni jej Rackford oznámil, že kúpil v Austrálii planláž, najal si správcu a poveril ho, aby vyhľadal všetkých jeho bývalých priateľov a zariadil, aby ich preložili na prácu na jeho pozemok.

Jedného popoludnia ho v Hyde Parku prekvapili jeho ďalší priatelia. Bol tam spolu s Jacindou, ktorá krkolomnou rýchlosťou viedla jeho bričku po parku. Sedel vedľa nej a vychutnával si odvahu svetlovlasej amazonky, ktorá mala od rýchlosti rozpálené líca. Keď naňho začali vzrušene mávať dvaja džentlmeni, prudko pritiahla opraty. „Kto to je?“ spýtala sa, ale on na nich hľadel mlčky s úžasom v očiach.

„Bože môj!“ zašepkal napokon, potom zoskočil z bričky a srdečne ich pozdravil.

Jeden bol tmavovlasý a vyzeral chudokrvné a druhý mal žiarivočervené vlasy. Začudovane sa pozerala, ako

sa objímajú. Tých dvoch stretnutie očividne potešilo.

„Billy Albright! Len sa naňho pozri, človeče! Dúfame že ťa stretneme, odkedy sme sa dopočuli, že si sa objavil v Londýne.“

„Po celý ten čas sme tvrdili, že žiješ. Vedeli sme to!“

„Naozaj si sa vrátil k otcovi?“ žasol brunet.

Rackford zamračene prikývol a výstražné naňho pozrel, aby ho umlčal. Otočil sa k Jacinde a predstavil ich ako Rega Bentincka a Justína Churcha. Vysvetlil jej, že sa poznajú z Etonu, ale oči mal plné obáv, ktoré celkom zatienili jeho radosť. Neskôr sa ho spýtala, či sa medzi nimi niečo stalo, ale vyhol sa jej otázke tým, že sa pokúsil ukradnúť si od nej bozk.

Nasledujúci deň ich tí mládenci sprevádzali na prehliadke antických sôch v Elgin Marbles. Lord Elgin ich vystavoval v pavilóne, ktorý bol pristavený k jeho domu v Londýne. Skupinka priateľov práve vychádzala z paláca Knightovcov sprevádzaná ostrážitou slečnou Hoodovou, keď sa objavili Daphnine priateľky, Helena a Amélia spolu so svojimi guvernankami. Boli nesmierne vzrušené a horeli túžbou podeliť sa o najnovšie klebety.

Pozvala dievčatá, aby si išli prezrieť antické sochy spolu s nimi a onedlho si všetci zaplatili vstupné a vošli do pavilónu. Štúply starý muž, ktorý tam pracoval ako sprievodca, vysvetlil užasnutej skupinke, s akou starostlivosťou a s akými nákladmi dal lord Elgin previezť mramorové; sochy životnej veľkosti jednu po druhej zo starovekého Parthenonu do Anglicka.

Jacindu však viac zaujímali páni Church a Bentinck, ktorí sa obšmietali okolo Lizzie. Zdalo sa, že sú ňou očarení.

Po clivíli prišli za ňou Amélia a Helena a odtiahli ju nabok. „Nikdy by si neuverila, čo vyviedla Daphne,“ zašepkala Amélia. „Nesmieš to však nikomu povedať!“

„Nepoviem. Čo urobila?“ vyzvedala dychtivo.

Dievčatá sa rozchichotali.

„Zaútočila na lorda Griffitha -" začala Amélia.

„A on ju odmietol!" dokončila Helena.

Jacinda vypleštila oči. „Žartujete!?"

„Vôbec nie. Urobila to včera v divadle, a nepochodila."

Chudák Ian!

„Bože, tá zúri!" uškrňala sa Amélia zlomyseľné. „Vzala si do hlavy, že ohlási ich zasnúbenie na plese, ktorý usporiadajú budúcu sobotu jej rodičia. Dostala si pozvanie?"

Jacinda prikývla a v duchu sa usmiala pri spomienke na Rackfordovu reakciu, keď dostal pozvánku. Roztopašné na ňu žmurkol a povedal: Aspoň získame späť, čo ti patrí ukradneme tvoje diamanty.

„Vlani sa pokúšala uloviť Devonshira? Daphne je rozhodnutá, že sa musí vydať minimálne za markíza. Mala by si varovať Rackforda, nech si dáva na ňu pozor."

„Pokúsim sa," zašepkala. Obzrela sa za ním a prekvapilo ju, ako pozorne sa mračí na sochy z gréckeho Panthenonu s rukami prekríženými na hrudi. Zmatlo ju to, ospravedlnila sa priateľkám a vrátila sa k nemu.

„Stalo sa niečo?"

Kývol hlavou na sprievodcu a Jacinda začala počúvať, čo starý pán rozpráva.

„Len čo za zbierku zaplatia, poputuje do Britského múzea. Dúfame, že k tomu dôjde ešte toto leto."

Zvraštila čelo a znova sa k nemu otočila. „Čo mi ušlo?"

„Vláda kúpila tieto sochy za tridsaťpäť tisíc libier. Tridsaťpäť tisíc! A to v čase, keď tisíce vyslúžilcov nedokáže zaobstarať jedlo pre svoje hladujúce rodiny!"

Zmlkol, akoby bol príliš rozhnevaný, aby mohol pokračovať.

Potom pokrútil hlavou.

„Možno by to vedel vysvetliť váš nápadník lord

Drummond, pretože ja naozaj nechápem tú zvrátenú toryovskú logiku. Ospravedlňte ma." Zdvorilo sa uklonil, otočil sa na päte a vyšiel z pavilónu.

Jacinda za ním začudovane hľadela a potom pokrútila hlavou. Človek nikdy nemohol predvídať, ako bude Rackford zareaguje.

Lizzie ho po chvíli nasledovala s lícami ružovými od hnevu.

„Panebože, kam všetci letíte?" zvolala Jacinda pobúrené.

„Takým nehanebným spôsobom okradnúť Parthenon!" zasipela Lizzie a naposledy pozrela na sochy. „Lord Elgin nie je nič iné len obyčajný zlodej."

Jacinda zostala stáť v pavilóne celkom sama.

„Sú prekrásne. Bože, veď my Briti sme ich nemohli predsa nechať tam, aby úplne zvetrali, však?"

Sprievodca sa jej zdvorilo uklonil, ale v tej chvíli už slečna Hoodová strčila hlavu do dverí. „Kde sa toľko motáte, milady? Koč už čaká."

Pokrčením pliec striasla zo seba odsudzujúce reakcie priateľov a ponáhľala sa za nimi.

Rackford bol rád, že Jacinda ho zobrala na výstavu sôch. Akoby sa prebral z omámenia, s úžasom si uvedomil, že vďaka novému postaveniu má pomerne veľkú moc, ktorá mu umožňuje čeliť neprávostiam a biede nemajetných Londýňčanov. Ibaže teraz to môže robiť legálnym spôsobom.

Áno, teraz môže urobiť oveľa viac, než sa len rozčulovať nad bláznivými výdavkami toryovského kabinetu a nad ich bezohľadnou politikou.

Inšpirovaný novým poznaním zúčastnil sa hneď nasledujúci deň na schôdzi opozičnej strany ostro kritizujúcej vládu. Okamžite vedel, že našiel miesto, kam patrí a že vďaka svojmu novému postaveniu a novým priateľom bude vedieť pomáhať účinnejším spôsobom než len milodarmi.

Hoci ľudia so vznešenými titulmi boli zásadne proti všetkému, čo radikáli podporovali, ich vodcovia ho privítali s otvoreným náručím, pretože si uvedomili, aký prínos bude mať pre nich podpora budúceho markíza. Väčšinu členskej základne tvorili obchodníci, priemyselníci a iní občania nešľachtického pôvodu, alebo zástupcovia z radov nižšej šľachty ako Reg a Justin. Vo svojich radoch však mali aj niekoľko vysoko postavených šľachticov.

Keď sa Jacinde priznal, že sa zúčastnil na schôdzi radikálov, ohrnula nosom. Ohnivo ho presviedčala, aby sa radšej pridala k pokrokovému zmýšľajúcim, ale stále aristokratickým whigom. Ale podľa jeho názoru whigovci neboli pri presadzovaní reforiem dosť radikálni. Ani jej námietky mu nezabránili v tom, aby presadzoval svoje čerstvo objavené politické záujmy.

A strážnici, z Bow Street, ktorí dňom i nocou patrolovali pred sídlom jeho otca, mu nezabránili v tom, aby sa občas okolo polnoci nevykradol z domu a nevyvádzať odvážne kúsky šakalom.

Toto sa Jacinde neodvážil povedať, lebo by určite namietala. Zrejme sa domnievala, že O'Della jednoducho udal políciu, tak ako mnohých iných zločincov, ale nebolo to tak. Toho bastarda si nechával pre seba.

Stupňoval útoky, pretože chcel, aby sa tá záležitosť skončila ešte predtým, než sa Jacinda stane jeho ženou. Dychtil túžbou raz a navždy zatvoriť dvere za svojou temnou minulosťou, aby mohol naplno prežívať radostnú budúcnosť v rodinnom kruhu.

Aj keď bola tvrdohlavá, veril tomu, že sa zmení, len čo si získa jej dôveru. Pripúšťal však, že už pomaly stráca trpezlivosť, pretože odmietala uznať, že jeden po druhom túžia.

Poznal jej dôvody. Mala v úmysle získať slobodu ako Drummondova vdova. Desila sa predstavy, že by mala patriť nejakému mladému mužovi, ale aj tak cítil, že sa

jej pomaly dostáva na kobytku. Keď sa objavil v paláci Knightovcov s modrinami, ktoré utržil v nočných bitkách, doslova ho dojala, lebo sa starala o neho, akoby bol malé dieťa. Hladkala ho, bozkávala a naliehala naňho, aby jej povedal, čo sa mu stalo. Nemohol si pomôcť, voľkal si v jej pozornostiach a mal čo robiť, aby udržal svoje žiadostivé predstavy na uzde. Pokiaľ išlo o vysvetlenie, ako prišiel k sinkám, utiekal sa k neškodným klamstvám, pretože ju nechcel znepokojiť.

Čím skôr na jeho minulosť zabudne tým lepšie.

Trinásta kapitola

Jacinda sa po prvý raz stretla s Rackfordovými rodičmi na honosnom plese, ktorý v sobotu usporiadali lord a lady Erhardovci.

Príťažlivý, ale vyžito vyzerajúci markíz a jeho éterická a s úzkostlivou starostlivosťou vyobliekaná manželka sa objavili na jednej zo svojich zriedkavých návštev v spoločnosti. Zoči-voči mužovi, ktorý Billyho v detstve tyranizoval, sa správala odmerane a ani raz sa neusmiala. Pri bohato prestretom stole nesedela oproti tomu krkavčíemu otcovi, ale často upierala naňho pohrdavé pohľady, až si to napokon všimol. Zakaždým, keď vyslovil pri stole nejaký názor, mu protirečila, ale neodvážil sa ju vyhrešiť, aspoň nie na verejnosti.

Skôr než sa večera skončí, premýšľala, Truro Hrozný si určite uvedomí, že viem o jeho surovostiach. Pokiaľ išlo o markízu, pohrdala aj ňou, pretože nedokázala urobiť nič, aby ochránila svoje bezbranné dieťa pred násilnosťami opitého manžela.

Po večeri si v salóne všimla, že Daphne sa krúti okolo markízy a ospevuje jej biele šaty vyšívane flitrami. Takže Amélia a Helena ju varovali oprávnene. Jej taktika bola celkom jasná. Snažila sa urobiť čo najlepší dojem na rodičov, dúfajúc, že oni potom vyvinú nátlak na syna.

Jacinda mlčky stála a len na pol ucha počúvala lorda Drummonda, ktorý jej rozvláčne rozprával o svojom poslednom triumfe na golfovom ihrisku. Po celý čas však vyčkávala na Rackfordov signál, kedy sa vyberú po náhrdelník.

„Moje najnižšie skóre v živote -“

„To je úžasné,“ prerušila ho bez záujmu a hľadela na druhý koniec salóna, kde stála Daphne a žiarivo sa

usmievala na Rackforda.

Stál chrbtom k nej, a tak nevidela jeho reakciu na flirtovanie kráľovnej spoločenskej sezóny. Hádám nie je taký blázon, že sa nechá ohúriť jej krásou a nevšímne si jej podlízavosť?

Zamračila sa, keď videla, že Daphne ho presvedčila, aby si s ňou zatancoval a len hmlisto si uvedomovala, že neďaleko nej stojí Acer Loring a mračí sa na dvojicu rovnako ako ona, pretože Daphne bola už celú večnosť objektom jeho zbožňovania. S našpúlenými perami a zlostne mávajúc vejárom, pozorovala, ako sa Rackford uklonil a Daphne sa triumfálne usmiala.

Keby dnes večer aspoň nevyzeral tak úžasne... Vlastne úžasne vyzeral každý večer. Vo vlasoch sa mu odrážalo zlatisté svetlo početných sviečok v svietnikoch po stenách. Prešla pohľadom po jeho širokých pleciah v tmavomodrom smokingu, potom sklzla na štíhly pás a úzke boky a dlhé nohy v čiernych nohaviciach. Bolo mrzuté, že čím dlhšie a lepšie ho poznala, tým úžasnejší jej pripadal. Vedela, čo znamená každý jeho úsmev a spamäti poznala všetky odtiene zelenej farby jeho očí, zrkadliace zmenu jeho pocitov. Jablkovozelená znamenala hravosť, ale ak sa rozvášnil kvôli politike alebo niečomu inému, jeho dúhovky nadobudli smaragdový odtieň. Hlboká sivozelená farba ihličnatých lesov znamenala, že je zamyslený a že sa mu treba radšej vyhnúť širokým oblúkom.

Keď tanec skončil a keď sa Billy oslobodil od koketnej Daphne, namieril rovno k nej. Tentoraz sa nedokázala ubrániť víťazoslávnemu úsmevu ona. Kým sa predieral pomedzi dav ľudí, sprisahanecky sa na ňu usmieval. Ak bol nablízku lord Drummond, vždy si dával pozor, aby sa držal od neho čo najďalej, pretože sám sebe neveril, že sa dokáže v jeho prítomnosti ovládnuť. Dnes večer však mali spoločný cieľ, a tak sa k nej pridala aj napriek prítomnosti

starého pána.

„Dobrá večer, lady Knightová," pozdravil ju a bezchybne sa uklonil.

Hoci všetky jej ženské zmysly spievali od radosti, kývla mu len povznesené hlavou a otočila sa k svojmu starému spoločníkovi. „Lord Drummond, myslím, že s grófom z Rackfordu sa ešte nepoznáte. Je synom markíza Trura. Lord Rackford, toto je gróf z Drummondu."

Rackford sa uklonil. „Pane..."

Mrzutý starý politik zdvihol hlavu a dôkladne si ho premeral spoza lesknúceho sa cvikra, „Tak toto je ten radikál, o ktorom klebetí celý Londýn!"

Rackford stiesnene pozrel na Jacindu a priznal sa: „Áno, pane. Idei lorda Broughama urobili na mňa veľký dojem."

„Brougham je z tých hlupákov, ktorí neustále vyvolávajú problémy. Dávajte si naňho pozor. Keby bolo po jeho, všetky šľachtické tituly by nám vzali a všetci by sme boli už len páni."

„Pri všetkej úcte, lord Drummond, vždy posudzujem charakter muža skôr podľa jeho činov než podľa jeho pôvodu."

„To v Indii ste prišli na také rebelantské kraviny, chlapče?" vybuchol Drummond.

„Budem vám povďačný, lord Drummond, ak pred touto mladou dámou budete používať vyberanejší slovník," zareagoval Rackford so zarážajúcou sebadôverou, hrdo zdvihnúc hlavu.

Jacinda naňho prekvapene pozrela. Po nedžentlmenských rečiach, ktoré pred ňou neraz viedol, sa takmer nahlas rozosmiala, ale ani jednému z nich by nebolo na osoh, keby došlo k nejakej potýčke. Jej lekcie boli teda oveľa efektívnejšie, než si myslela.

„No toto!" prskal lord Drummond.

„Odpustite mi, že som prerušil váš rozhovor," otočil

sa Rackford pokojne k Jacinde, „ale chcel som vás požiadať, či by ste mi láskavo nevenovali trochu svojho času."

„Ospravedlníte ma, lord Drummond?" zašvelila sladko a než sa starý pán zmohol na odpoveď, Rackford ju chytil za ruku a odviezol do opusteného kúta veľkej, mesačným svetlom zaliatej terasy. V teplej júnovej noci sa jej šaty lepili na telo, čo ešte zdôrazňovalo nepokoj, ktorý prežívala kvôli nenaplnenej túžbe.

„Nemuseli ste byť voči nemu taký tvrdý, Rackford."

„Má šťastie, že som mu jednu nevrazil." Možno to spôsobilo len počasie, no zdalo sa, že aj on prežíva rovnaký nepokoj ako ona. „Nemôžem uveriť, že sa ešte stále snažíte uloviť toho starého páprdu. Začínam to chápať ako osobnú urážku," hundral, neberúc si servítku pred ústa. „Keby mal lord Drummond o vás skutočný záujem, nemyslíte, že by sa už bol dávno vyjadril? Veď ho prenasledujete od začiatku spoločenskej sezóny!"

„No dovoľte! Nikdy v živote som žiadneho muža neprenasledovala!" zasípela s povýšeneckým rozhorčením. „Jediná žena, ktorá sa tu vrhá na každého, je Daphne Taylorová, a tá si dnes vzala na mušku vás!"

„Žiarlite, drahá?" vykryvil ústa do posmešnej grimasy.

„Naozaj chcete získať späť moje diamanty, alebo ste si to rozmysleli?"

Uškrnul sa a poškrabkal ju pod bradou. „S vami je naozaj zábava, slečna Smithová. Pamätáte si všetko, na čom sme sa dohodli?"

Prikývla.

„Tak choďte." Sprisahanecky kývol hlavou k plesovej sieni.

„Idem." Vystrela plecيا, roztvorila vejár a nasadila na tvár znudený výraz, ktorý bol v súčasnosti v móde.

Našpúlila pery, vošla dovnútra a pomedzi dav napredovala k širokému schoclištu. Tu i tam sa pozdravila so známymi a zaželala im príjemný večer. Lenivo sa

ovievajúc vejárom, tvárila sa nonšalantne, keď vyšla z plesovej siene do vstupnej haly, kde sa motala pomedzi hostí trochu dlhšie. Potom nenápadne stúpala nahor po širokom schodišti. Jeden z menších salónov na poschodí bol vyhradený na odpočinok pre dámy, a tak predstierala, že má namierené práve tam. Srdce jej prudko búchalo, ale zdvihla ruku v bielej rukavičke a pokojne si upravila vlasy, kráčajúc vznešene vzpriamená po schodoch.

Ideme ukradnúť moje vlastné diamanty!

Keď bola v polovici schodov, všimla si, že jej pomocník galantne uvoľňuje cestu pre jej brata Aleca, ktorý ho nasledoval, krivkajúc pomocou bariel. Zaviedol brata do salónu, z ktorého viedli dvere na schodište pre služobníctvo. To sa dozvedela, keď s Rackfordom chystali dnešnú akciu. Pamätal si dom ešte z čias, keď pripravovali onú osudnú lúpež. Prekízne do chodieb pre služobníctvo a stretne sa s ňou na treťom podlaží.

Horné poschodia boli tiché, len z času na čas sa niekde mihla slúžka alebo sluha, ktorí boli poverení nejakou úlohou. Zo salónu, určeného pre odpočinok dám, sa ozval výbuch smiechu. Jacinda sa obzrela doľava i doprava, potom si nadvihla sukňu a rozbehla sa po špičkách za roh. Oči jej svietili od vzrušenia, keď sa vzápätí zakrádala po zadných schodoch na tretie podlažie. Jeden schodík jej hlasno zavržgal pod nohou a preľaknuto sa mykla. Zvuky z plesovej siene boli čoraz tlmenejšie. Vybehla po zvyšných schodoch a vkradla sa do chodby v súkromnom krídle, ktoré obývala rodina. Potichučky sa vybrala hľadať izbu domáceho pána.

Nemohla uveriť, že Rackord si takto zarábala na živobytie. Bála sa, že ju niekto uvidí, a vzrušenie jej sfarbilo líca do červená. Takmer vyskočila z kože, keď zahla za roh a Rackford vykročil z tieňa k nej. Potlačila výkrik. Chytil ju za rameno a stiahol za roh.

„Psst!“ mračil sa, keď zakopla a oprela sa o jeho veľké,

pevné telo.

Musela si rukou zakryť ústa, aby sa nahlas nerozosmiala. Sklonil hlavu na úroveň jej očí a položil si prst na ústa, ale zelené oči mu žiarili huncútstvom.

„Nemôžem uveriť, že som na niečo také pristala!"

„Sú to predsa vaše diamanty, slečna Smithová. To nie je krádež."

„Je to úžasná zábava," šepala.

Ironicky na ňu pozrel. „Musíme si švihnúť."

Zakrádal sa nehučne po chodbe a ona kráčala po špičkách za ním.

„Aký je trest za kradnutie vlastných diamantov?"

„Čo keby ste chvíľu mlčali?" hneval sa a potom kývol hlavou na elegantne zariadenú chodbu vľavo. „Musíme sa dostať do západného krídla." Chodba bola osvetlená sviečkami, ktoré boli umiestnené na stolíkoch v pravidelných, ale dlhých rozostupoch. Ukázal na dvojité dvere na konci chodby. „Tam je tá izba, v ktorej som prišiel o slobodu."

Pozrela naňho a vzápätí takmer zamdlela, pretože počula na chodbe nejaké kroky. „Niektu sem ide!"

„Utekajte!" Chytil ju za ruku, pretože kroky sa približovali.

Ruka v ruke utekali k bielym dverám. Jacinda si pridržala dlhé sukne a od strachu bola celkom bez seba. Na chodbe sa spoza rohu objavil najprv servírovací stolík a o chvíľu aj sluha, ktorý ho tlačil pred sebou. Rackford len tak-tak stihol otvoriť dvere a vbehnúť do izby, stiahnuť ju za sebou.

„Čo tu môžu -"

„Psst!"

Stáli za dverami a ani jeden z nich sa neopovážil pohnúť od strachu, že by ich sluha mohol začuť. Jacinda tajila dych, keď počula, že sluha sa blíži ku dverám. Vo chvíli, keď sa jej zrak prispôbil tme v izbe Jej lordstva,

vozík prešiel na druhú stranu dverí a pokračoval ďalej. Jacinda si pritisla ruku na srdce, nevládne sa oprela o dvere a s otvorenými ústami hľadela na partnera, s ktorým sa podujala na taký trúfaly kúsok.

V tme zažiaril jeho biely chrup, keď sa usmial. „Tak to bolo len o chlp.“

„Musím povedať, že máte na mňa veľmi zlý vplyv.“

Nasledovala ho, keď vykročil k mahagónovému podstavcu pri okne. Na ňom stála krásna čínska váza. Prevrátil ju a druhou rukou šikovne chytil náhrdelník. „A je to!“ zahundral. „Vypadnime odtiaľto.“

„Vráťte mi môj náhrdelník!“ Potlačila chichot a siahla mu do vrečka, ale chytil jej ruku a nežnejú otočil, tak- že sa ocitla chrptom k zatvoreným dverám. Prižmúrila oči, zápasiac s úsmevom. „Čo s ním chcete urobiť?“

Bol štíhly a vysoký, pod spoločenským bielo-čiernym oblečením mal telo samý sval. Jednou rukou sa oprel nad jej hlavou o dvere, naklonil sa k nej a pred očami jej rozhojdal náhrdelník. „Chcete ho? Tak si ho vezmite.“-

Chcela mu ho vziať, ale s posmešným úsmevom ho zdvihol vyššie. Diamanty sa zablyšľali vo svetle sviečky.

„Billy!“ Otočila sa mu nadurdené chrptom.

„Vy nechcete tieto krásne lesknúce sa kamienky?“

„Chcem!“ Vzдорovito pohodila hlavou.

Sklonil sa k nej, mesačné svetlo prenikajúce cez okno mu postriebrilo profil. „Pobozkajte ma a je váš.“

Odtiahla sa od neho a povýšenecky pozrela do jeho roztúžených očí. Lenže potom jej pohľad sklzol na jeho zvodné pery a šepla: „Ale on je predsa môj.“

„Nie, milá moja, darovali ste mi ho.“ Smaragdové oči mu žiarili, keď si omotal náhrdelník okolo prstov a kýval jej ním popred nos. „Ak ma pobozkáte, bude váš.“

Očervenela. „Už sme sa predsa dohodli, že sme len priatelia.“

„Tak to bude len priateľský bozk,“ zašepkal, podišiel k

nej ešte bližšie a sklonil hlavu.

„Koniec koncov... jeden bozk nič neznamená.”

Dotkol sa ústami jej pier a hladkal ich pomalými, mučivými dotykmi, ktoré ju celú rozochveli. Ale keď prehlbil bozk a voľnou rukou ju zvodne hladkal po šiji, rezignovane zastonala a bezvládne sa oprela o dvere. Zatvorila oči. Od jeho mužskej vône sa jej zakrútila hlava a zmyselnosť v jeho bozku ju celkom obrala o rozum.

Bolá vďačná za to, že sú za ňou dvere, pretože sa jej tak podlamovali kolená, že nevládala stáť.

Hruď sa jej namáhavo dvíhala, keď sa jeho šikovné prsty vydali na prieskum k výstrihu. Teplou rukou vklzol pod jej živôtik a zovrel do dlane prsník. Keď jej začal palcom hladkať bradavku, vydýchla mu roztúžene do úst.

V jednej hriešnej chvíli zatúžila dokonca po tom, aby z nej strhol šaty a miloval sa s ňou. Chcela, aby si násilím zobral to, čo mu nechcela dať z vlastnej vôle. Aké ľahké bolo podľahnúť mu v jeho zlodejskej izbe, keď sa domnievala, že ho už nikdy v živote nestretne a keď vedela, že to nebude mať žiadne následky! Ibaže teraz to bolo iné. Keby podľahla svojej hriešnej túžbe, riskovala by, že vloží celý svoj ďalší život do jeho rúk. Ak si ich neprítomnosť v plesovej sieni už niekto všimol, vydal sa ich hľadať a nájde ich v tejto tmavej izbe, bude nútená vydať sa za neho, lebo v opačnom prípade by došlo k škandálu. Srdce jej bláznivo bilo. Na jednej strane po 110m bolestne túžila, na druhej tvrdohlavo odmietala zmieriť sa s osudom ženy vydatej za mladšieho muža.

Bola rozhodnutá stať sa paňou svojho života, ale zamiešala sa do toho jej hrdosť, čím sa všetko skomplikovalo. V tú noc na plese v Devonshire si prisahala, že nikdy nezíska nad ňou moc. Zosobášený pár sa stáva v očiach zákona jednou osobou a tou osobou je muž. Presne proti tomu bojovala jej mama vo svojich esejach. Ak zostane len Rackfordovou priateľkou, budú si

seberovní. No aj napriek všetkým úvahám cítila, že jej sebaovládanie sa vytráca a že sa necháva opájať jeho nehou. Už mu dovolila, aby jej stiahol rukavice.

Možno ma prestane cji cieť, keď ma dostane... Čo ak ho priťahuje len vzrušenie z toho, že sa ma snaží dostať? A prečo by sa mu mala vydávať na milosť a nemilosť? trápili ju pochybnosti.

Ak budeš šikovná, aj vlk bude nažratý, aj koza zostane celá, dôvodil pragmatický hlas v jej vnútri. A keď sa staneš nezávislou vdovou, môžeš si z hriešne zvodného lorda Rackforda urobiť milenca.

Ibaže to môže trvať celé roky...

Telo sa jej chvelo nedočkavosťou, keď ju začal hladkať na intímnych miestach.

„Chceš znova okúsiť rozkoš?“ spýtal sa potichu.

Nemala už silu protestovať, začala ho bozkávať so spaľujúcou vášňou. Hľadajúcimi prstami jej vtlačil tenučké mušelín medzi nohy. Roztúžene si vzdychla a to mu zjavne stačilo ako súhlas. Bože, ako dlho po tom túžila!

Kľakol si na kolená, rukami sledujúc krivky jej tela. Dychtivo sa dotýkal jej stehien a potom kolien až na členky. Keď jej vklzol rukami pod sukne, zaklonila hlavu dozadu, oprela ju o dvere a zavrela oči zastreté túžbou. Hladkala ho teraz už obnaženými rukami po plavých vlasoch, zatiaľ čo on ju bozkával cez šaty na brucho a pomaly jej dvíhal sukne.

Zaklonil hlavu a vášnivo sa jej zahľadel do očí. Pohladkala ho po drsnej tvári. Potom sklopil viečka, sklonil hlavu a priblížil sa k jej lonu. To, čo urobil potom... Ach, Čo urobil potom! Nikdy nezažila takú šokujúcu rozkoš, akú prežívala, keď pobozkal jej panenský púčik, vzdávajúc úctu jej ženskosti. Videla takýto milostný akt v tej nemravnej modrej knižke s odvážnymi kresbami, ale vtedy si tú rozkoš nedokázala predstaviť.

Neurobila vôbec nič, len sa poddala svojmu vzrušeniu,

vychutnávajúc slastné pocity, ktoré jej poskytoval jazykom, keď ju ním hladkal na najcitlivejších miestach.

Ach, aký je rozkošné skazený, pomyslela si blažené. Z celej sily sa opierala o dvere, aby nespadla na zem.

Nemala ani tušenia, koľko času prešlo, ale netrvalo dlho a priviedol ju k mocnému vyvrcholeniu. Neprestávala stonať: „Billy, Billy! Ach, Bože, Billy." Odovzdane sa k nemu vinula, rozrušená, panensky čistá a pritom hriechne vášnivá. Znepokojenie, strach i túžba po nezávislosti sa stratili vo víre radostných pocitov.

Postavil sa a nežne ju objal. Opierali sa o dvere a držali jeden druhého, až kým ošial' nepominul. Pobožkal ju na vlasy, potom ju zľahka chytil za plecía, otočil ju a zapol jej diamantový náhrdelník. Chvela sa pri dotyku jeho prstov na šiji, kým jej ho zapínal. Ešte nikdy nemala pocit, že je niekomu taká blízka, nikdy ju prítomnosť iného človeka tak neelektrizovala.

S túžbou, ktorá bola oveľa hlbšia, než si doteraz uvedomovala, pohladkala tvrdý, pulzujúci vrchol jeho mužskej sily, ktorým sa jej dráždivo dotýkal, kým stál za ňou a márne sa jej pokúšal zapnúť náhrdelník. Prudko vydýchol. Fascinovaná sa obzrela naňho ponad plece.

Otočila sa a pokračovala v hladkaní.

„Čo to robíš?" šepol priškrteným hlasom a hľadel na ňu, akoby ju chcel zjesť.

Neodpovedala, celkom sa sústredila na objavovanie svojej moci nad ním. Cítila, ako sa jeho telo mení pri každom pohladkaní, ako rastie do čoraz väčších rozmerov. Zrazu jej chytil ruky, aby jej zabránil v pokračovaní. Prekvapene si všimla, aké má veľké ruky v porovnaní s jej malými. Pohladkal ju po prstoch, sklonil hlavu a bozkával každé bruško osobitne.

Keď opäť prehovoril, jeho hlas znel ako zamatový šepot: „Vieš, že by som kvôli tebe urobil čokoľvek na svete?"

„Billy!" Objala ho okolo pása, položila si hlavu na

jeho hruď, uchvátená jeho slovami, ale nevedela, ako má odpovedať.

Pevne ju objímal a bozkával jej vlasy. „Nikdy v živote som nič podobné voči nikomu necítil, Jacinda.” Hlas mal veľmi tichý a opatrný. „Chcem, aby si to vedela.”

Odtiahla sa od neho a v rozochvenom údive zaklonila hlavu, aby mu mohla hľadiť do očí. Pohľad mal vážny a vyčkával na odpoveď. Zdvihla ruku a pohladkala ho po dokonale vyholenom líci. Zatvoril oči a pritisol tvár do jej láskajúcej dlane. Obzerala si ho, akoby ho až teraz videla po prvýkrát a s údivom si uvedomila, že je prvým a jediným mužom, ktorý sa k nej správa ako k seberovnej. A popri Lizzie ho už dávno pokladala za svojho najbližšieho priateľa. Vlastne... ak by mala byť voči sebe úprimná, bol jej viac ako len priateľ.

Oveľa viac.

Odrazu otočil hlavu a pobožkal ju s ironickým úsmevom do dlane. „Dost bolo mučenia,” zavrčal. „Mali by sme čo najskôr vypadnúť, než nás tu niekto načape.”

Neschopná povedať čo i len jediné slovo prikývla. Pootvoril dvere, poobzeral sa doľava i doprava a potom jej kývol, aby šla za ním. Spoločne sa zakrádali tichými chodbami nazad do tanečnej sály.

Opäť sa začala znepokojovať, či si niekto nevšimol ich neprítomnosť. Aspoň lord Drummond sa určite čudoval, kam sa s Rackfordom podeli.

Na prvom poschodí sa rozišli. Jacinda sa vrátila tou istou cestou, ktorou prišla, a Rackford sa zasa pobral schodištom pre služobníctvo. Skôr než sa rozišli, ukradol si ešte jeden rýchly bozk na rozlúčku.

„Hej, krásavica!” zavolal potichu, keď zastala, aby skontrolovala svoj výzor v zrkadle, visiacom nad stolíkmi pri schodoch.

Začervenala sa, usmiala a otočila sa k nemu. Bol už v chodbe, ale hlavu mal v odchýlených dverách. „Áno?”

„Si sladšia než cukrík," šepol a poslal jej vzdušný bozk.

Pohoršene zagúľala očami, ale skôr než mu stihla odpovedať, jeho hlava zmizla v tme. Počula len kroky, ktoré rýchlo tichli na schodoch. Hoci bola sama, pýrila sa a s úsmevom sa otočila k osvetlenému zrkadlu. S nadšením sa zahľadela na diamantový náhrdelník, ktorý sa ligotal na jej žiarivej, zružovenej pokožke. Keď uvidela svoj obraz v zrkadle, vzdychla si, lebo vďaka Billymu bola strapatá, neupravená a pery má opuchnuté po jeho nenásytných bozkoch. Rýchlo si upravila vlasy, potom šaty a vrátila sa do plesovej siene.

Je moja...

Či si to Jacinda chce pripustiť alebo nie, tá malá dobrodružka, divoká krásavica, začína konečne pociťovať k nemu rovnakú náklonnosť, akú on prežíva už celé týždne. Bol si tým istý. Usmial sa v tme sám pre seba a veselo stúpал po schodoch ku dverám otcovej londýnskej rezidencie.

Bolo už nadránom. Len pred chvíľou sa vrátil z plesu u Taylorovcov. Ako obyčajne, Gerald mu otvoril, skôr než stihol zaklopať. Pred dverami oklepol popol z cigary a až potom vošiel do domu. Matka pokladala jeho fajčenie za nechutný zlozvyk, ale človek musí predsa mať nejaké neresti.

Bože, ako veľmi si želal, aby sa mohol presťahovať do nejakého menšieho bytu pre slobodného mládenca, najradšej na druhý koniec Londýna! Lenže sir Anthony a Bow Street, ktorí mali na starosti jeho prípad, ho chceli mať práve tu, kde bolo oveľa ľahšie strážiť ho. Nebolo to len kvôli tomu, že to vyhovovalo viac im, ale aj kvôli jeho ochrane, pretože už dostal do väzenia v Newgate mnohých zločincov. V tých luxusných hoteloch pre slobodných mládencoch sa to len tak hmýň zbohatlíkmi ktorých peniaze pochádzajú z podsvetia,

tvrdili.

Keď prechádzal halou a vykročil na schody vedúce na prvé poschodie, myšlienkami sa znova zatúlal k neodolateľnej lady Jacinde Knightovej.

Dnes večer riskoval a bol rád, že sa k tomu odhodlal. To je vlastne problém so všetkými pravidlami, ktoré platia vo vyššej spoločnosti. Vyžadovalo si herkulovskú námahu, aby sa muž aspoň na kratučký okamih ocitol so slobodným dievčaťom osamote. V podsvetí mali dievčatá oveľa viac slobody a mohli tráviť svoj čas, s kým chceli. A ak sa im niektorý muž páčil, neboli skúpe na prejavy svojej náklonnosti. Nebol zvyknutý na všetky tie prekážky, ktoré musel zdolávať ako cimburie na hradbách: všetky tie gardedámy, guvernanky, rešpekt vzbudzujúcich bratov, bystrozraké matróny. Ale veril, že dnes večer ju dostatočne navnadil. Teraz už musí chápať, aké úžasné by bolo ich manželstvo.

Boh mu je svedkom, že sa už potreboval zbaviť napätia. Zabránil jej v tom, aby sa ho dotýkala, pretože vedel, že sa neuspokojí s malom a že by mu musela obetovať svoje panenstvo. V žiadnom prípade nedovolí, aby jeho budúcu manželku pripravil o panenstvo niekto iný. Musí ju dostať čo najskôr, v opačnom prípade príde o rozum kvôli tomu, že sa musí tak dlho ovládať. Trávil celé noci fantazírovaním o tom, ako ju vyzlieka, ako rozväzuje všetky tie vábne stužky, pomaly ju zbavuje jej ľahkého, ľahučkého oblečenia, kúsok po kúsok.

„William!“ vytrhol ho z príjemných predstáv otcov drsný hlas.

Otočil sa vyrušený zo sladkého snívania a zistil, že otec kráča po chodbe k nemu, nákrčník má len ledabolo zavesený okolo krku a tvár červenú od alkoholu. Takmer sa pri pohľade naňho neúctivo uškrnul, keď si spomenul, ako Jacinda trestala Trura Hrozného pri večeri.

Ale len čo si všimol agresívne svetielka prebleskujúce v otcových alkoholom zahmlených očiach, úsmev na perách mu okamžite zvädol a stratil náladu. Veľmi dobre ten pohľad poznal, hoci ho už celé roky nevidel. Okamžite spozornel a sledoval otca, ktorý sa k nemu tackavým krokom približoval.

„Okamžite to zahas, ty drzý sopliak!“ vyštekol markíz. „Dobre vieš, že ti matka zakázala v dome fajčiť. Kým si pod mojou strechou, budeš sa správať podľa mojich pravidiel!“

Rackford naňho mlčky hľadel. Otec si podľa všetkého vôbec neuvedomoval, že teraz je oveľa silnejší než on, a navyše má za sebou pätnásť rokov v podsvetí, kde musel neraz zápasiť o holý život.

Lenže Jacindino úsilie o moje scivilizovanie nevyšlo nazmar, pomyslel si trpkو. Aj keď mal každucký sval v tele napnutý na prasknutie, podarilo sa mu ovládnuť a zareagovať džentlmensky. V hale bol citrónovník, zasadený vo veľkom kvetináči. Pokojne prešiel k nemu a zahasil cigaru o zem. Potom sa pomaly vzpriamili.

„Odpustite. Nechcel som nikoho obťažovať.“

„Mňa to teda obťažuje! A poriadne!“

Ty diabol! pomyslel si, nespúšťajúc z neho oči.

„A poviem ti, čo ma ešte obťažuje,“ pokračoval opitý markíz a oči mu horúčkovito blčali zlobou. „Tá pobehlica, s ktorou sa vláčiš.“

„Pane,“ zasyčal výhražné, „neznesiem, aby ste v mojej prítomnosti tupili povesť tej dámy.“

„Dámy?“ posmieval sa markíz. „Zabudni na ňu, ty hlupák! Dal si mi slovo, že sa okamžite oženíš, a prešli už takmer dva mesiace. Mal si už dosť času, aby si si vybral. Rozprával som sa s lordom Erhardom o jeho dcére, tej červenovláske s veľkými prsiami, a rozhodli sme sa, že vy dvaja -“

„Máte na mysli Daphne Taylorovu, otče?“ vyhrkol

pohrdavo.

„Áno, tak sa volá. Krásna Daphne," súhlasil s chlipnou žiadostivosťou v hlase.

„Ožením sa s lady Jacindou." Ak mi to dovolí... „Tak to v žiadnom prípade!"

Každým kúskom tela sa vzoprel proti otcovmu zákazu. „Prečo nie? Lady Jacinda mala otca vojvodu."

Naozaj sa jedná ako pri kúpe plemennej kravy, spomenul si a cynicky dodal: „Je krásna, zdravá a dostane do vena stotisíc libier." To by toho starigáňa mohlo navadiť.

„Je mi jedno, s koľkými tisícmi príde," vrčal Truro. „Je to povýšenecká cundra a mne sa vôbec nepáči."

Ani ty jej. Rackford mal čo robiť, aby udržal svoj hnev na uzde. „Mne áno."

„Naozaj nevidíš, aká kurvička sa v nej skrýva, ty somár? Je presne taká ako jej matka! Žiadny z mojich synov sa neožení s takou prelietavou sukou -"

Prestal sa ovládať. „Tak už dosť!" zreval otcovi rovno do tváre.

Truro zlostne vykrikol a zahnal sa naňho. Rackford mu bez najmenšieho zaváhania chytil päšť a ako neraz v minulosti, keď ho niekto ohrozoval, prehodil ho ponad svoje plece. Tento pohyb vďaka početným pouličným bitkám ovládal priam bravúrne. Markíz preletel vzduchom a dopadol na mramorovú dlážku rovno na chrbát. Vyrazilo mu to dych.

Syn sa týčil nad otcom s vražedným pohľadom v očiach a nohou mu pristúpil krk. Hlavou sa mu prehánali desiatky momentiek pripomínajúcich utrpenie, ktoré prežíval v detstve, a krvou sa mu šírili ako prudký jed. „Uvedomujete si, ako ľahko by som vás mohol zabiť?" precedil pomedzi zaťaté zuby. Srdce mu takmer vyskočilo z hrude. Otec naňho hľadel so strachom v očiach. Naplnilo ho to divokým, ale prchavým

zadosťučinením. „Prečo..." začal, ale slová mu uviazli v hrdle.

Hrdosť mu nedovolila, aby nahlas vyslovil bolestivé otázky, ktoré ho mučili hlboko v duši aj po toľkých rokoch. Prečo ma tak strašne nenávidíte? Čo som kedy urobil, že som si zaslúžil, aby ste so mnou zaobchádzali tak surovo? Čím som vás tak veľmi sklamal?

Chvíľa slabosti rýchlo pominula.

„O mne si hovorte, čo chcete, ale ak ešte raz počujem, že o mojej nastávajúcej manželke hovoríte opovržlivo, prisahám, že vás zmlátim ako žito." Odtiahol nohu z otcovho krku, narovnal plec a prinútil sa odísť.

Otec sa postavil a vykrikoval za ním po chodbe urážky - pripomenul mu, zrejme pre prípad, že už na to zabudol, že je zlý, hlúpy, zbabelý a neschopný robiť nič iné, iba ničomnosti. „Mal som ťa nechať zhníť v Newgate. Bolo by lepšie, keby rod vymrel, ako dovoliť, aby jedného dňa taký ničomník vlastnil moje panstvo!"

Rackford sa len zaškľabil, ale kým prišiel ku dverám svojich komnát, triasol sa od bolesti a šťastie, ktoré prežíval pri návrate domov, bolo nenávratne preč.

Obzeral sa okolo seba po tmavej, tichej izbe a odrazu vôbec nechápal, čo tu vlastne robí. Zatvoril za sebou dvere. Nezapálil sviečku, ale unavene podišiel k posteli. Len čo sa šuchol pod prikrývku, doľahla naňho celá farcha pohnutej minulosti.

Dlho nehybne ležal a hľadel do povaly. Zatvoril oči, keď sa v ňom plnou silou prebudila napoly zabudnutá bolesť a zovrela ho do svojich chápadiel. Nebolo pred ňou úniku. Zžieravé pochybnosti o sebe, pocity menejcennosti a životnej prehry, to všetko bolo znovu tu.

Naozaj ma nebude nikdy nikto ľúbiť?

V nekonečnej tme blúdenia sa jeho duša načiahla za jediným svetielkom. Tým svetielkom bola Jacinda. Lenže pri spomienke na jej predchádzajúce odmietnutie sa

jeho bolesť ešte zdvojnásobila. Čo ak všetko, z čoho ho otec obviňoval, je pravda - a ako áno, ako by mohla milovať niekoho, ako je on?

Mohol jej poskytnúť rozkoš, ale vo svojom jadre je jej absolútne nehodný a určite si nezaslúži jej lásku. Mučivá úzkosť ním otriasala s takou silou, že ho začali v očiach páliť slzy.

Rýchlo sa posadil, aby potlačil plač. Prudko vstal, prešiel si rukou po vlasoch a zúfalo zaháňal démonov pochybností. Spomínal si na prejavy jej láskavosti voči sebe, na jej otázky plné úprimného záujmu - na to, s akým obdivom a oddanosťou naňho hľadela. Nikdy sa na nikoho tak nepozerala.

A potom tu boli tie diamanty. Pred tromi mesiacmi mu ich darovala z vlastnej vôle, určite len preto, že verila v jeho zdravé jadro.

Lenže vtedy ťa ešte nepoznala, upozorňoval ho zákerný vnútorný hlas. Si nehodný lásky. Nie si nič.

Nevedel, čomu má veriť. Nahnevane sa postavil a nepokojne si potahoval nákrčník. V tme prešiel k oknu. Poodhrnul záves a zahľadel sa na ulicu, kde stáli jeho strážcovia. Oči mu zasvietili pomstychtivosťou.

Pustil záves a išiel sa obliecť.

O pár minút neskôr vytiahol z tajnej zásuvky v stolíku svoju dýku. V tme sa zablysol hrozivý lesk ocele. Pozrel na čiernu siluetu mesta za oknom.

Je načas znova sa vydať za Šakalmi.

Štrnástá kapitola

Netrvalo dlho, a Rackford sa zakrádal tienistými zákutiami špinavých ulíc, kde bol kedysi pánom. Snažil sa zabudnúť na peniaci sa hnev nad otcovým pohrdaním a opatrne prechádzal cez úzku pasáž medzi budovami ku vchodu opustenej manufaktúry.

Mesiac svietil na zem ako bdelé a ostražité oko. Domy a ulice boli ponorené do tmy a ticha.

Možno už zdrhli aj ďalší členovia O'Dellovej bandy, pomyslel si, pretože ich svojimi kúskami v ostatných týždňoch natoľko rozvadil a vystrašil, že sa mnohí dali na útek.

Začalo sa to Krvavým Fredom, ktorý neprestával opakovať, že videl ducha Billyho Blada a šíril okolo seba paniku. O'Dell ho napokon dal odviezť spútaného späť do blázince, kde ho držali v klietke, ale zrnká strachu, ktoré stihol zasiať, už vyklíčili.

Presne tak, ako naplánoval, gang Šakalov sa začal rozpadávať a O'Dell strácal kontrolu nad svojimi poskokmi.

Baumer a Flash zabili jeden druhého pri hádke o vreckové hodinky. Po jeho ďalších nočných návštevách našli doch Šakalov mŕtvych v ich izbách a ďalšieho v tmavej uličke v okolí. Všetci sa kedysi podieľali na znásilnení Murphyho dcéry. Iní jednoducho ušli, pretože teraz sa v St. Giles rozšírila fáma, že Šakalov prenasleduje a jedného po druhom zabíja duch Billyho Blada. Klebety podporovala bujná predstavivosť nevzdelaných násilníkov narodených v Cockney i staré povery Írov, chudobných ako kostolné myši, ktorí žili v okolitých nájomných domoch.

Najmenej polovica miestnych obyvateľov tvrdila, že

videli Bladov tiež v tom istom čase na rozličných miestach. Vraj vychádza z hrobu, aby splnil svoje slovo a pomstil česť nevinného dievčaťa. Hovorilo sa, že je ako trestajúci fantóm, báť sa ho musia len zlí a nepoctiví. Tvrdili, že v priebehu niekoľkých sekúnd sa dokáže premiestniť z ulice do ulice a vzápätí sa vyparí ako gáfor. Jediná stopa, ktorú nechával po sebe, boli okvetné lístky červeného karafiátu.

Výborne, pomyslel si spokojne Rackord. Aj keby O'Dell neveril na duchov, jeho chlapi sa triasli strachom, a to mu značne uľahčí porážku ich vodcu.

Zakrádal sa popri opustenej manufaktúre, opatrne sa obzerajúc okolo seba, aby sa presvedčil, že ho nikto nevidí. Potom stisol kľučku a nehlučne pootvoril-bočné dvere, ale len natoľko, aby mohol vklznuť dnu.

Vo chvíli, keď prekročil prah do nepreniknuteľnej čiernej tmy, ho niekto zozadu ovalil po hlave a celé telo mu schvátila bolesť. Zatackal sa a spadol na kolená, napoly oslepený bolesťou. Vrhli sa naňho traja chlapi. Mal čo robiť, aby udržal rovnováhu, v hlave mu trestalo a v tme nič nevidel. Vzápätí dostal do žalúdka päšťou a zohol sa od bolesti. Niekto ho sotil a v nasledujúcej chvíli sa ocitol na zemi s tvárou v prachu. Na hlave zacítil čižmu. Pľuval kliatby jednu za druhou, ale opäť čižmy sa mu zabáral do rany na hlave a tlačil mu líce na špinavú podlahu. Ruky mu myknutím zdvihli dozadu.

„Nech som prekliaty, on naozaj žije, človeče!“
„Zdvihnite ho.“

„O'Dell mal pravdu - Blade žije!“

„Ale dlho už nebude.“

Niekto si odpľul v jeho tesnej blízkosti, potom ho z každej strany zdrapili za ramená drsné ruky a postavili na nohy. Z kútika úst mu tiekla krv, ale zdvihol hrdo hlavu a ocitol sa zoči-voči Tyburnovi Timovi, ktorý bol O'Dellovou pravou rukou.

„Zdravím, Blade. Vyzeráš akosi inak. Už to mám, prišiel si o svoje krásne vlasy. O'Dell sa rád postará, aby si, prišiel o celú hlavu." Na Tímovej tvári sa rozhostil škodoradostný úsmev. „Vždy som tvrdil, že jedného dňa ťa dostaneme." Tim ho znovu udel do žalúdka a vyrazil mu dych. „To máš za Jonesa, ty bastard."

Kým lapal po dychu, muži, ktorí ho držali za ruky, ho na Timov príkaz znova vzpriamili.

„Podme!"

Napoly ho vliekli, napoly niesli do neďalekého skladu, kde ho zamkli. Dvaja zostali strážiť a Tyburn Tim sa pobral hľadať O'Della.

V hlave mu hučalo. Pomaly sa nadvihol, stonajúc od bolesti, a potom si sadol. Krútil sa s ním celý svet. Bože, čím ho to ovalili? Cítil pramienok krvi, ktorá mu stekala po šiji z rany na hlave. Začal byť príliš trufalý. Nechápal, ako O'Dell prišiel na to, kade sa vkráda do jeho kráľovstva, ale jedna vec mu bola celkom jasná, napriek tomu, že mu v hlave hučalo - ak sa odtiaľto okamžite nedostane, je s ním amen. Siahol po dýke, aby sa pripravil na sebaobranu, ale potom si uvedomil, že ho odzbrojili.

Jeden z jeho strážcov stál len pár krokov od neho. Vytiahol jeho dýku, ktorá mu až doteraz prinášala šťastie a začal mu ňou šibrinkovať pred očami. „Teraz si bez svojej pomocníčky, Blade."

Rackford sa nenápadne poobzeral po sklade a pokúšal sa v ňom zorientovať. Vedel, že je umiestnený mimo hlavnej budovy, neďaleko od nákladného doku a len kúsok od miesta, kam priviedol Jacindu v tú noc, keď ju našiel učupenú na hromade haraburdia.

Pohľad uprel na dosky dlážky. Dobré vedel, že aj v tejto miestnosti sú tajné dvere. Pamätal si to, lebo malý Eddie ich vyrušil z radovánok s radodajným dievčaťom, na ktorého meno si už nevedel spomenúť.

Keby sa mu podarilo urobiť niečo s tými dvomi, čo ho

strážia, mohol by ujsť cez suterén skladu. Nepáčila sa mu predstava, že by mal zbabelo utekať pred Cullenom O'Dellom, ale bol neozbrojený a navyše zranený.

Otvorili sa dvere. Rackford zdvihol hlavu, ale namiesto Tyburna Tima vracajúceho sa s O'Dellom, vošiel do miestnosti Oliver Strayhorn, jeden z novších členov gangu Šakalov. Bol to vysoký, štíhly mladík s čiernymi vlasmi a hnedými očami, ktorý pôsobil neobvykle serióznym dojmom. Jeho dvaja strážci si okamžite prestali robiť posmešky a zvažneli.

Pri svojich tajných návštevách zistil, že Strayhorn si získal rešpekt v bande vďaka svojej inteligencii a prirodzeným vodcovským schopnostiam.

Rázny krok podišiel k nemu. „Tak ty si ten slávny Blade. Konečne sa stretávame.“

Rackford mlčal.

„Počul som o tebe veľmi veľa.“

„Dúfam, že nič dobré,“ zašklabil sa.

Strayhorn si ho premeral. „Práve naopak. Ohnivé jastrabí vznikli zjednotením všetkých gangov na severnom brehu Temže, vrátane tvojich Tomahawkov. To, čo si urobil, je hodné obdivu. Aj tvoji najväčší nepriatelia pripúšťajú, že si vždy vedel, ako sa dostať k tučnej koristi,“ pokračoval a ďalej si ho so záujmom obzeral.

„Áno, pretože som si vždy všetko starostlivo premyslel,“ pripustil Rackford a pokúšal sa sústrediť, hoci ho hlava nezniesiteľne bolela. „A okrem toho treba mať dobré nervy a štipku vynaliezavosti. To je všetko. A čo ty? Počul som, že si O'Dellovým obľúbencom. Je to pravda?“

Strayhornove ostražité oči sa zaleskli od hnevu. Pokrútil hlavou na znak zamietavej odpovede. Rackfordovi okamžite zišlo na um staré príslovie: Nepriatelia môjho nepriateľa sú mojimi priateľmi. Možno by sa mohli jeden druhému zísť.

Strayhorn sa zdvihol a bez ďalších slov sa pobral ku

dverám. Keď ich zatváral, kývol mu na rozlúčku. Strayhorn by mu mohol pomôcť, dobre však vedel, že nepísaným zákonom džungle je, že sa každý stará sám o seba. Nemal v úmysle zveriť svoj osud do rúk nespokojného O'Dellovho poskoka a nedúfal v O'Dellovu milosrdnosť, pretože žiadnej nebol schopný. Musí sa odtiaľto čo najrýchlejšie dostať.

Nenápadne hmatkal rukami v škárach medzi doskami. S úľavou zistil, že jedna z nich sa pohla. Bola hrubá a nebola pribitá klincami o podložie. Môže sa mi zísť nielen ako dvierka k slobode, ale aj ako zbraň, pomyslel si, pozorujúc strážcov.

Prilákal ich k sebe pokornou prosbou o dúšok vody.

„Pozrime sa, takže duchovia aj pijú vodu?“ spýtal sa jeden z nich a začal si rozopínať nohavice. „Hneď to bude -“

Rackford prudko zdvihol dosku a švihol* ňou zľava-doprava, takže obidvoch strážcov zrazil z nôh. V mysli sa mu vynorila Jacindina tvár, a to ho naplnilo novou silou. Toho vľavo udrel ešte raz, aby mal istotu, že zostane ležať, druhého kopol do žalúdka a potom vybral ďalšiu dosku a zoskočil do úzkeho otvoru. Dopadol bezpečne na vlhké kamene. Skôr než sa strážcovia stihli spamätať, vybehol zo suterénu do labyrintu uličiek tejto pochybnej štvrte.

Po chvíli začul, že ho Šakalí prenasledujú. V hlave mu búšilo v rovnakom rytme, v akom mu nohy udierali o pouličnú dlažbu a jeho prerývaný dych znel v nočnom tichu ako úder hromu.

Neobzeral sa. Odhadol, že ho naháňa šesť, možno sedem párov nôh. Jeden z hulákajúcich hlasov rozoznal spoľahlivo.

Bol to Cullen O'Dell.

„Chyťte ho! Zistite, kam smeruje! Len sa neteš, dostanem ťa, Blade, ty zkurvysyn!“ reval.

Odbočil za roh a bežal ďalej, ale pretože mu rana na hlave začala opäť krváčať, bolo mu čím ďalej tým horšie. Ťažko dýchal a zatmievalo sa mu pred očami. Báľ sa, že stratí vedomie, a tak sa oprel o dvere starej kôľne vtlačenej medzi dva domy, okolo ktorých práve bežal, a vtackal sa dnu. Dvere za sebou rýchľo zatvoril a bezvládne sa oprel o stenu. Tajil dych, kým nepočul, že jeho prenasledovatelia prebehli okolo. Zastali neďaleko kôľne.

„Rozdeľte sa a všetko prehľadáje! Pohyb, vy banda mizerná!“

Rozdelili sa do dvoch skupín a vybrali sa dvomi rôznymi smermi.

Bože, to bolo len o vlasok!

Ak ho tu nájdu, je príľiš slabý, aby sa bránil. Pomaly sa zošuchol popri stene, sadol si na tvrdú podlahu a zatvoril oči. Na tvári cítil studený pot. Odpočinok bol zo začiatku vykúpením, ale potom sa hučanie v hlave stupňovalo. Prinútil sa vstať. Po krátkom oddychu pootvoril dvere a videl, že ulica je prázdna. Pozbieral posledné sily, ako tieň vykľzol z kôľne a s vypätím posledných síľ sa vracal k otcovej rezidencii.

Nate, kamarát, pomysľel si, keď sa konečne zvalil do postele, dnes večer som ako soľ potreboval tvoju pomoc.

Nenamáhal sa vyzliecť si zakrvavené šaty, zatvoril oči a ponoril sa do náručia tmy.

Zobudil sa až okolo poludnia. Telo ho bolelo, ako keby po ňom prebehlo stádo slonov. Boleľ ho najmä žalúdok, lebo ho do neho opakovane kopali. Boľešť vystreľovala aj z rany na hlave, ktorá, našťastie, prestala krváčať, ešte než sa dovliekol domov.

Veľmi dlho sa kúpali, vymývajúci si z vlasov zaschnutú krv. Namiesto obvyklých sýtych raňajok si dal do-niesť len kávu a chlebíky.

Jeho neúspech ním otriasol oveľa viac, než si bol ochotný

priznať, a navyše sa cítil ponížený. Spomenul si na hádku s otcom, ktorá ho neskoro v noci vyhnala z postele, pretože si potreboval vybiť hnev. Od Filberta sa dozvedel, že Truro spolu s matkou odišiel ráno do Cornwallu.

Uspokojovalo ho vedomie, že prvý raz v živote sa ubránil despotickému otcovi. Zatvoril oči. Driemal vo vani, až kým nezačal účinkovať prášok proti bolesti.

Keď sa bolesť utíšila, hoci sa cítil ako zbitý pes, obliekol sa a vybral sa za Jacindou. Nechcel už premárniť ani minútu. Jediný jej úsmev dokázal vyliečiť každú jeho bolesť.

Kočíroval bričku pomalšie než inokedy, aby sa vyhol vyjazdeným koľaj am na ceste, a celou cestou premýšľal, ako jej vysvetlí všetky tie modriny a škrabance.

Možno by som jej mal povedať pravdu, nabádalo ho svedomie, ale odmietol to. Niečo si už vymyslí.

Pán Walsh ho ako obyčajne vpustil dnu. Zložil si cylinder a pozdravil. Len čo prekročil prah vstupnej haly, zakričala naňho zhora Jacinda.

„Rackford! Chvalabohu, že ste tu!”

Zdvihol hlavu a videl, že sa nakláňa ponad zábradlie na druhom poschodí. Tvár mala rozpálenú, kučery rozstrapatené. Okamžite si uvedomil, že sa muselo stať niečo zlé a zabudol na všetky svoje bolesti.

Jacinda sa náhlila po schodoch k nemu s očami plnými slz. Rýchlo sa rozbehol k nej. „Čo sa deje?”

Neodpovedala mu, len sa mu, hlasno vzlykajúc, vrhla do náručia a pevne ho objala okolo pása.

„Srdiečko, čo sa deje?” Objal ju, akoby ju chcel ochrániť pred celým svetom.

Pán Walsh si decentne odkašlal, ale Jacinda si ho vôbec nevšímala.

„Ach, Billy, tak sa to predsa len stalo. To je hrozné.”

„Čo sa stalo, drahá?” dožadoval sa odpovede a prstami

ju chytil za bradu, aby jej mohol hľadiť do očí. Ružové líca mala zmáčané slzami.

„Ide o Lizzie," zadúšala sa. „Alec urobil tú najodpornejšiu vec na svete."

„Bože dobrý, povedz mi už konečne, čo sa stalo -"

„Pod', vysvetlím ti to cestou. Ideme za Lizzie."

Chytila ho za ruku a ťahala hore schodmi.

„Ešte nikdy v živote som ju nevidela v takom stave," zdôverila sa mu plná úzkosti, kým kráčali točitým schodištom.

„Nezvládli to. Balí si veci. Tvrdí, že odchádza a myslí to vážne. Dúfam, že sa ti ju podarí presvedčiť, aby zostala," dodala s obavami. „Má ťa veľmi rada."

„Urobím všetko, čo bude v mojich silách."

Oprela sa hlavou o jeho rameno. „Ďakujem. Najradšej by som povedala, čo sa stalo, Róbertovi, ale Lizzie mi to zakázala."

„Miláčik, a čo sa vlastne stalo?" zopakoval a veľmi sa snažil, aby to neznelo netrpezlivo.

Zostala stáť, otočila sa k nemu a naliehavo ho zaprisahala: „Sľúb, že to nikomu nepovieš!"

„Samozrejme. Chcem vám predsa pomôcť." Vložil si nohu o stupienok vyššie a oprel sa o zábradlie.

„Ide o Aleca. Konečne pravda vyšla najavo. Nezlomil si členok kvôli nejakej bláznivej stávke. Situácia bola oveľa vážnejšia, ale Alec nechcel nikomu povedať, že jeho prehry v kartách sú oveľa vyššie, než nám povedal. Keď mu Róbert zadržal apanáž, podľa všetkého sa obrátil na nejakého úžerníka, aby pokryl svoje dlhy. Potom nastal čas splácať dlh, a on nemal z čoho. Požiadal o odklad, ale úžerník nechcel o tom ani počuť a poslal za ním svojich hrdlorezov, aby z neho peniaze vymlátili. To oni mu zlomili členok. Mala to byť výstraha, že ak nezaplatí, nabudúce ho to bude stáť život."

Rackforda rozhnevalo surovosť tých ničomníkov, ale

ešte viac ho podráždila skutočnosť, že Jacinda trpí. „Netráp sa kvôli tomu, drahá. Okamžite sa o tú záležitosť postarám. Párkrát som už mal do činenia s úžerníkmi a viem, ako s tými žralokmi zaobchádzať -“

Nežne sa dotkla rukou jeho ramena, aby ho umlčala. „Počkaj, kým ti porozprávam aj zvyšok.“

S povzdychom si chytila rukou čelo. „Bože, najradšej by som vykrútila Alecovi krk za to, že sa nezdôveril Róbertovi alebo dvojčatám! Lenže on sa už hanbí žobrať od starších bratov, aby ho znovu ťahali z dlhov. Ani Lizzie nemienil povedať pravdu o tom, v akej situácii sa ocitol, ale napokon to musel urobiť, pretože predvčerom večer, kým sme my dvaja boli v divadle, videla tých surovcov na vlastné oči. Počula ich, ako sa Alecovi vyhrážajú. Znova sa vrátili, aby vymáhali ďalšiu splátku.“

„Oni sa odvážili prísť až do vojvodovho paláca?“ zašepkal, bledý pri myšlienke na nebezpečenstvo, ktoré hrozí zo strany takých kreatúr dievčatám, vojvodkyni i malému Morleymu.

„Prišli len ku bráne. Lizzie sedela s Alecom na terase a hrali whist, keď sa spoza plotu začali Alecovi vyhrážať. Napokon sa mu podarilo zbaviť sa ich a Lizzie ho donútila, aby sa jej priznal. Bola celkom bez seba, lebo sa mu vyhrážali smrťou. Napokon sa zlomil a zdôveril sa jej so svojím trápením.“

„Dúfam, že slečna Carlislová to okamžite povedala Jeho milosti.“

„Nie. Jednak Róbert nebol doma, jednak ju Alec prisahou zaviazal k mlčanlivosti. Lizzie by nikdy neporušila žiadny sľub, najmä nie sľub, ktorý dala Alecovi. Nasledujúci deň - to bolo včera - išla za Róbertom a požiadala ho, aby prepísal na ňu všetky peniaze, ktoré zdedila po rodičoch. Presvedčila ho, že chce začať s podnikaním, o čom snáva už celé roky. Chce skupovať staré knihy, reštaurovať ich a predávať zberateľom.“

Nahovorila mu, že sa jej naskytla skvelá príležitosť kúpiť zopár vzácných stredovekých rukopisov. Róbert sa jej začal dopodrobna pypytovať. Až keď ho jej odpovede uspokojili, prepísal dedičstvo na ňu napriek tomu, že oficiálne naň nemá nárok, pretože dvadsaťjeden rokov dovŕši až v septembri. Je to skromná suma, ale..." Veľké, hnedé oči sa jej znova naplnili slzami. „Lizzie dala všetky svoje peniaze Alecovi, aby splatil dlh - len aby mu zachránila život. Ale on urobil niečo horšie."

„Vzal ich a prehral v kartách?"

„Nie. Nemal to srdce, aby od nej prijal takú obeť. Najprv ich však prijal - Lizzie povedala, že mu dala peniaze asi o desiatej dopoludnia. Odišiel vyplatiť splátku, ale nevrátil sa celých dvadsaťštyri hodín. Prišiel len pred chvíľou a vrátil Lizzie peniaze. Vraj sa ich hanbí prijať."

„Ani ma to neprekvapuje," zahundral Rackford. To by bola predsa pre každého muža totálna strata cti. „Našiel nejaký iný spôsob, ako vyplatiť toho úžerníka? Pretože ja by som mu mohol pomôcť -"

„Našiel si iný spôsob," odvetila bledá a zahanbene sa od neho odvrátila.

„Čo urobil?"

„Alec sa stal..." Očervenela až po korienky vlasov. „Čím?"

Pomaly a s nekonečným smútkom sa otočila späť k nemu. „Dlhy zaňho zaplatila lady Camplonová. Stal jej jej milencom," zašepkala. „Ach, Billy, keď prišiel, aby vrátil Lizzie peniaze, povedal jej rovno do očí, že strávil noc s barónkou a že u nej zostane ešte pár týždňov!"

Šokovane na ňu pozrel. „Ako to Lizzie prijala?"

„Je zničená," hlesla zlomeným hlasom.

Objal ju a keď jej unikol z perí ďalší vzlyk, privinul ju k sebe ešte pevnejšie. Chvíľu ju mlčky držal v náručí, hladkal po ruke a potom ju pobožkal na plavé kadere. „Poďme za ňou."

Jacinda zasmrkala a prikývla. Kým ho viedla k Lizzie, premýšľal, čo sa s tým dá urobiť.

Aspoň to povedal Lizzie otvorene. Nepokúšal sa ju klamať a riskovať, že sa jej to donesie do uší. Aj keď to bol z Alecovej strany veľmi krutý úder, chápal, ako ho musel Lizziin dar zahanbiť - bol to hmatateľný dôkaz toho, že klesol na samé dno.

Je lepšie obetovať zvyšky sebaúcty a stať sa milencom bohatej, svetaskúsenej barónky, ako sa vzdať všetkej cti a zneužiť obetavú lásku nevinného dievčaťa a stiahnuť ju na dno so sebou.

„Bude lepšie, ak počkáš tu,“ navrhla Jacinda, keď kráčali hore bočnými schodmi ku komnatám, kde s Lizzie bývali. Zastrčila si vlasy za uši a otočila k nemu tvár. Oči mala opuchnuté a červené od plaču. „Naše izby sú hneď pri schodoch. Ty počkaj tu, skúsím ju prehovoriť.“

Prikývol a čakal, netrpezlivo sa prechádzajúc po chodbe. Počúval Jacindine prosby, ako aj Lizziine krátke, vzrušené výkriky zdôraznené srdcervúcimi vzlykmi.

„Prosím ťa, Lizzie, porozprávaj sa s Rackfordom -“

„Nemôžem, vidíš, že balím. Ospravedlň ma u neho, prosím.“

„Kam chceš ísť?“

„K pani Hastingsovej do Yorku.“

Z Lizziiných slov znelo zúfalstvo a bolesť, ktoré chytili Rackforda za srdce.

Potom sa však jej hlas zmenil a odhodlane spustila: „Začnem podnikáť! Veď ten darebák ešte uvidí! Ja mu ukážem! A keď zbohatnem, priplazí sa za mnou... kolenačky.. ten... ten sviniar a ja sa mu vysmejem do očí!“ zastrájala sa.

„Bože dobrý!“ vzdychol si Rackford.

Nedbal na Jacindino upozornenie a vošiel do Lizziinej izby. „No tak, no tak...“ nežne sa prihovoril uslzenej dievčine.

Keď ho uvidela, okamžite ju premohol nový nápor žiaľu a rozplakala sa ešte viac. Nepovedal jej ani slovo, podišiel k nej a objal ju, aby sa vyplakala na jeho pleci.

Jacinda podišla k nim a tiež utešovala priateľku.

„Lu-lutujem, že som sa s ním vôbec s-stretla! Ve-vedela som po celý čas, že spo-spoločensky som mu nie ro-rovná," vyrážala zo seba, fikajúc. „On je synom vovojvodu, ja len dcérou správcu. Dobré viem, prečo ma vždy volal Odrobinka. Pretože tak ma vidí, ma-malú a bezvýznamnú. Vôbec nič preňho neznamenám. Ni – nikdy som neznamenala. Ne-nemala som si ma-maľovať vzdušné zámky -"

„No tak, Lizzie, veľmi dobre vieš, že Alecov skutočný otec bol len hercom," prerušila ju Jacinda nežne.

„Kde je Alec teraz?" spýtal sa Rackford.

„V klube," šepľala Lizzie cez slzy.

„Pôjdem a porozprávam sa s ním."

„Už niet čo povedať"

„Dovoľ mu, nech to skúsi, Lizzie," prehovárala ju Jacinda.

Nešťastie v jej veľkých, hnedých očiach, keď k nemu zdvihla tvár, ho naplnilo odhodlaním. Aspoň raz chcel dostať šancu, aby sa mohol stať jej hrdinom. Rozhodnutý využiť všetko, čo ho dievčatá naučili, odviezol Lizzie k neďalekému kreslu a usadil ju. Potom ju zveril do opatery Jacinde a vybral sa skúsiť, či dokáže toho ľahťikára priviesť k rozumu.

Pretože klub Whitd's bol blízko, netrvalo mu dlho, kým ta dorazil. Alec sedel s priateľmi a popíjali brandy. Podišiel k ich stolu pri arkierovom okne.

Alec pozrel do jeho prísnych očí a okamžite vedel, koľká bije. „Lord Trestateľ osobne?"

„Ospravedlnili by ste nás, páni?" prikázal Rackford Alecovým podguráženým priateľom.

Drzá žiadosť prichádzajúceho hosťa ich podráždila,

ale Alec im rukou naznačil, aby odišli a oni sa bez protestov pobrali preč.

„Takže..." zatiahol Alec, keď si Rackford sadol oproti nemu, oprel sa rukami o vyleštený dubový stolík, naklonil sa a prísne sa naňho zahľadel. „Moja drahá sestrička poštvála na mňa svojho vlčiaka? Chcete ma vyzvať na súboj, Rackford?"

„A prečo by som to robil?"

„Neviem. A to je práve ten problém. Nikto nevie, čo si má o vás myslieť. Ste ako divoká karta v hre."

„Vzhľadom na to, že sú to slová muža, ktorý sa preslávil ako hazardný hráč, to budem chápať ako kompliment."

Alec sa uškrnul. „Hovoríte o mojej minulej sláve. Opustilo ma šťastie. V ostatnom čase stále prehrávam."

„Ak nepôjdete okamžite domov a nedáte do poriadku tu trápnu záležitosť s Lizzie, stratíte oveľa viac než len šťastie v hre."

„A čo si, krucinál, myslíte, že som dnes v noci robil?"

„Zlomili ste jej srdce. Ide si oči vyplakať."

Alec chvíľu nepovedal ani slovo. „Lizzie Carlislová si zaslúži niekoho oveľa lepšieho, než som ja."

Rackford si zobral z podnosu uprostred stola čistý pohár a nalial si brandy. „Možno by som vám mohol pomôcť. Ak je to len otázka peňazí, poskytnem vám pôžičku -"

„Už je neskoro. To vám nepovedali?" prerušil ho britko. „Ale, pravdu povediac, je to celkom príjemná práca."

„Iba ak tak človek dokáže žiť."

„Nikdy nebudete počuť, že by som sa na barónku sťažoval."

„Prečo chcete prísť o ušľachtilú bytosť, ktorá vás tak úprimne ľúbi?"

Alec zaklonil s povzdychom hlavu a zahľadel sa na povalu. „Slečna Carlislová je dokonalé, čestné a obetavé stvorenie, Rackford. Je síce vzdelaná a múdra, ale chýba jej

zdravý rozum."

„To nie je pravda. Slečna Carlislová je veľmi inteligentná mladá žena."

Alec sa pohrdavo zasmial. „Ak sa zaľúbila do mňa, tak nie je. Ale po dnešnej lekcii určite zmúdreje, to vám môžem zaručiť."

Rackford sa pomaly vzpriamil, nespúšťajúc oči z Alecovej tváre. „Spamätajte sa, chlape! Nebuďte blázon. Ak dovolíte, aby vám to dievča preklzlo pomedzi prsty, budete to ľutovať po celý zvyšok života."

Zdalo sa, že Aleca takmer okamžite opustila dobrá nálada. Plecia mu klesli, hľadel do prázdna a napokon si rezignovane vzdychol.

„Povedzte jej, že mi je to naozaj veľmi, veľmi ľúto."

„Povedzte jej to sám." Ešte raz naňho neúprosne pozrel, zvrchol sa na podpätku a odišiel.

„Nemala by si odchádzať," zopakovala Jacinda neviem po koľký raz, keď spolu s Rackfordom vypravádzala nasledujúci večer priateľku k dostavníku.

„Musím, lebo inak tu prídem o rozum. Koniec koncov, idem len do Yorku," upokojovala ju Lizzie, ako to robievala odjakživa. Mocne sa objali a potom sa na Jacindu statočne usmiala. „Je najvyšší čas vyletieť z hniezda."

„Sľúb mi, že mi budeš písať a čoskoro prídeš na návštevu," nedala jej Jacinda pokoj.

„Samozrejme."

„Je mi veľmi ľúto, že som ho nedokázal presvedčiť, slečna Carlislová," povedal Rackford pokojne. „Nech je ako chce, myslím, že je načisto skazený."

Lizzie sa smutne usmiala, žmurkla naňho a pevne ho objala. „Lord Rackford, škoda, že nie sú všetci muži takí ako vy. Pre mňa ste šľachetný rytier aj bez brnenia a žiariacej zbroje."

Pobožkal ju na líce zaskočený jej milým vyznaním a

potom jej pomohol nastúpiť do dostavníka. Jacinda bola celkom bez seba, keď videla ostatných cestujúcich. Tvrdohlavá Lizzie jej nedovolila ani len to, aby jej najala na cestu kočiar. Trvala na tom, že pocestuje tak, ako sa to hodí k jej spoločenskému postaveniu. Verejnou dopravou.

„Starajte sa jeden o druhého," prikazovala im nežne a naposledy stisla Jacinde ruku cez otvorené okno.

„Budeme," ubezpečil ju Rackford a odviezol Jacindu ďalej od koča, lebo kočiš sa už chystal plesnúť bičom.

Keď dostavník vychádzal z dvora hostinca, stáli vedľa seba a Lizzie kývali na rozlúčku. Napokon im zmizol dostavník z dohľadu a Jacinda si všimla, že Rackford si ju skúmavo obzerá. Otočila sa k nemu so žalosným pokusom o úsmev. „A je preč," vzdychla.

„Neboj sa, tá sa nestratí," zobral ju za ruku a vtlačil jej bozk na hánky. „Poďme."

Pomohol jej do bričky a zobral ju ku Gunterovi na zmrzlinu, aby ju trochu rozveselil, ale keď si všimol, aká je rozrušená, vzal ju preč z rušného mesta k Primrose Hill. Bričku nechal stáť na úpätí kopca a zveril ju do opatery paholkovi z neďalekého hostinca.

Tentoraz neboli v tmavej izbe, do ktorej sa utiahli počas plesu - bol jasný deň, boli spolu a nesprevádzala ju žiadna gardedáma. Ale teraz, keď Lizzie odišla, sa jej to vôbec nezdalo dôležité. Za jediný deň sa jej život úplne zmenil. Vedela len toľko, že nezostala sama, že je s ňou Rackford, ochotný kedykoľvek jej poskytnúť oporu.

Spoločne kráčali rozkvitnutou stranou na vrchol kopca.

Slnko už začínalo zapadať. Sedeli bok po boku v tráve pri rozložitom starom dube, ktorého lístie tichučko šepkalo nad ich hlavami a hľadeli na Londýn, ktorý sa rozprestieral pod nimi, a vychutnávali ticho.

Akási rodinka si rozložila na úpätí kopca deku a na ňu vykladala množstvo košov s jedlom. Tri rozšantené deti - pobehovali okolo deky a výbuchy ich smiechu

z času na čas doľahli až k Jacinde a Rackfordovi.

Jacinda sa obzrela ponad plece a prichytila Rackforda, že ju pozoruje. Červenkasté svetlo zapadajúceho slnka osvetľovalo jeho opálenú pokožku, zmäčkovovalo ostré črty jeho tváre a zdôrazňovalo zlatisté škvrnky v jeho tajomných zelených očiach.

„Ako sa cítiš?“ spýtal sa potichu.

„Už som v poriadku. Veď mám teba. Alebo nie?“ Chytila ho za ruku, s láskou mu ju stisla a smutne sa naňho usmiala.

„Samozrejme,“ súhlasil a líca mu sfarbil rumenec.

Okúzlilo ju to. Celkom impulzívne vystrela k nemu ruku a pohladkala ho po líci. „Môj drahý Rackford, vzdychla si, než pokračovala: „je niečo... chcela by som ti niečo povedať.“

Spýtavo na ňu pozrel.

„Ďakujem ti,“ zašepkala.

„A za čo?“

Rozpačito sa usmiala a očervenela ako rak.

„Ty myslíš tú noc?“ Zahryzol sa do jablka, ktoré si poutieral do kabáta.

Očervenela ešte viac a pozorovala, ako si pochutnáva na šťavnatom ovocí. „Nie... ale bolo to úžasné.“ Na chvíľu zmlkla, než sa odvážila priznať: „Chcela som ti poďakovať za to, že si mi zabránil v úteku.“

Prestal žuť tak náhle, že mu takmer zaskočilo. „Prosím?“

Sklonila hlavu a začala trhať trávku. Prstence plavých vlasov jej zahalili tvár. „Mal si pravdu. Nie je ľahké priznať to.“

Prinútila sa pozrieť naňho a usmiala sa napriek svojim rozpakom. „Vtedy som si to neuvedomovala, ale môj útek by sa bol skončil katastrofou.“ Zvážnela.

„Len vďaka tebe som si nezničila navždy vzťahy s rodinou a myslím, že nič na svete nie je pre mňa dôležitejšie než moji blízki... Ach... prepáč!“ vyhrkla

zahanbene.

Zbadala sa príliš neskoro.

„A čo ti mám odpustiť?“ spýtal sa nechápavo.

„Je odo mňa nanajvýš netaktné rozprávať o tom, ako veľmi mám rada svoju rodinu, keď viem, čo si si v detstve vytrpel.“

Pohrdavo sa zasmial. Potom sa lakťom oprel do trávy. „Možno mi v žilách koluje rovnaká krv, ale ľudia, ktorí ma priviedli na tento svet, nie sú mojou rodinou.“

Dlho na ňu mlčky hľadel. „Si ňou len ty.“ Ešte chvíľu na ňu precítene pozeral a potom celkom neromantický znovu zahryzol do jablka. Hlasno a šľavnato mu chrúmalo po zubami. Vydržala jeho pohľad netušiac, ako by mala zareagovať, ale odrazu si uvedomila, že bez Lizzie, bez guvernanky, bez miestnosti plnej všetečných dám medzi nimi a ich potláčanou túžbou nikto nestojí.

Pozoroval premeny jej tváre, ktorá odzrkadľovala všetky jej pocity, a potom jej ponúkol zahryznúť do jablka. Srdce sa jej rozbúšilo, keď sa naklonila dopredu, otvorila ústa a ochutnala to sladké ovocie.

Kým žuvala, hľadel jej na ústa. Len sústo prehltna, naklonil sa k nej a dychtivo sa zmocnil jej pier. Cítila sladkú chuť jablka i jeho túžbu. Prinútil ju pootvoriť ústa a v tej chvíli zabudla na všetky myšlienky a obavy. Položila mu ruku na plece, aby vo víre pocitov mala aspoň nejakú oporu. Bolo to, ako keď po prvý raz tancovali spolu waltz.

Objala ho okolo krku a on ju stiahol do hľbokej, mäkkej trávy na lôžko ozdobené kobercom margarét, drobných iskerníkov a púpav. Vášnivo ho hladkala po chrbte rukami v bielych rukavičkách. Jeho povzdychy rozkoše pri každom jej bozku jej dodávali odvahy. Bozkávala ho čoraz nástojčivejšie, láskala ho a obdivovala jeho pevné telo,,

Naozaj som ešte pred pár dňami snívala o tom, že

budem ako lady Championová? Že budem žiť len sama pre seba, pre svoje sebecké rozkoše a nebudem sa starať o to, komu na svojej ceste životom ublížim? Presne ako mama? kládla si v duchu otázky.

Keď mu nečakane vošla prstami do vlasov, mykol sa a bolestne zastonal.

Okamžite stiahla ruku. „Čo je?“ zľakla sa.

„Nič, len ma bozkávaj ďalej.“ Vystrel k nej ruky, ale zastavila ho. Rýchlo zabudla na vášeň a opäť raz zvíťazil zdravý rozum.

„Naozaj by sme to nemali robiť, Rackford.“

„Ale áno, mali.“

„Čo ak nás niekto uvidí?“

Zamračil sa. „Ako chceš.“

„Poranil si si hlavu?“ spýtala sa a znova si sadli.

„To nič nie je. Len samé maličkosti.“ Prešiel si prstami po hlave a hľadel na ňu ako malý, sklamaný chlapec, ktorý prišiel o hračku.

„Čo si zasa vyvádzaš? Ukáž.“

Zahundral čosi o tom, že to nie je dôležité, ale keď mu rozhrnula vlasy a našla hojacu sa ranu, preľaknuto vykrikla.

„Okamžite mi povedz, čo sa ti stalo!“

„To nič nie je,“ namietal a ukradol si malý bozk.

„William!“

„Hanbím sa za to.“

„William Spencer -“

„Narazil som do... klinca.“

„Do klinca?“

Prikývol. „V stajni. Kôň ma postrčil a stratil som rovnováhu. Vedľa bol stĺp s veľkým vytrčajúcim klincom, na ktorý paholok vešia uzdu. Narazil som naň hlavou.“

Chvíľu naňho pochybovačne hľadela. „Neurobil ti to otec?“

„Čože?“

„Neurobil ti to otec?" zopakovala.

„Nie!"

„Prisaháš?"

„Otec s tým nemá nič spoločné."

„Ach, ty môj chudáčik." Privinula si ho k sebe, a potom si so spokojným povzdychom položila jeho hlavu do lona. „Musíš si dávať na tie hlúpe klince väčší pozor." Prstom mu prešla prstom po líniiach orlieho nosa, sklonila sa a pobožkala ho na jazvu nad obočím. Zatvoril oči a pousmial sa.

Kým ležal v jej náručí, spomínala na tú noc v uličke a žasla nad tým, ako sa jej odvtedy podvolil. Pripadal jej ako divoký žrebec, ktorého skrotila. Bola to pre ňu veľká česť, pretože veľmi dobre vedela, že zdivočel, lebo musel prejsť tvrdou školou života. Napriek tomu cítila jeho zraniteľnosť, a to ju dojímalo. Uvedomovala si, že jej prejavil dôveru, čo asi neurobil voči nikomu na svete. Nebrala jeho slová na ľahkú váhu, najmä nie teraz, keď vedela, ako veľmi v minulosti trpel.

Aj keď sa jejcity voči nemu zmenili, strach a neistota pretrvávali. Dokáže chápať muža, ktorý mal taký pohnutý život? Je to obrovská zodpovednosť. Čo vie ona, rozmaznaná sestrička, o citovom odriekaní?

A čo ak sa napokon ukáže, že si taká istá ako vaša mama? našepkával jej zákerný strach. Čo ak ho zradíš? Ublížiš mu, ako mama ubližovala otcovi? Čo ak ho raním, hoci viem, ako veľmi potrebuje lásku, aká vzácna a krehká je jeho dôvera?

Ale keď sa plná obáv pozrela naňho, strach poľavil a cítila už len nehu.

Na neďalekom strome zatrlikoval slávik, ale ona počula len sľub svojho srdca, ktoré ju ubezpečovalo, že nikdy nesklame dôveru tohto muža, že ho nedokáže zradiť. Ako by mu mohla byť niekedy neverná, keď je stelesnením všetkého, po čom túži?

Zahnala zmätené myšlienky, mocnejšie ho objala a oprela sa mu bradou o plece.

Spoločne hľadeli, ako žiara zapadajúceho slnka postupne bledne a odráža sa na hladine lenivo tečúcej rieky.

Obloha tmavla a prichádzala noc. Londýn sa stratil v ligote svetiel pouličného osvetlenia. V tráve okolo nich vyspevovali svrčky.

„Jas?“

Usmiala sa sama pre seba, keď počula jeho hlboký hlas vyslovujúci jej dôvernú prezývku. „Čo je, Billy-boy?“ revanšovala sa mu rovnako nežným oslovením a pohladkala ho po hlave, dávajúc pozor na zranenie.

„Ja...“ zháčil sa a skúmavo jej pozrel do očí.

Pohladkala ho po vlasoch. „Hmm?“

„Myslím, že by sme mali ísť už domov,“ povedal napokon a prudko sa posadil. „Je neskoro.“

Zvraštila obočie, lebo mala pocit, že chcel povedať niečo celkom iné, ale zostala ticho. Chytila ho za ruku, ktorú jej ponúkol, aby jej pomohol vstať. Zachytila v jeho očiach túžbu, ale placho sa od nej odvrátil. S dojmavou starostlivosťou jej pomáhal dolu svahom.

Takže sa mi podarilo z teba vykresiť pravého džentlmena, prihovorila sa mu v duchu s potutelným úsmevom, keď jej pomáhal nastúpiť do bričky.

Potom si sadol na kozlík, vzal opraty, mľaskol na kone a viezol ju domov.

Potajomky preletela po ňom pohľadom - od vkusného klobúka až po bezchybný nákrčník a elegantný kabát. Ale neviem, či ako zlodej si sa mi nepáčil ešte viac, dokončila myšlienku, žasnúc nad vlastným postrehom.

Patnásta kapitola

Ložku ktorej sa Rackford utiekol, ho zhrýzala, ale bol presvedčený, že včerajší idylický večer na kopci nad Londýnom nebol vhodný na to, aby jej rozprával o jeho pomstivých útokoch na O'Dellovu bandu. Už bola tak či tak rozrušená kvôli Lizziinmu odchodu, a preto bol rozhodnutý, že musí byť mimoriadne nežný a starostlivý. Potrebovala jeho silu, a nie šokujúce odhalenie, že neustále porušuje nariadenia sira Anthonyho a po nociach sa vydáva na krivé chodníčky. A už vôbec nemusí vedieť, že musel potupne ujsť so stiahnutým chvostom.

Hoci sa nevedel dočkať, kedy vyrovná skóre, musel počkať, kým sa mu zahojí zranenie. Pravda však bola aj taká, že teraz, keď mal Jacindu len a len pre seba, veľmi sa neponáhľal, lebo existovala reálna možnosť, že sa už nemusí vrátiť.

Lizziin odchod ich ešte viac zblížil. Vedel, že Jacinda váha, pokiaľ ide o jej rozhodnutie vydať sa za lorda Drummonda, a videl, že skúma svoje city k nemu.

Plne si uvedomoval, že si vo svojej nevinosti zidealizovala atraktívnu barónku Championovú, ale teraz, keď si urobila milenca z Aleca, poriadne otriasla jej plánom. Svoje pochybnosti však ukrývala za obvyklé bezstarostné poznámky o výhodách vdovského stavu.

Je dobre, že o tom pochybuje, pomyslel si a pokúšal sa udržať netrpezlivosť na uzde, hoci jeho túžba po nej vzrastala každou hodinou. Musel by byť prekliaty, keby dovolil, aby sa premenila na takú ľahťikárku, akou bola Eva Championová, ktorá mu už dvakrát robila nemravné návrhy. To však bola skutočnosť, ktorú sa múdro rozhodol pred Jacindou zamlčať. Nedalo sa predvídať, ako by

zareagovala. Bola príliš tvrdohlavá, aby sa nechala niekým ovplyvniť a k rozhodnutiu o svojej budúcnosti musela dospieť sama.

A okrem toho mal kopu starostí s Daphne Taylorovou.

Bolo jeho šťastím, že ho Jacinda poučila o všetkých pravidlách etikety, lebo v opačnom prípade by ho už dávno prinútili, aby si slečnu Taylorovú vzal za ženu. Červenovláska sa už niekoľkokrát pokúsila využiť príležitosť a snažila sa zinscenovať všetko tak, aby ich prichytili osamote. Zaslúžila by si poriadne na zadok. Dokonca sa pokúsila vylákať od neho bozk, ale podarilo sa mu elegantne vyhnúť jej zvodom a opakovane ju podstrčiť Acerovi Loringovi.

Namyslený fičúr bol jediný, kto vedel rozmaznanú krásku krotiť. V konečnom dôsledku bol presne taký ako ona a bol by z nich dokonalý pár. Bohužiaľ, Loring nemal titul, a tak hoci zjavne nebol Daphne ľahostajný, z princípu ohŕňala nad ním nos.

Na ples v Almacku znovu Daphne lichôtkami prehovorila Rackforda, aby si s ňou zatancoval. Napokon sa nechal uhovoriť, pretože slušnosť mu tak či tak dovoľovala tancovať s Jacindou len dva razy za celý večer. O prvý tanec ju nedočkavo požiadal hneď na začiatku večera, druhý si šetril na koniec. Bolo už štvrté na dvanásť, keď orchester začal hrať vírivý waltz. Musel pripustiť, že Daphne je veľmi grációznou tanečnicou.

Hľadela naňho ako vo vytržení - alebo to len predstierala? Pokúšal sa s ňou nadviazať nenútený rozhovor, ale keď sa v plesovej sieni otočili, odrazu si všimol, že Jacinda sa krúti okolo lorda Drummonda. Vzkypel v ňom hnev, keď ju znova uvidel s tým starým toryovským suchárom. Prudkosť vlastných citov ho zaskočila. Daphne potichu zjojkla.

„Lord Rackford, nestískajte ma ako pytón!“

Okamžite uvoľnil zovretie, vôbec si totiž neuvedomoval,

čo robí. „Prepáčte.“

Koketné sa usmiala. „Môžete ma pevnejšie objasť, ale, preboha, nie uprostred tanečného parketu, kde sa na nás pozerá celý svet!“

Pery sa mu zvltnili v úsmeve, ale v očiach mal hnev. Znova ukradomky pozrel na Jacindu. Vedel, že bez svojej najlepšej priateľky je nesvoja, a tak odkedy Lizzie odišla, správal sa ako dokonalý džentlmen - a bolo to nesmierne ťažké. Dal si tú námahu, aby ignoroval vlastnú túžbu, pretože ju nechcel tlačiť do kúta. A tá potvora to zneužila a znova pokojne flirtuje s tým roztraseným dedkom. Vyzerá to, že je stále rozhodnutá stať sa ďalšou záletnou vdovou.

„Lord Rackford?“

Odrhol pohľad od Jacindy a znovu pozrel na Daphne.

„Ste v poriadku?“ spýtala sa znepokojene.

Zahľadel sa na dievča, ktoré bolo vyhlásené za kráľovnú sezóny a ktoré bolo ochotné kedykoľvek podľahnúť jeho zvodom. Stačilo vystrieť ruku. A odrazu sa začal pýtať sám seba, či to svojmu zlatovlasému idolu príliš neuľahčuje.

Jacinda sa už viackrát prezradila, že naňho žiarli. Možno by jej mal dopriať, aby prežívala ten zhrýzavý pocit častejšie. Možno by ju vytrhol zo zajatia jej ženskej samolúbosti.

„Hmm,“ spokojne si vydýchla Daphne, keď ju znovu pevnejšie objal okolo štíhleho pása.

Nahlas sa zasmial nejakej hlúposti, ktorú povedala práve vo chvíli, keď tancovali okolo Jacindy a jej starého spoločníka. Kútikom oka si všimol, že jeho smiech upútal Jacindinu pozornosť, ale nespúšťal oči z Daphne.

„Kedy ma prídete navštíviť, lord Rackford?“ zapriadla Daphne. „Som nešťastná z toho, ako ma zanedbávate,“ durdila sa.

„Pokúšal som sa o to, slečna Taylorová, ale nikdy sa

mi nepodarilo prebojovať cez zástup nápadníkov pred vašimi dverami."

„Neklamte, nikdy ste u nás neboli. Som si tým celkom istá." Významne sa odmlčala. „Stále sa motáte okolo paláca Knightovcov. Ale mali by ste vedieť, že tam lovíte v nebezpečných vodách."

„Ale?"

„Určite ste počuli o tom, aká nemravná ženská bola Georgiana."

„Niečo som o tom počul."

„Keby nie mojej mamy a jej priateľiek, tá príšerná stvora by možno bola stále tu a jej neslušnosť by bola poškrvnou lepšej spoločnosti," pokračovala povýšenecky. „Už to je dosť zlé, že musíme medzi sebou tolerovať jej pankhartov."

Vyzývavo naňho pozrela, ale nezhltol jej návnadu. Poznal ženy dostatočne dobre a vedel, že keby začal Jacindu hájiť, len by tým prilial oleja do ohňa jej zášte. Ibaže slečna sa s jeho diplomatickým mlčaním neuspokojila.

„Všetci hovoria, že Jacinda raz bude presne taká, ako bola jej matka. Len blázon by chcel takú manželku."

„Veľmi často sa stáva, ma chérie, že ľudia sa v odhade iných mýlia."

„Úbohý lord Rackford, hádam ste len nepodľahli jej zvodom! Ako iste viete, krása môže často ukrývať kruté srdce."

„V tom máte pravdu," súhlasil s ňou ironicky, hoci Daphne vôbec nepochopila, že by sa jeho súhlas mohol vzťahovať práve na ňu. Ukradomky sa poobzeral okolo seba a so zadosťučinením zistil, že vyvolená jeho srdca im už venuje všetku svoju pozornosť.

Ale neuvedomil si, že počas tanca upútal aj pozornosť Acera Loringa.

Prišiel z klubu len pred chvíľou - podpitý a neupravený, čo bolo celkom v rozpore s jeho pedantnosťou, pokiaľ išlo o

módu. Keď plesovú sieň zaplnili záverečné takty vírivého waltzu, Acer sa začal pomedzi ľudí pretláčať rovno k nim. Temný výraz na jeho podguráženej tvári hovoril celkom jasne, že už nemá chuť nečinne sa prizerať, ako sa Daphne krúti okolo toho barbara, ako ho medzi priateľmi volali.

Keď si ho Rackford všimol a videl, že sa k nemu táká a oči má od pijatiky podliate krvou, hlboko v duši pocítil tú istú podvedomú nenávisť, ako keď k nemu v rovnakom stave kráčať otec. Ako pred pár dňami, a veľakrát v minulosti, sa k nemu tackal rovnako. Zmätený prelínaním minulosti a prítomnosti, najprv nezareagoval, keď sa naňho Acer osopil.

„Doriti, prečo jej nedáte pokoj?“

„Acer!“ vykrikla Daphne a líca sa jej zapálili vzrušujúcou predstavou, že tí dvaja si kvôli nej skočia do vlasov.

Rackford len nejasne vnímal povzdychy a šum okolo seba. Tancujúce páry sa okolo nich rozostúpili.

„Kašlem na váš titul. Ste nevzdelaný barbar a postarám sa o to, aby ste sa už nikdy viac k Daphne nepriblížili.“

Keď vzápätí Acer do neho strčil, už nedokázal ovládnuť svoj hnev. Vrazil Acerovi do brady pästou s takou silou, že ten sa zapotácal a vletel do vojvodu Wellingtona, ktorý stál obďaleč.

Daphne vykrikla a celá bez seba sa otočila k nemu. „Udreli ste Acera!“

„Vzhľadom na to, akým spôsobom sa voči mne správa počas celej sezóny, má šťastie, že neobišiel horšie.“

„Len do toho!“ vytrhol sa Acer z rúk, ktoré sa ho pokúšali zadržať. Z úst mu vytekal pramienok krvi a mal čo robiť, aby znova získal rovnováhu. Uprel opité oči na Daphne. „Radšej zomriem, ako sa mám prizerať, že sa vydáte za niekoho iného. A ešte k tomu za takéto primitíva!“

„Nemám nič proti tomu,“ zavrčal Rackford a vo svojom hneve vôbec nevnímal, že víťaz bitky pri Waterloo a pol

tucta ďalších mužov ho vyzýva, aby sa krotil. Za- útočil na Acera a jediným mocným úderom ho skolil na zem. Muži prekvapene vydýchli a ženy pri pohľade na šarvátku zdesene pišťali. Stál nad posmievačným fičúrom, ktorý využil každú príležitosť, aby ho ponížil, a chystal sa naňho zaútočiť znova, ale vtedy ho chytila za rameno nežná ruka.

„Billy, prestaň!"

Inštinktívne chcel intervenujúcu ruku odstrániť, no napriek tomu, že ním lomcovala zúrivosť, zaregistroval, že vedľa neho stojí Jacinda a upiera naňho rozhnevané oči. Bol taký rozčertený a v ušiach mu tak hučalo, že nebol schopný vnímať jej slová. Jej hnedé oči ho však spútalvali a rozhodný tón hlasu upokojoval. Len vďaka nej nepodľahol deštruktívnej sile, ktorá bola súčasťou jeho osobnosti, a nevrhol sa strmhlav do priepasti. „Nie je toho hodný. On len žiarli -"

„Žiarli?" rozkričal sa a nahnevane si vytrhol ruku z jej zovretia. Týčil sa nad ňou a odrazu ho celkom ovládlo sklamanie a pocit prehry. Nebol schopný zastaviť prívál slov, ktoré sa mu drali na pery. „Tak on žiarli, ale ja-si taký prepych nemôžem dovoliť! Mám tej prekliatej hry už plné zuby!"

„Akej hry?" hlesla.

„Hry, v ktorej ma nútite, aby som sa pred vami plazil!" zasipel nahnevane. „Viete, že vás zbožňujem – ale ani ja nebudem čakať naveky! Ako je Boh nado mnou, nebudem!" varoval ju, hoci v hĺbke srdca vedel, že klame.

Zmeravela. „Lord Rackford, zabúdate sa."

Jej britký tón ním otriasol a odrazu si uvedomil, kde je. Hrud' sa mu dvíhala hnevom a zlostne zazeral okolo seba.

Daphne sa vrhla k omráčenému a krváčajúcemu Acerovi. Rackford preletel pohľadom po rozžiarenej tanečnej sieni a uvidel tváre všetkých tých pohoršených, povýšeneckých aristokratov, ktorí naňho hľadeli, akoby

bol besný pes. Pohrdavo sa uškrnul. Mal pocit, že sa pred nimi celkom obnažil. „Je mi to ľúto, lady Knightová." Prinútil sa pozrieť do očí šokovanej Jacindy. „Boh vie, že ste robili, čo bolo vo vašich silách, ale niektoré zvieratá sa nikdy nedokážu vzdať správania, na ktoré si zvykli v džungli. Som takýto a takýto aj zostanem. Odpusťte mi." Posmešne sa jej uklonil, a potom sa pobral preč, s hlavou hrdo zdvihnutou a tvárou meravou od zúrivosti.

Oči mu horeli pekelným ohňom a kým kráčať ku dverám, zazeral na ľudí, ktorí mu náhlivo uhybali z cesty.

A je koniec, pomyslel si, zahanbený do hĺbky duše. Dvoril sa jej, miloval ju každým kúskom svojho doráňaného srdca, a stačila jediná chvíľa, aby to všetko vyšlo nazmar. Prestal sa ovládať, presne ako jeho otec.

Dnes večer so všetkým skoncujem, rozhodol sa, skôr než vyšiel do chladnej noci. Nepokojne čakal na chodníku na koč s cigarou medzi zubami. Ruky sa mu triasli od hnevu a v hlave mu neustále zneli prívlastky, ktorými ho otec v detstve častoval: Zlý, hlúpy, nehodný, slabý.

Ako je možné, že sa tak prestal ovládať? A ešte k tomu na prestížnom bále preboha!

Teraz ho už Jacinda nebude chcieť. Nikdy mu neodpustí scénu, ktorú pred chvíľou vyvolal. Hneď v prvý večer mu povedala, že nech sa stane čokoľvek, ona nikdy neposkytne spoločnosti dôkaz, po ktorom všetci túžia - nikdy sa nezapletie do žiadneho škandálu.

Snažil sa na ňu zabudnúť a sústrediť sa na svoj hnev. Dnes večer buď zabije O'Della, alebo sám zomrie. Teraz mu už na ničom nezáleží.

Vyfúkol oblak dymu a len čo mu paholok priviezol bričku, zobral do rúk opraty.

Jacinda zostala stáť uprostred sály omráčená a zahanbená. Nebola si istá, koľko ľudí počulo, čo jej

Rackford povedal a nebola si istá ani tým, kto všetko počul, keď ho dôverne oslovila Billy, čím prezradila dôvernosť ich vzťahu. Už to samo osebe stačilo na škandál. Nehybne stála, zaskočená jeho šokujúcim obvinením.

Naozaj ho nútim, aby sa predomnou plazil? Takto si vysvetľuje moje váhanie?

Poobzerala sa okolo seba a všimla si, že otrasená Daphne odchádza z parketu spolu s Acerom Loringom. Acer jej niečo rozprával a ona naňho s obdivom hľadela. Potom červenovláska neisto zdvihla ruku a vreckovkou mu poutierala zakrvavenú tvár.

Pohľad na nich naplnil Jacindu žiaľom. Čo to robím? pýtala sa v zúfalstve samej seba. Rackford odišiel a vedela, že teraz všetko závisí len od nej... on ju potrebuje. Skutočne ju potrebuje. Nikdy predtým ju nikto tak veľmi nepotreboval.

Odrazu zacítila na ramene čiusi ruku a vzápätí ju z myšlienok vytrhol hrýzavý, sarkastický hlas. „Starosti?”

Prekvapene sa otočila a zistila, že za chrbtom jej stojí lord Drummond.

„Od toho vášho mladého, nerozvážneho a horkokrvného priateľa som nič iné ani nečakal,” poznamenal, hľadiac na ňu ponad pohár s portským.

„Acer Loring ho verejne urazil.”

„Aj tak je ten radikál nedôveryhodný človek. Nedôverujem mu a vy by ste tiež nemali.”

Nahnevane sa zamračila a raz a navždy zavrhlala svoj bláznivý plán uloviť tohto starca. Pred vnútorným zrakom videla lady Campionovú preháňať sa v koči po Hyde parku po boku s fúzatým dragúnom, ale vzápätí sa obraz stratil a zmizol do zabudnutia. To nie je to, čo od života očakáva. Ona nie je taká, ako bola jej mama.

Nemôže už dlhšie popierať svoje city voči Rackfordovi, aj keby to malo znamenať, že sa podriadi jeho autorite a zverí sa mu do rúk ako jeho milujúca manželka. Pravda je

taká, že aj ona potrebuje jeho. Možno ju práve jeho láska zachránila pred tým, aby nasledovala svoju matku. Georgiana nikdy nepodľahla žiadnemu mužovi. To bola jej prednosť, ale aj jej nedostatok.

„Naozaj sa čudujem, že váš brat vojvoda z Hawkscliffu, taký pedant a punktičkár, dovolil, aby vám dvoril a pritom vám nevysvetlil, kde bol a čo robil za ostatných pätnásť rokov," šomral lord Drummond. „Hovorím vám, že ten chlap vám narobí ešte kopu problémov -"

„Vážený lord Drummond," prerušila ho vznešene a hrdo vzpriamila hlavu. „Budem vám vďačná, ak si odteraz budete dávať pozor, čo povie o mojom budúcom manželovi." Vyšklbla si rameno z jeho zovretia, otočila sa a zamierila k východu. Sukne jej poletovali okolo nôh.

„Manželovi?! To je to najhoršie, čo by ste mohli urobiť! Lady Jacinda! Kam sa ženiete?"

Nevšímajúc si jeho zlostné prskanie, ponáhľala sa preč, páliac za sebou všetky mosty. Prežívala neopísateľnú radosť a zároveň hrôzu. Preletela pomedzi množstvo najvznešenejších hostí a zrazu sa cítila neopísateľne slobodne. Modlila sa, aby Billy ešte stále čakal vonku na bríčku, pretože mu chcela povedať, čo k nemu cíti.

Neodvážila sa ani. len pomyslieť na to, ako zareaguje. Podľa všetkého ho už prešla s ňou trpezlivosť, ale verila, že sa jej znova podarí získať jeho náklonnosť, keď mu vyzná lásku a povie mu, že je pripravená prijať manželské záväzky. Modlila sa, aby jej odpustil, že sa až príliš sústredila na vlastné obavy a vôbec nemyslela naňho.

Kým sa náhlila na trasúcich sa nohách ku dverám a plne sa sústreďovala na to, aby ho dobehla, nečakane ju oslovili jeho starí priatelia Reg Bentinck a Justin Church.

„Lady Jacinda!"

„Dobrý večer, páni," pozdravila ich rozochveným

hlasom, pokúšajúc sa nedať najavo netrpezlivosť, keď jej zastali cestu. „Ako sa bavíte?”

„Na tom nezáleží. Musíme sa s vami rozprávať!”

„Trochu sa ponáhľam -”

„Bude to len chvíľka.” Reg sa naklonil bližšie k nej. „Počuli sme, čo vám Rackford povedal o tej džungli. Tam bol teda po celý ten čas! V indickej džungli! Je to pravda? Bol vojak v Indii, však? Ja som to tušil!”

„Ach, pán Bentinck -”

„Povedzte nám to! No tak, veď sme jeho priatelia. Ak sa nám nezdôveril, musíte to urobiť vy. Bol v Indii, je to pravda?” naliehal Justin. „Nepovieme to nikomu.”

„Páni, nemôžem vám nič povedať.”

„Zvážili by ste to, keby sme vám na oplátku povedali o našom priateľovi niečo aj my?” navrhol Reg.

Pozrela mu do očí. „A čo také?”

Tí dvaja si vymenili sprisahanecké pohľady a potom potichu prehovoril Justin: „Boli sme u nich v ten večer, keď utiekol z domu.”

„Čože?” zašepkala a šokovaná sa otočila k nemu.

„Vy nám poviete, kde celé tie roky bol, a my vám povieme, čo sme videli... v ten hrozný večer v Torcarrowe,” vyjednával Reg.

Srdce jej išlo vyskočiť z hrude. „Vy ste tam boli? Naozaj?”

Prikývli.

Nečudo, že Rackford držal po celý čas tých dvoch čo najďalej od nej a postaral sa o to, aby sa s nimi rozprávala len v jeho prítomnosti! Horela túžbou počuť, čo v ten večer videli, ale aj tak pokrutila hlavou. „Nemôžem. Prisahala som, že zachovám tajomstvo. Počkajte, kým vám to Rackford povie sám... Ak to uzná za vhodné,” dodala.

Chvíľu ju ešte presviedčali, ale trvala na svojom. Hoci bola v pokušení, vedela, že keby sa chcela dozvedieť ich príbeh, musela by pred nimi odhaliť jeho zločineckú

minulosť, a to neprichádzalo do úvahy. Bez ohľadu na to, že Reg a Justin boli jeho vernými priateľmi, nemala odvahu zmieniť sa pred nimi o jeho temnom tajomstve ani jediným slovíčkom. Neurobila by nič, čím by zradila jeho ťažko získanú dôveru.

„Prosím, ospravedlňte ma, páni, naozaj už musím ísť.“ Vybehla do chladnej, mesačnej noci, a okamžite zosmutnela, lebo zistila, že Rackford už odišiel.

Vrátila sa dnu, vyhľadala Róberta a pod zámienkou, že ju bolí hlava, ho požiadala o povolenie ísť domov.

Len čo prišla do paláca, spýtala sa, či nedostala nejaký odkaz. Dúfala, že Rackford medzitým oľutoval svoj výbuch a poslal jej ospravedľujúci list, ale pán Walsh na jej otázku len pokrútil hlavou.

Bola sklúčená a nevedela, čo má urobiť. Napokon sa vybrala do svojich izieb, kde jej komorná Ann pomohla z plesových šiat. Natiahla si hodvábny župan a kývnu tím hlavy prepustila služobnú. Sadla si k toaletnému stolíku a hľadela na svoj obraz v zrkadle. Mučila ju otázka, čo Reg a Justin videli v ten večer v Torcarrowe a prečo jej to Billy nikdy nepovedal. Doposiaľ verila, že jej o sebe povedal všetko. Bola príliš nepokojná, aby dokázala obsedieť na jednom mieste, a tak vstala a prešla k oknu. Odhrnula záves, chvíľu hľadela na mesto zahalené do tmy a na tvári sa jej začínalo zračiť odhodlanie.

Toto nemôže počkať do zajtra. Musí ho vidieť, musí byť s ním. Ešte dnes!

Spustila záves a išla sa prezliecť.

Spomenula si na všetko, čo jej v tú noc v kolónii povedal. Odložila všetky šperky a obliekla si svoje najjednoduchšie bavlnené šaty. Do vrecka si hodila len pár mincí, aby mala čím zaplatiť za fiaker a potom otvorila spodnú zásuvku na bielizníku a vybrala z nej zamatom vystlanú škatuľku z tlkového dreva. Otvorila ju a vybrala dámsku pištoľ, ktorú jej pred vyše rokom poslal

Damien zo Španielska.

Zdvihla ju a chvíľu ju obdivovala v mesačnom svetle. Bola z toledského striebra, skôr malé umelecké dielo než zbraň. Do perleťou vykladanej pažby boli vyryté jej iniciály.

Damien poznal jej záľubu v streľbe a pretože bol v Španielsku a nemohol sa zúčastniť na jej debute v spoločnosti, poslal jej pištoľ ako darček. V liste, ktorý bol priložený, vtipne vysvetľoval, že hoci nemôže byť v Londýne osobne, aby ju ochraňoval pred zástupmi ctiteľov, posielala jej aspoň zbraň, vďaka ktorej bude dostatočne vyzbrojená, aby udržala svojich obdivovateľov na uzde. Drážkovanú hlaveň bola dlhšia než hlavne Alecových pištolí, z ktorých sa učila strieľať, a tak sa s ňou dalo presnejšie mieriť na dlhšie vzdialenosti. Do pažby sa dalo ukryť šesť nábojov.

Strčila si elegantnú zbraň do čižmy a obliekla si jednoduchý kabát s kapucňou. Rackford by sa určite potešil, že poslúchla všetky jeho príkazy zväčšujúce jej bezpečnosť. Čím ďalej tým viac sa tešila na dobrodružstvo.

Stiahla si kapucňu nižšie, aby si ukryla tvár a vykradla sa z domu cez terasu. Potom prebehla po záhrade, presne ako v tú noc, keď chcela ujsť z domu. Ale tentoraz utekala s ľahkým srdcom, lebo vedela, že beží za svojím milovaným.

Nemohla sa dočkať pohľadu na jeho tvár, keď mu povie, že ho ľúbi.

Zamávala na prvý fiaker, ktorý prechádzal po St. James's Street a kočišovi prikázala, aby ju zaviezol do Lincoln's Inn Fields. Srdce jej nervózne búšilo očakávaním.

Keď fiaker prechádzal okolo domu lorda Trura, všimla si dvojicu strážnikov z Bow Street, ktorých úlohou bolo sledovať Rackforda dvadsaťštyri hodín denne. Zahryzla si do pery a rýchlo premýšľala, ako im vysvetlí svoj príchod. Nechcela, aby ju spoznali. Bol by to škandál.

Požiadala fiakristu, aby zašiel na roh ulice a zastal až

tam. Práve vo chvíli, keď začala vystupovať, všimla si, ako sa svižná mužská silueta prehupla ponad záhradný múrik markízovej rezidencie a zmizla v tmavej uličke.

Rackford!

A zmizol ako... zlodej. Okamžite ju premkol strach a obavy. Čo má, dočerta, za lubom? Čo chce robiť, keď sa potajomky vykradol z otcovho domu?

„Čo tu robíte, slečna?“ spýtal sa jeden zo strážnikov a vykročil smerom k nej. Ešte stále stála na schodíkom fiakra.

„Nič,“ povedala povýsenecky a potom sa obrátila na kočiša. „Chodte ďalej, tadiaľto,“ ukázala mu do uličky, kde zmizol Billy, a potom kývla hlavou strážnikom. „Pekný večer, páni.“

Strážnik nadvihol klobúk a podozrievalo sa na ňu zahľadel. Len čo sa koč dal do pohybu, zahľadela sa sústredene do tmy. Paralyzovaná pocitom hrôzy dúfala, že sa jej podarí zočiť Rackforda.

„O'Dell!“

V temnote zadunel Rackfordov hlboký hlas, ktorý sa odrazil od tehlových budov a tmavých, dláždených ulíc v niekoľkonásobnej ozvene.

Mal prázdne ruky, všetky zbrane pripravené za opasrkom. Celé telo mal napäté, keď stál s naširoko rozkročenými nohami pred budovou, ktorá bola dlhé roky jeho domovom.

Mal už plné zuby skrývania sa a kradmých útokov. Bol si istý, že po tom, ako Jacindu zdiskreditoval v Almacku, ho už nebude chcieť nikdy vidieť. Než začne nový život bez Jacindy musí raz a navždy skončiť s mužom, ktorý jeho a jeho druhov dostal za mreže.

„O'Dell!“ zareval znova. „Vylez von a postav sa mi zoči-voči, ty zbabelec!“

Z krčiem na okolí začali vyliezať príslušníci

O'Dellovej bandy. Približovali sa k nemu opatrne, akoby ho podozrievali, že sa zbláznil. Cítil, že naňho mieri najmenej desať hlavných, ale ani jeden z mužov nevystrelil. Prekvapil ich, možno ich jeho prítomnosť miatla a možno dokonca obdivovali jeho trúfalý kúsok. Alebo očakávali zaujímavé divadlo. Rackford veľmi dobre vedel, že v ostatnom čase ich vodca strácal nad nimi kontrolu. Bol rozhodnutý posmievať sa mu dovtedy, kým sa neukáže sám.

„Hej, vy tam! Naozaj dovoľíte O'Dellovi skrývať sa za vašimi chrbtami?“ provokoval ich.

Ozvalo sa protestné šomranie.

„Tak kde je? Je príliš zbabelý na to, aby sa ukázal sám? A takého poserú pokladáte za svojho vodcu?“ tlačil na nich ďalej veliteľským tónom. „Pýtam sa vás, ste na tom vďaka nemu lepšie, alebo horšie? Ani mi nemusíte odpovedať, viem to aj bez vás. Cullen O'Dell vám neposkytuje vôbec nič, len strach a ponižovanie. On nie je vodca. Je zbabelec. Rovnaký ako ste vy.“

„My nie sme žiadni zbabelci, Blade!“ zakričal Tyburn Tim.

Ostatní s ním súhlasili.

„Tak prečo mu ani jeden z vás nepovie, aby už konečne vyliezol a postavil sa mi čestne ako muž mužovi? Len ja a on.“

„Ale čo? Vari nás navštívil sám veľký Billy Blade?!“ vyšiel konečne O'Dell z krčmy. Úzku tvár mu hyzdila pohrďavá grimasa. „Vrátil si sa zo záhrobia, aby si ma naučil, ako sa stať veľkým vodcom?“

Rackford sa nenávistné uškrnul.

O'Dell pozrel na svojich ľudí a prikázal im: „Zabite ho.“

Nikto sa však ani nepohol.

Tyburn Tim bol jediný, kto zdvihol pištoľ a namieril na Rackforda, ale Oliver Strayhorn mu sklopil hlaveň.

„Zabi ho sám, O'Dell," vyzval vodcu. „Toto je len medzi tebou a ním. Alebo sa naozaj bojíš, ako pred chvíľou tvrdil?"

„Si odporný bastard, Strayhorn," zasipel O'Dell. „Ne bojím sa nikoho, ani teba, a už vôbec nie Blada!"

„V poriadku, tak prijmi čestný zápas." Strayhorn kývol na ostatných, všetci ustúpili o niekoľko krokov dozadu a odložili zbrane.

Rackford vďačne kývol Strayhornovi hlavou, ale po tom sa už sústredil len na O'Della. Vodca Šakalov sa poobzeral okolo seba a zdalo sa, že si konečne začína uvedomovať, že musí čeliť vážnemu problému.

Ak bude zápasíť s Rackfordom, môže zomrieť.

Ak s ním odmietne bojovať, stratí tvár a príde o vodcovstvo.

„Dajte sa vypchať!" zašomral O'Dell s pochmúrnym odhodlaním. Hodil pištoľ Tyburnovi Timovi, potom vybral z pošvy dýku a vykročil k Rackfordovi.

Zovrel prstami rukoväť svojej zbrane. Keď zaujímal bojové postavenie, žilami mu búrila bojaktivnosť a túžba po pomste. Obidvaja sa pohybovali v podrepe v kruhu a premeriavali si jeden druhého.

O'Dell sa bleskurýchlo zahnal rukou a jeho dýka oblúkom preťala vzduch. Rackford sa šikovne uhol, potom zaútočil on. O'Dell sa jeho rane tiež vyhol, jeho inštinkty boli rovnako rýchle ako Rackfordove. Svet sa začal krútiť rýchlejšie, tváre mužov, ktorí sa prizerali, sa premenili na nejasné machule. Rackfordovi bolestivo hučalo v ušiach.

„Kde si sa skrýval, Blade? Zabudol si sa už biť," posmieval sa mu O'Dell.

Sila Rackfordovho útoku vzápätí zrazila O'Della na zem a Rackford sa naňho vrhol, aby ho odzbrojil. Snažil sa pridržať O'Dellovo zápästie na dlažbe, ale ten sa bránil zo všetkých síl. Svaly sa im napínali, obidvaja

chceli zväčaziť.

Rackfordovi sa na čele perlil pot, stekal mu do očí a jeho soľ ho nepríjemne štípala.

O'Dell ho špičkou dýky škrabol po brade. Zasyčal nadávku, zrazil O'Dellovi ruku, ale on ho nečakane kopol do žalúdka, až ho hodilo dozadu. Odletel niekoľko krokov, ale potom znova nadobudol rovnováhu a pripravil sa na protiúder.

O'Dell si zápästím utrel pot z čela a potom sa výsmešne zašklabil. „Len do toho, Billy. Keď tentoraz umrieš, bude to naveky. Odrežem ti hlavu a zavesím si ju na stenu ako trofej.“

O'Dellov šialený smiech sa odrážal od múrov tehlových budov v okolí. Rackford len pokrčil plecami nad jeho chvastaním, ale vystatovačná hrozba mu pripomenula, ako O'Dell terorizoval Eddieho Vreckára.

Pred očami sa mu vynorila chlapcova špinavá tvár s veľkými očami. Bola taká živá, akoby sa jeho návšteva v Newgate odohrala len včera. Znovu mu znel v ušiach jeho piskľavý hlások: Povedal, že ak mu nepomôžem, urobí si z mojej kože mesiac na peniaze!

Nahnevane prižmúril oči. O'Dell bol v lepšej forme, ako očakával, ale keď si spomenul na to vyľakané a nikým nemilované dieťa, zacítil v žilách prílev novej sily. Sústredil všetku svoju pozornosť a silu na nasledujúci útok.

Postupoval nemilosrdne vpred a nútil O'Della na ústup. Nevšimal si bodanie a sekanie, ktorými sa ho O'Dell snažil zahnať do nevýhodnej pozície, ale vyhol sa každému jeho útoku. Potom ho dvakrát po sebe rýchlo zasiahol - najprv mu bodol do pleca a potom do boku.

O'Dell zahrešil a kopnutím sa ho snažil zastaviť, ale on ho chytil za nohu a vykrútil mu ju. O'Dell sa s bolestnou nadávkou zvalil na zem a keď sa pokúšal zmierniť pád, dýka mu vyletela z ruky.

Rackford pohotovo odkopol zbraň z jeho dosahu.

„Bud' prekliaty, Blade!" vybuchol Tyburn Tim a chcel sa naňho vrhnúť, ale Strayhorn ho zadržal.

Rackford pomaly obchádzal O'Della a nechával ho čakať na posledný úder.

O'Dell sedel na zemi, nespúšťal ho z očí a hrud' sa mu od námahy dvíhala. „Čo čumíte? Urobte niekto niečo!" vyzýval svojich ľudí, ale Strayhorn im to nedovolil.

„Bol to čestný boj, O'Dell. Prehral si. Pravda je, že ťa už všetci máme plné zuby," povedal autoritatívnym hlasom mladý muž.

„Zabijem ťa!" osopil sa naňho.

„Nezabiješ už nikoho, kamarát," vyhlásil Rackford.

O'Dell vykrikoval, keď ho Blade schmatol za vlasy, mykol mu hlavu dozadu a priložil mu dýku na krk.

„Pre milosť božiu, nerob to, Blade. Ja... nikdy som ti neublížil."

Potiahol mu hlavu dozadu ešte viac a O'Dell znova vykrikoval s očami vyvalenými od strachu. Zločinci postávajúci v kruhu okolo nich stiesnene pozerali jeden na druhého, pretože sa ukázalo, že ich despotický vodca je naozaj zbabelec.

„Vtrhol si do môjho rajónu, potom si udal mojich ľudí. Bol si mojím priateľom a zradil si ma. Páchal si ukrutnosti na ľuďoch, ktorí boli pod mojou ochranou. Pamätáš sa na Murphyho dcéru?"

„Tá cundra to chcela!"

Prešiel mu čepelou po krku. Rana nebola hlboká, ale krvácala a natoľko ho vyľakala, že začal bez hanby drankaf' o svoj život. „Nemôžeš ma zabiť, Blade. Kedysi by si to bezo mňa nebol prežil ani ty, ani Nate. Pomohol som vám a naučil som vás všetko, čo som vedel. Odišiel som, ale nebola to moja vina. Mohol za to Žltá Palica," vzlykal.

Rackford zaváhal a zápasil so spomienkou na

vystrašeného chlapca, ktorým O'Dell bol v tú príšernú noc a odrazu s ním pocítil súcit. Nevedel pochopiť prečo, ale odvtedy sa cítil za O'Dellove činy svojím spôsobom zodpovedný.

Ruky sa mu triasli a cítil, že jeho rozhodnutie ochabuje. „Dočerta s tebou! Prečo si nezostal s nami? S Natom a ostatnými? Boli by sme ťa chránili!”

„Nezabíjaj ma, Blade. Pre lásku božiu, nerob to. Už vtedy si mi zachránil život.”

Pomaly povolil zovretie, plec sa mu dvíhali a klesali, zápasil s búrkou vo svojom vnútri. Súcit a žiaľ sa zlievali do nesmiernej bolesti. Nedokázal chladnokrvne prerezať tomu zloduchovi hrdlo, keď tam tak bezmocne kľáčal. Nebol toho schopný. O'Dell bol porazený, zlomenný, znevážený pred vlastnou banclou a neozbrojený - a kedysi boli priatelia. V hĺbke duše nikdy nepociťoval voči nemu nenávisť, viac sa hneval sám na seba, že ho nedokázal vrátiť medzi nich.

„Strayhorn!” zaburácal Rackford.

Vysoký mladý muž podišiel k nemu a spýtavo naňho pozrel.

„Na O'Dellovu hlavu je vypísaná vysoká odmena. Aj na hlavu Tyburna Tima. Odovzdaj ich na Bow Street a peniaze sú tvoje.”

Strayhorn odpovedal na jeho pohľad prikývnutím. „Máš moje slovo.”

„Ja som tu skončil,” povedal potichu. Posledný raz sa pozrel na svoj bývalý domov, aby sa s ním navždy rozlúčil, potom strčil dýku do pošvy a unavene sa otočil, aby sa pobral preč.

Pretože bol otočený chrbtom, netušil, že O'Dell siahol po druhej pištoli, ktorú mal ukrytú pod kabátom. Skôr než hó Strayhorn stihol zastaviť, O'Dell, ešte stále kľáčiac na zemi, vystrel ruku a zamieril na jeho chrbát.

Zaznel výstrel.

Rackford sa otočil vo chvíli, keď O'Dell klesol na zem s guľkou v hlave.

Všetci sa zmätene obzerali okolo seba. Rackford videl pištoľ v O'Dellovej ruke a v prvej chvíli si myslel, že spáchal samovraždu.

„Tam hore!“ vykrikol ktosi.

Rackford zdvihol hlavu a na streche domu, kde kedysi stávali jeho strážne, uvidel štíhlu postavu. Tmavá postava strelca čnela na pozadí hviezdnej oblohy. Mala na sebe kabát, ktorý sa v nočnom vánku ľahko vlnil. Strelec si stiahol z hlavy kapucňu. Vypleštil oči, keď sa mesačné svetlo dotklo dlhých, rozviatych kučier.

Jacinda!

„Čo to má byť?“ zvolal Týburn Tim, schmatol zbraň, ktorú mu len pred chvíľou vytrhol z ruky Strayhorn, a namieril na Jacindu.

Rackford nerozmýšľal, vytrhol dýku z pošvy a šmaril ju do neho. Čepel sa zabodla rľyburnovi medzi rebrá. Vykrikol a v tej istej chvíli guľka vystrelená z jeho pištole skončila v tehlovej fasáde pár stôp pod strechou.

Jacinda sa ani nepohla.

„Utekaj, Blade!“ zakričala naňho s kráľovským hnevom v hlase. Bola ako levica, ktorá chráni svoje mladé. „Kryjem ti chrbát.“

Strayhorn sa otočil a v jeho očiach sa zračilo pochopenie. „Keby som bol na vašom mieste, urobil by som, čo mi dáma káže.“

Na Rackfordovej tvári sa mihol obdivný úsmev. Ešte raz zdvihol hlavu, aby pozrel na siluetu svojej vyvolenej, So svetlými vlasmi žiariacimi v mesačnom svetle vyzerala ako najväčšia, najjasnejšia a naj osľňujúcejšia hviezda na nebeskej klenbe.

Prišla za ním.

Jeho milovaná mu práve zachránila život.

Šestnásta kapitola

Jacinda bežala v tme po schodoch starej opustenej budovy, pridŕžajúc sa starého zábradlia pokrytého prachom a pavučinami. Zbehla dolu práve vo chvíli, keď Rackford otvoril dvere.

Vybehla von a vrhla sa mu do náručia. Držala ho mocne, akoby ho chcela chrániť pred všetkým zlom celého sveta. Keď ju objal, postavila sa na špičky, pritiahla si k sebe jeho hlavu a začala ho horúčkovo bozkávať.

Jeho reakcia bola plná vrúcnosti a túžby. Zatvorila oči, aby zadržala slzy, ktoré ju pálili pod viečkami. Zmietal ňou hnev, že sa vystavil takému nebezpečenstvu, a zároveň jasala, že je živý a zdravý.

Pootvorila pery trochu viac, aby vyšla v ústrety jeho dychtivému jazyku a rukami ho hladkala po celom tele, akoby sa chcela ubezpečiť, že je znovu s ňou. Ešte stále sa jej krútila hlava z toho, že ona, Jacinda Knightová, pred chvíľou vlastnými rukami zabila toho podliaka. Bola svedkom toho, ako mu Bili daroval život a keď videla, že dvíha zbraň, aby mu strelil do chrbta, nenašla v sebe ani štipku súcitu.

Rackford odtrhol pery od jej úst a skúmavo sa zahľadel v mesačnom svetle do jej tmavých očí. „Čo tu robíš, láska moja?“

„Pod', vysvetlím ti to v koči, Billy-boy.“ Zobrala ho za ruku a náhlivo ho viedla za roh, kde ešte stále čakal fiaker, ktorý si prenajala.

Počula, že kočiš sa rozpráva s koňmi. Pokúšal sa ich upokojiť, lebo vedel, že sa nachádza vo veľmi nebezpečnej štvrti. „Len pokoj, Thunder. Nemusíš sa ničoho báť, to bola len zatúlaná mačka -“

„Ideme!“ zakričala Jacinda, keď sa s Rackfordom

priblížili.

Malý muž sa obzrel ponad plece a očividne sa mu uľavilo. „Vďakabohu, že ste sa vrátili živá a zdravá, madam!”

Hodila mu mešec s mincami. „Zavezte nás späť na Lincoln's Inn Fields!”

„Ako si želáte, madam.”

Rackford jej otvoril dvere. Keď nastúpila, vošiel hneď za ňou, zatvoril za sebou dvierka a v tej istej chvíli sa kone rozbehli.

„Krvácaš,” preľakla sa, keď si všimla ranu na jeho brade.

„To nič nie je,” mávol rukou a rukávom si zotrel krv.

Chytila mu tvár do dlaní a dôkladne si ho obzerala. „Môj úbohý Billy!” Pokrútila hlavou a v duchu ďakovala Všemohúcemu, že nemá iné zranenia. Potom ho pobožkala na líce.

Bez varovania si ju stiahol na kolená. „Nikdy si mi nepovedala, že si taká vynikajúca strelkyňa! Musela si byť od neho najmenej šesťdesiat stôp a bola tam tma. Je úžasné, že si toho darebáka trafila rovno medzi oči!”

Jeho chvála ju naplnila hrdosťou. „Mala som šťastie, to je všetko. Moji bratia ma neraz nútili triafať do terča so zaviazanými očami. To ty si bol fantastický! Aká odvaha, aká rýchlosť!” nadchýnala sa, nakloniac sa k nemu. „Koľká chrabrosť,” dodala a hladkala ho rukami po hrudi.

„Chrabrosť?”

„Áno, chrabrosť.” S figliarskym úsmevom mu rozopla vrchný gombík na košeli.

„Jacinda?”

„Prosím?” šepla a rozopla mu ďalší gombík. „Čo to robíš?”

Afektované si vzdychla, zmenila polohu a vyhrnula si sukne, aby si mohla sadnúť obkročmo naňho. Objala ho okolo krku a chvíľu mu hľadela do očí.

„To, čo sa stalo dnes večer v Almacku, mi otvorilo oči." Sklonila hlavu. „Odišla som hneď potom, čo si -"

„Je mi ľúto, že som sa neovládol," prerušil ju. „Nemal som dovoliť, aby ma Acer Loring vyprovokoval. Musím sa ti ospravedlniť za to, čo som povedal -"

Položila mu prst na pery a umlčala ho. „Zaslúžil si tú príručku a ja som si ju zaslúžila tiež. Kašlime na to, čo sa stalo a kašlime aj na celú londýnsku smotánku. Ak ťa viac nepozvú, nepôjdem ani ja. Oveľa viac sa mi pácia prechádzky po strechách, alebo hoci aj po povrchu Mesiaca, pokiaľ budeš so mnou. Lúbim ťa, Billy," zašepkala.

„Išla som za tebou, aby som ti to povedala. A ak tvoja ponuka ešte stále platí..." zaváhala. Pozrela mu do očí pokorne, ale s nádejou. „Bude pre mňa nesmiernou čťou stať sa tvojou manželkou."

Hľadel na ňu ako zasiahnutý bleskom. „Ty... ty ma ľúbiš?"

Horlivo prikývla a líca sa jej sfarbili tmavým rumencom.

„Myslíš to vážne?" Chytil ju za plecía. „Si si tým istá?"

„Nikdy v živote som si nebola ničím istejšia."

Uložil ju na chrbát na čalúnené sedadlo, sklonil sa nad ňu a žartovne zavrčal: „Tak ty sa za mňa vydáš, ty ostrostrelkyňa?"

„Vydám."

„Čestné slovo?"

„Čestné slovo."

„Budeš ma ľúbiť?"

„Pokiaľ nás smrť nerozdelí."

„Budeš ma poslúchať?"

Prižmúrila oči a usmiala sa. „Nie tak zhurta!"

Zasmial sa, ale oči mal zamyslené. Okolo prsta si ovinul pramienok jej vlasov. „Nesníva sa mi to len? Pretože ak je to iba sen, tak sa už nechcem nikdy prebudiť."

„Je to skutočnosť."

Pohladkala ho po líci a skúmavo mu hľadela do očí. „Lúbim Ťa, Billy, a nech pôjdeš kamkoľvek, pôjdem s tebou a budem sa o teba starať, či sa ti to bude páčiť alebo nie.“

Chytil ju za ruku, pritisol si jej dlaň na prsia a hľadel na ňu predchnutý hlbokým citom. „Láska moja,“ zašepkal. „Dávam ti svoje srdce.“

„Budem sa o ň starať čo najlepšie.“ Zatvorila oči a pobožkala ho na čelo, rovno na tú starú jazvu. Keď sa od neho znova odtiahla, oči mal tmavé ako borovicový les a veľmi vážne. Nežne ho pohladkala po líci. „Čo je, miláčik?“

„Ja nechápem... mohla by si sa vydať za kohokoľvek. Neviem si predstaviť, čo na mne vidíš.“

„Vidím svojho drahého priateľa, divokého Billyho Blada. Muža, ktorého zbožňujem. Muža, po ktorom túžim. Pobožkaj ma,“ zašepkala.

Nežne ju zovrel do náručia a splnil jej želanie. Odhrnula mu košeľu a vychutnávala si dotyk jeho teplej pokožky.

„Tvoj otec išiel do Cornwallu?“ spýtala sa pomedzi bozky.

„Hej.“

„A matka tiež?“

„Uhm,“ pritakal a lacno ju božkával po krku. Rukami sa klzal po jej tele čoraz nižšie.

Objala ho okolo širokých pliec. „Takže môžem zostať u vás až do rána.“

Zachvel sa od radosti, ale skúmavo sa jej zahľadel do očí. „Naozaj to chceš?“

Pomaly prikývla. Prezradila ju túžba v jej očiach, zrumenené líca a zrýchlený pulz.

„Áno, drahá moja,“ zašepkal. „Pokladaj to za pozvanie.“

Kým sa doviezli k markízovej rezidencii, obidvaja boli rozvášnení a triasli sa netrpezlivosťou. Rackford mal pery opuchnuté od jej bozkov, vlasy rozstrapatené. Len čo fiaker zastal, vyskočil na chodník zaliaty mesačným

svetlom a otočil sa k nej, aby ju zobral do náručia. Niesol ju až k domu a po celý čas ju bozkával.

„Otvor bránu," zašepkal prerývane pomedzi bozky, kým sa kočiš pobral preč. Tichou nocou sa niesol len konský dupot a hrkotanie fiakra. Rackford zápasil so železnou závorou a ešte než ju otvoril, pribehli k nim strážnici, ktorých povinnosťou bolo strážiť Rackforda.

„Lord Rackford?"

„Nevedeli sme o tom, že ste odišli."

„Vyšiel som zadným vchodom," žmurkol na nich. „Človek si musí z času na čas dopriať nejaké potešenie."

Muži sa na seba pobavene pozreli. Jacinda urazene zafunela, keď si uvedomila, že ju vydáva za ľahkú ženu.

„Iste, iste," veľkoryso súhlasil nižší muž, ale tváril sa prísne, aby urobil zadosť svojmu postaveniu. „Ale Vaše lordstvo nesmie opustiť dom bez toho, aby sme o tom vedeli. To je nariadenie sira Anthonyho."

„No tak, kamaráti. Mám dvadsaťosem a nie som svätec."

Zasmiali sa. „Vybrali ste si dobre, pane."

„Koľko taká pipka stojí?" žartoval druhý.

„Vy by ste si ju mohli ťažko dovoliť," odpovedal so smiechom a rozosmial sa ešte hlasnejšie, keď ho Jacinda udrela po hlave kabelkou.

Upokojoval ju bozkom, ktorý bol každým schodom, na ktorý položili nohu, vášnivejší. Ani ona, ani Rackford si už potom nevšíмали nikoho, koho stretli cestou do Billyho komnát. Ani majordóma, ktorý im otvoril dvere, ani pohoršenú gazdinú, ktorá s otvorenými ústami hľadela za Jeho lordstvom, keď ju niesol v náručí na poschodie po širokých schodoch.

Pri matnej žiare sviečok, ktoré horeli hneď pri dverách v stojane na stolíku zdobenom intarziou, si obzerala luxus domu - hodvábom vytapetované steny, závesy z ťažkého modrého zamatu a hrubý perzský koberec. V salóniku bol elegantný pozlátený nábytok, ale len čo

ju zaviedol do susediacej spálne, okamžite naň zabudla.

Zostala stáť na prahu izby osvetlenej mesačným svetlom a hľadela na masívnu posteľ so štyrmi stĺpmi a baldachýnom. Tak toto je posteľ, pomyslela si a znova sa pozrela naňho plná radostného očakávania, v ktorej prídem o poctivosť.

Bola to posteľ hodná kráľa. Umelecké maľby v polkruhových výstupkoch na čelnej doske postele znázorňovali rímskych bohov.

Billy zapálil sviečku a ona si vyzliekla kabát. Otočil sa k nej a láskavo sa usmial, keď si všimol jej užasnutý pohľad. Dotkol sa jej líca, aby ju ubezpečil, že všetko je v najlepšom poriadku a potom prešiel pohľadom po jej tele. Nasledovala jeho pohľad. Úplne zabudla, že má na sebe jednoduché bavlnené šaty. Narovнала si sukňu a nešťastne naňho pozrela. Nepochybne to boli tie najškaredšie šaty, aké mala v jeho prítomnosti oblečené. Keby vedela, čo ju dnes v noci čaká, určite by si bola obliekla tie najkrajšie. Biely hodváb a svoje najkrajšie šperky.

Rackford ju nežne uštipol na líce. „Vyzeráš rozkošné," upokojoval ju, odhaliac jej myšlienky.

Smutne sa usmiala. „Takto?"

„Vlastne... takto sa mi páčiš ešte viac. Keď si vyobliekaná ako vojvodova dcéra, naháňaš mi strach."

„Naozaj?" uľavilo sa jej.

Dráždivo sa na ňu usmial, otočil sa a vyzliekol si kabát. „Daj pozor, aby ti pýcha nestupia do hlavy."

Zasmiala sa a kým išiel k umývadlu v kúte miestnosti, rýchlo si vyzula poltopánky. Nalial do umývadla trochu vody a potom si pretiahol košeľu cez hlavu.

Jacinda si chvíľu hrýzla pery, potom podišla k nemu. Skláňal sa nad umývadlom a rýchlo si umýval tvár i hrudník po boji. Postavila sa vedľa neho, rukou prešla po krivke jeho širokého chrbta a potom prstom opísala

línie vytetovaného fénixa, ktorý rozprestieral krídla medzi jeho plecami. Pokožku mal teplú a hladkú a s rozochvením vnímala jeho pôžitok z jej dotykov.

Aby bola užitočná, zobrala do ruky handričku na umývanie, ktorá ležala na stojane a namočila ju v umývadle. V porovnaní s teplou letnou nocou jej voda pripadala veľmi studená. Kým žmýkala prebytočnú vodu, Billy sa vzpriamil a otočil k nej. Oprel sa bokmi o skrinku za sebou a mlčky pozoroval, ako mu utiera hrudník, krk i brucho. Prešla ňou po jeho svalnatých pleciach a potom nadol po mocných ramenách. V zelených očiach sa mu objavila dychtivá žiara, ktorá mohutnela každou sekundou.

Keď sa otočila, aby znova namočila handričku do vody, cítila jeho spaľujúci pohľad. Ale než sa stihla otočiť, postavil sa tesne za ňu. Oprel si tvár do jej vlasov a objal ju okolo pása. Druhú ruku jej ovinul okolo šije a ona si blažené oprela hlavu o jeho plece a pootočila ju k nemu, aby ho mohla pobožkať.

Prehodil jej vlasy dopredu a potom jej šikovnými, zlodejskými prstami porozopínal šaty. Veľmi rýchlo si poradil so všetkými medenými háčikmi na chrbte. „Bože, už tak dlho po tebe túžim!“ zašepkal, keď jej sťahoval živôtik z pliec, bozkávajúc ju na každý kúsok odhalenej pokožky.

Šaty spadli na dlážku. Vykročila z nich a pomaly cúvala k posteli, vábiac ho k sebe. Vyzliekol si tmavé nohavice a oči mu horeli nedočkavosťou.

Nemala už na sebe nič len podvázky zdobené stužkami a biele, hodvábne pančuchy. Zapýrená hľadela, ako si vyslobodil svoje vzrušenie zo spodných nohavíc. Plná posvätného úžasu nad jeho pohanskou krásou zdvihla ruku a prstami ho pohladkala po celej dĺžke.

Zachvel sa rozkošou, hrud' sa mu dvíhala a klesala čoraz rýchlejšie. Trochu sa od nej odtiahol, aby si vyzliekol

aj zvyšok šiat. Ľahla si na bok do jeho postele, oprela sa lícom o ruku a pozorovala každý jeho pohyb. Bol veľkolepý vo svojej nahote. Napokon si ľahol k nej. Prvý dotyk ich nahých tiel jej vyrazil dych. Pevnou hrudou sa pritiskal na jej obnažené prsia. Cítila, ako mu prudko tlčie srdce.

Od chvíle, keď sa jej dotkol perami, už nebolo návratu späť, čo ako by chcela. Jeho bozky ju premohli opojnou silou, ruky zvädzali, hladkali po vlasoch i po celom nahom tele. Bože dobrý, toto je presne to, po čom tak dlho túžila, o čom snívala - toto divoké, sladké zabudnutie.

Odtiahol sa a hľadel na jej prsia, kým sa s nimi pohrával. Malátne sa usmiala, keď sklonil hlavu a pobožkal obe bradavky. Potom ju začal bozkávať nižšie a rukou sa jej odvážil siahnuť do lona.

Zachvela sa rozkošou a začala ho hladkať, experimentujúc s ľahkými i pevnejšími dotykmi. S povzdychom jej v tom zabránil.

„Už, láska moja?“

Oči sa jej zaleskli túžbou, keď na ňu klesol celým telom. Objala ho okolo krku. „Ľúbim ťa, Rackford,“ šepla. „Aj ja teba, drahá moja.“

Cítila jeho pulzujúce pohlavie, pery mal len kúsok od jej úst.

„Jacinda,“ povedal pomaly, akoby vyslovením jej mena čaroval. „Ľúbim ťa, anjel môj. Ľúbim ťa viac, než dokážem vysloviť.“

Keď zatlačil svojím tvrdým, hladkým vzrušením do štrbinky ukrývajúcej jej panenstvo, netrpezlivo sa mu vyklenula v ústrety. Chvela sa horúčkovitou túžbou. Ešte nikdy nechcela nič tak. zúfalo, ako cítiť Billyho vo svojom tele. Hneď. Mocnejšie ju objal, pobožkal na čelo a potom sa vnoril do jej tela. Vykríkla, keď prekonal tú tenkú prekážku. Trochu to bolelo. Odrazu zacítila oneskorený strach a začala rozmýšľať, či to bolo múdre rozhodnutie, či

neurobila chybu, či ju naozaj ľúbi tak ako ona jeho. Rýchlo však na svoje obavy zabudla.

Úzkostlivo jej šepkal ospravedlňujúce slová, pretože si všimol v jej tvári bolesť. Hladkal ju po vlasoch a zahŕňal slovami lásky. „Vždy ťa budem ľúbiť, Jacinda. Určite to vieš. Nikdy ťa neopustím.“

Dych mal prerývaný, zdalo sa, že každé slovo prýšti z hĺbky jeho duše. „Si jediný človek na svete, ktorému dôverujem. Pomohla si mi. Starala si sa o mňa. Mohla si ma hodiť vlkom, ale ty si ma vždy zachránila. Ty môj anjel strážny, ty moja zlatovlasá bohyňa. Veľmi ťa potrebujem, Jacinda. Nesmieš ma opustiť.“

Jeho slová sa ovíjali okolo nej ako hodvábné vlákna, ktoré ju púťali k nemu a vhaňali jej slzy do očí, keď rozprával o jej kráse a hral sa s jej vlasmi, vyčkávajúc, kedy sa uvoľní. Šepkal jej, aká je úžasná, ako miluje vôňu jej pokožky, jej chôdzu, jej smiech, jej oči, ktoré sú tmavšie než čokoláda.

Jeho nežnosti postupne zmiernili jej strach. Otočila sa k nemu, stretla sa s jeho pohľadom a zľahka sa ho dotkla perami. Bolo to ako váhavé pozvanie. Opäťoval jej bozk s ľahkosťou a pomalosťou, pričom jej chytil ruku a preplietol si s ňou prsty. Opatrne sa ho dotkla druhou rukou, dlaňou ho pomaly hladkala po boku, prstami skúmajúc jeho svalnatý zadok.

Keď bozk skončil, pozrela mu do očí, nepokojná a túžiacia. O poddajnosti vedela málo, ale pobozkal ju znova, tentoraz vášnivejšie, nežne ju nabádal, aby sa mu odovzdala. Váhavo pootvorila pery a dovolila mu, aby jej vnikol do úst jazykom. Zadúšala ju rozkoš. Nikdy si nevedela predstaviť omamné potešenie z toho, že sa človek niekomu bezvýhradne oddá a dovolí mu, aby s ním robil, čo chce.

Ovinula mu nohy okolo bokov. Zastonal rozkošou a jeho povzdych rozochvel vzrušením celé jej telo.

Fascinovane sa prizerala, keď sa vzoprel rukami vedľa jej hlavy, mierne sa nadvihol a začal sa v nej pohybovať v pravidelnom rytme.

Vlasy mal rozstrapatené a v očiach mu horela taká búrlivá vášeň, že mu v tme takmer svietili. Nádherne modelované telo mal o chvíľu pokryté potom. Sviečkami osvetlená izba sa ozývala ich stonmi a vrzganím širokej postele. Siahol rukou medzi ich telá a prstom ju vyniesol do nových výšok.

Keď otvorila oči a znova naňho pozrela, jeho tvár žiarila blaženosťou, oči mal slastne privreté. Skĺzla pohľadom na jeho telo. Každý sval mal napätý od námahy pri každom vniknutí do jej tela, dychtivo znova a znova útočil na jej lono.

Jeho mužská krása jej vyrazila dych. Stiahla ho k sebe, lebo opäť zatúžila po jeho bozkoch a zacítila, že napätie vzrastá a závratnou rýchlosťou sa blíži výbuch, ktorý už zažila, keď boli po jej diamantový náhrdelník v spálni vikomta Erharda.

„Billy," vydýchla do jeho úst, keď sa začala zadúšať rozkošou. „Bože, miláčik, neprestávaj!"

Neprestal, vnáral sa hlboko medzi jej stehná. S novou a neutíchajúcou ráznosťou jej dával i bral, kým sa jej telo zmietalo v neznámej extáze pocitov, ktoré v nej vybuchovali ako ohňostroj. Hlasno stonal a šepkal jej meno. Zrazu zmeravel, každý kúsok šľachovitého tela mal napätý. Keď vzápätí dosiahol vyvrcholenie, cítila pulzovanie jeho mužnosti a zdal sa jej ešte mohutnejší než predtým.

„Lúbim ťa," zašepkal, potom ju pobožkal na líce s chlapčenskou bezbrannosťou a hlavu si položil, na jej hrud'. Bol vyčerpaný, spotený a chvel sa.

Držala ho v náručí ako odpočívajúceho Adonisa v celej jeho pohanskej nádhere. S jeho hlavou na svojich prsníkoch hľadela do povaly a s úžasom rozmýšľala nad krásou milovania. Ešte nikdy nezažila nič také, ako

bolo puto, pevné a vrúcne, ktoré sa medzi nimi vytvorilo počas milovania. Žila aj predtým? Pred ním? Tým, že sa mu oddala, cítila sa ako znovuzrodená.

Hladkal ju po celom tele, akoby sa chcel znova a znova ubezpečiť, že má právo na každý kúsok jej tela, tela ženy, ktorú obšťastnil svojou láskou.

Cítila, že si na ňu robí nároky. A na jej veľké prekvapenie sa jej to úžasne páčilo.

Sedemnásta kapitola

Keď sa Rackford nasledujúce ráno zobudil, cítil sa blažené. Telo mal uspokojené a dokonale si oddýchol. Niekoľko minút sa ani nepohol. V posteli bolo príjemne teplo, ale na nahej hrudi a pleciach cítil, že v izbe je chladno.

Začalo pršať. So zatvorenými očami načúval rytmickému bubnovaniu kvapiek po rímse. Svieža, čistá vôňa dažďa padajúceho na zeleň na druhej strane ulice vnikala cez pootvorené okno spolu so zvučnými áriami ranného trilkovania vtákov. Zastonal rozkošou, natiahol sa a pohodlne sa zaboril do vankúša. Bol zamilovaný a zdalo sa mu, že celý svet je v najlepšom poriadku.

Opatrne natiahol ruku cez pohúžvanú posteľ, aby sa presvedčil, že Jacinda leží skutočne vedľa neho a že to nebol iba zmyselný sen.

Zázrak nad zázraky! Jacinda spala vedľa neho taká, ako ju Boh stvoril a žiarivé zlaté kučery mala rozprestreté po vankúši. Využil, že ešte spí a dlho na ňu zbožne hľadel, obdivujúc jej profil, husté, tmavé mihalnice nad lícami červenými ako jablčka i ružové pery.

Znova a znova ho zaplavovala bláznivá radosť, keď si uvedomil, že mu v noci vyznala lásku. A súhlasila, že sa za neho vydá!

S posvätnou nehou sa privinul k nej. Keď ju po chvíli zobral do náručia, vzdychla si. Vdychoval jasmínovú vôňu jej tela a vedel, že nikdy nezabudne na povznášajúci pokoj tejto chvíle. Prenikla hlboko doňho ako prameň života - akoby sa všetky slzy, ktoré nikdy nepreliál, premenili na živú vodu, krištáľovo čistú, sviežu, tryskajúcu z jadra jeho bytosti, očistenej a znovuzrodenej.

Cítil, že Jacinda sa začína prebúdať, lebo sa pomrvila

pod jeho nežnými dotykmi. Pobožkal ju na ucho a pohladkal oblú krivku jej boku. Mierne sa prehla dozadu, pričom sa dotkla jeho prebúdajúcej sa mužnosti.

„Rackford!“ šepala so zvodným úsmevom, hoci oči mala ešte stále zatvorené.

„Dobré ráno,“ zašepkal spevavo. „Čo si želaš na raňajky, láska moja?“

„A čo mi ponúkneš? Klobásu?“

Zasmial sa jej obscénnemu žartu. „Bože, ako veľmi túto potvoru ľúbim!“ zvolal.

„Koho?“ spýtala sa hrozivo a prevrátila sa na chrbát.

„Teba, miláčik.“ Sklonil hlavu a pobožkal ju na špičku nosa.

Usmiala sa a ovinula si pramienok vlasov okolo prsta, keď sa od nej trošku odtiahol. S jednoznačným úmyslom sa začal dotýkať jej tela.

Zamračila sa, ale nepokúsila sa mu v tom zabrániť. „Veď som sa len teraz zobudila. Musím vyzeráť hrozne.“

„Ty by si nevyzerala hrozne, ani keby si sa o to snažila, drahá Jacinda.“

„Lichtotník.“ Pošúchala si oči a zívla. „V každom prípade si myslím, že slušní ľudia také veci ráno nerobia.“

„Bola by si prekvapená.“

Potom si všimla, že je už opäť vzrušený, oprela sa na lakte a chvíľu naňho hľadela. Udivene nadvihla obočie a pokrútila hlavou: „Čo si to ty za nezmara?“

„Veď práve preto ma ľúbiš.“ S ihravým zavrčaním ju znova prevalil na chrbát, hladkal ju a štekľil a útočil na ňu bozkami, ktoré vtlačal na každúcké miesto jej štíhleho tela. Čoskoro sa jej chichot zmenil na roztúžené vzdychy. Po krátkom vášnivom súboji skončila na ňom a okamžite sa jej to zapáčilo. S ľstivým úsmevom na tvári ho požiadala, aby sa chrbtom oprel o čelo postele. Srdce mu prudko bilo, ale zdržiaval sa, kým si obkročmo klakla nad neho, hľadiac mu zmyselne do očí. Pomaly si

naňho sadala, až sa ocitol v jej horúčosti. Chytil ju za boky a hnetol ich. Objala ho, aby ho mala bližšie. Bozkával ju na hrdlo a usmerňoval ju, kým sa nezačala na ňom rytmicky pohybovať.

Prehýbajúc chrbát, sa jej zdurené bradavky dychtivo pritláčali o jeho hrud'. Maznal sa s nimi, sal raz jednu, raz druhú, rukou ju hladkal po bruchu a napokon vnoril palec do hodvábnych kučierok, ktoré zahaľovali jej ženstvo. Len čo sa dotkol uzlíka jej rozkoše, roztúžené sa zachvela.

„Bože, ako veľmi ťa ľúbim, Billy-boy!“ Zatvorila oči a zastenala v návale narastajúceho vzrušenia.

Držal ju za boky, nechal ju, aby si ho do vôle vychutnala, dovolil jej rozhodovať o každučkom ich pohybe. Zaklonila hlavu dozadu, jazdila na ňom v pomalom, malátnom rytme a pri každom pohybe mučila jeho telo oslepujúcou rozkošou. Nič podobné nikdy neprežil so žiadnou ženou, nikdy nezažíval takú oddanú, nesebeckú lásku. Bol by ochotný kvôli nej zabíjať i umrieť.

Prinútila ho znova si ľahnúť na posteľ a pohybovala sa čoraz rýchlejšie. Hladkal jej pevné stehná a vnáral sa hlbšie do jej horúčosti. Dokonalosť ich spojenia mu vyrážala dych. Bohatá hriva vlasov jej zahaľovala plecia a štekľila ho po tvári. Zaťal zuby, aby vydržal, kým nevykrične úľavou. Až keď ju v agónii vášne počul šepkať svoje meno, prestal sa ovládať. Výbuch uvoľnenia mu pripomenul teplý oceán a šťastne sa do neho ponoril. Potom sa bez zábran oddal svojej vášni a zabudol na všetko, okrem dotykov, vône a chuti tejto ženy, jeho priateľky, jeho nevesty.

Keď búrka lásky pominula, ležali jeden druhému v náručí ako dvaja stroskotanci, ktorých vyhodilo more na breh. Prsty mal zapletené do jej vlasov, ona ho objímala okolo krku.

„Jacinda,“ zašepkal. Zdalo sa mu, že prešli už celé

hodiny, počas ktorých sa plní vášne zmietať v extáze.

„Billy-boy," zapriadla nežne.

„Milujem, keď vyslovuješ túto zdobnenu môjho mena. Povedal som ti to už? Z tvojich úst to znie ako zvuk vyzvávajúcich zvonov v jarnom vánku."

Zdvihla hlavu z jeho hrude a usmiala sa. Namiesto odpovede ho pobozkala na orlí nos. Potom sa nadvihla na lakťoch, posunula sa vyššie a pobozkala ho na jazvu na čele.

Neha, s ktorou si vyberala na jeho tvári miesta pre svoje bozky, ho dojala a zväžnel. Keď opäť položila hlavu na jeho hrud', zacítil na prsiach dotyk jej dlhých mihalníc. Niečo sa v ňom zachvelo, niečo, čo sa práve narodilo, plné nádeje a veľmi krehké. Niečo, vďaka čomu mal chuť spievať a plakať zároveň. Neurobil, samozrejme, ani jedno, ani druhé, len ju mocnejšie objal a znova si pripomenul, že toto nežné stvorenie, pripomínajúce kráľovnú víl, mu v noci zachránilo život. V skutočnosti však zachránilo oveľa viac než len jeho život. Zachránila aj jeho dušu.

„Koľko môže byť hodín, láska moja?" zašepkala. „Ešte nieje ani sedem." Zdvihol sa na lakeť, natiahol krk, aby dovidel na hodiny na rímse, a od hrôzy vypleštil oči: „Desať!"

Preľaknuto vyskočila: „Desať?! Kristepane! Musím sa vrátiť domov! Komorná ma každý deň chodíeva budiť o pol jedenástej!"

Okamžite boli obidvaja vonku z postele a bleskurýchlo sa obliekali, aby sa Jacinda dostala domov, než vojvoda a celá domácnosť zistia, že nespala doma.

„Panebože," zastonala znovu a schovala sa za španielsku stenu, aby sa umyla.

Rackford bol oblečený za tri minúty. Jacinda vyšla spoza steny v šatách, ale požiadala ho, aby jej pozapínal háčiky, ktoré jej včera s takou šikovnosťou porozopínal.

Potom sa otočila a uviazala mu nákrčník. Poznala iba jediný uzol - zvaný poštový - čo si pri toľkých bratoch dostatočne natrénovala. Ruky sa jej triasli, lebo sa bála odhalenia, a to spomaľovalo jej pohyby. Čoskoro však boli pripravení odísť bez toho, aby museli volať komorníka.

O pár minút už sedeli v bričke a hnali sa ulicami do paláca Knightovcov. Dážď medzitým ustal, ale obloha bola ešte stále zamračená.

Rackford vytiahol koženú strechu pre prípad, že by znova začalo mrholiť. „Budeš predstierať, že si vstala zavčasu a išla si sa zadnými dverami poprechádzať do Green parku," radil jej.

„Ja pôjdem k vám a spôsobím rozruch, aby som zamestnal vojvodu."

„Aký rozruch?"

„Požiadam ho o tvoju ruku predsa!"

„Ach!" Vzdychna si a tvár sa jej rozžiarila úsmevom. Akoby spoza mrakov zasvietili slnečné lúče.

Narýchlo sa naposledy pobožkali a potom už vystúpila z bričky a vbehla do parku, chránená pred pohľadmi zvedavcov skupinou stromov.

Rackford pohnal kone smerom k palácu a Jacinda vykročila po cestičke, vynakladajúc nesmierne úsilie, aby vyzerala ako mladá dáma na rannej prechádzke. Ale len čo sa ocitla sama, poobzerala sa okolo seba a potláčajúc smiech zrodený z bláznivej radosti, sa s rozťahnutými rukami začala krútiť ukrytá pred cudzími očami pod šepkajúcimi vervami starého stromu.

Ach, láska! Aký je to zázrak! Nemohla sa dočkať, kedy bude môcť povedať Lizzie, že sa bude vydávať za Rackforda.

Ten medzitým zastal pred palácom Knightovcov, akoby to bola jedna z jeho obvyklých návštev.

Pán Walsh ho pozdravil a otvoril mu dvere dokorán. Ale tentoraz, len čo si zložil cylinder a stiahol biele

rukavičky, otočil sa k nemu a spýtal sa, či je Jeho milosť doma. Po krátkej chvíli ho uviedli do Róbertovej pracovne.

Vážny, tmavovlasý vojvoda zdvihol hlavu od pracovného stola. „Čo môžem pre vás urobiť, Rackford?"

Odkášal si, dúfajúc, že jej už poskytol dosť času. „Vaša milosť, prišiel som vás požiadať o ruku lady Jacindy. Mám dôvod veriť, že tentoraz sa moja žiadosť stretne s kladnou odpoveďou."

Tak to som sa vyjadril veľmi noblesné, pomyslel si spokojný sám so sebou. Podarilo sa mu však namyselný úsmev potlačiť.

„Rozumiem." Hawkscliffe sa zavrátil do neho prenikavými očami. „Naozaj veríte, že bude ochotná prijať vašu ponuku aj po tej nechutnej šarvátke na včerajšom plese? Bol to dosť šokujúci incident, nemyslíte, gróf?"

Previnilo sklonil hlavu. „Ospravedlňujem sa za to, Vaša milosť, ale Acer Loring ma urazil."

„Prečo ste ho jednoducho nevyzvali na súboj?"

„Nebol by mal žiadnu šancu."

Vojvoda sa váhavo usmial. „Lúbite ju, Rackford?"

Úprimná otázka ho zaskočila. Nevedel, ako má odpovedať, aby nepôsobil priveľmi zženštilým dojmom. Už to bolo dosť zlé, že ho prezradila zradná červeň. Hawkscliffe netrpezlivo nadvihol obočie, a tak vyhrkol: „Lúbim ju, pane. Nikdy som si nemyslel, že sa dá niekto tak veľmi milovať."

Len čo to vypovedal, sklopil v rozpakoch oči. Cítil, že Hawkscliffe si ho skúmavo obzerá. Prinútil sa zdvihnúť hlavu a vyrovnané hľadel oproti stojacemu mužovi do očí.

Vojvoda spokojne prikývol a potom zazvonil na majordoma. „Prived'te slečnu Jacindu," prikázal mu. Len čo pán Walsh odišiel splniť príkaz, znova uprel pohľad na Rackforda. „Dúfam, že viete, čo robíte. Naša drahá sestra je ťažko zvládnuteľná a ak je človek za ňu

zodpovedný, dá mu poriadne zabrať."

Keď prešlo niekoľko minút, a Jacinda stále neprichádzala, Rackford, ktorý zo zdvorilosti stál, lebo očakával jej príchod, sa začal znepokojovať, že ju prichytili, keď sa pokúšala vkradnúť do domu.

„Čo ju mohlo zdržať?" netrpezlivo poznamenal vojvoda.

„Uvedomujem si, že na návštevy je ešte zavčasu," pokúšať sa zachrániť situáciu Rackford. „Možno by bolo lepšie, keby som prišiel neskôr."

„V žiadnom prípade. Nie som až taký starý, aby som nevedel pochopiť, čo pociťuje mladý muž, kým sa odhodlá na takúto návštevu. Určite máte poriadne napnuté nervy. Mohla by urobiť aspoň toľko, že kvôli vám vstane z postele." S kráľovskou netrpezlivosťou znova zazvonil zvončekom práve vo chvíli, keď Jacinda vošla dnu. Bola nesvoja a okúzľujúco strapatá.

„Áno, Róbert? Ó, lord Rackford! Aké prekvapenie!" vykrikla príliš hlasno. Len čo ho zbadala, líca sa jej sfarbili do purpurová.

Bože, aká je mizerná herečka! Rackford na ňu významne pozrel. Chcel ju upozorniť, aby sa správala prirodzene, lebo v opačnom prípade ich prezradí.

Jej vysoko postavený najstarší brat sa na ňu s láskou zahľadel a potom sa tajuplne pousmial. Ruky si založil za chrbát. „Nuž, drahá sestička, požiadal som ňu, aby si prišla, pretože dnes ráno som dostal od tohto mladého džentlmena mimoriadne veľkorysú ponuku. Rád by spojil svoj život s tvojím v posvätnom zväzku manželskom."

Jej povzdych, našťastie, vyznel celkom úprimne. Tvár jej žiarila radosťou a šťastím. Báľ sa uveriť, že to všetko len vďaka nemu.

Hawkscliffe, hľadiac skúmavými očami raz na jedného, raz na druhého, oznámil: „Lord Rackford sa nádeja, že jeho žiadosť o ruku prijmeš."

„Áno!" vyhrkla. „Chcem povedať, že s jeho návrhom

rada súhlasím." Hľadela na nich s doširoka roztvorenými očami a prikyvovala tak horlivo, že zlaté kučery jej poskakovali okolo hlavy.

Vojvoda nadvihol obočie. Udivovalo ho, že jeho sestra sa tak málo ovláda. „Prepáč, ak budem príliš otvorený, ale mám tomu rozumieť tak, drahá sestríčka, že tohto muža... ľúbiš?"

Do očí sa jej nahrnuli slzy a znova prikývla „Áno.“ Jej hlas znel ako vtáčie pípnutie.

Vojvoda na ňu dojato pozrel. Auru patriarchálnej vlády na chvíľu nahradil láskavý úsmev a jeho zmavohnedé oči, takmer rovnaké ako Jacindine, sa zahmlili. „Nuž v tom prípade..." začal váhavo, „zdá sa, že si napokon našla takého, akého si chcela. Vydaj sa teda s mojím požehnaním a milujte jeden druhého."

S radostným povzlykom Jacinda vyskočila zo stoličky a bežala objať brata. Róbert ju s otcovskou pýchou privinul k sebe, pobožkal na čelo a potom srdečne potriasol Rackfordovi ruku.

„Mali by sme to povedať aj ostatným," navrhla o chvíľu, keď sa spamätala. „Bola by som hrozne rada, keby sa Lizzie vrátila! Potrebujem ju tu. Bel nám pomôže naplánovať svadbu. Aj Miranda a Alice, samozrejme. Musíme sa porozprávať predovšetkým s ňou! Takéto veci sú jej silnou stránkou. Čo myslíte, ako rýchlo sa môžeme zobrať? Nasťahujeme sa do jednej z tých nových viliek pri Regent's parku? Sú teraz veľmi vychytené. Možno by sme dnes večer mohli usporiadať nejaký večierok, aby sme oznámili naše zasnúbenie!" rapotalarozrušené.

„Drahá sestríčka," krotil ju vojvoda, skloniac znovu hlavu ku korešpondencii na svojom stole, akoby potreboval čas, aby sa pripravil na to, že sa čoskoro bude musieť vzdať svojej malej sestry. „Počkaj chvíľu, kým začneš všetkých obiehať."

„Prečo?" nechápavo sa otočila k nemu, žiariac šľas-

tím.

„Ako len to mám povedať?" Pobavene pokrútil hlavou. „Máš naruby šaty." Vrhol na Rackforda vševediaci pohľad a potom ich prepustil s chápaným mávnutím ruky.

O tri týždne neskôr mali Jacinda a Rackford sobáš v paláci Knightovcov. Všetky na bielo natreté dvere na salónu museli byť otvorené, aby mohlo byť všetkých päťdesiat hostí svedkom ich šťastia. Róbert ju viedol po provizórnej uličke v kvetmi vyzdobenej mieslnosli k ženíchovi a keď mu ju odovzdával, v očiach sa mu leskli slzy.

Lizzie, jej jediná družička, sentimentálne vzlykla, keď Rackford vyslovil svoje rozhodné „Áno", držiac Jacindu pevne za ruku.

Jacinda si kútikom oka všimla, že jej krásne švagriné si vymenili dojaté pohľady. Rackford si ich získal svojou plachou, takmer chlapčenskou dychtivosťou stať sa novým členom rodiny. Dámy ho ľutovali najmä kvôli krutému rozhodnutiu jeho rodičov, ktorí neprišli na jeho sobáš, aby ho vytrstali za neposlušnosť. Markíza síce poslala ospravedlnenie, ale urážka to bola nepochybne veľká.

Kňaz sa s vážnosťou otočil k nej.

„Lady Jacinda Knightová, beriete si tohto muža za svojho zákonitého manžela, budete ho milovať, ctiť ho a poslúchať..."

Obidvaja si vymenili pobavené pohľady.

„... v bohatstve i chudobe, v chorobe i zdraví, až kým vás smrť nerozdelí?"

Jacinda si dopriala takú dlhú pauzu, že Rackford na ňu v panike uprel znepokojený pohľad. Figliarsky sa usmiala. „Myslím, že áno... Áno," zduplikovala jednoznačnejšie.

Kňaza neprivedla jej odpoveď do rozpakov, zato Lucien si odkašlal a mal čo robiť, aby sa nahlas nerozosmial. Stál pri oltári spolu s nimi, lebo Rackford ho požiadal, aby

mu išiel za svedka.

Ceremónia sa skončila ako obvykle - kňaz sa usmieval, nevesta sa červenala, zať hrdó držal hlavu, ale vo vnútri bol celý roztrasený pod dojmom silných emócií.

„Vyhlasujem vás za muža a ženu. Teraz môžete po-
bozkať nevestu," dokončil kňaz.

Rackford sa otočil k Jacinde s dojatím v očiach, ale obdivuhodne sa ovládal. Sklonil hlavu a vtlačil jej na pery krátky bozk. Rodina a priatelia im tliekali, kým podpisovali formuláre, potom ich všetci obklopili. Rackford prijímal gratulácie svojej novej rodiny s rumencom na lícach.

Po sobáši Bel servírovala pohostenie, po ktorom priniesli honosnú tortu. Rackford chytal podchvíľou Jacindu za ruku a neustále si pripomínal, že má na prste obrúčku, ktorá ju k nemu navždy pripútala.

„Nemôžem uveriť, že odchádzate na tri mesiace na svadobnú cestu," zvolala Lizzie a závistlivo vrtela hlavou.

„To sú medové týždne par excellence" súhlasili s ňou Reg a Justin.

„Asi sa to zdá extravagantné, ale staviteľ nárn povedal, že práve tak dlho bude trvať, než dajú do pucu náš nový dom pri Regent's parku," vysvetlila Jacinda veselo.

Rackfordovi priatelia sedeli na rohu stola blízko ženícha. Jacinda bola rada, že sa venovali Lizzie, lebo Alec sedel na opačnom konci miestnosti spolu s lordom Griffithom, Damienom a Mirandou. Mladík strávil niekoľko týždňov vo vile lady Championovej, aby si „odpracoval" pôžičku. Zagrataloval im k uzavretiu manželstva, ale Jacinda prijala jeho blahoželanie veľmi chladne. Členok sa mu už zahojil a vyzeral zdravý, ale jeho modré oči boli neradosné a v úsmeve mal cynickú zatrpknutosť. Ten nevychovanec si tú príučku celkom zaslúžil.

Lizzie si dávala po celý čas pozor, aby ani jediný raz nepozrela jeho smerom. Usmiala sa s predstieranou

veselosťou a spýtala sa: „Kam všade pôjdete?"

„Pozrieme si všetky významné mestá Európy. Môj manžel ešte nebol v cudzine." Usmiala sa naňho a stisla mu ruku. „Uvidíme Paríž, Rím, Florenciu -"

„Možno sa v Calais stretnete s Acerom a Daphne," vyhrkol Reg.

„Mne sa zdá, že išli na sever," opravil ho Justin.

„Do Gretna Green," upresnila Jacinda. „Všetci hovoria, že sa tam tajne zosobášili."

Bol to škandál sezóny. Jeden z najobdivovanejších mladíkov a vládnuca kráľovná spoločenskej sezóny sa vyparili po jeho pästnom súboji v Almacku. Helena a Amélia tvrdili Jacinde, že to bola lady Erhardová, Daphnina matka, ktorá po celý čas naliehala na dcéru, aby si ulovila manžela so vznešeným titulom.

„Najviac zo všetkého by som chcel vidieť Benátky," vysvetľoval Rackford priateľom. „Som zvedavý, či sú naozaj také krásne ako na Canalettových obrazoch." So smiechom žmurkol na manželku a zahryzol do kurčaťa,

„Samozrejme, že navštívime aj Benátky. Budeme si musieť kúpiť nejaké obrazy do nášho nového domova."

„Kúpiť?" uškrnul sa významne Rackford.

„Áno, miláčik!" zvolala s hravosťou mačafa, napila sa vína a otočila sa k svojej najlepšej priateľke. „Navštívime aj Viedeň a ak budeme mať chuť, vyberieme sa az do Petrohradu."

„To je úžasné!"

„Mala by si sa k nám pridať, Lizzie. Myslím to vážne. Dobré vieš, že ty si vždy vítaná -"

„Nemôžem rušiť vaše medové týždne," odmietla jej ponuku. „A okrem toho tento týždeň sa dozviem veľké tajomstvo."

„Aké tajomstvo?"

Lizzie si vymenila sprisahanecký pohľad so starým profesorom Alfrédom Hamiltonom, Beliným otcom, ktorý

kedysi učil v Oxforde a bol rovnako nadšený pre staré knihy ako Lizzie. „Len pokračujte, Lizzie.“

„Slečna Carlislová, nemôžete nás predsa držať v takom napätí,“ protestoval Justin.

„Áno, prezradte nám to!“ naliehal aj Reg.

Lizzie sa usmiala. „Kým sa vrátim do Yorkshiru, profesor Hamilton ma predstaví zástupcovi vydavateľstva, ktoré má sídlo v Lipsku, a potrebuje niekoho, kto by prekladal nemecké rukopisy do angličtiny.“

„Ten vydavateľ je ochotný zamestnať ženu?“ žasla Jacinda, prekvapene zdvihnúc obočie. „Aké pokrokové!“

Lizzie sa smutne usmiala. „Budem vystupovať pod mužským menom. A...” prešla do šepotu, „profesor Hamilton mi prezradil, že nemecký vydavateľ získal vzácny rukopis, okolo ktorého robí veľké tajnosti. Nevieme sa už dočkať, kedy sa dozvieme, o čo ide, však, pán profesor?“

„Keď príde čas, drahá Lizzie, určite sa všetko dozvieme.“ Belin sivovlasý otec sa usmial s fajkou medzi zubami.

Práve vtedy vošla do izby Lucienova manželka Alice. „Dámy a páni, smiem vás poprosiť o chvíľu pozornosti?“

„Ticho!“ zahrmel Lucienov zvučný hlas.

Alice sa s úsmevom otočila k mladomanželom a uklonila sa im. „Lord a lady Rackfordovci, na počesť vášho manželstva vám teraz zahráme krátke predstavenie. Miranda, ideme na to!“

Vysoká krásavica s vlasmi čiernymi ako havran vstala so stoličky a ľahkým krokom prešla po miestnosti k Alice. Manželky dvojčiat Knightovcov stáli bok po boku uprostred povzbudzovania a pokrikovania svojich manželov.

„Buďte už ticho, vy nevychovaní!“ hrešila ich Alice. „Vystrašíte hercov.“ Kývla hlavou sluhovi, ktorý otvoril dvere.

Dovnútra vošli pestúnky, ktoré sprevádzali desiatu generáciu vojvodovho rodu. Bol tam aj Alicin synovec,

malý Harry, barón Glenwood, ktorého získala do pestúnskej starostlivosti. Mal už takmer päť rokov. Harry držal za ruku budúceho vojvodu Morleyho, dvojročného synčeka Bel a Róberta, ktorého v rodinnom kruhu prezývali Bobby. Dvaja maličkí lordovia hanblivo kráčali do stredu miestnosti. Vlasý mali vzorne vyčesané a vyobliekaní boli do miniatúrnych frakov.

Na Alicin pokyn sa Harry uklonil, Morley ho nasledoval a poklonil sa tak hlboko, že takmer neudržal rovnováhu. Jedna z pestúnok posadila Pippu, jednoročnú dcérku Alice a Luciena, pred nich na dlážku.

Potom im deti s Mirandinou pomocou zaspievali na rozlúčku pesničku, ktorou im zaželeli šťastnú cestu. Pippa sa hlávkou opierala o Mirandino zohnuté koleno a vzrušene tleskala ručičkami.

Luciena ich vystúpenie očividne dojalo, ale najviac jeho maličká dcérka. Harry uprostred pesničky podľahol tréme, vopchal si do úst prstík a neisto sa zahľadel na starú pestúнку Peg. Morley, vážny chlapček ako jeho otec, sa snažil zo všetkých síl - uprene hľadel na Mirandu a opakoval po nej slová.

„Bravóó!“ zatlieskala Jacinda, keď pesnička doznela. Zvyšok rodiny ju nasledoval.

Pippa sa na každého žiarivo usmievala. Bola na obdiv zvyknutá, pretože jej odjakživa tleskali za každú maličkosť, ktorú sa jej podarilo urobiť. Harry sa rozbehol k svojmu obľúbenému ujovi Alecovi, zatiaľ čo Morley sa vybral k Jacinde. Zamyslene stál pred ňou, až kým ho nezobrala a neposadila si ho na kolená.

„To bola nádherná pesnička, Bobby! Aký si šikovný. Vieš, kto je tento pán?“ spýtala sa Jacinda chlapčáťa a otočila sa k manželovi: Až vtedy si všimla jeho pohľad - s neskrývanou závišťou pozoroval jej bratov hrajúcich sa s deťmi. Ak bola vysoká spoločnosť pre neho nezná mym svetom, jeho prvá skúsenosť v kruhu milujúcej

rodiny bola pre neho šokujúcim zážitkom. Oči jej znežneli, keď si uvedomila, ako ho dojíma neha a starostlivosť jej bratov voči svojim potomkom.

Lucien učil Pippu, ako si počúvať s ockom nos. Nad šene výskala a celému svetu bolo jasné, že je otcov mláčik. Miranda pestúnkam dovolila, aby priniesli dolu jej životaschopné dvojčatá Edwarda a Andrewa, aby sa s nimi Jacinda mohla rozlúčiť, než odíde na svadobnú cestu. Lizzie ju požiadala o dovoľenie povarovať Andrewa a potom podišiel k nim Damien, objal Mirandu a hrdo sa chválil, ako silno mu Edward stíska prst.

Rackford sa otočil k Jacinde so stovkami otázok v očiach. Zovrel jej srdce, lebo si uvedomila, akým nedostatkom lásky a pozornosti musel trpieť vo svojom detstve. Zdvihla sa na špičky a nežne ho pobožkala na líce.

Keď sa popoludňajšie tieň predĺžili, nastal čas opustiť palác Knightovcov.

Čoskoro sa mali vydať do Dôveru, kde mali nastúpiť na loď, ktorá prevezie cez prieplav nielen ich, ale aj ich tri koče. V jednom sa mali viezť oni, v druhom služobníctvo a tretí bol určený pre horu batožiny. Jacinda mala v úmysle ukázať Rackfordovi, aké je to potešenie cestovať vo veľkom štýle.

Rozlúčka nemala konca-kraja. Pri odchode na dovolenku alebo pri slávnostných príležitostiach to bývalo zakaždým rovnaké a ani dnešok nebol výnimkou. Trvalo im pol hodiny, než sa dostali do vstupnej haly. Jacinda vyčkávala, kým Rackford prestane žartovať s Lucienom a Alecom, a vtedy k nej pribehli synovci Harry a Morley.

„Teta Jacinda! Teta Jacinda!"

„Čo sa deje, miláčikovia?" sklonila sa k nim.

„Našli sme list!" kričal Harry. „Spadol pod stoličku," podával jej dôležito kus papiera.

„Ďakujem, chlapci." Všimla si, že na voskovej pečati

je Trurov erb a uvedomila si, že list musel vypadnúť z vrečka Rackfordovi.

„Čo je tam napísané?“ spýtal sa vážne Harry.

„Nepatrí sa čítať list, ktorý nám nepatrí...“ Ale na druhej strane, ešte stále sa jej nezdôveril s tým, čo sa stalo v tú noc v Torcarrowe, hoci Reg a Justin o tom vedeli. A okrem toho, deti už list tak či tak otvorili.

Ukradomky pozrela na veľké, dokonale tvarované písmo a po prečítaní prvých riadkov hneď vedela, že sa deje niečo zlé. Nech čert berie listové tajomstvo, pomysela si a potom si prečítala aj zvyšok.

Najdrahší William,

nedostal si môj predchádzajúci list? Stále čakám na tvoju odpoveď. Prosím Ťa, príď. Viem, že sa hneváš, ale ak máš aspoň trochu súcitu so svojou nešťastnou matkou, musíš vedieť, že Ťa v týchto ťažkých chvíľach veľmi potrebujem.

Lekár hovorí, že otec už nebude žiť dlho. Mňvica zasiahla celú ľavú stranu jeho tela a obávajú sa, že ďalší záchvat mu bude osudný. Púšťajú mu žilou a veľmi dobre sa o neho starajú, ale jeho stav sa zo dňa na deň zhoršuje. Určite nájdeš vo svojom srdci dostatok vôle a sily, aby si nás prišiel navštíviť. Nedočkavo čakám na Tvoj príchod.

S láskou

Matka

Jacinda si list prečítala znova a nedokázala uveriť vlastným očiам. Lord Truro zomiera? Potom sa pomaly otočila k manželovi, ktorý stále žartoval s jej bratmi. Nemohla uveriť, že sa jej ani slovíčkom nezmienil o tom, že jeho otec leží na smrteľnej posteli.

Rýchlo poskladala list, chytila manžela za ruku, rázne sa rozlúčila s hosťami i rodinou a viedla ho k čakajúcemu koču.

„Do Dôveru!“ zvolal Rackford radostne, posledný raz

zamával priateľom na rozlúčku, pričom pomáhal Jacinde do koča vyzdobeného stužkami a kvetinami.

Podozrievala ho, že má trochu vypité. Na schodíku zaváhala. „Moment, prosím. Manžel môj, môžem sa s tebou porozprávať medzi štyrmi očami?“ Vtiahla ho do koča.

„Si netrpezlivá, láska moja?“ Vyskočil do koča a s bezstarostným úsmevom si sadol oproti nej.

Našpúlila pery a podala mu list. „Vypadol ti z vrecka. Nechcel by si mi povedať, čo sa deje?“

Úsmev mu okamžite zvädol na perách. Vzal list, hodil ho nabok a potom na ňu odmerane pozrel. „Radšej nie.“

„Čo sa stalo?“

„Ten starý sviniar dostal mŕtvicu,“ vyhrkol. „Panebože! Kedy?“

„Pred týždňom.“ Znechutene si vzdychol. „Matka mi povedala, že keď som im napísal o našom zasnúbení, mal celý týždeň mizernú náladu. Potom sa niektorý zo sluhov dopustil nejakej bezvýznamnej chyby, čo ho roz zúrilo. Ako obyčajne bol opitý. Matka povedala, že mŕtvica ho ranila práve vo chvíli, keď ziapal na toho chudáka. Spadol v krčoch na zem a na dvadsaťštyri hodín stratil vedomie. Keď prišiel k sebe, polovicu tela mal ochrnutú.“

„Musíme tam okamžite ísť.“

„Tak to v žiadnom prípade! Ideme na svadobnú cestu. Sľúbil som ti to. Nedovolím, aby nám ten surovec pokazil medové týždne. Všetko je už predsa zariadené.“

„Toto je oveľa dôležitejšie. Najprv ideme do Cornwallu.“

„Nie. Ľudia zomierajú každý deň.“

„Ale toto je tvoj otec!“ namietla rozhorčene.

„O to lepší dôvod.“

„Miláčik, viem, že sa naňho hneváš a máš na to plné právo, ale myslí na matku. Nemôžeme pripustiť, aby zostala na všetko sama.“

„A prečo nie? Koľkokrát ma nechala samého napospas tomu ničomníkovi? A prežil som to. Ona to prežije tiež.“

„Rackford!"

„Nepôjdem do Cornwallu. Nezaslúžia si, aby sme ich navštívili. Urazili ňu. Keby sa tešil z nášho šťastia a prišiel na svadbu, miesto toho, aby zúril, že som ho neposlúchol, nebolo by sa mu to stalo. Spôsobil si to sám. Nech sa prepadne rovno do horúceho pekla, je mi to celkom jedno. Odchádzame do Francúzska." Chcel zabúchať na strechu koča, aby dal kočišovi signál na odchod, ale Jacinda mu v tom zabránila.

„Maj predsa rozum! Ak zomrie, znamená to, že zdedíš nielen titul, ale aj veľké panstvo. Nemyslíš, že by bolo múdre, keby si sa s ním porozprával, či neexistujú záležitosti, o ktorých by si mal byť informovaný?" skúsila to z iného súdka.

„Právnicki mi povedia všetko, čo potrebujem vedieť."

„Naozaj si nemal v úmysle odpovedať matke na list? Je úplne zúfalá."

„Ona je vždy zúfalá, Jacinda. Preháňa, aby som ju ľutoval. Každý deň ju postihne nejaká pohroma."

„Povedala by som, že tentoraz je to skutočná pohroma. Toto môže byť tvoja posledná príležitosť na zmierenie s otcom."

„On sa potrebuje zmieriť so mnou, nie ja s ním," odsekol trpkosť.

„Áno," zašepkala. „Presne to mám na mysli."

„Prisahaj som, že sa do Cornwallu nikdy nevrátim."

„Veci sa zmenili, miláčik. Nevieť si predstaviť, ako by si sa tomu mohol vyhnúť. Keď tvoj otec zomrie, staneš sa markízom z Trura a Saint Austellu a pánom Torcarrowa. Raz to po tebe prevezme náš syn. Tvoje nové postavenie prináša so sebou aj novú zodpovednosť, a som si istá, že muž, ktorého ľúbim, pred ňou necúvne."

Zatvoril oči a odvrátil tvár. „Nechápeš, čo odo mňa žiadaš."

„Ale áno, chápem." Vystrela ruku a pohladkala ho po

pleci. Na chvíľu zaváhala, lebo starostlivo vážila svoje ďalšie slová. „Billy, kedy mi začneš konečne dôverovať? Viem, že Reg a Justin boli u vás, keď si utiekol z domu."

Otočil sa k nej, pobledol a v jeho tvári sa objavila panika. „Ty to vieš?"

Prikývla. „Nechceš mi o tom porozprávať?"

„Bože, nie!"

Zatvorila oči a mala čo robiť, aby nestratila trpezlivosť. „Dúfala som, že mi to povieš sám. Hlboko v duši som presvedčená o tom, že to musíš urobiť - ak nie pre odpustenie svojmu otcovi, tak pre tvoje vlastné dobro a pre dobro našich detí. Je načas, aby tá nenávisť skončila."

Dlho hľadeli jeden na druhého. Pozorovala, ako bojuje sám so sebou. Zelené oči mu svietili trpkým odmietnutím a tvár mal napätú.

„Nebudeš musieť čeliť konfrontácii s otcom sám," presviedčala ho a nežne ho chytila za ruku. „Budem s tebou dňom i nocou. Potom vyrazíme do Európy. Určite nám dovtedy neujde."

Vzdorovito jej hľadel do očí, ale keď sa usmiala a povzbudzujúco kývla hlavou, vyklonil sa z koča a dal kočišovi nový príkaz - nie na východ do Dôveru, ale na juhozápad. Do Cornwallu.

V hostincoch popri ceste vymieňali niekoľkokrát kone, a tak sa im podarilo cestu zvládnuť za štyri vyčerpávajúce dni. Každý deň boli na ceste, až kým denné svetlo okolo desiatej nevystriedala tma a na úsvite už boli znova na ceste. To Rackford nasadil toto šialené tempo. Nie preto, že sa nevedel dočkať, kedy už bude konečne doma, ale preto, že chcel mať tú tvrdú skúšku čo najskôr za sebou. Bol náladový, šomral na zlé jedlo v hostincoch, na horúčavu, na prach, na vŕzganie pružín v koči i na nudu, ktorú musel znášať pri takej dlhej ceste zavretý v malej

kabíne koča.

„Takto som si svoje medové týždne určite nepredstavoval!“ hundral podchvíľou.

Jacinda si dala záležať na tom, aby sa správala voči nemu čo najohľadupľnejšie. Uvedomovala si, že na svete je len veľmi málo vecí, ktoré by boli pre neho ťažšie než návrat na miesto, z ktorého pred mnohými rokmi utiekol pred krutosťou vlastného rodiča.

Keď sa vyštveral hore na koč, boh už trochu spokojnejší. Vyzliekol si kabát, ľahol si na batožinu a slnko mu svietilo rovno do tváre. Vedela, že sa v duchu pripravuje nielen na konfrontáciu s otcom, ale aj na nápor bolestivých a ponížujúcich spomienok. Ona sama neraz premýšľala o tom, ako ju jeho nová rodina prijme.

Počasie bolo príjemné a cesty dobre udržiavané - až do Exeteru, tam sa ich tempo podstatne znížilo, pretože sa pustili kopcovitým terénom Dartmooru, cez rieku Tamár do Cornwallu. Čoskoro dorazili k slatinám Bodmin Moor, rozľahlej krajine zádumčivej krásy, a jazda bola ešte náročnejšia.

Jacinda sa vyštverala na koč a spolu s Rackfordom sledovala mraky, ktoré vrhali tieň po širokých údoliach a vetrom bičovaných kopcoch.

Rackford jej povedal, že mesto St. Austell leží asi desať míľ na východ. Preslávilo sa vďaka výnimočnej kvalite hlíny, ktorá sa vozila do chýrnych hrnčiarskych dielní v Midlands, kde z nej vyrábali najlepší anglický porcelán a jemnú keramiku. Truro, mestečko s veľkolepou, nádhernou katedrálou, sa rozprestieralo ešte pätnásť míľ ďalej na juh.

O pol ôsmej večer na štvrtý deň cesty sa priblížili k malej rybárskej dedinke Perranporth a potom namáhavo stúpali na vršok, až kým sa pred ich očami neobjavila zlovestná, vetrom ošľahaná pevnosť s výhľadom na trieštiace sa vlny Atlantiku.

Jacinda pozrela na Rackforda. Nenávistné zazerá na Torcarrow a vietor sa mu pohrával s pieskovohnedými vlasmi.

Osemnásť kapitola

Jacindina prítomnosť pomáhala Billymu vzdorovať démonom, ktorí mu neustále opakovali otcove slová: Si nehodný toho, aby ťa niekto mohol mať rád. So zaťatými päťami hľadel na Torcarrow s dlho zadržívaným hnevom a detským strachom. Robil všetko, čo bolo v jeho silách, aby zatajil city, ktoré ním zmietali pri návrate domov.

Keď sa malá kolóna troch kočov približovala k hradbám po dlhej príjazdovej ceste, Jacinda mala pocit, že cíti jeho narastajúci smútok. Chytila ho za ruku a mlčky ho povzbudzovala, kým sa pokúšal vyrovnať so strachom. Nechcel, aby niekto videl jeho slzy. Ani ona nie. Odmietal ich prelievať kvôli tomu, o čo na tomto mieste prišiel.

V tom zmätku sa utiekol k trpko-sladkým spomienkam na šťastné chvíle, ukazujúc na skupinku stromov, kde mali s bratom hojdačku, na zarastený záhradný letohrádok, kde našli hniezdo s malými hladošmi otvárajúcimi zobáčky. Čím boli bližšie k oceánu, tým viac vnímal jeho vôňu. Opäť mu do tváre fúkal nikdy neutíchajúci vietor a znovu vdychoval vôňu štiplavej, očistnej soli, ktorá v ňom tie dávno zabudnuté spomienky vyvolávala.

Nenašiel v sebe dosť sily na to, aby Jacinde ukázal rodinnú kryptu. Bola postavená podľa architektúry gréckych kostolíkov uprostred skupinky majestátnych dubov neďaleko okrasného rybníka. Medzi mnohými generáciami predkov tam odpočíval aj Percy. Pochovávajú tam aj otca, ak ten starigán uzná, že nastal jeho čas.

Aj keď matka písala, že Truro Hrozný zomiera, on o tom pochyboval. Odjakživa sa mu zdal rovnako nezlomný ako samotná príroda. Ako by mohol zomrieť

diabol?

Zastali pri bráne v hradbách a Jacinda naňho nervózne pozrela. „Dajú mi najavo, že ma nenávidia?“

Pobozkal jej ruku. „Proti tebe nič nemajú. Otec pení, pretože ma už nemôže šikanovať.“

Hoci matke povedal, že sa už nikdy nevráti domov, musela napriek tomu prikázať sluhom, aby jeho príchod očakávali, pretože poltucta sluhov po vjazde na nádvorie vytvorilo špalier, aby ich privítalo, zatiaľ čo majordómus a zavalitá staršia žena v zástere sa im ponáhľali v ústrety.

„To je pán Billy! Pán Billy sa vrátil domov!“ kričala vzrušene. Z domu sa vyhrnuli ďalší sluhovia.

Rackford neveril vlastným očiam. „Veď to je pani Landryová, naša kuchárka! A pán Becket, majordómus! Nemôžem uveriť vlastným očiam, že ich znovu vidím!“ Vyskočil z koča a tí dvaja ho objali.

Jacinda s láskou pozorovala jeho zvítanie so starými služobníkmi, ktorí boli jeho jedinou rodinou, odkedy sa narodil.

„Drahá Cooky, vy ste to najlepšie, čo ma pri návrate domov mohlo stretnúť.“ Dlhو objímal objemnú starú kuchárku a šepkal jej do ucha slová vďaky za meštek mincí, ktorý mu tajne strčila do vaku v tú noc, keď ušiel z domu. Modré oči jej žiarili láskou a dojata ho hladila po líci.

„Pán Billy, pripravím vám vašu špecialitu, aby ste vedeli, že ste naozaj doma.“

„Hádam nie váš chýrny krém?“ zvolal plný očakávania.

„Presne ten,“ potvrdila s úsmevom. „Váš najobľúbenejší.“

Šťastne sa rozosmial a otočil sa ku koču. „Jacinda! Poď, zoznámim ťa s mojou milovanou Cooky, našou kuchárkou. Ak neochutnáš cornwallský krém pani Landryovej, ktorý jej závidia v celom grófstve, nebudeš vedieť, čo je ozajstná

pochúťka."

„Vy ste boli vždy veľký lichotník, už ako malý chlapec, pán Billy," hrešila ho kuchárka zapýrená od radosti. „Nemôžem uveriť, aký chlapisko z vás vyrástol!"

Zasmial sa a predstavil každého sluhu svojej manželke. Všetci boli ohúrení, najprv Jacindinou krásou a jej londýnskou noblesou, ale vďaka jej srdečnosti a smiechu vo veselých hnedých očiach sa ich ostých rýchlo stratil. Zdalo sa, že aj oni si ju získali.

Po chvíľke ich pán Becket pozval dovnútra. „Vaše komnaty sú pripravené, lord a lady Rackfordovci. Tadiaľto, prosím. Markíza vás už očakáva."

Rýchlo sa umyli, upravili a ukradli si pár nežností. Potom si dodali odvahy a pobrali sa vzdať úctu Billyho rodičom.

Sluha markízu upozornil na ich príchod, a tak ich čakala v chodbe pred komnatou chorého.

„Matka..." Ovládal sa, aby sa nenechal uniesť hnevom, ktorý pociťoval pri každom stretnutí s ňou. Sklonil sa a z povinnosti ju pobožkal na líce. „Ako sa cítite?"

„Som na smrť unavená," priznala s martýrskym povzdychom, „ale som nesmierne rada, že si prišiel, William. Nebola som si istá, či ťa presvedčím."

„Mali by ste sa za to poďakovať mojej manželke."

Lady Trurová sa s obavami v očiach otočila k Jacinde.

Jacinda sa uklonila a sklonila hlavu. „Madam..."

„Teší ma," povedala matka formálne.

„Je mi nesmierne ľúto, že lorda Trura postihlo také trápenie. Musí to byť pre vás nepredstaviteľne ťažké."

Jacindine súcitné slová markízu zaskočili. To dievča vie byť rovnako diplomatické ako jej brat Lucien, pomyslela si o neveste. „Ďakujem vám, drahá," volila opatrne slová a kývla neveste hlavou. „Dúfam, že sa vám u nás

bude páčiť. Záhrady sú teraz v plnom kvete a pri mori

je v tomto ročnom období tiež veľmi príjemne - len si nezabudnite vziať slnečník. Slnko je veľmi ostré a spálilo by vašu nádhernú pleť."

„Ďakujem, madam. Budem na vaše slová pamätať."

Rackfordovi neušlo, že matka im ešte stále nezablahoželala k uzavretiu manželstva ani neprivilala Jacindu v rodine. Zatlačil dotieravú výčitku do úzadia. „Ako sa má?"

„Je veľmi slabý," odpovedala lady Trurová a potom sa odmlčala. „A vystrašený. Ochrnutie ovplyvnilo aj jeho reč. Nesmieš ho nahnevať, William."

„Nikdy by som sa to neodvážil urobiť."

„Teraz je pri ňom doktor Plimpton. Hovorí, že potrebuje predovšetkým pokoj. Rozčúlenie by mohlo vyvolať ďalší záchvat mŕtvice. A ten by mu mohol byť osudný."

Rackford sa chvíľu nad jej varovaním zamýšľal. „Tak bude lepšie, ak za ním vôbec nepôjdem. Už len pohľad na mňa ho určite rozčertí."

„Som si istá, že sa poteší, že si prišiel. Musíš ísť za ním. Veď si meral takú dlhú cestu."

„Áno, a ešte k tomu hneď po svadbe," pripomenul jej s rukami založenými vbok.

„Ach, naozaj!" zvolala afektované markíza.

Nastalo nepríjemné ticho.

Rackford si vymenil pohľad s Jacindou. Povzbudzujúco naňho kývla.

„Tak dobre," zahundral, „nech to mám čo najskôr za sebou. Nemusíš ísť so mnou, Jacinda. Bude to nepríjemné stretnutie."

„Idem s tebou," povedala odhodlane a chytila ho za ruku.

Bola len krok za ním, keď otváral dvere, ale keď vkročil do otcovej izby, pustil ju. Pohľad na otca ho prikoval k zemi. Bože dobrý!

Lekár práve obväzoval markízove rameno, z ktorého

mu pred chvíľou púšťal žilou. Otec bol bledý ako duch. Kedysi mocný a hrôzostrašný lord Truro vyzeral v obrovskej posteli ako scvrknutý obor. Odkedy ho videl naposledy, ostarel o celé roky, nielen o pár týždňov. Pokožka jeho tváre stratila červenkastý nádych a bola voskovobiela, tmavé vlasy mu celkom ošediveli. Líca mal prepadnuté, oči sa mu horúčkovo leskli a ľavú stranu tváre zdeformovala grimasa.

Keď ich zbadal, oči mu zahoreli zeleným ohňom a boli rovnako zlé ako vždy. „Vidím, že supy sa už začínajú zlietať,” jeho výslovnosť bola len o trochu nejasnejšia, ako keď bol opitý.

Jacinda po tej uštipačnej poznámke prekvapene pozrela na manžela. Pomaly sa nadýchol, rozhodnutý zachovať pokoj. „Len si nerobte ilúzie, otče, prišiel som len kvôli matke, nie kvôli vám.”

Pán Plimpton naňho preľaknuto pozrel. „Pri všetkej úcte, pane, Jeho lordstvo sa nesmie rozčuľovať.”

Truro zavrčal. „Ten pankhart ma rozčuľuje odo dňa, čo sa narodil.”

„Som skutočne pankhart, otec? To preto ma tak veľmi nenávidíte?” spýtal sa pokojným tónom a oprel sa o bielizník zo vzácného orientálneho dreva.

„Čo myslíš?” zavrčal Truro.

Jacinda zneistené pozrela z otca na syna a znovu na otca. Očividne sa cítila trápne.

„Nemusíš sa znepokojovať, žena moja. Celkom určite som jeho potomok. Nevidíš tú podobu?” spýtal sa jej zatrpknuto.

„Len pokoj,” varovala ho potichu.

Zamračil sa, potom si prekrížil ruky na hrudi a sklopil oči. Načo sem vôbec chodil? Chcel dať otcovi ešte poslednú príležitosť, aby ho zranil a ponížil, tentoraz pred jeho ženou? Vedel, že otec sa cíti ponížený, pretože jeho hrdosť nezniesla, aby ho ľudia videli v takomto

zúboženom stave, oslabeného a zrazeného rukou Božou k zemi. Bol to trest za jeho krutosť. Cítil, že aj on sám sa dostáva do rovnako neľútostnej nálady. Nevládal trpieť otcove narážky. Meral sem takú dlhú cestu a znova vzal na svoje plecia riziko, že niekto odhalí, že sa o otca vlastne bojí, pretože ho má svojím spôsobom rád.

Napokon prerušila trápne ticho Jacinda: „Je nám obidvom veľmi ľúto, že vás postihlo také trápenie, pane. Prišli sme, aby sme urobili všetko, čo bude v našich silách a pomohli vám čo najskôr sa zotaviť.“

„To ste povedali veľmi pekne, ale ja nie som hlupák a nenaletím vám na to.“ Odrhol zlostný pohľad od Rackforda a zapichol ho do nej.

Rackford okamžite pocítil potrebu chrániť ju.

„Prišli ste sem len preto, aby ste mi mazali med okolo úst a ubezpečili sa, že vám zanechám svoj majetok.“

Jacinde pomohli dlhé týždne, počas ktorých sa naučila manipulovať s ušomraným starcom, lordom Drummondom. Ovládla sa a dokonca sa usmiala napriek tej jedovatej poznámke. „Nebudte smiešny, pane. Mám veno vo výške sto tisíc libier a majetok v Hertfordshire. Dostala som ho ako dedičstvo po otcovi, ôsmom vojvodovi z Hawkscliffu,“ povedala hrdo ostrým tónom, aby mu pripomenula svoje postavenie. „Ak sa mám vyjadriť otvorene, otec bol bohatý ako samotný Krézus a určite s Rackfordom neumrieme od hladu aj bez vášho panstva.“

„Vy ste ale drzá opica!“

„Len vždy vraciam, čo dostanem, pane. Nikdy nikomu stávam nič dlžná.“

„Choďte dočerta aj s tou vašou bezočivosťou!“

„Otec!“ precedil varovne Rackford cez zaťaté zuby. „Hovoríte s mojou manželkou!“

„Možno by bolo lepšie, keby ste odišli,“ navrhol doktor

Plimpton znepokojene.

„Len nech tu zostanú," vyštekol Truro. „Ich prítomnosť ma nemôže rozčúliť."

„Musíte poslúchať lekára, otče," využil príležitosť Rackford. „Poď, Jacinda, odchádzame."

Neposlúchla ho. Postavila sa vedľa Trurovej postele, prekrížila si ruky na hrudi a mlčky si ho obzerala.

„A to má byť čo? Chcete vliezť do postele ku mne?" vyprskol posmešne.

„Otec!" vykrikol ohúrený Rackford, ale Jacinda naňho žmurkla.

„Nevystrašíte ma, ani sa vám nepodará šokovať ma." „Niet divu, keď si človek uvedomí, kto bola vaša matka."

„Tak to by už naozaj stačilo, otče!" Rackford sa začal báť, že ak otec vyriekne o jeho manželke ešte jedno neslušné slovo, tentoraz ranní mŕtvica jeho.

„To je v poriadku, drahý," upokojovala ho Jacinda, keď si všimla jeho zdesenie. „Z takých hlúpych poznámok si už dávno nerobím ťažkú hlavu. Aspoň mi povie do očí, čo si iní šuškejú za mojím chrbtom. Vyzerá ako ľudožrút, ale myslím si, že v skutočnosti... je práve toto jeho spôsob, ako dať najavo svoju náklonnosť."

Grimasa na Trurovej tvári bola teraz ešte výraznejšia, čo mohol byť pokus o zlomyseľný úsmev. „Vypadnite, vy arogantné šteňa!"

Pochybovačné naňho pozrela. „V poriadku, odchádzame. A vám radím zachovať pokoj. Pri troche šťastia vám to vo vašom stave pomôže."

Rackford ju objal okolo pliec a odviezol na chodbu. Len čo sa za nimi zavreli dvere, začal sa ospravedlňovať, cítiac sa na smrť ponížený.

Jacinda len so smiechom mávla rukou.

„Okamžite odtiaľto odídeme, láska moja -"

„Nezmysel. Naozaj mu chceš dopriať také zadosťučinenie? Veď bude celý šťastný, že sa mu podarilo

vyhnať nás! Zaved' ma do kuchyne! Chcem ochutnať ten preslávený cornwallský krém."

Prekvapene na ňu pozrel, potom pokrčil plecami, vzdychol si a pokrútil hlavou. Usmiala sa a chytila ho popod pazuchu. Viedol ju do zadnej časti hradu, kde kraľovala jeho milovaná Cookie.

Čoskoro sedeli v kuchyni pri starom drevenom stole. Okná boli pootvárané dokorán a vpúšťali dnu večerný vánok. Kuchárka pobehovala po kuchyni, pospevovala si, smiala sa a rozprávala im, kto si koho počas Billyho neprítomnosti zobral za ženu. Aj napriek tomu, že to bolo veľmi príjemné posedenie, Rackford cítil, že desivé spomienky krúžia okolo neho ako neviditeľné žraloky, približujú sa čoraz bližšie a len silou vôle udržal na tvári úsmev.

Hrdá a rozžiarená pani Landryová im naservírovala dve misky s krémom a potom naň naliala tmavý sirup. „Nech sa páči. Uvarila som ho presne ako kedysi, pán Billy, len vám trvalo celých pätnásť rokov, kým ste ho prišli zjesť," dodala potichu.

Pozrel na ňu zlomeným pohľadom. Pätnásť dlhých rokov!

„Je božský, pani Landryová!" ospevovala krém Jacinda, len čo ho ochutnala.

Billy nehybne sedel, neschopný sa ani len pohnúť, sklúčený a zdrvený mívko hľadel do svojej misky a pre slzy nič nevidel.

Odzrazu mal jasne pred očami každý mučivý detail tej príšernej noci, keď ušiel. Neuvedomoval si, že sa chveje, až kým si nevšimol, ako sa mu trasie ruka. Držal v nej lyžičku a zvieral ju s takou silou, že mu obeleli hánky. Cível na sirup vnikajúci do krému, ale myslou bol celkom neprítomný.

„Billy?" Jacinda ho nežne chytila za rameno. „Miláčik, čo je s tebou?"

„Prepáč. Je mi to veľmi ľúto. Nemôžem... Ospravedlňte ma.“ Prudko vstal od stola a vybehol von, oslepený slzami. Zatínal zuby, aby potlačil vzlyky, ktoré sa drali z jeho vnútra. Odmietal sa poddať sebaľútosti.

„Billy!“

Počul zavrzgať dvere, keď Jacinda vybehla za ním, ale odtiahol sa, keď sa ho dotkla. Hanbil sa jej pozrieť do očí. „Nechaj ma samého. Potrebujem sa prejsť.“

„Pôjdem s tebou -“

„Nie! Čoskoro budem v poriadku.“

„Naozaj?“

Ukradomky na ňu pozrel a prikývol. Vopchal si ruky do vreciek nohavíc a unaveným krokom vykročil k moru.

Jacinda nešťastne hľadela na manželov vzdalujúci sa široký chrbát a zvesené plecia.

Bože, ako nešťastne žije táto rodina, pomyslela si. Videla zlomený pohľad Billyho očí a nemala v úmysle nechať ho dlhšie samotného než pár minút. Sledovala, ktorým smerom sa pustil, potom sa otočila a vrátila sa do kuchyne.

Pani Landryová na ňu znepokojene pozrela. Jacinda dojedla, poďakovala sa za pochúťku a potom sa pobrala späť do Trurovej izby. Keď potichu zaklopala, otvoril jej lekár. Markíz na ňu zlostne zazrel. Sľúbila doktorovi Plimptonovi, že sa zdrží len pár minút, a tak jej dovolil vojsť.

„Ešte vám to nestačilo? Prečo ste sa vrátili?“ šomral, keď si sadla na stoličku vedľa neho.

„Vy a váš syn mi pripomínate staré príslovie o kose a kameni.“

„Vždy bol tvrdohlavý.“

Ironicky sa usmievala a vyčkávala, kým sa markíz trochu upokojí. „Určite viete, že ste Williamovi po celý život ubližovali. Je to čestný muž a som presvedčená, že potajme ste naňho hrdý.“ Nevšímala si, že sa, pohrdavo

zaškľabil. „Prosím vás, povedzte mu to. Pán Plimpton vám určite vysvetlil, že váš zdravotný stav je veľmi vážny. Možno už nebudete mať žiadnu ďalšiu možnosť. Pre Billyho nebolo ľahké sem prísť, ale presvedčila som ho. Chcela som, aby vám dal príležitosť, aby ste sa mu mohli ospravedlniť.“

„Ja?!" vykrikol rozzúrene. „A prečo by som to mal urobiť, vy bezočivá žaba?" Začal sa dvíhať z postele, ale bolesť ho prinútila opäť si ľahnúť. Zlostne na ňu zazeral. „Viete, čo ma naučil môj otec, lady Rackfordová? Nikdy sa nikomu neospravedlňuj!" Potom už zmierlivejšie dodal: „Aký by to malo význam, teraz, po toľkých rokoch?"

„Ešte vždy je dosť času na to, aby ste napravili aspoň časť neprávostí, ktoré ste na ňom napáchali, pane. Neviem, či si zaslúžite odpustenie, ale mali by ste to skúsiť. Všetko, čo od vás chce, je jedno milé slovo.“

„Zachránil som mu predsa život. Vytiahol som ho z Newgate.“

„Podľa Williama ste to urobili kvôli sebe, nie preto, že ho máte rád.“

„Nevideli ste, akú krásnu bričku som mu kúpil? A kone? Povedal vám, že mu dávam sto päťdesiat libier týždenne?"

„Naozaj je nad vaše sily povedať mu, že ho máte rád?"

Že ste rád, že to všetko prežil? On to necíti, ale mňa neobalamutíte. Veľmi dobre viem, že ste naňho hrdý a že ho svojím spôsobom máte rád. Odkiaľ sa to má dozvedieť, ak nie od vás? Určite máte dosť odvahy, aby ste vyslovili tých pár jednoduchých slov, ktoré pre neho tak veľa znamenajú. Možno si tým zachránite svoju čiernu dušu.“

„Vy ste ale krutá!" Otočil hlavu a zakryl si rukou oči. „Nechajte ma na pokoji," hlesol po chvíli. „Pán Plimpton, odprevaďte moju nevestu.“

Jacindu tak prekvapilo, že ju uznal za členku svojej

rodiny, že ho chytila vďačne za ruku - pravú ruku, pretože ľavú mal nevládnú. Bola to tá istá ruka, ktorá v detstve surovo týrala bezmocného Billyho. Rýchlo mu ju pustila. V očiach sa jej objavili slzy. Zažmurkala, aby ich potlačila.

„Nech sa Boh zmiluje nad vami, lord Truro. Budem sa za vás modliť.“ Odišla z izby chorého, sukne jej šuchotali po drevenej dlážke. Pobrala sa hľadať Billyho.

Vietor od mora sa okamžite zmocnil jej vlasov a rozvlnil jej šaty, Prešla popri mračne hmyzu, ktorý poletoval okolo lampášov zavesených po obidvoch stranách brány v hradbách. Pod tmavou hviezdnatou oblohou poletovali netopiere. Kráčala trávnikom zaliatym mesačným svetlom po chodníku až k dreveným schodom vedúcim k moru.

V diaľke svietil maják, ktorého lúč sa pohupoval na čiernych vlnách, ale nebol dosť silný, aby prenikol tmou až k zálivu pod útesom.

Opatrne sa pustila dolu schodmi, pridržiavajúc sa rukou drsného zábradlia. Počula - ba takmer cítila - mohutnú silu vln, ktoré neúnavne, jedna za druhou, udierali do pobrežných skál. Keď si privykla na tmú, zbadala pás bielej peny na miestach, kde sa vlny trieštili o útes.

Kým zišla dolu po klzkých drevených schodoch, tlmené svetlo hviezd a mesiaca odhalilo jej očiam divotvorný svet skalných útvarov na pobreží - kamenné oblúky a ponuré, vetrom ošľahané stĺpy, odeté do zeleného, zamatového lišajníka. Všade okolo nej bol mäkký a svetlý piesok. Tlmil každý jej krok ako snehová perina. Nenamáhala sa zavolať na manžela, keď ho zbadala stáť na veľkej čiernej skale rovno nad trieštiacimi sa vlnami.

Z času na čas ho na krátky okamih osvetlil lúč majáka. Hľadel na more a vyzeral zamyslený. Vietor mu strapatil vlasy na štici a hral sa so širokými rukávmi voľnej bielej košele.

Zostala stáť, vyzula si topánky i pančuchy a potom kráčala k nemu po chladnom, hlbokom piesku bosá. Všimla si, že si dal dolu nákrčník. Bol tiež bosý a čierne nohavice mal vyhrnuté pod kolená. Kabát nemal, nechal ho prevesený v kuchyni na stoličke a vestu mal rozopnutú. Hádzal do oceána skalky, ale keď si ju všimol, okamžite prestal.

Keď sa k nej otočil, tvár mal strhanú a v očiach sa mu zračila bolesť osamelého chlapca.

Nevedela, čo má povedať. Sklonil sa a vystrel k nej ruku, aby jej pomohol na skalú. Zdvihla si sukne nad členky, prešla cez vodu, ktorá zo všetkých strán obmývala skalú a prijala jeho ruku. Ticho zjojkla, keď jej morská voda ostriekala tvár.

Rackford ju pobožkal na líce, vychutnávajúc soľ na jej pokožke. Neodtiahol sa, ale sa oprel čelom o jej a zatvoril oči. Zobrala mu tvár do dlaní a držala ho, plná prekypujúcej nehy.

„Už je ti lepšie?“ zašepkala,

„Neviem.“ Pozrel jej do očí. „Možno by si mi mohla vysvetliť jednu vec.“

„Pokúsím sa.“ S vážnosťou mu hľadela do očí a hladkala ho po vlasoch. „Veľmi by som ti chcela pomôcť.“

„Prečo ma ľúbiš?“ spýtal sa takmer nečujne.

Otázka ju prekvapila, ale srdce jej zaplavil hlboký cit. Nežne ho hladkala po tvári. „Z mnohých dôvodov. Si inteligentný, odvážny, verný, silný, starostlivý, nežný, čestný, ušľachtilý, okúzľujúci, milý, chápavý, trpezlivý, múdry.“ Prekvapene na ňu pozrel, ale ona ešte neskončila. „Vždy dodržíš slovo, vieš ma rozosmiať, počúvaš, čo ti hovorím. Máš na všetko vlastný názor a si fantastický milenec. Mám pokračovať?“

Smutne sa pousmial a rozpačito sklonil hlavu.

„Pokladám ťa nielen za úžasného manžela a milovaného priateľa, ale aj za ušľachtilého človeka, ktorý je

predurčený na to, aby robil veľké veci - pomohol týmy ktorí nemajú v spoločnosti žiadne slovo. Preto som sa za teba vydala... A kvôli tvojmu tetovaniu, samozrejme," dodala so smiechom.

„To myslíš vážne?" spýtal sa, zahľadný na more.

„Z hĺbky svojej duše," zašepkala slávnostne a objala ho. „Si jedným z najlepších ľudí, akých som kedy stretla."

„Myslíš si, že som slušný človek?"

„Samozrejme. Prečo sa pýtaš?"

Pokrčil plecami a potom bez odpovede sklonil hlavu, oprúc sa čelom o jej plece.

Odhrnula si kučery za uši, zahľadela sa na svoje prsty na nohách, ktoré sa dotýkali drsnej skaly, a napokon naňho opatrne pozrela. „Prečo sa na to pýtaš?"

Chvíľu jej neodpovedal a pozoroval lúč majáka, ktorý kĺzal po ónyxovočiernych vlnách.

„Chcel by som... bol by som rád, keby som tomu mohol veriť." Vymanil sa z jej objatia a oprel nohu o susednú, vyššiu skalú. Ruky si znovu vopchal do vreciek a očami kĺzal po horizonte. „Stojím tu a spomínam na to, aké to bolo hrozné detstvo, a pokúšam sa... presvedčiť samého seba ako rozumného dospelého človeka, že som si tie tresty nezaslúžil."

„Samozrejme, že si si ich nezaslúžil, drahý. Ved' si bol dieťa!" zvolala presvedčené.

„Necítil som sa tak."

„Ale žiadne dieťa nie je zlé."

„Tak ako je možné, že bol ku mne taký surový? Ako mi to mohol urobiť?"

Zatrpnuto pozrel na hradby a potom znova na ňu. Tvár mal napätú a hoci bol jeho pohľad nahneváný, vedela, že visí na jej odpovedi a potrebuje jej ubezpečovanie. „Ľudia sú omylní a často sa dopúšťajú chýb. Nikdy nesmieš pripustiť, aby si uveril, že chyby tvojho otca si zapríčinil svojím správaním."

V očiach sa mu zaiskrilo, keď mu jej slová prenikli hlbšie do vedomia, ale znova odvrátil tvár a pokrútil hlavou. „Tvrdíš to a ja viem, že máš pravdu, ale aj keby som ti chcel veľmi uveriť, neviem sa zbaviť pocitu, že som musel urobiť niečo veľmi zlé.”

„Chápem, prečo si to myslíš. To, čo zažijeme ako malé deti, nás sprevádza po celý život. Ale v hĺbke svojej duše predsa musíš vedieť, že to nie je pravda.”

„Musel som urobiť niečo, čím som si to zaslúžil. S Percym nikdy nezaobchádzal tak surovo ako so mnou.”

„Bol si nevinný,” trvala na svojom. „Nahovoril ti, že si si výprask zaslúžil, aby sa vyhol pocitu vlastnej viny. Obvinil teba, aby nemusel čeliť výčitkám vlastného svedomia, že sa dopúšťa násilia na bezbrannom dieťa-ti.”

„Mlátilieval ma ako žito. V ten večer ma bil aj pred Regom a Justinom. Boli u nás na prázdninách.” Nechápavo pokrútil hlavou. „Previnil som sa len tým, že som si požičal jeho ďalekohľad.”

So slzami v očiach vystrela k nemu ruky. „Pod’ ku mne. Dovoľ, aby som ťa objala.”

Prudko sa otočil, ale nepohol sa k nej.

„Čo sa stalo?”

„Nepozeraj tak na mňa.”

„Ako?”

„Akoby som bol malým, poľutovaniahodným chlapcom, ktorého treba ochraňovať. Jednu matku už mám, aj keď mi nikdy nepomohla.”

Zmlkla a spustila ruky. „Neodstrkávaj ma.”

„Nenávidím predstavu, že o tom vieš!” rozkričal sa. „Je to také ponižujúce. Nenávidím skutočnosť, že si ma videla vtedy - v tú prvú noc. Nie som pre teba dosť dobrý -”

„Prestaň! Lúbim ťa, Billy.”

Otočil sa k nej a dlho mlčal. Lúč majáka jej na okamih odhalil, aký boj zvádza sám so sebou, potom sa jeho tvár

opäť ponorila do tmy.

„Naozaj ma ľúbiš?" spýtal sa, pristúpiac bližšie. Čnel nad ňou ako stelesnená hrozba.

„Dobre vieš, že áno." Odvážne zaklonila hlavu a vydržala jeho pohľad.

Oči sa mu rozhoreli divokou, neskrotnou túžbou. „Dokáž to." Dotkol sa jej vlasov, najprv nežne, potom zovrel do ruky plnú hrst' kaderí. Oči mu žiarili túžbou. „Dokáž mi to!" vyzýval ju horúčkovo.

Zmeravela. „Tu?"

„Áno. Tu."

Zaváhala. Jeho naliehavosť ju ľakala, ale keď sa mu pozrela, do rozvášnených očí, neodvážila sa povedať nie, pretože si uvedomovala, čo všetko sa skrýva za jeho odvážnou žiadosťou. Bol hrdý, ale jeho hrdosť bolestivo zranili. Chápala jeho potrebu presadiť si svoju moc a silu, pretože pred chvíľou ho videla ako malého, zúfalého chlapca. Možno sa ju dokonca pokúšal vyľakať, odohnať od seba, aby sa naplnilo jeho presvedčenie, že ho nikto nikdy nedokáže milovať.

Pozrela mu odhodlane do rozhnevaných zelených očí a pochopila, že bude musieť postupovať veľmi opatrne.

„Dobre," zašepkala a zdvihla ruku, aby ho pohladkala. „Ako to chceš?"

Uprene jej hľadel do očí, temný a nebezpečný. Jej ochotu vnímal s podozrením. „Klasicky." Chytil ju za ruku a zoskočili na breh.

Na piesku si ľahla na chrbát. Kľakol si medzi jej kolená. Ľahol si na ňu, zmocnil sa jej úst s dravou, nenásytnou túžbou a ruku jej položil na svoju mužnosť, dožadujúc sa nežností.

Jacindu jeho dravá potreba poháňaná hnevom celkom premohla. Bozkával ju, akoby ju chcel pohltiť, ale jeho vôňa a dotyky v nej okamžite prebudili vášeň. Ukončil bozk a zdvihol sa na kolená. Na pozadí hviezdnej oblohy

sa jasne črtali jeho rozstrapatené vlasy, hranatá brada a široké plecia.

„Aká si poslušná," zašepkal, kým si rozopínal nohavice.

Zabolel ju jeho posmievačný tón, ale nechcela cúvnuť pred démonmi, ktorí ho prenasledovali. Ak ju potrebuje ponížiť, aby si overil hranice jej lásky, neodmietne to. Poslušne siahla po jeho vzrušení, len čo si ho vyslobodil z nohavíc.

„Ty to miluješ, však, ty malá nemravnica?" zapriadol, keď ovinul jej prsty okolo svojho tvrdého vzrušenia a stlačil ich.

„Milujem teba," opravila ho.

„Ja nie som dobrý človek, Jacinda. Som zabijak a zlodej. Určite ťa raz sklamanem."

„Risknem to."

Viečka mu zakryli oči. Kľáčiac nad ňou, zdvihol jej nohy. Keď sa dotkol skúmavými prstami jej púčika, vylúdl z jej perí túžobný povzdych. Chvíľu ju pozoroval, ako sa vzpína k jeho ruke, a potom sa jej prudko zmocnil. Objala ho plná nedočkavej túžby a vzdychala od rozkoše zakaždým, keď do nej vnikol. Znehybnel, vnorený do jej horúčavy až po samý okraj. Zotrvali tak a v pulzujúcom tichu si vychutnávali rozkoš zo Spojenia.

„Nikdy ma nemôžeš sklamať, Billy," zašepkala oddane, hladkajúc ho po vlasoch. „Vedela som to hneď od začiatku. Preto som ti nechala tie diamanty."

Nepovedal nič, len ju veľkými, teplými rukami hladkal po členkoch, s láskou sa maznajúc s jej chodidlami.

Nadvihla boky, lebo začínala byť netrpezlivá. „Miluj sa so mnou, Billy. Potrebujem ťa."

Stiahla ho k sebe do náručia a mocne ho držala, kým ju miloval, odhaliac všetky staré rany a osamelosť v duši, obnažujúc každú boliestku, aby mu ju pobozkala, najprv placho, potom čoraz zúfalejšie. Cítila, že je zničený a plný beznádeje.

Vnikal do nej čoraz naliehavejšie a postupne sa dostal do rytmu, ktorý bol rovnaký ako rytmus mora búšiaceho do skál. Znova a znova kričal jej meno. Nad ním na oblohe žiarili hviezdy ako nespočetné diamanty. Bozkávala jeho milovanú, často bitú tvár a nevedela, či soľ, ktorú cíti, bola soľou jeho alebo jej slz, alebo len soľou z kvapôčiek z morskej vody.

Kým sa obaja dostali na pokraj vyvrcholenia, horela túžbou a topila sa v mori lásky k nemu. On sa chvel mocnými, búrlivými pocitmi.

„Je mi to ľúto, Jacinda. Je mi to veľmi ľúto.“

„Nie, Billy. Si ten najlepší muž. Ľúbim ťa, miláčik.“

Utrápené zastonal a jeho roztúžené objatie bolo čoraz divokejšie. „Nikdy ma nesmieš opustiť. Si jediným človekom na tomto prekliatom svete, ktorý ma kedy mal rád.“

„Nedovolím, aby ti ešte niekto niekedy ublížil.“

Drsným, zadychčaným hlasom jej prikázal, aby ho milovala. Nedokázala ho neposlúchnuť.

Netrvalo dlho a nasledoval ju do kráľovstva sladkého, bezmyšlienkovitého uvoľnenia.

Lúč majáka sa klzal po ňom, osvetľujúc ľúbostné vytrženie na jeho tvári. Jeho hlboké, oduševnené vzdychy ju privádzali do tranzu. Potom zostal ležať v jej náručí, vyčerpaný a mĺkvy.

Oprela sa lícom o jeho zlatisté vlasy. V chladnej noci bolo jeho objatie príjemne teplé. Po dlhej chvíli sa prevrátil nabok vedľa nej.

Oprela sa o lakeť a smutne sa na ňu usmial.

„Čo je?“

Pokrútil hlavou. „Stále to nechápem.“ S láskou ju pohladkal po prsníku. „Neviem pochopiť, čím som si ťa vlastne získal, keď si po celý čas do mňa videla.“

Usmiala sa. „Keď som ťa po prvý raz zazrela v tej tmavej uličke, bola som presvedčená, že ožil Conrad.“

V tej chvíli som sa do teba na prvý pohľad zamilovala."
„Kto je Conrad?"

„Hrdina z Korzára. To je kniha od lorda Byrona."
„Pirát?"

„Conrad je pirát, ale nie je to záporná postava."

„Tak to je úžasné. Chcela by si vedieť, v ktorej chvíli som sa zamiloval do teba ja?"

„Hovor," zasmiala sa a pritúlila sa k nemu.

Chytil ju za ruku, zvinul jej prsty do päste a pobožkal na hánky. „Keď si Flahertymu vylepila zaucho."

„V tej špinavej uličke?" vykrikla so smiechom.

Prikývol a smial sa spolu s ňou, nespúšťajúc z nej oči. „Stála si tam ako kráľovná zo Sáby na hrbce harabúrd a vyhlásila si, že sa ti tam páči. Nikdy nezabudnem na výraz tvojej tváre. A potom si vlepila facku Flahertymu. Určite videl v tej chvíli všetky hviezdy -"

„Zaslúžil si to."

„A ja som si pomyslel: Dávaj si pozor, chlapče, tá je nebezpečná."

„Tak nebezpečná? To sa mi páči." Natiahla sa ako mačka, spokojne si vzdychla a privinula sa k nemu.

Mocnejšie ju objal a zahľadel sa na oceán. „Možno by sme mali stráviť noc tu pod hviezdami -"

„To by sme sa asi veľmi nevyspali, si nenásytý."

„Musí to byť tým sviežim morským vzduchom," pokračoval. „Prebúdza vo mne piráta."

Ohrnula nos a odvrátila sa mu chrbtom. Zasmial sa, zvalil ju na chrbát do piesku a pobožkal.

Zatvorila oči a opätovala mu bozk s nežnou vášňou, keď odrazu k nim doletelo volanie z útesu nad nimi.

„Lord Rackford! Lord a lady Rackfordovci! Ste tam? Haló!"

„Panebože!" preľakla sa Jacinda a náhlivo si naprávala sukne.

„Neboj sa, v tej tme nás nemôžu vidieť," upokojoval ju

Rackford. „To je majordómus. Tu sme, pán Becket!" zakričal hlasno, aby prehlušil hukot mora. „Čo sa deje?"

„Lord Truro sa chce s vami rozprávať, pane. Prosím, ponáhľajte sa rýchlo. Mal druhý záchvat mŕtvice!"

S obavami na seba pozreli. Bez ďalších rečí sa zdvihli, náhlivo si upravili šaty, potom zobrali do rúk topánky a bosí sa rozbehli k schodom, vedúcim na útes.

„Oslepol!" referoval pán Becket, nervózne si šúchajúc ruky, keď spolu s Rackfordom vybehli nahor po rozkývaných drevených schodoch.

„Bože dobrý," zastonal Rackford.

„Pán Plimpton sa obáva, že Jeho lordstvo sa nedožije rána. Chce sa s vami rozprávať, mladý pán."

Jacinda spýtavo pozrela na Rackforda.

„Nechám ho, nech sa vyrozpráva, možno jeho duša dosiahne pokoj," odvetil opatrne na jej nevyslovenú otázku.

Vošli dnu a potom sa pobrali do severného krídla, kde bola markízova spálňa. Keď kráčali po hale, markíza vyklzla z miestnosti, potichu plačúc. Utrela si oči a zbadala ich prichádzať. Vrhla sa synovi do náručia a rozplakala sa nástojčivejšie.

„Ach, William! Obávam sa, že nadišiel jeho čas."

„Upokojte sa, matka," povedal odmerane. „Jacinda, choďte spolu do salónu a nalej markíze pohár vína, aby sa trochu upokojila. Pozbierajte sa, prosím, madam."

„Tak poďme, lady Trurová." Jacinda objala svokru okolo krehkých pliec a viedla ju do salónu.

Zhlboka sa nadýchol, aby si dodal odvahy, a vošiel do izby chorého.

„Si to ty, William?" spýtal sa otec tichým hlasom.

„Ja, otče."

„Poď bližšie."

Rackford prehltoľ a poslúchol. Otec vyzeral ako príznak a jeho vzhľad ním doslova otriasol. Vymenil si ustarostený pohľad s lekárom a potom si všimol, že ten znova

vybral svoje prístroje a chystá sa pustiť otcovi žilou.

„Choďte preč, človeče!" zasipel. Smrť sa už otcovi zahniezdila v tvári. Zomierajúcich ľudí videl v kolónii tak často, že si to nemohol pomýliť.

Markíz hľadel slepo do povaly, ale jeho zelené oči vyzerali rovnako prenikavo ako predtým. „Chcel by som sa s tebou rozprávať osamote."

„Áno, pane." Lekár sa potichu vzdialil z izby.

„Odišiel?" spýtal sa Truro.

„Áno." Rackford si sadol na stoličku vedľa otcovej postele.

„Zomieram, William."

Rackford nevedel, čo má povedať. „Zdá sa," pripustil dosť nepresvedčivo.

„Postaraj sa o matku."

„Postarám."

„Nedovoľ, aby ťa podvádzali. Boh vie, že sa o to pokúsia."

Bolo dobré, že otec nevidel jeho ironický, pohrdavý úsmev. Sklonil hlavu. „Áno, otče."

„Tak a teraz... ti chcem povedať ešte niečo."

Rackford spozornel, pretože odrazu bol otcov hlas nečakane jasný a úprimný.

„Viem, že máš pocit, že som s tebou zaobchádzal mimoriadne surovo." Markíz hovoril pomaly, akoby ho každé slovo stálo nesmierne veľa námahy.

„Áno," súhlasil.

„Chcel by som, aby si vedel, že môj otec zaobchádzal so mnou presne tak isto, William."

„Čože?"

Truro pomaly nahmatal pohár vody na podnose vedľa postele a opatrne si navlhčil suché pery. „Mal som to presne také ťažké ako ty. Neublížilo mi to a podľa všetkého aj z teba vyrástol poriadny chlap."

Šokovane si prezeral otcovu na smrť unavenú tvár.

„Počúvaš ma? Pretože ti to poviem iba raz synu.“

„Počúvam.“

Truro zaváhal. „Na jednej strane som bol rád, že si utiekol. Tiež som to chcel ako chlapec urobiť, ale nikdy som v sebe nenašiel dosť odvahy. Hoci som poslal za tebou sluhov, aby ťa našli, svojím spôsobom som bol rád, že sa im to nepodarilo. To bola tá časť môjho ja, ktorá ťa mala vždy rada. Tá časť, ktorá si uvedomovala, že keby ťa doviedli späť, tak by som ťa premenil na takého istého... surovca, akým som sa stal ja.“

Rackford na otca neveriaco vyplieštal oči. Dýchal veľmi ťažko a hruď sa mu od námahy dvíhala.

„Takto si dosiahol oveľa viac, ako by si bol docielil, keby si bol zostal doma. Keď som bol v tvojom veku, vedel som len ničieť, ale ty si sa naučil pomáhať iným.“ Otec sa odmlčal, reč mu očividne spôsobovala veľkú námahu a bolesti. „Mohol si poľahky dosiahnuť, aby sa pred tebou tvoja banda od strachu triasla, ale všetci si ťa vážili. Mohol si ich využiť, zbohatnúť, ale ty si im poskytol potravu i prístrešie. Netušil som, že otec by mohol byť taký hrdý na svojho syna, ako som ja na teba, William.“

Rackford vstal zo stoličky, sklonil sa a objal otcovo vycivené telo.

„Odpusť mi, syn môj,“ rozplakal sa Truro, ktorý sa v jeho náručí celkom zlomil. „Zakaždým, keď som sa na teba pozrel, videl som sám seba, videl som toho človeka, ktorého ma môj otec naučil nenávidieť.“

„Odpúšťam vám, otče,“ zašepkal, pobožkajúc otca na čelo.

Presedel pri otcovi celú noc. Matka sa utiahla pod starou známou zámienkou, že ju neznesiteľne bolí hlava. Nebola schopná postaviť sa skutočnosti zoči-voči. Jacinda zostala s manželom a obidvom priniesla krém pani Landryovej.

Po pár hodinách zaspala na stoličke.

Rackford ju nežne zobudil a poslal do postele. Nebola už schopná udržať oči otvorené, a tak súhlasila, že si zdriemne v salóne. Od tej chvíle bdel pri zomierajúcom otcovi celkom sám. Cítil sa čudne, akoby sa až teraz stal plnohodnotným človekom, keď ho ocenil muž, ktorý bol pre neho celé roky stelesneným Satanom aj Vše mohúcim v jednej osobe.

Pred úsvitom sa zdalo, že sa markízovi uľavilo a začal spomínať na matku a na svoje školské dni. Rackford si vrýval do pamäti každé jeho slovo. Cítil, že aspoň v týchto posledných hodinách si našli k sebe cestu. Prispel niekoľkými dobrodružnými historkami a rozosmial otca, keď mu rozprával, ako vyhral Carlottu v kartách.

„Bola by sa ti páčila.“

„Určite nie tak, ako sa mi páči tá tvoja temperamentná blondínka. Tá malá má v sebe úžasnú iskru. Kde si sa s ňou zoznámil?“

Rackford sa usmial a onedlho sa Truro smial jeho rozprávaniu, ako ju našiel na hrbě haraburdia.

Jacinda sa usmiala sama pre seba, keď počula spoza dverí smiech mužov, hoci nerozumela, o čom sa rozprávajú. Prebudila sa z ľahkého spánku a chcela ich ísť skontrolovať, ale napokon sa rozhodla, že ich nebude rušiť, keď si konečne porozumeli.

Možno to svokor zvládne a dostane sa z toho. Zívla a rozhodla sa, že sa pôjde prejsť na čerstvý vzduch.

V sivastom svetle brieždenia sa ozýval vtáčí spev. Vzduch bol vlhký a chladný. Vo vánku od mora bolo cítiť soľ. Vyšla za hradby a pustila sa bezcieľne kráčať popri prastarej pevnosti. Netrvalo dlho a ocitla sa na útese s výhľadom na more. Na východe sa slnko práve začalo dvíhať nad horizont. Ružové zore rozžiarili zelený vrchol útesu a voda nadobudla svetlý, tyrkysovomodrý odtieň. Hladina bola lesklá ako zrkadlo.

Jemné vlnky omývali lesknúce sa skaly a zdobili ich čipkou morskej peny. Ešte aj čajky boli tichšie ako včera, lenivo sa vznášali vo vzdušných prúdoch, niektoré sa hojdali na vlnách. V blízkosti mora bol vánok silnejší, ale neodradilo ju to. Stúpala nahor stenou útesu, rozvíeval jej prstence vlasov a zdvíhal sukne.

Stojac na najzápadnejšom cípe Anglicka, zatvorila oči a vychutnávala posilňujúce láskanie prírodných živlov. Možno to bolo tým, že objavila vo svojom živote nové hĺbkky, alebo tým, že zblízka hľadela smrti do tváre alebo to mal na svedomí jednoducho nedostatok spánku - ale ešte nikdy nemala taký intenzívny pocit, že žije naplno.

Zhlboka sa nadýchla slaného morského vzduchu a pobrala sa ku dreveným schodom vedúcim na pláž, keď uvidela, že od hradiieb sa k nej blíži jej manžel. Počkala naňho a keď si všimla, že je bledý a unavený, oči jej znežneli. Jeho kroky boli dlhé, ale aj na nich bolo vidno vyčerpanie. Vlasý mal strapaté, šaty pokrčené. Keď sa k nej priblížil, všimla si smútok v jeho očiach, ktorý jej prezradil, že otec zomrel.

Objala ho. Dlhو sa navzájom stískali a mlčali.

„Odišiel?“ zašepkala napokon, aby mala istotu.

Prikývol.

„Je mi to ľúto, miláčik.“ Pohladkala ho po vlasoch a on si oprel hlavu o jej plece. V duchu sa modlila za zosnulého.

Napokon sa zhlboka nadýchol a vzpriamil sa. Zamyslene sa zahľadel do diaľky na morskú hladinu. Aj ona sa otočila a uprela oči na oceán. Stál za ňou, držiaca ju okolo pásu.

Po chvíli sa dotkol perami jej ucha. „Ďakujem, Jacinda. Nikdy by to neurobil, nebyť teba. Nebol by uhol ani o piad' a ja by som bol znovu ušiel. Keby nie ty, nebol by som sem ani šiel. Dala si mi... neoceniteľný dar.“

Usmiala sa a položila si hlavu na jeho teplú, silnú

hrud'. „Väčšina ľudí by mu nedokázala odpustiť."

„Už aspoň viem, prečo sa tak správal," starostlivo vyberal slová. „Celé roky som mal pocit krivdy, ale teraz dokážem vidieť aj dobro, ktoré vzišlo z toho, čo sa stalo. Kliatba predkov, ako to nazval, sa prelomila. Pokiaľ ide o mňa, videl som v Londýne tie stránky života, o ktorých mnohí v mojom postavení nemajú ani len potuchy. Teraz mám možnosť proti chudobe bojovať. Ale chcem, aby si vedela, že bez teba by som to nebol zvládol." Otočil sa, aby jej videl do tváre.

S láskou sa zahľadela do jeho očí, ktoré mali v tejto chvíli odtieň morskej zelene. „Čo keby sme tu pár dní zostali? Cornwall je nádherný."

Prstami ju pohladkal po líci. „Ak si to naozaj želáš... Koniec koncov, toto je teraz aj tvoj domov. Náš domov," upresnil potichu a kývol hlavou na Torcarrow, pyšne sa týčiaci v nevelkej vzdialenosti od nich.

Sivá ranná hmla, ktorá na chvíľu zahalila horizont, sa pomaly zdvihla. Morská hladina sa pod ňou zachvievala a odzrkadľovala dych vyrážajúci východ slnka vo vírivých zlatistých, ružových a oranžových odtieňoch.

Jacinda pozrela na hradby, potom na manžela a prekvapene si uvedomila, že je markízom z Trura a St.Austellu, a ona markízou, paňou tohto panstva.

„A teraz už poď do postele, lebo zaspíš na nohách," povedala, keď si všimla tmavé kruhy pod jeho očami.

„Prečo sa o mňa staráš?"

„Ja viem, že v skutočnosti to nepotrebuješ," ubezpečila ho so ženskými iskierkami v očiach, „ale som šťastná, keď sa môžem o teba starať."

„Ja že to nepotrebujem?"

Prekvapene naňho pozrela, pretože ešte stále mala vryté do pamäti, ako tvrdohlavo vždy odmietal akúkoľvek pomoc. Dojato sa na ňu usmial, objal ju okolo pliec a mierne sa opierajúc o ňu, spoločne vykročili domov,

držiac sa za ruky.

Milé čitateľky,

tie z Vás, ktoré poznajú životný príbeh vojvodkyne z Oxfordu, určite prišli na to, že vzorom pre moju škandalóznú vojvodkyňu z Hawkscliffu a jej deti, ktoré nemali spoločného otca, sa stala táto veľká dáma z obdobia regentstva kráľa Juraja IV. (1811 - 1820). Väčšina spoločnosti vedela, že vojvodkynine deti mali rôznych otcov, ale jej manžel, vojvoda z Oxfordu, ich uznal za svoje. Keď som počas zhromažďovania materiálu natrafila na tento príbeh, vzrušila ma predstava, že by som mohla napísať rozsiahlu rodinnú ságu. Vždy som veľmi rada čítala rodinné ságy, ale možnosť vykresliť osudy dospelých súrodencov s pestrým genetickým pôvodom otvorila nové a jedinečné obzory nielen pre mňa ako spisovateľku, ale dúfam, že zaujme aj vás.

Nielenže mi každý príbeh poskytuje možnosti písať o rozličných typoch postáv, ale - ako ste si všimli, ak ste čítali príbehy tejto ságy - vďaka ľúbostným dobrodružstvám Georgiany sú všetky jej deti, pokiaľ ide o veľkú lásku, pomerne skeptické. Je pre mňa veľkým potešením, keď ich môžem konfrontovať so silným, dôstojným „protihráčom“, ktorý spochybní ich skepticizmus, prekoná ich nedôveru a prebudí ich schopnosť milovať. Len čo k tomu dôjde, každý z bratov Knightovcov, ako aj ich sestra Jacinda, je oddaný partner, sklopevné rozhodnutý vytrvať vo vzťahu.

Ak ste sa stretli s Knightovcami po prvýkrát až v románe Drahá sestra a chceli by ste si prečítať aj o iných súrodencoch, ktorých príbehy už vyšli, chcem vás upozorniť na príbehy o Róbertovi a dvojčatách Lucienovi a Damienovi.

Som rada, že som sa v ságe rodiny dostala zatiaľ len do polovice cesty. Ešte stále sú tu dvaja brada, ktorých treba potrápiť (Jack a Alec) a možno aj šľachetná duša - Ian Prescott, markíz z Griffithu, ktorého Jucindu označuje za svojho „ďalšieho brata“. Teraz sa chystám písať o Lizzie Carlisloij, Jueindinej spoločníčke. Pretože Lizzie vyrástla v tejto rodine, pokladám ju za jej právoplatného člena.

So želaním všetkého najlepšieho

Gaelen Foley